

Univerzita Palackého v Olomouci

Filozofická fakulta

Katedra bohemistiky

Česká filologie se zaměřením na editorskou činnost ve
sdělovacích prostředcích

Stanislav Buček

**Občanská žurnalistika, blogy a faktory
objektivity, expresivity a persvaze**

Bakalářská diplomová práce

Vedoucí práce: Mgr. Vladimír Polách, M.Phil., Ph.D.

Olomouc 2011

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem bakalářskou diplomovou práci vypracoval samostatně a uvedl v ní všechny použité zdroje a literaturu.

V Olomouci dne:

Podpis:

Poděkování

Zde bych rád poděkoval Mgr. Vladimíru Poláchovi, M.Phil., Ph.D. za odbornou pomoc při vypracovávání diplomové práce.

Obsah

ÚVOD.....	1
1 Základní pojmy	3
1.1 Občanská žurnalistika	3
1.1.1 Historie vzniku občanské žurnalistiky ve světě a v ČR.....	4
1.2 Blog.....	6
1.2.1 Typy blogů.....	7
1.2.2 Historie blogu	8
2 Persvaze	10
2.1 Prostředky persvaze	11
2.1.1 Lexikální prostředky persvaze	12
3 Expresivita	14
3.1 Členění expresivity.....	14
3.1.1 Lexikální prostředky expresivity	15
4 Objektivita	18
4.1 Konstitutivní prvky objektivity	19
4.1.1 Způsoby porušení objektivity	20
5 Lexikální persvaze, expresivita a porušení objektivity na osobních blozích zpravodajských serverů idnes.cz, lidovky.cz a stránkách týdeníku Respekt respekt.cz	22
5.1 Rozdělení lexikálně persvazivních prostředků.....	23
5.2 Rozdělení lexikálně expresivních prostředků	24
5.3 Metody analýzy porušování objektivity.....	25
5.4 Analýza lexikálně persvazivních prostředků na blozích.....	26
5.5 Analýza lexikálně expresivních prostředků na blozích.....	45
5.6 Výskyt prostředků persvaze a lexikální expresivity v osobních blozích zpravodajských serverů idnes.cz, lidovky.cz a na stránkách týdeníku Respekt respekt.cz	71

5.6.1	Graf celkového výskytu lexikálních prostředků persvaze	71
5.6.2	Graf celkového výskytu prostředků lexikální expresivity	73
5.6.3	Grafy výskytu lexikálních prostředků persvaze podle blogovacích systémů	75
5.6.4	Grafy výskytu prostředků lexikální expresivity podle blogovacích systémů	78
5.7	Analýza objektivit v osobních blozích zpravodajských serverů idnes.cz, lidovky.cz a na stránkách týdeníku Respekt respekt.cz.....	80
5.7.1	Graf celkového procentuálního vyjádření výskytu hodnotících adjektiv a adverbí.....	81
5.7.2	Graf celkového procentuálního vyjádření výskytu hodnotících adjektiv a adverbí podle blogovacích systémů	82
5.7.3	Graf celkového počtu textů na osobních blozích bez prostředků persvaze i expresivity.....	83
5.8	Osobní blogy na zpravodajských serverech idnes.cz, lidovky.cz a stránkách týdeníku Respekt respekt.cz za měsíc leden v číslech.....	84
	Závěr	87
	Použitá literatura	92
	Příloha.....	94

ÚVOD

V poslední době dochází k rozvoji nového druhu žurnalistiky, která je označována za tzv. žurnalistiku občanskou, neboli citizen journalism. Tato práce se tímto novým druhem žurnalistiky zabývá, přesněji řečeno, zaměřuje se na jednu jeho součást a tou jsou blogy. Cílem našeho zkoumání v této oblasti bude jazyk blogů. Zaměřím se na to, zda lexikum zkoumaných blogů obsahuje mnou vytyčené prvky persvaze, expresivity a zda nějakým způsobem porušuje objektivitu. Vycházím z předpokladu, že osobní blogy, už podle svého názvu, musí obsahovat větší či menší vyjádření postojů autora a tím pádem i porušovat objektivitu.

K rozboru jsem vybral blogovací systémy, které považují v České republice za známé, a podle mě i bloggery často využívané a přitažlivé z hlediska návštěvnosti. Jsou to osobní blogy na zpravodajských serverech idnes.cz, lidovky.cz a na stránkách týdeníku Respekt respekt.cz. K analýze lexika těchto blogů jsou nutné dlouhé souvislé texty, proto budou předmětem našeho zkoumání osobní blogy, protože takové texty obsahují. Dalším kritériem je to, že autor zkoumaných blogů nesmí být profesionální žurnalista nebo osoba jinak spojená s žurnalistickou profesí. Osobní blogy uvedených blogovacích serverů budeme za účelem jejich analýzy sledovat po dobu jednoho měsíce.

Práce je rozdělena na dvě části. První, teoretickou, ve které přineseme výklad základních pojmů, s kterými v této práci operujeme, přičemž hlavní důraz bude kladen na objektivitu, expresivitu a persvazi. Druhou částí bude část analytická, ve které se budeme zabývat samotnou analýzou vybraných textů. Uvedeme zde získané poznatky z analýzy osobních blogů a pokusíme se je slovně vyjádřit a graficky zobrazit. Poté z těchto výsledků vyvodíme závěry. Cílem této práce je zjistit, zda autoři osobních blogů používají persvazivní a expresivní prostředky a pokud ano, tak v jakém množství, a které z nich užívají nejčastěji. Zajímá mě tedy, zda se bloggeři snaží nějakým způsobem adresáta ovlivnit nebo na něj nějakým způsobem působit a jakými prostředky se tak případně děje. Zároveň je mým cílem zjistit, zda se na osobních blogích vyskytují texty, které neporušují objektivitu, a pokud ano, tak v jakém množství. V rámci objektivit bych nakonec rád zodpověděl otázku, zda vůbec může existovat na osobních blogích text, který by neporušoval objektivitu.

Téma této práce jsem si vybral proto, že díky občanské žurnalistice mohou vstupovat do novinářského dění i běžní občané. Ti se můžou stát svědky nějaké zajímavé události a své svědectví nebo dokumentaci oné události mohou poskytnout médiím, případně mohou provozovat vlastní blog. Tento přístup neprofesionálních novinářů do médií umožnil především technologický rozvoj. Nejdůležitější z „nových“ technologií je určitě internet, který nám otevřel nepřeberné možnosti, z nichž jednou je kupříkladu vytváření a provozování blogů. Autoři zpravidla nemají žádné žurnalistické vzdělání, ani zkušenosti s mediálním prostředím, proto v této souvislosti mluvíme o amaterizaci žurnalistiky, což jen dle mého soudu přibližuje žurnalistiku „obyčejným lidem“. Na druhou stranu má občanská žurnalistika i své nevýhody, neboť dnes už může každý psát téměř co chce a o čem chce. Omezení nejsou skoro žádná a autoři se nemusí bát postihů. V posledním desetiletí tak už není žurnalistika pouze výsadou novinářů, ale stává se záležitostí i běžných občanů, neboť se jí můžou opravdu aktivně účastnit.

1 Základní pojmy

V této úvodní kapitole se seznámíme se základními pojmy, které se objeví v této práci. Jejich vysvětlení je důležité zejména proto, abychom se v probírané problematice lépe orientovali a mohli se zaměřit na hlavní téma této práce, tedy faktory expresivity a persvaze a způsoby porušení objektivity v občanské žurnalistice, respektive v blozích.

Historií žurnalistiky se zde nebudu zabývat, neboť ta je velice bohatá a rozsáhlá a pro tuto práci není rozebírání historie žurnalistiky relevantní. Zaměřím se pouze na historii některých rozebíraných pojmů. Než se tedy dostaneme k vlastnímu rozboru zvolených textů, uvedeme si několik zásadních pojmů, s kterými budeme v této práci operovat.

1.1 Občanská žurnalistika

V poslední době dochází k rozvoji nového druhu žurnalistiky, která je označována za tzv. žurnalistiku občanskou, neboli citizen journalism. Jde o myšlenku zapojení veřejnosti do žurnalistické práce, která „hraje aktivní roli v procesu shromažďování, vytváření zpráv, analýze a šíření zpráv a informací. Záměrem této účasti je poskytovat nezávislé, spolehlivé a přesné, rozsahem široké a relevantní informace, které demokracie vyžaduje.“¹

Zjednodušeně řečeno jde o zpravodajskou i publicistickou činnost, ve které jako žurnalisté vystupují obyčejní lidé. Záměrem tohoto zapojení je poskytnutí nezávislých, spolehlivých, přesných a relevantních informací s širokým záběrem na různá spektra společnosti.

Mark Glaser, žurnalista na volné noze, tvrdí, že „myšlenkou občanské žurnalistiky je to, že lidé bez profesionálního vzdělání mohou za použití moderních technologií a internetu tvořit a šířit zprávy (...) Například můžete psát na svém blogu nebo on-line fóru o zasedání městské rady. Můžete kontrolovat fakta v článku z mainstreamových médií a poukázat na svém blogu na faktické chyby nebo

¹ BOWMAN, Shayne; WILLIS, Chris. Hypergene MediaBlog [online]. 21.9.2003 [cit. 2010-03-17]. We Media, Chapter 1: Introduction to participatory journalism. Dostupné z WWW: <<http://www.hypergene.net/wemedia/weblog.php?id=P36>>.

zkreslenost. Můžete pořídit ve vašem městě nebo okolí digitální fotografii s událostí dostatečně zajímavou pro noviny a zveřejnit ji on-line. Můžete videozáznam podobné události zveřejnit na stránce, jako je YouTube.²

Občanská žurnalistika může mít mnoho podob. Od osobních blogů, přes fotografie, videa či články zasílané například čtenáři nebo diváky do redakcí až po vytváření nezávislých zpravodajských serverů.

1.1.1 Historie vzniku občanské žurnalistiky ve světě a v ČR

Zde bych se krátce zmínil o vzniku občanské žurnalistiky. V publikaci *We the media*³ se její autor Dan Gilmore při hledání kořenů vzniku občanské žurnalistiky vrací k založení Spojených států amerických v 18. století, kdy pamfletisté jako Thomas Paine a anonymní autoři federálních dokumentů získali na vážnosti a výjimečném postavení díky tisku svých vlastních publikací. Další technické pokroky, jako například poštovní systém, telegraf nebo telefon, pomáhaly lidem šířit novinky ještě ve větší míře.

V novinách byly zveřejňovány dopisy redakci. Navíc nástup DTP programů na konci 80. let dovolil každému, aby si navrhnul a vytisknul svou vlastní publikaci. Ale distribuce byla stále omezena.

Další zlom přišel v 90. letech. S rozvojem internetu si mohl téměř každý vytvořit svou domovskou stránku, aby se podělil o své myšlenky s celým světem. Pravý boom občanské žurnalistiky ve světě nastal však až po teroristických útocích na Spojené státy americké 11. září 2001. Předtím byly blogy zaměřeny jen na reakce na zprávy a byly psány a čteny technicky znalými čtenáři. Ale po 11. září se mnoho občanů stalo přímými svědky útoků a jejich příběhy a fotografie se staly hlavní částí zpráv. Dalšími důležitými milníky v novodobé historii občanské žurnalistiky jsou

² GLASER, Mark. MediaShift [online]. 27.9.2006 [cit. 2010-03-17]. Your guide to citizen journalism. Dostupné z WWW: <<http://www.pbs.org/mediashift/2006/09/your-guide-to-citizen-journalism270.html>>.

³ GILMOR, Dan. We the media : Grassroots journalism by the people, for the people [online]. Sebastopol (California) : O'Reilly Media, 2006. s. 1-4 [cit. 2010-03-17]. Dostupné z WWW: <<http://oreilly.com/catalog/wemedia/book/ch01.pdf>>.

válka v Iráku⁴ či bombové útoky v Londýně v roce 2004, kdy nejaktuálnější snímky z těchto útoků byly vyfoceny mobilními telefony obyčejnými občany. Hlavní média jako BBC a MSNBC přijaly tyto fotografie, videa a zprávy a použila je ve vysílání. Dnes už jde o běžnou praxi, kterou využívají téměř všechna média.

V České republice začalo vydavatelství Vltava Labe Press jako první tisknout příspěvky čtenářů. V říjnu 2006 začaly vycházet první stránky „čtenář-reportér“ v Pražském deníku, v následujících měsících se projekt rozšířil do všech regionálních vydání Deníku. Od roku 2007 se články čtenářů dostaly také na stránky Mladé fronty DNES a různých internetových médií.

Prvním bloggerem u nás se stal Ondřej Neff, známý publicista a novinář. Díky tomu je považován za hlavního propagátora a osvícence v této oblasti. 23. dubna 1996 založil první český ryze internetový deník Neviditelný pes, který se stal předchůdcem blogů u nás. Na počátku všeho stál experiment usilující o spojení profesionální publicistiky přinášející množství čtenářsky atraktivních článků s rozvojem nových technologií a tehdy dosud plně nevyužitých možností elektronického publikování. Jednalo se tak o novou formu osobní žurnalistiky, navíc osvobozenou od redakčních či geografických bariér.

Neff zamýšlel Neviditelného psa jako jakéhosi předchůdce dnešních blogů, kde by každý den zaznamenával co ho zajímá – příhodu ze společenského života, příhodu se psem, poznámku o situaci v politice u nás a v zahraničí atd. Dobře si uvědomoval nutnost pravidelné denní aktualizace zveřejňovaného obsahu. Zahraniční politice se ale brzy přestal věnovat. Projekt se během své existence změnil ze zájmové aktivity na stálici českého internetu.

Stejně jako v zahraničí i u nás nastal hlavní rozvoj se vznikem blogovacích systémů. Hlavní vlna, jež odstartovala blogománii v České republice, přišla v létě roku 2003, kdy portál Seznam.cz přišel se službou Lide.cz, jejíž součástí se staly blogy.

⁴ Arabský blogger Salam al-Janabi vystupující pod pseudonymem Salam Pax, podával roku 2003 na svém blogu detailní informace o invazi do Iráku z pozice očitého svědka.

1.2 Blog

Jak už jsem uvedl výše, blog je jedním z projevů občanské žurnalistiky a pro naši práci jde o zcela zásadní pojem.

Vymezit co to je vlastně blog je poměrně obtížné, neboť přesná definice pojmu blog neexistuje. Nejčastěji je definován jako webová aplikace obsahující příspěvky většinou jednoho autora na jedné webové stránce. Většinou, není to však pravidlem, bývají tyto příspěvky zobrazovány v obráceném chronologickém pořadí, tj. nejnovější nahoře. Autor se nazývá blogger (někdy se v češtině objevuje i blogger).

Blogy jsou často propojeny jeden s druhým prostřednictvím webových odkazů, díky čemuž vytvářejí více či méně uzavřené komunity. Potom lze mluvit o takzvané blogosféře

Je tak obtížné nalézt definici toho co je blog, neboť jejich spektrum sahá od „osobních internetových deníčků“ po oficiální zpravodajství firem, sdělovacích prostředků a politických kampaní. Příspěvky do blogu může vkládat stejně tak jediný autor, malá skupina přátel nebo široká komunita. Mnoho blogů (a dnes už je to téměř pravidlem) umožňuje přidávat k jednotlivým příspěvkům komentáře, čímž dává vzniknout čtenářské komunitě kolem těchto blogů, jiné jsou neinteraktivní. Kromě textů mohou blogy samozřejmě obsahovat i fotografie či videa, ale především internetové odkazy.

Existují i různé formáty blogů. Od prostého seznamu odkazů na webové stránky, po dlouhé původní texty. Jednotlivé příspěvky bývají zpravidla označeny datem a časem. Jak už jsem napsal výše, pro blogy jsou webové odkazy velmi důležité, proto má většina z nich způsob, jak archivovat starší příspěvky a určit jim stabilní URL adresu, ta se nazývá permalink⁵. Stále častější, a dnes už de facto standard, je nabízet přehled nejnovějších příspěvků ve formátu RSS⁶.

⁵ Jde o akronym z anglických slov *permanent link* (stálý odkaz). Je to hypertextový odkaz, který vždy ukazuje na konkrétní článek či obsah, který se v čase nemění. Ke správné funkčnosti permalinku je nutná záruka, že po otevření tohoto odkazu bude obsahovat stále stejné informace.

⁶ Technologie RSS umožňuje uživatelům internetu přihlásit se k odběru novinek z webu, který nabízí RSS zdroj (také RSS kanál). Tento zdroj se nejčastěji nachází na stránkách, které velmi často mění svůj obsah, například zpravodajské servery.

1.2.1 Typy blogů

Existuje mnoho typů blogů, které můžeme rozlišit nejen podle obsahu, ale i podle toho, jakým způsobem je jejich obsah doručen nebo napsán.

Nejpočetněji jsou zastoupeny tradiční osobní blogy. Nejčastěji se podobají deníku a můžeme si zde přečíst komentáře autora, jeho postřehy, zážitky, názory a podobně. Některé osobní blogy se staly velmi populárními⁷, některé mají jen omezený počet čtenářů a jiné upadnou brzy v zapomnění. Jako druh osobního blogu můžeme ještě rozlišit takzvaný „mikroblog“. Mikroblog je velmi podobný blogům, s tím rozdílem, že příspěvek délkou obvykle nepřesahuje 160 znaků (délka jedné SMS). Obsah příspěvku bývá odpovědí na otázku „Co právě dělám?“. Vzhledem ke krátkému prostoru pro vyjádření svých myšlenek, bývá častým obsahem příspěvku odkaz (URL). Mikroblogy je možné většinou ovládat i z mobilního telefonu. Některé stránky, jako je například Twitter, tak umožňují bloggerům sdílet okamžitě své myšlenky a pocity s rodinou a přáteli.

Dalším typem jsou firemní a organizační blogy. Blogy jsou většinou soukromé, ale v tomto případě jsou využívány pro obchodní účely. Účelem firemních blogů může být například zlepšení komunikace se zákazníky nebo uvedení nové značky na trh. Existují podobné blogy pro kluby nebo společnosti, které se používají k informování svých členů a ostatních o činnostech klubu.

Blogy lze dělit i podle žánru. Některé blogy jsou zaměřeny na konkrétní témata, jako například politické blogy, hudební blogy nebo módní blogy.

Jiným typem rozdělení blogů je jejich dělení podle typu média. Blog obsahující videa se nazývá „vlog“, pokud obsahuje odkazy nazývá se „linklog“ (z anlického link), blog obsahující fotografie se nazývá „photoblog“.

Díky neustálému rozvoji technologií, se dají blogy dělit i podle toho, z jakého zařízení je blogger vytváří. Blog napsaný na mobilním zařízení, jako je mobilní telefon nebo PDA, bychom mohli nazývat „moblog“⁸.

Typologie není kompletní a kompletní být nikdy nemůže, neboť podle nastaveného klíče by bylo možné pokračovat donekonečna.

⁷ V ČR se například koncem roku 2004 stal jedním z nejslavnějších blog „OSTRAVAKA“.

⁸ BBC News [online]. 23.2.2003 [cit. 2010-03-17]. Blogging goes mobile. Dostupné z WWW: <<http://news.bbc.co.uk/2/hi/technology/2783951.stm>>.

1.2.2 Historie blogu

Je obtížné posoudit, kdy vlastně blogy vznikly, neboť se vedou diskuse o tom, kdy se osobní webové stránky změnilly na blogy. Jisté je však to, že první použil termín „weblog“ programátor Jorn Barger. Tento Američan si 17. prosince 1997 na svůj nově založený web nazvaný RobotWisdom.com zapsal: „Rozhodl jsem se založit si stránku, kam si denně budu zaznamenávat to nejlepší, co najdu při surfování.“⁹

Termín weblog je složeninou dvou slov a v doslovném překladu znamená webový záznam. Existují různé teorie, jak se z pojmu „weblog“ stala jeho zkrácená a dnes už běžně užívaná podoba „blog“. Podle některých z nich vzniklo nové slovo prostým zkrácením, podle jiných je autorem novinář Peter Merholz. Ten v roce 1999 na svém blogu Peterme.com rozdělil žertem slovo „weblog“ na dvě slova „we blog“, neboli „my blogujeme“. Krátce potom Evan Williams ze společnosti Pyra Labs použil slovo „blog“ zároveň jako podstatné jméno i sloveso a přišel s termínem „blogger“, ve spojitosti s registrací domény blogger.com společnosti Pyra Labs 22. června 1999.¹⁰ Slovo blog či blogovat se rychle začlenilo do slovníků. V roce 2004 ho dokonce slovník Merriam-Webster vyhlásil „slovem roku“.¹¹

V roce 1998 existovala pouze hrstka stránek, které mohly být označeny jako blogy. Podle seznamu Jesse Jamese Garretta existovalo na počátku roku 1999 jen dvacet tři známých blogů.¹² Blogy totiž mohly být vytvářeny jen lidmi, kteří ovládali HTML jazyk, neboť blogy se vytvářely v tomto jazyku a teprve poté se vkládaly na web. Ale i přes to se komunita blogů začala rychle rozšiřovat. Stále více a více lidí začalo publikovat své vlastní blogy. Tento rapidní nárůst pokračoval soustavně až do července roku 1999, kdy společnost Pitas přinesla na internet první službu pro vlastní

⁹ VARADARAJAN, Tunku. The Wall Street Journal [online]. 14.7.2007 [cit. 2010-03-17]. Happy Blogiversary. Dostupné z WWW: <<http://online.wsj.com/article/SB118436667045766268.html>>.

¹⁰ BAKER, John. The Linguist List [online]. 20.4.2008 [cit. 2010-03-17]. Origins of "Blog" and "Blogger". Dostupné z WWW: <<http://listserv.linguistlist.org/cgi-bin/wa?A2=ind0804C&L=ADS-L&P=R16795&I=-3>>.

¹¹ Merriam-Webster Online [online]. 2004 [cit. 2010-03-17]. Merriam-Webster Announces 2004 Words of the Year. Dostupné z WWW: <<http://www.merriam-webster.com/info/pr/2004-words-of-year.htm>>.

¹² BLOOD, Rebecca. Rebecca's Pocket [online]. 7.9.2000 [cit. 2010-03-17]. Weblogs: a history and perspective. Dostupné z WWW: <http://www.rebeccablood.net/essays/weblog_history.html>.

vytváření blogů, která byla navíc zdarma. Brzy poté i ostatní společnosti začaly uvádět na trh podobné služby, jako například americký Blogger.com, později zakoupený firmou Google. Náhle si blog mohl vytvořit prakticky kdokoliv, i s minimální znalostí počítačů, a počet blogů začal narůstat závratnou rychlostí. Zatímco v devadesátých letech bylo tedy psaní na internet výsadou lidí se spíše technickým nebo přímo počítačovým vzděláním, po roce 2000 se otevřelo všem.

Podle amerického serveru blogpulse.com, který blogy sleduje a počítá, existovalo ke konci roku 2010 přes 152 milionů blogů.¹³ V březnu 2010 se toto číslo již přiblížilo ke 160 milionům.¹⁴ Tyto statistiky počtu blogů však zahrnují jen blogy anglické jazykové blogosféry, ale neměli bychom zapomínat na miliony ostatních blogů, které nejsou součástí tohoto odhadu. Výsledný počet všech blogů je tedy mnohonásobně vyšší a mění se každým dnem, podle toho, jak vznikají blogy nové a zanikají ty staré.

¹³ Royal Pingdom [online]. 12.1.2011 [cit. 2011-03-17]. Internet 2010 in numbers. Dostupné z WWW: <<http://royal.pingdom.com/2011/01/12/internet-2010-in-numbers/>>.

¹⁴ BlogPulse [online]. 2011 [cit. 2011-03-17]. BlogPulse stats. Dostupné z WWW: <<http://www.blogpulse.com/>>.

2 Persvaze

Persvazi chápeme jako funkci přesvědčovací, získávací, ovlivňovací, vybízecí, hodnotící a uvědomovací. Úkolem persvaze je tedy formovat vědomí recipientů a působit na veřejné mínění.¹⁵ Jejím prostřednictvím se autor snaží adresáta přimět ke změně názoru či postoje nebo v něm tyto postoje utvrdit, přesvědčit ho, získat na svou stranu a často ho i změnou jeho názorů přimět k určitému jednání (např. reklamní texty).

Persvazi lze nalézt latentně ve všech komunikátech, ale zcela logicky převládá v projevech, které se snaží nějakým způsobem na adresáta působit, apelovat na něj a ovlivňovat ho.¹⁶ Typickým příkladem těchto komunikátů jsou například rétorické texty nebo texty reklamní. Persvaze je tak jedním ze základních stylů funkčního stylu rétorického a zejména funkčního stylu publicistického. Její role v současné publicistice neustále narůstá a „uplatňuje se téměř ve všech mediálních žánrech, třebaže v různé formě, míře a v různém stupni explicitnosti.“¹⁷

Aby byla persvaze účinná, musí autor splnit několik základních podmínek. V prvé řadě by měl dobře znát recipienta, pro kterého je komunikát určen. Dále záleží na důvěryhodnosti autora, tedy na tom, jaký je vztah mezi ním a příjemcem, zda mu důvěřuje či nikoliv. Účinek persvaze lze rovněž zvýšit promyšlenou argumentací, kdy je důležitá hlavně volba argumentů a jejich uspořádání. Tento proces úspěšně funguje u motivovaných adresátů, respektive u těch, kteří jsou do problematiky více zasvěceni. U těch méně motivovaných je důležitější spíše styl persvazivního textu a výběr jazykových prostředků. Těm se však budu věnovat později.

Pokud pracujeme s termínem persvaze, je nutné zmínit i jiný termín, a to manipulace. Někdy jsou tato slova pokládána za synonyma, avšak nepřesně. Nejedná se o synonymické pojmy, i když mezi nimi neexistuje přesně stanovená hranice. Základní rysy mají sice shodné – autor se snaží adresáta o něčem přesvědčit, ovlivnit ho, přimět ho k určitému jednání apod. Rozdíl je však především ve vztahu

¹⁵ JAKLOVÁ, Alena. Persvaze a její prostředky v současných žurnalistických textech. In Naše řeč. Praha : Ústav pro jazyk český AV ČR, 2002. s. 169.

¹⁶ Encyklopedický slovník češtiny. Praha : NLN, 2002. Persvaze, s. 314.

¹⁷ JAKLOVÁ, Alena. Persvaze a její prostředky v současných žurnalistických textech. In Naše řeč. Praha : Ústav pro jazyk český AV ČR, 2002. s. 170.

autor-adresát. Při persvazi přinese výsledek diskurzu mezi autorem a adresátem uspokojení zájmu obou stran, zatímco při manipulaci přináší užitek pouze autorovi, který se nezajímá o užitek adresáta. Dalším podstatným rozdílem je svoboda rozhodování. Při persvazi je rozhodnutí zcela na vůli recipienta, oproti tomu při manipulaci je pouze záměrně vyvolán pocit svobody rozhodování a možnosti volby. Autor může na rozdíl od persvaze použít k prosazení svých záměrů i nepravdivá tvrzení nebo záměrně zamlčet důležité informace, které by působily negativně na jeho cíl. Adresátovi tak není umožněn pohled ze všech stran, což logicky nevyhovuje požadavkům na svobodu rozhodování. Posledním rozdílem je skutečnost, že manipulovat lze jen osoby, které si toho nejsou vědomy a neznají cíl manipulace. Tento znak manipulace je však často zpochybňován, neboť kupříkladu reklamní diskurz by se díky této charakteristice řadil mezi nemanipulativní komunikáty. Jak je z výše uvedeného patrné, rozdíl mezi persvazí a manipulací je hlavně etický. Při persvazivní komunikaci spolu autor a adresát jednají jako rovnocenní partneři, při manipulaci mění autor neeticky mínění adresáta pouze k vlastnímu prospěchu.

2.1 Prostředky persvaze

Persvazivního účinku komunikátu lze dosáhnout mnoha způsoby. Hlavně se tak děje jazykovými prostředky. Lze je rozdělit na prostředky verbální a neverbální.¹⁸ Dominuje samozřejmě užití prostředků verbálních. Aby byla persvaze úspěšná, musí být tyto verbální prostředky lehce srozumitelné a musí u adresáta vyvolat důvěryhodnost.

Budeme se zabývat persvazí v publicistických textech a základem jejich vyjadřování je kultivovaný spisovný jazyk, v jehož rámci probíhá volba prostředků stimulujících persvazi. Komunikační efekt persvazivní funkce publicistického textu samozřejmě ovlivňuje i řada dalších faktorů jak na straně produktora, tak i na straně recipienta, a charakter a průběh persvazivní komunikace (např. typ a vlastnosti

¹⁸ JAKLOVÁ, Alena. Persvaze a její prostředky v současných žurnalistických textech. In Naše řeč. Praha : Ústav pro jazyk český AV ČR, 2002. s. 170.

produktora, obsah textu a jeho zpracování, forma komunikace, jazykový a situační kontext aj.).¹⁹

Verbální jazykové prostředky stimulující persvazi reprezentují jednotky všech jazykových plánů. Na úrovni hláskosloví jsou to prostředky fonetické, dále persvazivní účinek textu zvyšují některé slovtvorné prostředky, syntaktické prostředky a nakonec prostředky lexikální. Ve středu mého zájmu budou prostředky lexikální, a to z poměrně logických důvodů. Fonetické prostředky persvaze jsou založeny především na eufonii, tudíž jejich využití je spíše u mluveného projevu, než u psaného, kterým se v této práci zabývám. U slovtvorných prostředků nastává ten problém, že nemusí být vždy zcela sémanticky průhledné a tím pádem pak nesplňují výše uvedený požadavek srozumitelnosti. Syntaktické prostředky nejsou v komunikátech příliš časté a některé z nich mají nejsilnější persvazivní efekt pouze v případě, jsou-li užity v titulcích. Persvazivní funkce publicistického textu je nejčastěji stimulována prostředky lexikálními, což je hlavní důvod, proč jsem je vybral do své práce. Počítám tedy s tím, že díky tomu budu mít dostatek vhodného materiálu k analýze.

2.1.1 Lexikální prostředky persvaze

Jak už jsem uvedl výše, z verbálních prostředků jsou ke zvýšení persvazivního účinku publicistického textu nejčastěji užity prostředky lexikální. Nejnápadnější z nich jsou hodnotící adjektiva, případně i hodnotící adverbia, která působí kladně nebo záporně na recipienta a často i na jeho emoce. Dalším typem lexikálních persvazivních prostředků jsou obrazná pojmenování. Mezi ně můžeme zařadit personifikaci, metaforu, metonymii a přirovnání. Působí více na emoce recipienta než na jeho rozum a často jsou sémanticky průhledné, což samozřejmě zvyšuje jejich persvazivní schopnost. Persvazivní účinek publicistického textu zvyšují také pojmenování expresivní a emotivní. Tyto výrazy nepřímou značí pozitivní či negativní hodnocení autora a působí na emoce recipienta. Pokud budeme vycházet z výše uvedeného faktu, že publicistické texty jsou psány kultivovaným spisovným jazykem, pak při užití v publicistickém textu mohou expresivitu získat i slova

¹⁹ JAKLOVÁ, Alena. Persvaze a její prostředky v současných žurnalistických textech. In Naše řeč. Praha : Ústav pro jazyk český AV ČR, 2002. s. 171.

nespisovná, zvláště obecněčeská. Jejich persvazivní funkce spočívá v tom, že zabarvují text familiárně a tím posilují kontakt se čtenářem. Pozor bychom si však měli dát při užití slov hanlivých, nebo dokonce vulgárních, která mohou mít zcela opačný účinek a vyvolat u recipienta odpor k jejich autorovi. Výsledek takové persvaze je pak spíše negativní. Mezi další typ lexikálních prostředků stimulujících persvazi patří nejrůznější exkluzivní výrazy, jako „například lexikální výpůjčky z cizích jazyků, které slouží ke zvýšení autentičnosti publicistického textu a svou sémantikou sugerují pozitivní, nebo negativní hodnocení“²⁰, postojové výrazy či celé výpovědi, jejichž úkolem je doplnit věcnou informaci obsaženou v textu o subjektivní prvek, a různé typy apelů.

²⁰ JAKLOVÁ, Alena. Persvaze a její prostředky v současných žurnalistických textech. In Naše řeč. Praha : Ústav pro jazyk český AV ČR, 2002. s. 175.

3 Expresivita

Pojem expresivita či expresivní jsou nejčastěji chápány ve spojitosti s jistým citovým zabarvením slov a umocnění působení slova, což je nepochybně pravda, ale expresivitu lze takto charakterizovat pouze zjednodušeně. Encyklopedický slovník češtiny definuje expresivitu jako pragmatickou složku významu příslušného výrazového prostředku, danou postojem mluvčího.²¹ Jinou definici nabízí E. Lotko ve svém Slovníku lingvistických termínů pro filology: „pragmatická složka významu lexému n. jeho výskytu, popř. i jiných jednotek, je dána jako různě silný projev afektivního a volního vztahu mluvčího, n. vyplývá z užití, které se v kontextu chápe jako neobvyklé, respektive vybočující z očekávané formy; překrývá se s emocionálností, afektivním a konotativním významem“²². Z obou defenic jasně vyplývá, že expresivita závisí na emocionálním postoji mluvčího, jenž vybírá do výpovědi ty jazykové prostředky, které nesou zvláštní citové zabarvení a souvisí s jeho emocionálním postojem. Expresivita je tedy značně subjektivní a expresivní vyjádření vnímá každý člověk rozdílně. Hodnocení expresivity je tedy čistě subjektivní záležitostí.

3.1 Členění expresivity

Expresivitou v lexiku se podrobně zabýval Jaroslav Zima. Ve své publikaci *Expresivita slova v současné češtině* člení expresivitu na tři základní typy – inherentní, adherentní a kontextovou.²³

Inherentní expresivitu nalezneme u slov, u nichž poznáme expresivitu už ze samotného významu slova. Expresivita je obsažena už v samotném jazykovém prostředku a lze ji poznat i bez znalosti kontextu. Slova s inherentní expresivitou jsou často nápadná svým hláskovým skladem (*fňukat, cmrndat, hubeňour*) nebo způsobem svého tvoření (*chlapisko, fňukna, malilinký*).

²¹ Encyklopedický slovník češtiny. Praha : NLN, 2002. Expresivum, s. 131.

²² LOTKO, Edvard. Slovník lingvistických termínů pro filology. Olomouc : Univerzita Palackého v Olomouci, 2005. Expresivita/expresivnost, s. 34.

²³ ZÍMA, Jaroslav. Expresivita slova v současné češtině. Praha : Nakladatelství československé akademie věd, 1961. 10-11 s.

Expresivita adherentní, jež není přítomna v základním významu slova. Vzniká až při užití věcného jazykového prostředku v textu, který se pak v jiném kontextu jeví příznakovým. Adherentní expresivita se navrstvuje na původní neexpresivní význam slova a dochází tak významovému větvení slova a to pak kromě svého věcného významu může nést kupříkladu i další význam expresivní. Například slovo *robota* v původním významu neneslo expresivní příznak, ale dnes je toto slovo expresivní ve významu práce obecně, obzvláště pak nějaké těžké a nepříjemné práce.

Posledním typem expresivity podle Zimy je expresivita kontextová. Ta se objevuje při spojování výrazových prostředků patřících k různým stylovým oblastem. Dochází k interferenci dvou různých stylistických vrstev. Slovo pak získává svou expresivitu tím, že se odlišuje od stylistické vrstvy do níž je vloženo. Zjednodušeně řečeno, autor užívá v určité jazykové vrstvě způsob vyjádření z jazykové vrstvy jiné, čímž toto slovo získává kontextovou expresivitu. Oproti předchozím dvěma typům je kontextová expresivita spíše jevem stylistickým, význam slova se při ní nemění.

3.1.1 Lexikální prostředky expresivity

Expresivní prostředky nalezneme ve všech jazykových rovinách. V rovině fonologické a fonetické, slovotvorné, syntaktické i lexikální. Ve středu mého zájmu je rovina lexikální, tedy slovní zásoba, která je v českém jazyce hlavním zdrojem expresivity. Všude tam, kde mluvčí dává najevo své citové postoje, je patrná tendence vytvářet expresivní konkurenty k neutrálním výrazům.²⁴ V českém jazyce tak vedle pojmenování citově neutrálních nalezneme i pojmenování citově zabarvená, expresivní. Tato pojmenování mohou zůstat v hranicích spisovné normy nebo ji více či méně překračovat.²⁵ Expresivní pojmenování mohou být citově zabarvena buď kladně nebo záporně. Lexikální prostředky expresivity se tak „diferencují především podle kladného a záporného hodnotícího příznaku“²⁶.

Mezi expresivní pojmenování s kladným hodnotícím příznakem patří zejména deminutiva, neboli slova zdobnělá, zdobněliny (*domek, malinký*), a pojmenování

²⁴ Příruční mluvnice češtiny. Praha : NLN, 1995. 778 s.

²⁵ Příruční mluvnice češtiny. Praha : NLN, 1995. 778 s.

²⁶ Příruční mluvnice češtiny. Praha : NLN, 1995. 95 s.

s příznakem deminutivnosti. Mezi ně patří familiární slova, jež jsou užívána v důvěrném styku blízkých osob (*srdíčko, miláček*), hypokoristika, což jsou domácké obměny vlastních jmen nebo obecně příbuzenských pojmenování, často zdrobnělých (*Honza, Anička, taťulda, brácha, mamka*) a dětská slova, která označují jak pojmenování užívaná dětmi, tak i dospělými v rozhovoru s dětmi (*papat, hačat*) a často stojí mimo rámeček spisovného jazyka. K výrazům s kladným citovým příznakem můžeme zařadit i eufemismy, neboli slova zjemňující, která nahrazují přímé, hrubé a nežádoucí pojmenování nějaké nepříjemné nebo společensky nevhodné události zjemňujícím výrazem. Eufemismy se tedy snaží tuto situaci nějak zmírnit nebo zastříť. Ve většině případů jsou to ustálená víceslovná pojmenování, která nahrazují jednoslovné primární nevhodné pojmenování. Nejčastěji bývá eufemismy nahrazována představa smrti (*zesnout, navždy odejít*). Eufemismy musí být neustále nahrazovány novými, protože jejich použitelnost je časově omezena. Staré eufemismy jsou vytlačovány těmi novými, aktuálními.

Do nespisovného jazyka jsou často zařazována expresivní slova se záporně hodnotícím příznakem. Řadíme mezi ně hanlivá slova, tzv. pejorativa, pojmenování, která vyjadřují negativní hodnocení mluvčího a mohou mít i urážlivý nebo vulgární charakter (*šmelinář, špicl*). K hanlivým slovům lze přiřadit i slova zveličelá, tzv. augmentativa, slova s významem zveličelým nebo hrubším (*psisko, chlapák*). V některých kontextech však nemusí vyjadřovat záporný příznak. Dalším druhem expresivních slov se záporně hodnotícím příznakem jsou slova zhrubělá, vyjadřující přehnaný (zejména hrubý) postoj mluvčího k pojmenovávané skutečnosti (*tlama, žrát, chlastat*) a slova vulgární, která vyjadřují negativní a silně emotivní postoj mluvčího k věci či k člověku, vůči nimž jsou směřována. Typickým příkladem jsou např. nadávky (*hajzl, prase*). Mezi záporně zabarvená slova patří i dysfemismy. Ty by se daly definovat jako opak eufemismů. Jsou negativně citově zabarvené a mají zveličující a pohoršující charakter. Oproti eufemismům tedy nepříjemnou skutečnost zveličují ještě více. Dysfemismů užívá autor nejčastěji k vyjádření odporu, rozhořčení a zášti.

V lexikální rovině jazyka existuje ovšem více lexikálně expresivních prostředků než jen kladně a záporně hodnotící slova či slovní spojení. Jedním z nich jsou například idiomy, jejichž hlavními znaky jsou metaforičnost a větší či menší míra expresivnosti (*nekřesťanské peníze, mít hlavu a patu*). Jejich odlišnost tkví v tom, že se v nich spojují slova do „neměnných nebo jen omezeně modifikovatelných

slovních spojení²⁷, jejichž význam se více či méně liší od významu jejich komponentů. Expresivnost idiomatických výrazů lze stupňovat například užitím přirovnání nebo expresivních sloves. Z neutrální vrstvy lexikálních prostředků vybočuje i užití ironie a ironických slov. Mluvčí užije z citových důvodů určitých slov, jež mají právě opačný význam, než měl mluvčí na mysli. Jde tedy o záměrné nepojmenování negativní skutečnosti přímo. Použití ironie se pojí s posměchem nebo výsměchem ironizované skutečnosti. Expresivní ráz mají i paronyma, slova graficky nebo fónicky si podobná, ale významově rozdílná (*podvědomí – povědomí*), a neologismy a okazionalismy, k jejichž užívání vede autora snaha o osobitost. Nápadně působí v textu i užití knižních a archaických slov, která mají za cíl text oživit. Dalšími lexikálními prostředky, jež nesou rysy expresivity, jsou v první řadě hovorová a nespisovná slova a dále například různá přejatá slova, přísloví a pořekadla a zkratky a zkratková slova.

²⁷ Příruční mluvnice češtiny. Praha : NLN, 1995. 774 s.

4 Objektivita

Pojem objektivita je úzce spjat s pojmem informační kvalita. Objektivita představuje požadavek nejen mezi širokou veřejností, ale i mezi odborníky zabývajícími se médii, který je uplatňován na mediální obsahy a jejich produkci, obzvláště u žánrů, jejichž rolí je přinášet nezkrácené informace o aktuálním dění ve společnosti. Objektivita se tak týká jak shromažďování, zpracovávání, tak i rozšiřování informací. D. McQuail považuje za hlavní rysy objektivit vylučování subjektivního pohledu či osobního zaujetí (zachovat si odstup a neutralitu od předmětu zpravodajství), absenci stranění (zdržet se předpojatosti a nestavět se ve sporech na ničí stranu), respektování přesnosti a dalších kritérií pravdivosti (relevance a úplnost) a nepřítomnost skrytých motivů nebo služeb třetí straně.²⁸ Cíl objektivit je tedy jasný – co nejvíce minimalizovat vlastní názor autora. Informace by tak neměly být zasaženy subjektivitou a autor by neměl nijak zasahovat do skutečnosti o níž informuje.

Objektivita představuje ideální úroveň zpravodajské práce a má mnoho zastánců. Zároveň však existuje i názor, že objektivita je nesplnitelná a hovoří se o ní jako o nedosažitelném ideálu. Základem této teorie je to, že poznání skutečnosti a její popis (převyprávění) do zprávy se vždy děje prostřednictvím člověka a subjektu, kvůli čemuž je důsledkem subjektivního výběru co do zprávy zařadit a co nikoliv. Rovněž řazení informací do konečné podoby není nikdy neutrální – autor sám vybírá co bude jako první a co bude následovat. Kritici konceptu objektivit tak nejčastěji přicházejí s těmito námitkami: je nedosažitelná, je nežádoucí, protože názory někoho jsou relevantnější než jiné, a na některé typy zpráv není aplikovatelná, jako například investigativní žurnalistika nebo lidsky jímavé příběhy.²⁹

Oproti kritikům objektivit se na ni dívá profesní teorie žurnalistiky odlišně. Vnímá ji jako „soubor novinářských postupů nezbytných pro věrohodný popis reality“³⁰. Mezi tyto postupy pak patří: ověřování informací alespoň ze dvou na sobě

²⁸ MCQUAIL, Denis. Úvod do teorie masové komunikace. Přel. J. Jiráková a M. Kabát. Praha : Portál, 1999. 172 s.

²⁹ TRAMPOTA, Tomáš; VOJTĚCHOVSKÁ, Martina. Metody výzkumu médií. Praha : Portál, 2010. 129 s.

³⁰ TRAMPOTA, Tomáš; VOJTĚCHOVSKÁ, Martina. Metody výzkumu médií. Praha : Portál, 2010. 129 s.

nezávislých zdrojů, oddělování faktů od názorů, opatřování názorů odkazem na zdroj informací a zveřejňování názorů protistran.³¹

Objektivita je spojena se dvěma základními principy – svobody (nezávislé zpravodajství je nezbytnou podmínkou nepředpojatosti a pravdivosti) a rovnosti (se všemi informacemi by mělo být nakládáno podle stejných měřítek, všechny úhly pohledu by měly být brány jako stejně relevantní, poskytnutí stejného prostoru odlišným názorům).

Objektivita se tedy týká způsobu nejen výběru a získávání informací, ale i práce s nimi, a to jak v rovině tematicko-obsahové, tak i při jejich jazykovém zpracování.³²

4.1 Konstitutivní prvky objektivity

Definovat přesně objektivitu není snadné. O asi nejznámější verzi jejího výkladu se postaral v roce 1983 Jörgen Westerståhl při výzkumu objektivity švédského veřejnoprávního vysílání. Jeho verze „vychází z předpokladu, že objektivita souvisí nejen s fakty, ale i s hodnotami, a že fakta mají také hodnotící důsledky“³³.

Westerståhlův koncept tak rozlišuje dvě stránky objektivity: kognitivní složku a hodnotící složku³⁴ a dělí tak objektivitu na dvě základní složky – faktičnost a nestrannost. První složka, faktičnost, má několik dílčích aspektů. Jedná se o pravdivost, relevanci a informativnost. Nestrannost obsahuje dva aspekty, a to vyváženost a neutralitu. Jak už je z uvedeného patrné, lze zjednodušeně říci, že zatímco první složka se týká kvality informací a toho, co je ve sdělení obsaženo a co nikoliv, tak druhá složka se zabývá formou prezentace těchto informací.³⁵

³¹ TRAMPOTA, Tomáš; VOJTĚCHOVSKÁ, Martina. *Metody výzkumu médií*. Praha : Portál, 2010. 129 s.

³² JÍLEK, Viktor. *Žurnalistické texty jako výsledek působení jazykových a mimojazykových vlivů*. Olomouc : Univerzita Palackého v Olomouci, 2009. 58 s.

³³ MCQUAIL, Denis. *Úvod do teorie masové komunikace*. Přel. J. Jiráka a M. Kabát. Praha : Portál, 1999. 173 s.

³⁴ TRAMPOTA, Tomáš; VOJTĚCHOVSKÁ, Martina. *Metody výzkumu médií*. Praha : Portál, 2010. 131 s.

³⁵ TRAMPOTA, Tomáš; VOJTĚCHOVSKÁ, Martina. *Metody výzkumu médií*. Praha : Portál, 2010. 131 s.

Ve své práci se budu zabývat pouze hodnotící složkou objektivitu, tedy nestranností, přesněji se zaměřím na neutralitu textů. Zjišťování složky faktičnosti by v mém případě bylo poměrně obtížné a složité. Pravdivost informace lze sice ověřit porovnáním s ostatními zdroji, zato pojem relevance je velice obtížné definovat a dosáhnout jí objektivním způsobem. Výběr toho co je považováno autorem za relevantní probíhá podle jím předem stanovených zásad, které ovšem mohou být zcela odlišné od typických zásad, tedy provádět selekci informací podle toho, co je důležité pro cílového příjemce a pro společnost.

Oproti této složce lze vyváženost a neutralitu, tedy aspekty nestranné složky objektivitu, poměrně snadno a lehce zjistit. V případě vyváženosti se tak nejčastěji děje porovnáním prostoru věnovaného jednotlivým úhlům pohledu. „Pro vyváženost je důležitá otázka výběru (kdo a co se ve zprávě objevuje a v jakém pořadí), za druhé pak propojením subjektů s určitými přímými či nepřímými pozitivními či negativními asociacemi.“³⁶ Další často užívanou metodou je posuzovat, zda mediální sdělení odrážejí příznivě nebo nepříznivě jednu ze stran. Jiným způsobem zjišťování vyváženosti je zkoumání četnosti a využití informačních zdrojů. Absence některých zdrojů může naznačovat jednostranné zaměření autora. Při zkoumání neutrality můžeme využít postupů posuzujících vyváženost. Při její analýze musíme posoudit, zda jsou informace obsažené ve sdělení nezaujaté a odměřené a zda neznevýhodňují popisované objekty jakýmkoliv způsobem.

4.1.1 Způsoby porušení objektivitu

Neutralitu textu tedy lze analyzovat několika způsoby. Sémantická rovina výpovědi³⁷ je jedním z nich. V našem případě si můžeme text rozdělit do menších částí, analytických jednotek, a snažit se nalézt hlavní slovní útvary, jakými jsou například hodnotící slova, která budou chápána stejně všemi adresáty, hodnocené objekty a jazykové prvky, které spojují hodnocené objekty a hodnotící slova, tzv. konektory.

³⁶ TRAMPOTA, Tomáš; VOJTĚCHOVSKÁ, Martina. Metody výzkumu médií. Praha : Portál, 2010. 133 s.

³⁷ TRAMPOTA, Tomáš; VOJTĚCHOVSKÁ, Martina. Metody výzkumu médií. Praha : Portál, 2010. 133 s.

Pokusím se tedy aplikovat tuto metodu i na mnou analyzované blogy a abych využil předešlé analýzy persvaze a expresivity, zaměřím se na počet hodnotících adjektiv a adverbii, která jsem zaznamenal v předchozích analýzách, respektive procentuální vyjádření jejich četnosti ve zkoumaných blozích. Vyšší četnost těchto hodnotících slov v textech bude značit to, že neutralita takovýchto textů je porušována.

Při druhé metodě výzkumu toho, zda je na analyzovaných osobních blozích porušována objektivita, využiji opět předešlé zkoumání persvazivních a expresivních prvků. Pokud má výsledný text zachovávat pravidla objektivity, neměl by obsahovat žádné persvazivní nebo expresivní prvky. Zjistím tedy, kolik blogů neobsahuje žádné persvazivní ani expresivní prostředky. Poměr s počtem blogů obsahujících tyto prostředky mi pak pomůže zodpovědět otázku, jak velké procento textů na osobních blozích lze považovat za objektivní.

5 Lexikální persvaze, expresivita a porušení objektivit na osobních blozích zpravodajských serverů idnes.cz, lidovky.cz a stránkách týdeníku Respekt respekt.cz

V předešlých kapitolách jsme se seznámili s pojetím slov persvaze, expresivita a objektivita. Tato teoretická část této práce nám nyní poslouží jako základ pro následující praktickou analýzu. Kromě osvětlení pojmů persvaze, expresivita a objektivita jsme si vymezili i prostředky, které se budeme snažit nalézt ve zkoumaných osobních blozích. Přesněji řečeno se tedy jedná o lexikální prostředky persvaze a expresivity a v případě objektivit o množství hodnotících adjektiv a adverbii a poté o to, zda se na zkoumaných osobních blozích vůbec vyskytují texty bez lexikálně persvazivních či expresivních prostředků a pokud ano, tak v jakém množství.

K analýze těchto prostředků jsem vybral osobní blogy na zpravodajských serverech idnes.cz a lidovky.cz a na stránkách týdeníku Respekt respekt.cz za období jednoho měsíce, a to od 1. ledna 2011 do 31. ledna 2011. Pod pojmem osobní blogy se skrývají blogy, které na výše zmíněných internetových stránkách nalezneme v kategorii Osobní blogy. Tyto osobní blogy mi přinesly množství materiálu, který jsem podrobně analyzoval. Celkem se jednalo o sto osmdesát devět (189) textů. Na zpravodajském serveru idnes.cz jsem tak zkoumal devadesát dva (92) blogů, na zpravodajském serveru lidovky.cz osmdesát (80) blogů a na stránkách týdeníku Respekt respekt.cz sedmnáct (17) blogů. Z celkové analýzy jsem vyloučil tři blogy (idnes.cz: *V mraze*, Veronika Pavlíková, 22. ledna 2011; lidovky.cz: *Připravujem: rozhovor s Teodorom Križkom*, Ladislav Kováčik, 25. ledna 2011, *Úvahy o morálce a duchovnom svete*, Ladislav Kováčik, 28. ledna 2011), které byly psány slovensky a tudíž nevhodné pro mou práci.

Všechny tři blogovací systémy nejsou pro potenciální uživatele blogů nijak uzavřené, nutná je pouze registrace, která je snadná a bezplatná, a souhlas s dodržováním tzv. kodexu bloggera, což zahrnuje určitá pravidla o čem smí autoři blogů psát a o čem nikoliv a jak se na blogu chovat. Blog si tak může založit opravdu každý. V celkovém přehledu všech osobních blogů se zobrazují pouze blogy nejnvýše

dva až tři měsíce staré. Není však problém nalézt na stránkách určitý blog, pokud znáte jeho titulek či jméno bloggera. Blogování je tedy otevřeno všem lidem bez rozdílu a to nám dává vcelku bohatý a různorodý materiál, na kterém můžeme všechny vybrané prvky zkoumat.

5.1 Rozdělení lexikálně persvazivních prostředků

Vybrané osobní blogy jsem tedy podrobil důkladné analýze a v každém z nich jsem hledal persvazivní prvky, které jsem zmínil v teoretické části věnované lexikálním prostředkům persvaze. Tyto prostředky jsem pro větší přehlednost označil číslicemi, v případě kategorie hodnotících adjektiv a adverbii a obrazných pojmenování jsme pro podrobnější rozdělení zvolil kombinaci číslice a písmene. Každý persvazivní prostředek má tak své číselné označení, ke kterému poté připišu číslo značící množství výskytu tohoto prostředku v osobních blozích. Rozdělení lexikálně persvazivních prostředků, které jsme si už uvedli v teoretické části, je následující:

- 1) Hodnotící adjektiva a adverbia
 - 1a) Působící kladně na recipienta
 - 1b) Působící záporně na recipienta
- 2) Obrazná pojmenování
 - 2a) Personifikace
 - 2b) Metafora
 - 2c) Metonymie
 - 2d) Přirovnání
- 3) Pojmenování expresivní a emotivní
- 4) Slova nespisovná
- 5) Slova hanlivá, vulgární
- 6) Výrazy exkluzivní
- 7) Postojové výpovědi, apely

5.2 Rozdělení lexikálně expresivních prostředků

Stejně jako v případě lexikálních prostředků persvaze, tak i u lexikálních prostředků expresivity jsem vycházel z dříve uvedeného teoretického základu a vybraných prostředků sloužících k dosažení expresivity. Rovněž, jako u persvazivních prostředků, má i zde každý lexikálně expresivní prostředek pro zjednodušení své číselné označení, k němuž poté zaznamenám počet užití tohoto prostředku v osobních blozích. Rozdělení lexikálně expresivních prostředků pro praktickou analýzu textů je tedy takovéto:

- 1.) Deminutiva
- 2.) Familiární slova
- 3.) Hypokoristika
- 4.) Dětská slova
- 5.) Eufemismy
- 6.) Hanlivá slova
- 7.) Zveličelá slova
- 8.) Zhrubělá slova
- 9.) Vulgární slova
- 10.) Dysfemismy
- 11.) Paronyma
- 12.) Neologismy, okasionalismy
- 13.) Knižní a archaická slova
- 14.) Ironie
- 15.) Frazémy, idiomy
- 16.) Příslloví a pořekadla
- 17.) Přejatá slova
- 18.) Zkratky a zkratková slova
- 19.) Slova nespisovná

5.3 Metody analýzy porušování objektivit

Podle teoretického podkladu budu zkoumat nestrannou složku objektivit, přesněji se zaměřím na neutralitu zkoumaných osobních blogů. Z teoretické části této práce již víme, že pokud jsou informace obsažené ve sdělení nezaujaté a odměřené a neznevýhodňují popisované objekty jakýmkoliv způsobem, pak je sdělení neutrální. Hodnotící slova, v našem případě hodnotící adjektiva a adverbia, neutralitu tedy narušují a jejich přítomnost signalizuje porušení objektivit. Cílem analýzy tedy bude zjistit, v jakém množství se tato hodnotící slova vyskytují v osobních blogích a zda v nich lze nalézt i texty, které tato slova nebudou obsahovat vůbec.

Druhým způsobem analýzy porušování objektivit bude snaha zjistit, zda v mnou zkoumaných blogích nenaleznu některé, jež by neobsahovaly lexikálně persvazivní prostředky, ani lexikálně expresivní prostředky, neboť jejich přítomnost indikuje porušení jak neutrality, tak samozřejmě samotné objektivit.

5.4 Analýza lexikálně persvazivních prostředků na blozích

V období od 1. ledna 2011 do 31. ledna 2011 jsem nashromáždil celkem sto osmdesát devět (189) textů na osobních blozích na zpravodajských serverech idnes.cz, lidovky.cz a na stránkách týdeníku Respekt respekt.cz. Texty jsou rozděleny podle data vzniku. Ke každému dni budu uvádět rovněž tyto informace: celkový počet textů, počet textů obsahujících prostředky persvaze, počet textů bez persvazivních prostředků, počet textů na jednotlivých blogovacích systémech, počet textů obsahujících prostředky persvaze na jednotlivých blogovacích systémech a samozřejmě i počet textů bez persvazivních prostředků na jednotlivých blogovacích systémech. V tabulce budou obsaženy očíslované lexikální prostředky persvaze (od 1 do 7) spolu s informacemi o celkovém počtu těchto prostředků.

Datum: 1. ledna 2011

Celkový počet textů: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 3

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 2

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 0

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	8	4	4	19	1	7	11			1			
	Lidovky.cz					1	5							
	Respekt.cz													

Datum: 2. ledna 2011

Celkový počet textů: 8

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 8

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 4

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 4

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 4

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 4

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 0

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	68	33	35	29	1	23	3	2	11	34	15	3	12
	Lidovky.cz	24	13	11	23	4	17		2	17	14	1	3	
	Respekt.cz													

Datum: 3. ledna 2011

Celkový počet textů: 7

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 7

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 4

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 4

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 2

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	20	10	10	16	2	13		1	10	13	1	2	
	Lidovky.cz	21	15	6						5	1		1	
	Respekt.cz	19	6	13	35	3	22	9	1	2	13	2	9	3

Datum: 4. ledna 2011

Celkový počet textů: 7

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 7

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 4

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 4

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 3

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 0

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	29	11	18	16		11	3	2	1	25	2	1	1
	Lidovky.cz	8	1	7	5	1	4				1			
	Respekt.cz													

Datum: 5. ledna 2011

Celkový počet textů: 4

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 4

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 3

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 0

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	16	13	3	13	2	10		1	3	22		1	
	Lidovky.cz	2		2	3		3			2				
	Respekt.cz													

Datum: 6. ledna 2011

Celkový počet textů: 7

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 7

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 5

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 5

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 2

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 0

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	39	11	28	31	2	26	1	2	15	17	1	3	1
	Lidovky.cz	13	7	6	14	1	11		2	11	26	1	4	
	Respekt.cz													

Datum: 7. ledna 2011

Celkový počet textů: 5

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 5

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 3

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 2

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 0

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	43	22	21	54	3	30	6	15	7	58	11		
	Lidovky.cz	11	3	8	2		1		1	3	5	1	3	
	Respekt.cz													

Datum: 8. ledna 2011

Celkový počet textů: 6

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 6

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 5

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 5

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 0

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	55	34	21	30	1	24	4	1	12	31	3	1	
	Lidovky.cz	1		1	1	1					1		2	
	Respekt.cz													

Datum: 9. ledna 2011

Celkový počet textů: 9

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 9

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 5

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 5

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 4

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 4

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 0

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	33	15	18	29	2	25	1	1	8	39	7	14	4
	Lidovky.cz	10	4	6	18	2	12	4		3	15	2	4	1
	Respekt.cz													

Datum: 10. ledna 2011

Celkový počet textů: 7

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 7

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 3

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 4

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 4

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 0

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	13	6	7	12	2	9	1		3	9	1	5	
	Lidovky.cz	46	23	23	12	2	8		2	13	52	3	4	
	Respekt.cz													

Datum: 11. ledna 2011

Celkový počet textů: 8

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 8

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 5

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 5

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 2

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	40	25	15	38	3	28	2	5	6	35	6	3	
	Lidovky.cz				2	1	1			1	1	1	1	
	Respekt.cz	10	2	8	2		1	1		1	1		2	4

Datum: 12. ledna 2011

Celkový počet textů: 5

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 5

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 3

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 2

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 0

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	26	17	9	28	1	26		1	17	18			
	Lidovky.cz	5	2	3	7	1	6			1			2	
	Respekt.cz													

Datum: 13. ledna 2011

Celkový počet textů: 6

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 6

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 3

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 3

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 0

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	19	10	9	24		20	2	2	10	29	1	1	1
	Lidovky.cz	10	3	7	16	4	10		2	7	9	3		
	Respekt.cz													

Datum: 14. ledna 2011

Celkový počet textů: 2

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 2

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 0

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	2	2		11	1	9		1					
	Lidovky.cz				2		2							
	Respekt.cz													

Datum: 15. ledna 2011

Celkový počet textů: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 2

Počet textů bez persvazivních prostředků: 1

Počet textů na idnes.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 0

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 1

Počet textů na respekt.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
Idnes.cz		25	14	11	11		9		2	2	25		2	
Lidovky.cz														
Respekt.cz		9	8	1	6		4	2		3	7	1	2	

Datum: 16. ledna 2011

Celkový počet textů: 5

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 5

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 4

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 4

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 0

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
Idnes.cz		5	3	2	8	1	6	1			2	1	2	
Lidovky.cz		35	19	16	19	1	15	1	2	6	12	1	2	2
Respekt.cz														

Datum: 17. ledna 2011

Celkový počet textů: 5

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 4

Počet textů bez persvazivních prostředků: 1

Počet textů na idnes.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 2

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 1

Počet textů na respekt.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	3	3		5		4	1		7	13	1	1	
	Lidovky.cz	28	13	15	23	2	20		1	12	12	1	4	
	Respekt.cz	14	7	7	30	2	28			6	10	1	16	1

Datum: 18. ledna 2011

Celkový počet textů: 6

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 5

Počet textů bez persvazivních prostředků: 1

Počet textů na idnes.cz: 4

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 4

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 1

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 0

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	26	11	15	23	2	18	3		6	8		1	
	Lidovky.cz	3	2	1	4	2	1	1		1	17			
	Respekt.cz													

Datum: 19. ledna 2011

Celkový počet textů: 7

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 7

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 4

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 4

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 2

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	29	15	14	15	1	10	2	2	8	24	4	1	
	Lidovky.cz	6		6	10	2	6	1	1	1	15	4	2	
	Respekt.cz	10	5	5	11	1	10			3	6	1		

Datum: 20. ledna 2011

Celkový počet textů: 6

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 5

Počet textů bez persvazivních prostředků: 1

Počet textů na idnes.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 3

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 2

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 1

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 0

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	10	7	3	8	1	6	1		7	17		3	
	Lidovky.cz	23	9	14	9	2	5		2	15	13	4	3	
	Respekt.cz													

Datum: 21. ledna 2011

Celkový počet textů: 10

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 10

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 3

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 5

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 5

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 2

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	15	13	2	4		4			10	8	1	1	
	Lidovky.cz	52	24	28	80	26	51		3	5	13		17	2
	Respekt.cz	26	17	9	12	3	8	1		6	15	2		3

Datum: 22. ledna 2011

Celkový počet textů: 6

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 6

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 3

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 3

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 0

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
Idnes.cz		49	19	30	33	5	25		3	31	21	6	1	
Lidovky.cz		24	11	13	32	6	26			8	23	8	9	
Respekt.cz														

Datum: 23. ledna 2011

Celkový počet textů: 5

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 5

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 2

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 2

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	21	4	17	30	2	20	1	7	18	17	3		
	Lidovky.cz	7	5	2	8		1	7			1			
	Respekt.cz	29	16	13	28	1	24	2	1	8	56	1	5	2

Datum: 24. ledna 2011

Celkový počet textů: 9

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 9

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 5

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 5

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 3

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	24	14	10	22	4	11	5	2	9	38		2	1
	Lidovky.cz	17	14	3	4	1	3			5	17	1	9	
	Respekt.cz	3	3		3		3				2		1	

Datum: 25. ledna 2011

Celkový počet textů: 7

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 7

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 3

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 3

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	35	22	13	21		12	6	3	13	16	3	1	1
	Lidovky.cz	18	10	8	11	2	8	2	1	2	12		1	
	Respekt.cz	5	2	3	3	2	1				4			

Datum: 26. ledna 2011

Celkový počet textů: 9

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 8

Počet textů bez persvazivních prostředků: 1

Počet textů na idnes.cz: 4

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 4

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 5

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 4

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 1

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 0

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	24	16	8	21	3	12	1	5	16	25	5	1	3
	Lidovky.cz	55	30	25	57	8	40	4	5	5	9	2	3	
	Respekt.cz													

Datum: 27. ledna 2011

Celkový počet textů: 8

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 8

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 2

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 3

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 3

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	9	6	3	5		5			1	2	2		
	Lidovky.cz	15	5	10	30	4	21		5	2	2		1	1
	Respekt.cz	25	17	8	23		20	2	1	15	100	1	5	2

Datum: 28. ledna 2011

Celkový počet textů: 4

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 4

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 3

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 0

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	27	21	6	10	1	8	1		16	16		5	
	Lidovky.cz				5		5							
	Respekt.cz													

Datum: 29. ledna 2011

Celkový počet textů: 5

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 5

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 3

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	4	1	3	14	2	10		2	1				
	Lidovky.cz	41	18	23	22	4	15	1	2	1	8		3	
	Respekt.cz	5	4	1	2	1	1			1	2		3	

Datum: 30. ledna 2011

Celkový počet textů: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 3

Počet textů bez persvazivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 1

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 2

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 0

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	7	5	2	2		1		1					
	Lidovky.cz	4	3	1	6	1	5				5	1	1	
	Respekt.cz													

Datum: 31. ledna 2011

Celkový počet textů: 7

Počet textů obsahujících prostředky persvaze: 6

Počet textů bez persvazivních prostředků: 1

Počet textů na idnes.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na idnes.cz: 2

Počet textů bez persvazivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na lidovky.cz: 2

Počet textů bez persvazivních prostředků na lidovky.cz: 1

Počet textů na respekt.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky persvaze na respekt.cz: 2

Počet textů bez persvazivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blogy	Prostředek	1	1a	1b	2	2a	2b	2c	2d	3	4	5	6	7
	Idnes.cz	15	7	8	29	1	26		2	15	35	1	1	
	Lidovky.cz	8	7	1	10		9		1	8	29	1	2	
	Respekt.cz	64	24	40	34	3	27	1	3	31	54	27	5	2

5.5 Analýza lexikálně expresivních prostředků na blozích

V období od 1. ledna 2011 do 31. ledna 2011 jsem nashromáždil celkem sto osmdesát devět (189) textů na osobních blozích na zpravodajských serverech idnes.cz, lidovky.cz a na stránkách týdeníku Respekt respekt.cz. Blogy jsou rozděleny podle data vzniku. Ke každému dni budu uvádět rovněž tyto informace: celkový počet textů, počet textů obsahujících prostředky expresivity, počet textů bez expresivních prostředků, počet textů na jednotlivých blogovacích systémech, počet textů obsahujících prostředky expresivity na jednotlivých blogovacích systémech a samozřejmě i počet textů bez expresivních prostředků na jednotlivých blogovacích systémech. Ve dvou tabulkách budou obsaženy očíslované lexikální prostředky expresivity (od 1 do 19) spolu s informacemi o celkovém počtu těchto prostředků.

Datum: 1. ledna 2011

Celkový počet textů: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 3

Počet textů bez expresivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 2

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Idnes.cz											
Lidovky.cz		1									
Respekt.cz											

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
Idnes.cz		1				2			1	1
Lidovky.cz		1								
Respekt.cz										

Datum: 2. ledna 2011

Celkový počet textů: 8

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 7

Počet textů bez expresivních prostředků: 1

Počet textů na idnes.cz: 4

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 4

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 4

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 3

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 1

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Idnes.cz		8					8	2	4	1	
Lidovky.cz		13			1	1	1				
Respekt.cz											

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
Idnes.cz		9		1		32		1	4	34
Lidovky.cz		2	2	3		16		2		14
Respekt.cz										

Datum: 3. ledna 2011

Celkový počet textů: 7

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 6

Počet textů bez expresivních prostředků: 1

Počet textů na idnes.cz: 4

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 4

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 1

Počet textů na respekt.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	8					1				
	Lidovky.cz	5									
	Respekt.cz						2				

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz	6	6			10		1	1	13
	Lidovky.cz	6				3				1
	Respekt.cz	4	3		1	11		2	21	13

Datum: 4. ledna 2011

Celkový počet textů: 7

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 6

Počet textů bez expresivních prostředků: 1

Počet textů na idnes.cz: 4

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 4

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 2

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 1

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Idnes.cz		1		6		1	1		1		
Lidovky.cz											
Respekt.cz											

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
Idnes.cz		1	1			11				25
Lidovky.cz		1				2	1	3		1
Respekt.cz										

Datum: 5. ledna 2011

Celkový počet textů: 4

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 4

Počet textů bez expresivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 3

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	3		3							
	Lidovky.cz	2									
	Respekt.cz										

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz	1				5	1	1	1	22
	Lidovky.cz		3			1				
	Respekt.cz									

Datum: 6. ledna 2011

Celkový počet textů: 7

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 7

Počet textů bez expresivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 5

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 5

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 2

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	13	3						1		
	Lidovky.cz	8				3			1		
	Respekt.cz										

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz	1	5	1	1	11	1	2		17
	Lidovky.cz	2	1	3		13		3		26
	Respekt.cz									

Datum: 7. ledna 2011

Celkový počet textů: 5

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 5

Počet textů bez expresivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 3

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 2

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	4		1	1		7		3	1	
	Lidovky.cz	1							1		
	Respekt.cz										

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz	2				6				58
	Lidovky.cz	1				3	1	2		5
	Respekt.cz									

Datum: 8. ledna 2011

Celkový počet textů: 6

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 6

Počet textů bez expresivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 5

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 5

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	11		12		1	3				
	Lidovky.cz										
	Respekt.cz										

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz	3				18	1		2	31
	Lidovky.cz					1				1
	Respekt.cz									

Datum: 9. ledna 2011

Celkový počet textů: 9

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 7

Počet textů bez expresivních prostředků: 2

Počet textů na idnes.cz: 5

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 4

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 1

Počet textů na lidovky.cz: 4

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 3

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 1

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	2					5		2		
	Lidovky.cz	1					1		1		
	Respekt.cz										

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz	3				13	1	11	4	39
	Lidovky.cz	1	1	3		10		2	1	15
	Respekt.cz									

Datum: 10. ledna 2011

Celkový počet textů: 7

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 7

Počet textů bez expresivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 3

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 4

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 4

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	4				2	1				
	Lidovky.cz	5					2			1	
	Respekt.cz										

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz			1		4	2	3	1	9
	Lidovky.cz	10	1		2	10		4		52
	Respekt.cz									

Datum: 11. ledna 2011

Celkový počet textů: 8

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 8

Počet textů bez expresivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 5

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 5

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 2

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	6				1	5	1			
	Lidovky.cz	1		4			1				
	Respekt.cz										

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz	5		1	1	19		3		35
	Lidovky.cz	1				4		1	1	1
	Respekt.cz	1				3			10	1

Datum: 12. ledna 2011

Celkový počet textů: 5

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 4

Počet textů bez expresivních prostředků: 1

Počet textů na idnes.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 3

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 1

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	14	1								
	Lidovky.cz	1									
	Respekt.cz										

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz				1	7	1			18
	Lidovky.cz					2		2	6	
	Respekt.cz									

Datum: 13. ledna 2011

Celkový počet textů: 6

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 6

Počet textů bez expresivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 3

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 3

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	7	1				1				
	Lidovky.cz	3				1	2			1	
	Respekt.cz										

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz	4				11		1		29
	Lidovky.cz			2		3			1	9
	Respekt.cz									

Datum: 14. ledna 2011

Celkový počet textů: 2

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 2

Počet textů bez expresivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz										
	Lidovky.cz										
	Respekt.cz										

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz					4				
	Lidovky.cz	2								
	Respekt.cz									

Datum: 15. ledna 2011

Celkový počet textů: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 2

Počet textů bez expresivních prostředků: 1

Počet textů na idnes.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 1

Počet textů na respekt.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	2									
	Lidovky.cz										
	Respekt.cz			1					1		

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz	1				19		1		25
	Lidovky.cz									
	Respekt.cz	1				4		1		7

Datum: 16. ledna 2011

Celkový počet textů: 5

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 5

Počet textů bez expresivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 4

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 4

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz						1				
	Lidovky.cz	4		23	3		1				
	Respekt.cz										

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz					5		1		2
	Lidovky.cz	3	4			14		1		12
	Respekt.cz									

Datum: 17. ledna 2011

Celkový počet textů: 5

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 4

Počet textů bez expresivních prostředků: 1

Počet textů na idnes.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 2

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 1

Počet textů na respekt.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	4	2						1		
	Lidovky.cz	13		8		1	1				
	Respekt.cz	3				1			1		

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz	2				4	1	1		13
	Lidovky.cz	2	1			8		5	26	12
	Respekt.cz	4	5			9		3	2	10

Datum: 18. ledna 2011

Celkový počet textů: 6

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 5

Počet textů bez expresivních prostředků: 1

Počet textů na idnes.cz: 4

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 4

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 1

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	3		1		1					
	Lidovky.cz	1		4							
	Respekt.cz										

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz	5	1			11		1	5	8
	Lidovky.cz		1			14				17
	Respekt.cz									

Datum: 19. ledna 2011

Celkový počet textů: 7

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 6

Počet textů bez expresivních prostředků: 1

Počet textů na idnes.cz: 4

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 4

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 1

Počet textů na respekt.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	6				1		2	2		
	Lidovky.cz	1				2	2		2		
	Respekt.cz	1					1				

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz	4	1	1		10		1		24
	Lidovky.cz					2		1		14
	Respekt.cz	1	1			5				6

Datum: 20. ledna 2011

Celkový počet textů: 6

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 6

Počet textů bez expresivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 3

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 3

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	6	1								
	Lidovky.cz	13		3	2		2		2		
	Respekt.cz										

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz	1				7				17
	Lidovky.cz	2	2	1		6		3	1	13
	Respekt.cz									

Datum: 21. ledna 2011

Celkový počet textů: 10

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 9

Počet textů bez expresivních prostředků: 1

Počet textů na idnes.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 3

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 5

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 4

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 1

Počet textů na respekt.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 2

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	9					1				
	Lidovky.cz	5									
	Respekt.cz	3		3			2				

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
Idnes.cz						5	1	1		8
Lidovky.cz		5	2			15		2		13
Respekt.cz		3				10				15

Datum: 22. ledna 2011

Celkový počet textů: 6

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 6

Počet textů bez expresivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 3

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 3

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Idnes.cz		32		5			3			3	
Lidovky.cz		4					4			4	
Respekt.cz											

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
Idnes.cz		8			1	43	1	1	10	21
Lidovky.cz		2	4	1		7		4	3	23
Respekt.cz										

Datum: 23. ledna 2011

Celkový počet textů: 5

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 5

Počet textů bez expresivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 2

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 2

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	18		4		1	3				
	Lidovky.cz					2					
	Respekt.cz	3					1				

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz	3			3	13		1	1	17
	Lidovky.cz	1	1	1		3			1	1
	Respekt.cz	6	4		1	23		2	2	56

Datum: 24. ledna 2011

Celkový počet textů: 9

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 9

Počet textů bez expresivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 5

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 5

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 3

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	4		6							
	Lidovky.cz	2					1				
	Respekt.cz										

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz					6		2		38
	Lidovky.cz	3	5	1		9		8	1	18
	Respekt.cz				1			1	5	2

Datum: 25. ledna 2011

Celkový počet textů: 7

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 7

Počet textů bez expresivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 3

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 3

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	7		1			3				
	Lidovky.cz	1		1							
	Respekt.cz										

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz	5	1		2	20		1		16
	Lidovky.cz	3	3			11		1		12
	Respekt.cz	1				4			1	4

Datum: 26. ledna 2011

Celkový počet textů: 9

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 8

Počet textů bez expresivních prostředků: 1

Počet textů na idnes.cz: 4

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 4

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 5

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 4

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 1

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	13					3		2		
	Lidovky.cz	5		5			1		1		
	Respekt.cz										

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
Idnes.cz		1	1			15	1		2	25
Lidovky.cz		9			3	14	1	3	4	9
Respekt.cz										

Datum: 27. ledna 2011

Celkový počet textů: 8

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 6

Počet textů bez expresivních prostředků: 2

Počet textů na idnes.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 2

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 2

Počet textů na respekt.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 3

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Idnes.cz		1		1			1			1	
Lidovky.cz											
Respekt.cz		5					1				

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
Idnes.cz		1				8	1			2
Lidovky.cz		2				1		2		2
Respekt.cz		6	8			20	1	2		100

Datum: 28. ledna 2011

Celkový počet textů: 4

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 3

Počet textů bez expresivních prostředků: 1

Počet textů na idnes.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 3

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 1

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	12		6	2						
	Lidovky.cz										
	Respekt.cz										

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz	1	2			13		2	3	16
	Lidovky.cz									
	Respekt.cz									

Datum: 29. ledna 2011

Celkový počet textů: 5

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 4

Počet textů bez expresivních prostředků: 1

Počet textů na idnes.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 2

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 1

Počet textů na respekt.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Idnes.cz		1									
Lidovky.cz		1		1							
Respekt.cz				5							

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
Idnes.cz						1				
Lidovky.cz		6				16	2	3		8
Respekt.cz						7		2	1	2

Datum: 30. ledna 2011

Celkový počet textů: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 3

Počet textů bez expresivních prostředků: 0

Počet textů na idnes.cz: 1

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 1

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 2

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 0

Počet textů na respekt.cz: 0

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 0

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz			1							
	Lidovky.cz									1	
	Respekt.cz										

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
	Idnes.cz					1				
	Lidovky.cz	1	1			2				5
	Respekt.cz									

Datum: 31. ledna 2011

Celkový počet textů: 7

Počet textů obsahujících prostředky expresivity: 6

Počet textů bez expresivních prostředků: 1

Počet textů na idnes.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na idnes.cz: 2

Počet textů bez expresivních prostředků na idnes.cz: 0

Počet textů na lidovky.cz: 3

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na lidovky.cz: 2

Počet textů bez expresivních prostředků na lidovky.cz: 1

Počet textů na respekt.cz: 2

Počet textů obsahujících prostředky expresivity na respekt.cz: 2

Počet textů bez expresivních prostředků na respekt.cz: 0

Tabulka 1

Blog	Prostředek	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Idnes.cz	8	1	6	1					1	
	Lidovky.cz	9				1	1				
	Respekt.cz	13			1		8	2	2	15	

Tabulka 2

Blog	Prostředek	11	12	13	14	15	16	17	18	19
Idnes.cz		1	1			17	2			35
Lidovky.cz		3				7	1	2		29
Respekt.cz		7	2		3	25		3		54

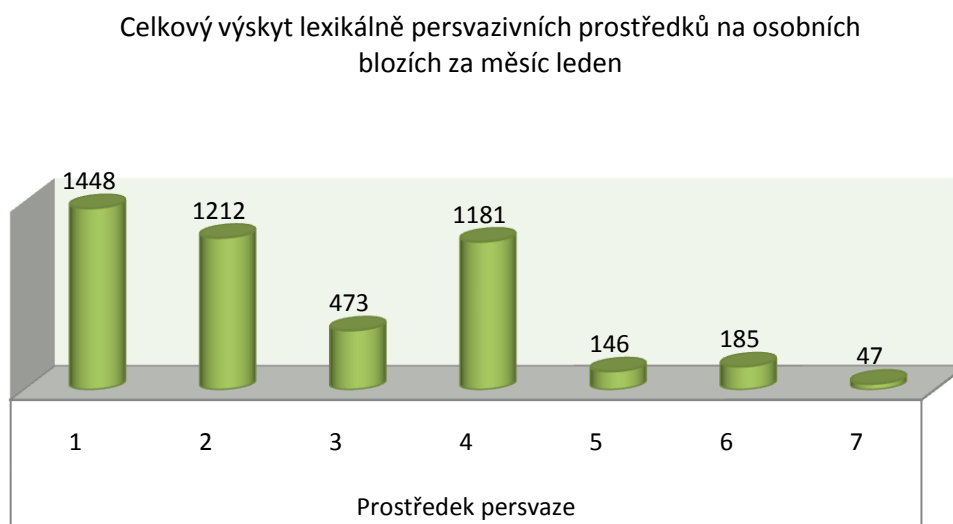
5.6 Výskyt prostředků persvaze a lexikální expresivity v osobních blozích zpravodajských serverů idnes.cz, lidovky.cz a na stránkách týdeníku Respekt respekt.cz

Při analýze vybraných osobních blogů jsem se snažil nalézt lexikální prostředky persvaze a expresivity a důkazy o porušování objektivity. Do tabulek jsem k očíslovaným jevům přiřadil informace o jejich výskytu. K lepší představě o celém zkoumání blogů jsem vytvořil následující grafy, které přehledně a názorně zobrazí výskyt všech prostředků jak ve všech blozích, tak i v jednotlivých blogovacích systémech. Samotné grafy jsou pak doplněny slovním hodnocením.

5.6.1 Graf celkového výskytu lexikálních prostředků persvaze

Graf znázorňuje výskyt jednotlivých lexikálně persvazivních prostředků očíslovaných od 1 do 7 ve všech analyzovaných osobních blozích.

Graf 1:

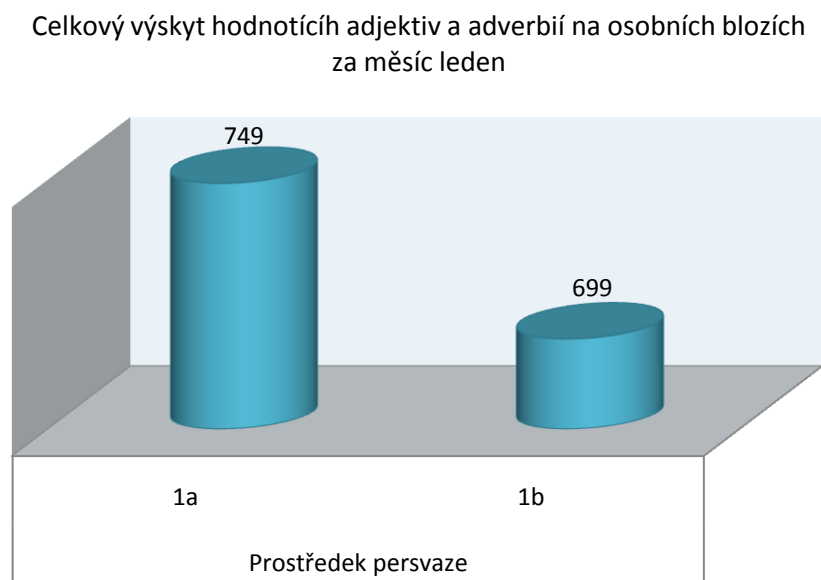

Z grafu je patrné, že autoři osobních blogů užívali jako nejčastější prostředek lexikální persvaze hodnotící adjektiva či adverbia (1). Ve všech analyzovaných blozích se tento prvek objevil v celkovém počtu tisíc čtyři sta čtyřicet osm (1448).

Jako druhý nejčastější persvazivní prostředek se vyskytla obrazná pojmenování (2), kterých jsem zaznamenal celkem tisíc dvě stě dvanáct (1212). Třetím nejčastějším persvazivním prostředkem co do výskytu byla slova nespisovná (4) s počtem tisíc sto osmdesát jedna (1181). Zbývající čtyři analyzované prostředky persvaze byly bloggery užity v mnohem menším množství než předešlé tři nejčastější. Na čtvrtém místě tak nalezneme pojmenování expresivní a emotivní (3) v počtu čtyři sta sedmdesát tři (473). Dále to byly výrazy exkluzivní (6), které se objevily celkem stopětaosmdesátkrát (185). Slova hanlivá či vulgární (5) použili autoři osobních blogů v počtu sto čtyřicet šest (146). Postojové výpovědi či apely (7) jsem v blozích našel sedmačtyřicetkrát (47).

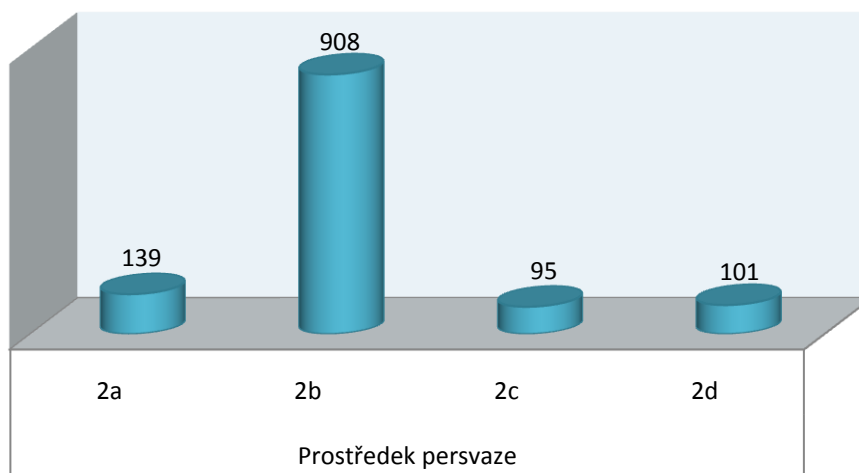
Při zkoumání užitých prostředků persvaze jsem se pozorněji zaměřil na prostředky číslo 1 a 2. V případě persvazivního prostředku číslo 1 mě zajímalo, zda autoři blogů používají častěji kladná nebo záporná hodnotící adjektiva a adverbia. U prostředku persvaze číslo 2 mě zajímaly různé typy obrazných pojmenování, jako personifikace, metafora, metonymie a přirovnání. Následující grafy zobrazují celkový výskyt těchto jednotek na zkoumaných blozích.

Graf 2:

Graf 3:

Celkový výskyt obrazných pojmenování na osobních blozích za měsíc leden

Jak je z grafu 2 patrné, na osobních blozích jsem našel větší množství hodnotících adjektiv a adverbíí, která působí kladně na recipienta. Rozdíl v jejich množství oproti negativně působícím hodnotícím adjektivům a adverbíím není však natolik vysoký, aby se dalo tvrdit, že bloggeři na osobních blozích se snaží na adresáta působit pouze kladně či pouze záporně.

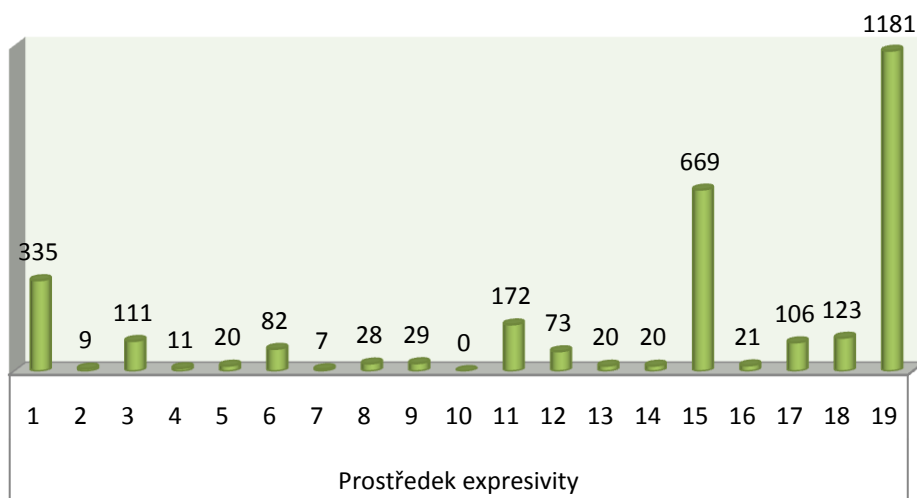
Graf 3 ukazuje, že z obrazných pojmenování se na osobních blozích vyskytovala nejčastěji metafora a to s velmi vysokým rozdílem v počtu oproti ostatním typům obrazného vyjádření. Druhým nejčastějším typem obrazného vyjádření byla personifikace, následována přirovnáním a metonymií.

5.6.2 Graf celkového výskytu prostředků lexikální expresivity

Graf znázorňuje výskyt jednotlivých lexikálně expresivních prostředků očíslovaných od 1 do 19 ve všech analyzovaných osobních blozích.

Graf 1:

Celkový výskyt expresivních prostředků na osobních blozích za měsíc leden

Z grafu na první pohled jasně vyplývá, že v analyzovaných osobních blozích jsem z výše vybraných prostředků lexikální expresivity nezaznamenal pouze dysfemismy (10). Ostatní prostředky se v blozích alespoň jednou objevily.

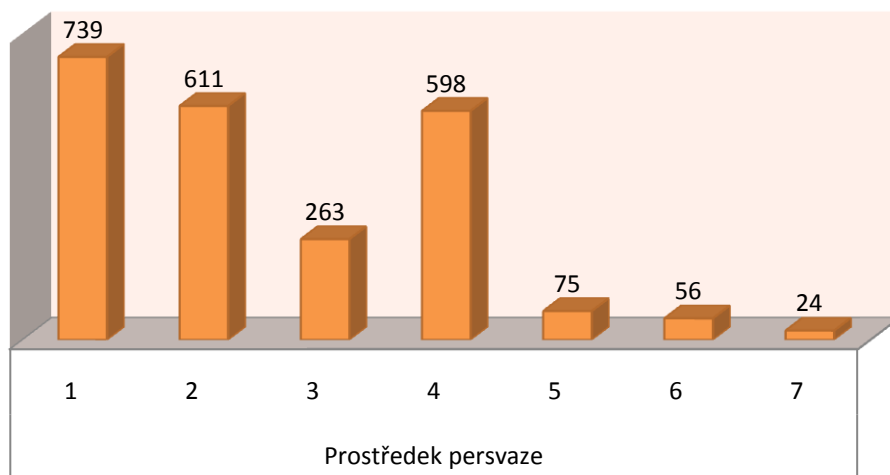
Nejčastějším lexikálně expresivním prostředkem užívaným bloggery byla slova nespisovná (19). Jejich počet tisíc sto osmdesát jedna (1181) výrazně převýšil ostatní zkoumané prvky. Druhým nejčastějším prostředkem byly frazémy a idiomy (15) v počtu šest set šedesát devět (669). Třetí místo v celkovém výskytu zaujala deminutiva (1) s počtem tři sta třicet pět (335). Čtvrtým nejčastějším prostředkem lexikální expresivity se staly knižní a archaická slova (11). Těch jsem zaznamenal v blozích sto sedmdesát dva (172). Často užívaným prostředkem byly také zkratky a zkratková slova (18), které autoři blogů použili celkem stotřiatvacetkrát (123). Hypokoristik (3) se v blozích vyskytlo sto jedenáct (111). Dále to byly přejatá slova (17), kterých jsem našel sto šest (106). Počet dalších lexikálně expresivních prostředků se pohybuje pod hranicí stovky výskytů. Jedná se o hanlivá slova (6) s počtem osmdesát dva (82), neologismy (12) v počtu třiasedmdesát (73), vulgární slova (9), která bloggeři užívali devětadvacetkrát (29), zhrubělá slova (8) s počtem osmdvacet (28) a přísloví a pořekadla (16), která se objevila jedenadvacetkrát (21). Dále následuje trojice prostředků s počtem dvaceti (20) výskytů, a to eufemismy (5), paronyma (13) a ironické užití slov (14). Nejnižší počty jsem zaznamenal u dětských slov (4), která se vyskytla v počtu jedenácti (11), familiárních slov (2), s počtem devět (9) a zveličelých slov (7), která jsem našel sedmkrát (7).

5.6.3 Grafy výskytu lexikálních prostředků persvaze podle blogovacích systémů

Blogy jsem zkoumal i podle jejich zdroje. Tedy podle toho, zda pocházejí ze zpravodajských serverů idnes.cz, lidovky.cz, nebo ze stránek týdeníku Respekt. Zde je grafické znázornění výskytu persvazivních prostředků v těchto jednotlivých blogovacích systémech.

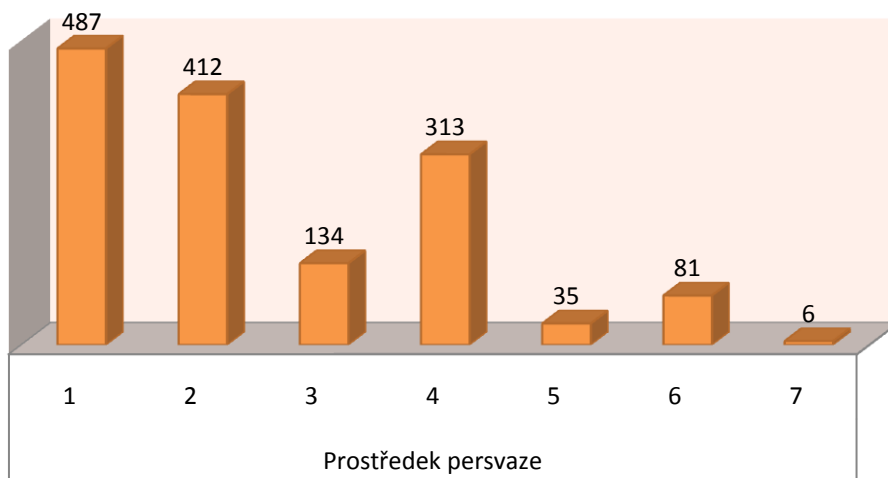
Graf 1:

Celkový výskyt lexikálně persvazivních prostředků na osobních blozích zpravodajského serveru idnes.cz za měsíc leden

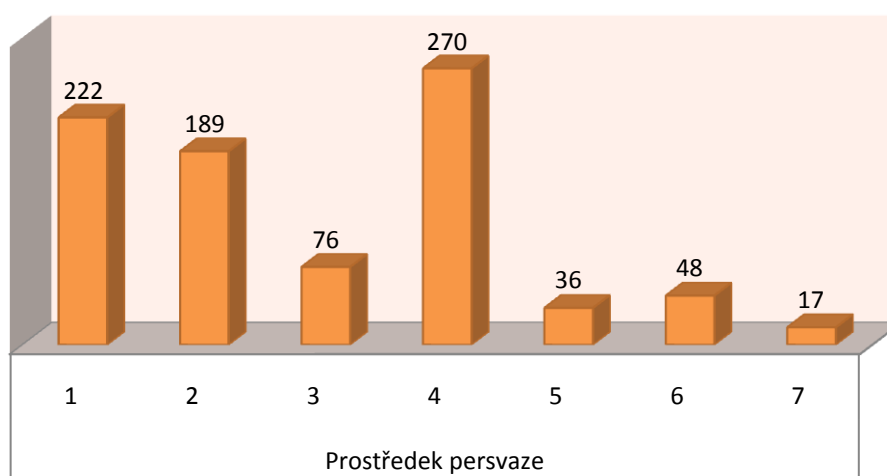
Graf 2:

Celkový výskyt lexikálně persvazivních prostředků na osobních blozích zpravodajského serveru lidovky.cz za měsíc leden

Graf 3:

Celkový výskyt lexikálně persvazivních prostředků na stránkách týdeníku Respekt respekt.cz za měsíc leden

Pořadí výskytu persvazivních prostředků je tedy následující:

Osobní blogy na zpravodajském serveru idnes.cz: 1. hodnotící adjektiva a adverbia (1), 2. obrazná pojmenování (2), 3. slova nespisovná (4), 4. pojmenování expresivní a emotivní (3), 5. slova hanlivá, vulgární (5), 6. výrazy exkluzivní (6), postojové výpovědi, apely (7).

Osobní blogy na zpravodajském serveru lidovky.cz: 1. hodnotící adjektiva a adverbia (1), 2. obrazná pojmenování (2), 3. slova nespisovná (4), 4. pojmenování expresivní a emotivní (3), 5. výrazy exkluzivní (6), 6. slova hanlivá, vulgární (5), 7. postojové výpovědi, apely (7).

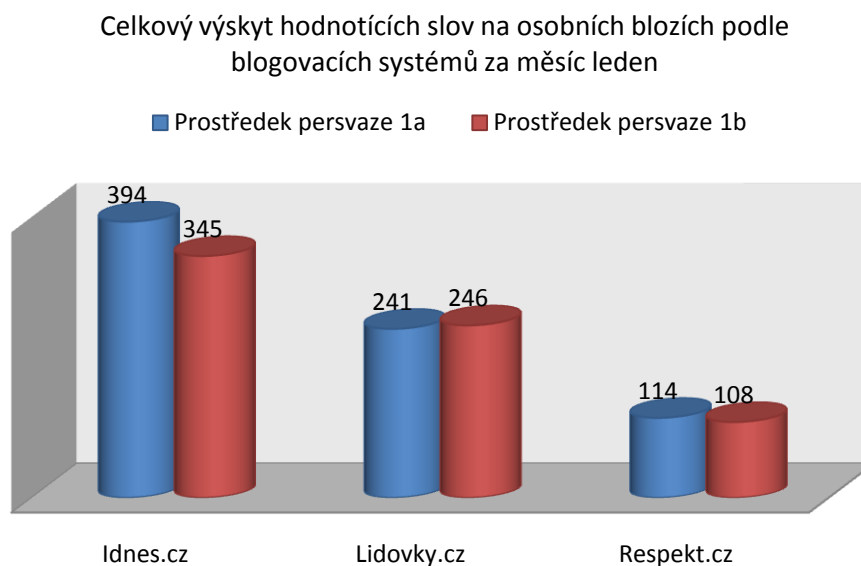
Osobní blogy na stránkách týdeníku Respekt respekt.cz: 1. slova nespisovná (4), 2. hodnotící adjektiva a adverbia (1), 3. obrazná pojmenování (2), 4. pojmenování expresivní a emotivní (3), 5. výrazy exkluzivní (6), 6. slova hanlivá, vulgární (5), 7. postojové výpovědi, apely (7).

Z grafů vyplývá, že pořadí jednotlivých persvazivních prostředků, je až na dvě výjimky téměř totožné u všech třech blogovacích systémů. První výjimku nalezneme u blogů týdeníku Respekt, kde jsem jako nejčetnější zaznamenal slova nespisovná namísto hodnotících adjektiv a adverbí, jak je tomu u zbylých dvou blogovacích systémů. Druhou výjimku tvoří pořadí slov hanlivých a vulgárních a výrazů exkluzivních, které je u osobních blogů zpravodajského serveru idnes.cz opačné než u zbylých dvou. V trojici nejpočetněji zastoupených persvazivních prostředků se

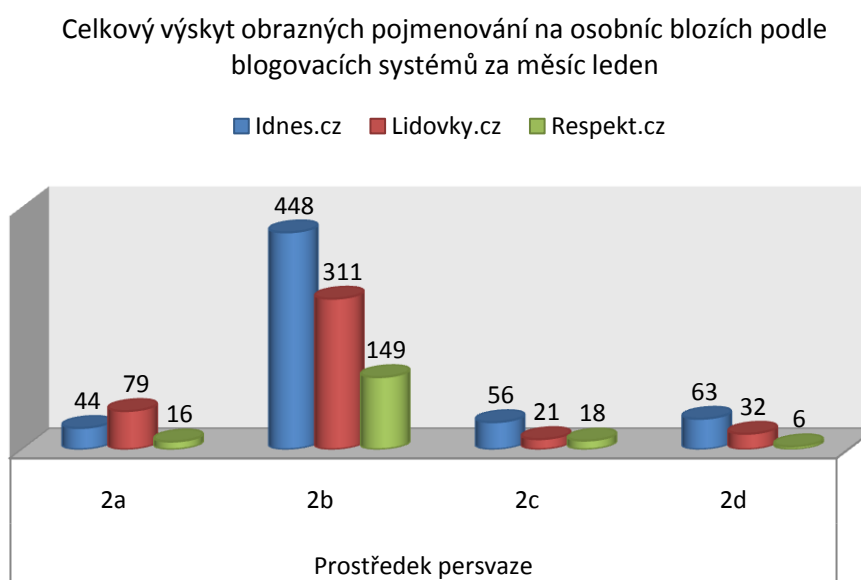
však u všech blogovacích systémů objevily hodnotící adjektiva a adverbia, obrazná pojmenování a slova nespisovná.

Stejně zkoumání persvazivních prostředků číslo 1 a číslo 2 jaké jsem zaznamenal výše, jsem aplikoval i na blogy podle blogovacích systémů. Grafy zobrazené níže ukazují toto rozdělení analyzovaných persvazivních prostředků.

Graf 4:

Graf 5:

Graf 4 nám ukazuje, že po rozdělení na osobní blogy podle blogovacích systémů je počet užitých kladně a záporně hodnotících adjektiv a adverbii o poznání

vyrovnanější než při celkovém množství na všech blozích. Obzvláště na osobních blozích zpravodajského serveru lidovky.cz a blogu týdeníku Respekt jsou rozdíly minimální.

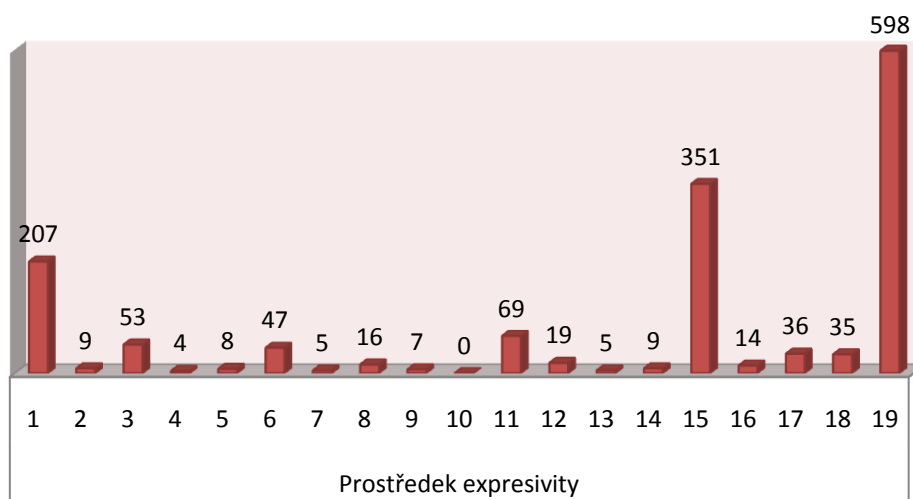
Podle grafu 5 je na všech blogovacích systémech nejčastěji frekventovaným obrazným vyjádřením metafora. Její počet je opět několikanásobně vyšší než počet ostatních typů obrazných vyjádření, stejně jako tomu bylo výše u celkového počtu typů obrazných vyjádření na všech osobních blozích. Liší se však pořadí na dalších místech.

5.6.4 Grafy výskytu prostředků lexikální expresivity podle blogovacích systémů

Lexikální prostředky expresivity jsem rovněž zkoumal zvlášť na každém blogovacím systému. Grafické znázornění jejich výskytu na jednotlivých systémech naleznete zde.

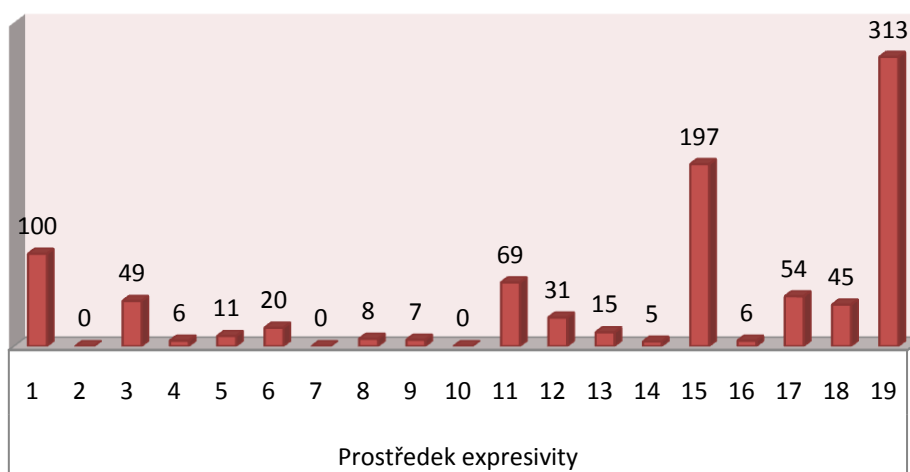
Graf 1:

Celkový výskyt prostředků lexikální expresivity na osobních blozích zpravodajského serveru idnes.cz za měsíc leden

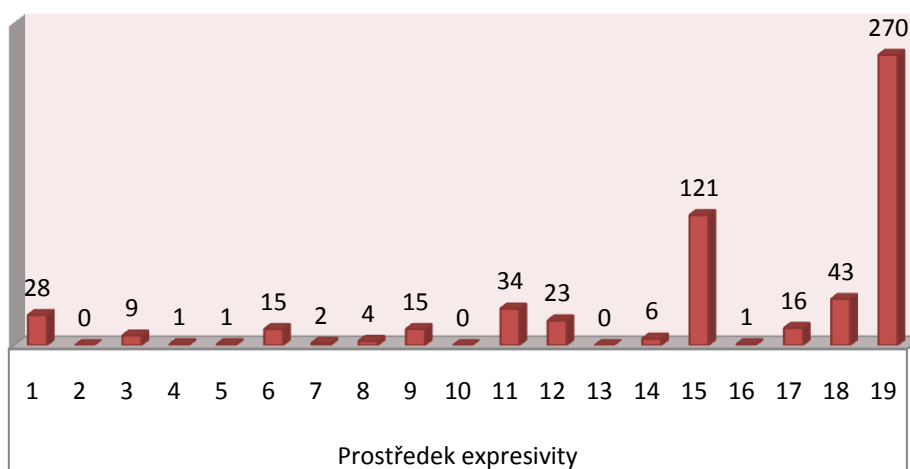
Graf 2:

Celkový výskyt prostředků lexikální expresivity na osobních blozích zpravodajského serveru lidovky.cz za měsíc leden

Graf 3:

Celkový výskyt prostředků lexikální expresivity na osobních blozích na stránkách týdeníku Respekt respekt.cz za měsíc leden

Pořadí lexikálně expresivních prostředků je tedy následující:

Osobní blogy na zpravodajském serveru idnes.cz: 1. slova nespisovná (19), 2. frazémy, idiomy (15), 3. deminutiva (1), 4. knižní a archaická slova (11), 5. hypokoristika (3), 6. hanlivá slova (6), 7. přejatá slova (17), 8. zkratky a zkratková slova (18), 9. neologismy (12), 10. zhrubělá slova (8), 11. přísloví a pořekadla (16), 12.-13. familiární slova (2), ironie (14), 14. eufemismy (5), 15. vulgární slova (9), 16.-17. zveličelá slova (7), paronyma (13), 18. dětská slova (4), 19. dysfemismy (10).

Osobní blogy na zpravodajském serveru lidovky.cz: 1. slova nespisovná (19), 2. frazémy, idiomy (15), 3. deminutiva (1), 4. knižní a archaická slova (11), 5. přejatá slova (17), 6. deminutiva (3), 7. zkratky a zkratková slova (18), 8. neologismy (12), 9. hanlivá slova (6), 10. paronyma (13), 11. eufemismy (5), 12. zhrubělá slova (8), 13. vulgární slova (9), 14.-15. dětská slova (4), přísloví a pořekadla (16), 16. ironie (14), 17.-19. familiární slova (2), zveličelá slova (7), dysfemismy (10).

Osobní blogy na stránkách týdeníku Respekt respekt.cz: 1. slova nespisovná (19), 2. idiomy (15), 3. zkratky a zkratková slova (11), 4. knižní a archaická slova (11), 5. deminutiva (1), 6. neologismy (12), 7. přejatá slova (17), 8.-9. hanlivá slova (6), vulgární slova (9), 10. hypokoristika (3), 11. ironie (14), 12. zhrubělá slova (8), 13. zveličelá slova (7), 14.-16. dětská slova (4), eufemismy (5), přísloví a pořekadla (16), 17.-19. familiární slova (2), dysfemismy (10), paronyma (13).

Jak je z grafů a pořadí prostředků expresivity patrné, nejčastěji užívaným prostředkem na všech třech blogovacích systémech byla nespisovná slova. Neměnné pak zůstává u všech blogovacích systémů i druhý nejčastější expresivní prostředek, a to frazémy a idiomy. Větší procento výskytu pak můžeme nalézt u deminutiv, knižních a archaických slov a zkratk a zkratkových slov.

5.7 Analýza objektivit v osobních blozích zpravodajských serverů idnes.cz, lidovky.cz a na stránkách týdeníku Respekt respekt.cz

Cílem mé analýzy v oblasti objektivit bylo nalezení hodnotících slov v osobních blozích. Využil jsem přitom předešlý průzkum lexikálních prostředků persvaze a zaměřil se na hodnotící adjektiva a adverbia. Výskyt těchto hodnotících slov je rozdělen na čtyři skupiny podle množství, a to 0 hodnotících slov, 1 hodnotící slovo, 2 až 5 hodnotících slov a 6 a více hodnotících slov. Pro lepší názornost jsem opět vytvořil grafy, které ukazují procentuální výskyt těchto slov.

Druhým cílem bylo zjistit, zda se ve zkoumaných osobních blozích vyskytují i takové, které neobsahují žádné lexikální prostředky persvaze a expresivity, jež indikují porušení objektivit. Tato analýza je taktéž vyjádřena grafem.

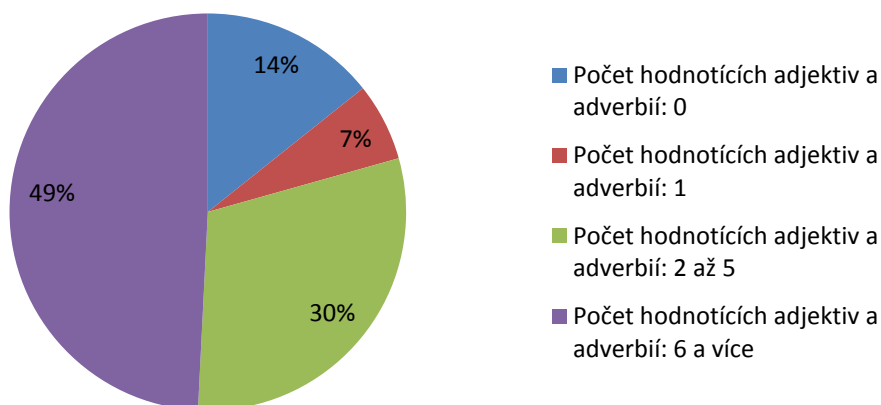
Všechny grafy jsou opět doplněny slovním komentářem, který uvádí a upřesňuje informace zobrazené v grafech.

5.7.1 Graf celkového procentuálního vyjádření výskytu hodnotících adjektiv a adverbii

Graf zobrazuje celkový výskyt hodnotících adjektiv a adverbii na všech analyzovaných osobních blozích vyjádřený v procentech.

Graf 1:

Celkové procentuální vyjádření výskytu hodnotících adjektiv a adverbii na osobních blozích za měsíc leden

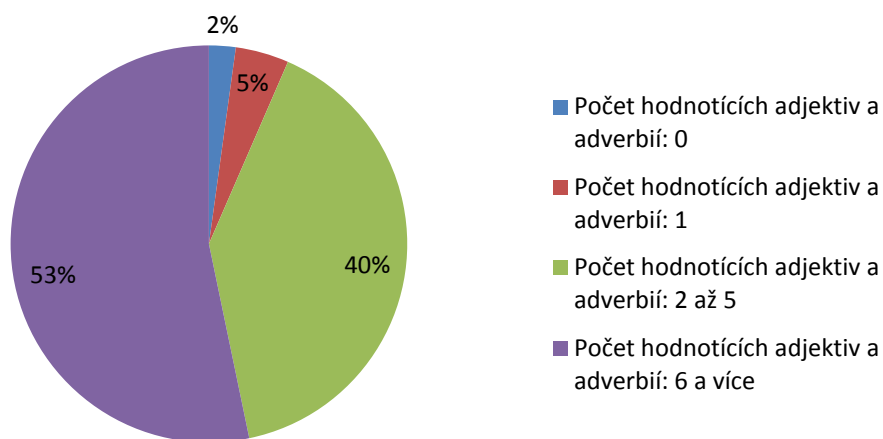
Jak vyplývá z grafu, hodnotící adjektiva a adverbia byly v analyzovaných blozích užity nejčastěji v počtu šesti a více. Textů s tímto množstvím hodnotících slov byla téměř polovina (49 %) z celkového počtu všech zkoumaných blogů, respektive devadesát tři (93) textů. Druhým nejčastějším jevem byla přítomnost dvou až pěti hodnotících slov. Tato skupina se objevila skoro ve třetině všech blogů (30 %), tedy u padesáti sedmi (57) textů. 14 % všech textů, celkově tedy dvacet sedm (27), neobsahovalo žádné hodnotící adjektivum či adverbium. Nejméně frekventovanou skupinou byla přítomnost jednoho hodnotícího slova (7 %), která se vyskytla u dvanácti (12) textů.

5.7.2 Graf celkového procentuálního vyjádření výskytu hodnotících adjektiv a adverbíí podle blogovacích systémů

Neutralitu blogů mě zajímala u osobních blogů i podle toho z jakého zdroje pocházejí. Stejně jako u analýzy persvaze a expresivity tedy podle toho, zda se nacházejí na zpravodajském serveru idnes.cz, lidovky.cz nebo na stránkách týdeníku Respekt respekt.cz. Následující grafy ukazují procentuální rozložení počtu hodnotících slov, rozdělených opět do skupin, stejně jako je tomu výše.

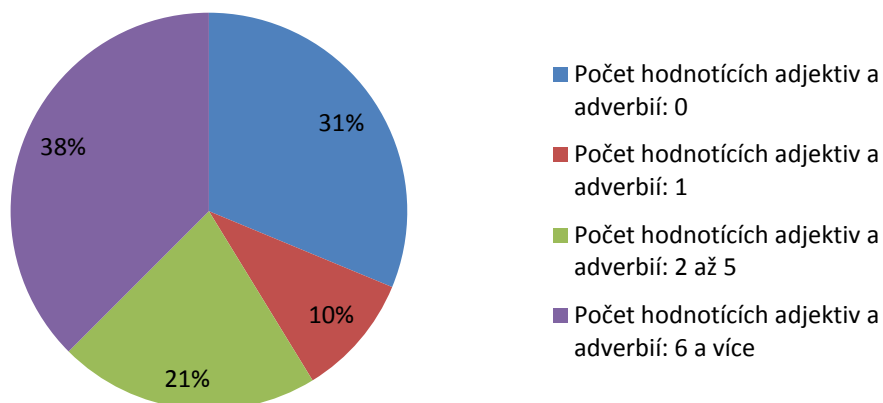
Graf 1:

Procentuální vyjádření výskytu hodnotících adjektiv a adverbíí na osobních blozích zpravodajského serveru idnes.cz za měsíc leden

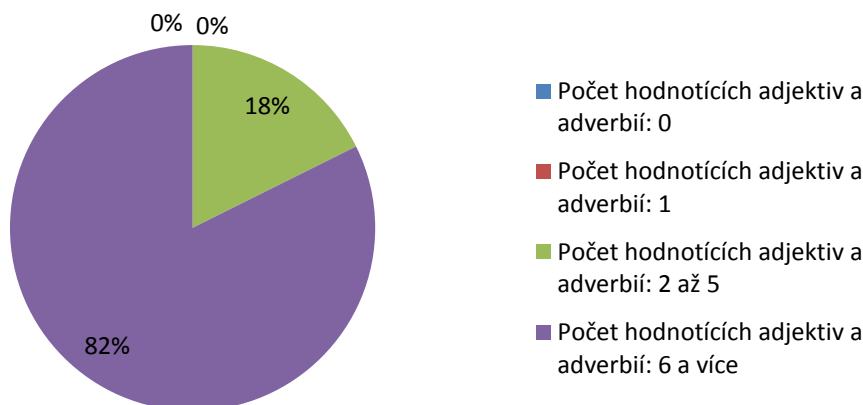
Graf 2:

Procentuální vyjádření výskytu hodnotících adjektiv a adverbíí na osobních blozích zpravodajského serveru lidovky.cz za měsíc leden

Graf 3:

Procentuální vyjádření výskytu hodnotících adjektiv a adverbíí na osobních blozích na stránkách týdeníku Respekt respekt.cz za měsíc leden

Z přiložených grafů je vidět, že u jednotlivých blogovacích systémů se počet hodnotících adjektiv a adverbíí v textech značně liší. Pořadí výskytu hodnotících slov je tedy takovéto:

Osobní blogy na zpravodajském serveru idnes.cz: 1. 6 a více (49 textů), 2. 2 až 5 (37 textů), 3. 1 (4 texty), 4. 0 (2 texty).

Osobní blogy na zpravodajském serveru lidovky.cz: 1. 6 a více (30 textů), 2. 0 (25 textů), 3. 2 až 5 (17 textů), 4. 1 (8 textů).

Osobní blogy na stránkách týdeníku Respekt respekt.cz: 1. 6 a více (14 textů), 2. 2 až 5 (3 texty), 3.-4. 0, 1 (0 textů).

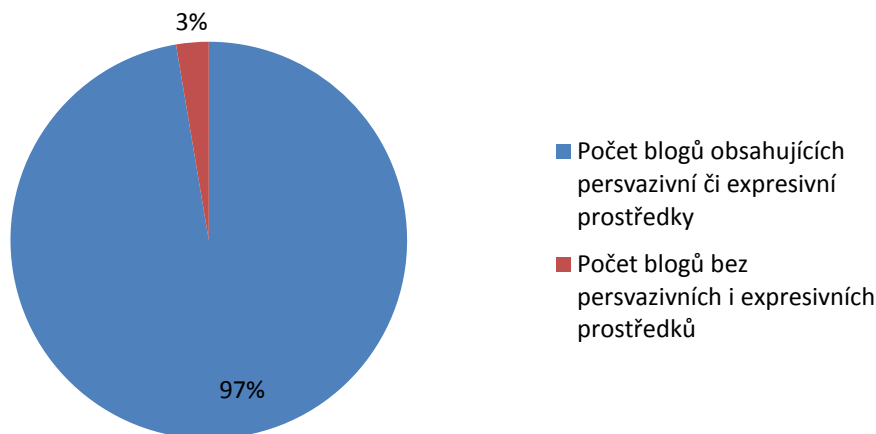
U analyzovaných osobních blogů všech blogovacích systémů se nejčastěji vyskytovaly texty obsahující 6 a více hodnotících adjektiv a adverbíí. Další pořadí už je různorodé a u osobních blogů na stránkách týdeníku Respekt se dokonce texty bez hodnotících slov neobjevily vůbec.

5.7.3 Graf celkového počtu textů na osobních blozích bez prostředků persvaze i expresivity

Tento graf nám zodpoví otázku, jak velké procento analyzovaných osobních blogů lze považovat za objektivní.

Graf 1:

Celkový počet osobních blogů bez prostředků persvaze i expresivity
za měsíc leden

Jak je z grafu patrné, pouhá 3 % všech zkoumaných osobních blogů bychom mohli označit jako objektivní. Vyjádřeno čísly se jedná o pět (5) textů, což je oproti počtu ostatních článků (184) značný rozdíl. Všechny tyto texty se nacházejí na zpravodajském serveru lidovky.cz.

5.8 Osobní blogy na zpravodajských serverech idnes.cz, lidovky.cz a stránkách týdeníku Respekt respekt.cz za měsíc leden v číslech

Za období měsíce ledna roku 2011 jsem analyzoval celkem sto osmdesát devět (189) textů na osobních blozích na zpravodajských serverech idnes.cz, lidovky.cz a stránkách týdeníku Respekt respekt.cz. (Všechny tyto texty tvoří přílohu mé práce.) Průměrně tedy vyšlo každý den zhruba šest (6) článků.

Po rozdělení blogů podle blogovacích systémů nám vyjdou následující čísla. Na zpravodajském serveru idnes.cz za měsíc leden vzniklo devadesát dva (92) textů, průměrně tedy asi tři (3) texty denně. Textů na osobních blozích na zpravodajském serveru lidovky.cz se za stejné období objevilo osmdesát (80), s průměrem dvou až tří (2-3) článků za den. Početně nejchudší, co do množství textů, byly osobní blogy

na stránkách týdeníku Respekt respekt.cz s pouhými sedmnácti (17) texty. Po zprůměrování nám tak vychází zhruba jeden (1) článek na dva (2) dny.

Další informace se týkají analýzy lexikálních prostředků persvaze a expresivity a porušení objektivity. Z analyzovaných textů na osobních blozích jich celkem sto osmdesát tři (183) obsahovalo nějaký lexikálně persvazivní prostředek. Jen šest (6) textů neobsahovalo žádný tento prostředek. Ve stodvaasedmdesáti (172) článcích jsem našel alespoň jeden prostředek lexikální expresivity. Počet textů bez těchto expresivních prostředků pak je šestnáct (16).

Podle zdrojového systému blogů dostaneme takováto čísla. Na osobních blozích zpravodajského serveru idnes.cz obsahovaly všechny texty, tedy devadesát dva (92), lexikálně persvazivní prvky. V případě lexikálních prostředků expresivity jsem zde zaznamenal devadesát jedna (91) článků s lexikálními prostředky expresivity a pouze jeden (1) text bez těchto prostředků. Zpravodajský server lidovky.cz a osobní blogy na něm umístěné vykazovaly sedmdesát čtyři (74) textů s výskytem lexikálních prostředků persvaze a šest (6) textů postrádajících tyto prostředky. Šedesát čtyři (64) článků obsahovalo nějaký lexikálně expresivní prostředek. Oproti tomu v šestnácti (16) textech jsem nenalezl žádný takový prostředek.

Pokud bychom se zaměřili na celkový počet článků, které neobsahovaly jak žádné lexikální prostředky persvaze, tak i žádné lexikální prostředky expresivity, dostali bychom se k číslu pět (5). Všechny tyto texty se nacházejí na zpravodajském serveru lidovky.cz. Lexikálně persvazivní i expresivní prostředky tak nalezneme ve sto osmdesáti čtyřech (184) textech.

Celkový počet lexikálně persvazivních prostředků na všech zkoumaných blozích je čtyři tisíce šest set devadesát dva (4692), což znamená výskyt asi pětadvaceti (25) těchto prostředků na jeden článek. Celkové množství lexikálních prostředků expresivity se zastavilo na čísle tři tisíce sedmnáct (3017), v průměru tedy nalezneme na jednom článku přibližně šestnáct (16) takovýchto prostředků.

Rozdělení blogů podle jejich blogovacích systémů nám přinese tyto výsledky. Na osobních blozích zpravodajského serveru idnes.cz se vyskytlo dva tisíce tři sta šedesát šest (2366) lexikálních prostředků persvaze a tisíc čtyři sta devadesát dva (1492) lexikálně expresivních prvků. Průměrně jsem tak v jednom textu našel asi dvacet šest (26) persvazivních prostředků, respektive šestnáct (16) prostředků expresivních. Osobní blogy na zpravodajském serveru lidovky.cz obsahují celkem tisíc čtyři sta šedesát osm (1468) lexikálně persvazivních prostředků a devět set třicet

šest (936) prostředků lexikální expresivity. Průměrný počet těchto prostředků na jeden text tak činí přibližně osmnáct (18) prostředků u persvaze a dvanáct (12) u expresivity. Na stránkách týdeníku Respekt respekt.cz jsem zaznamenal celkem osm set padesát osm (858) lexikálně persvazivních prostředků a pět set osmdesát devět (589) prostředků lexikální expresivity. V průměru jde tedy o výskyt zhruba padesáti (50) persvazivních prostředků a třiceti pěti (35) prostředků expresivních na jeden text.

Nejčastějším prostředkem lexikální persvaze se stala hodnotící adjektiva a adverbia. Jejich celkový počet dosáhl čísla tisíc čtyři sta čtyřicet osm (1448), průměrně nám tedy vychází asi osm (8) těchto hodnotících slov na jeden článek. Jako nejčastější lexikálně expresivní prostředek jsem zaznamenal slova nespisovná v počtu tisíc sto osmdesát jedna (1181), což průměrně znamená zhruba šest (6) těchto slov v jednom článku.

Závěr

V jednotlivých kapitolách této práce jsme zpracovali a sepsali všechny teoretické podklady věnované občanské žurnalistice, blogům, persvazi, expresivitě a objektivitě. Pro splnění cílů této práce jsme se tak museli seznámit s několika termíny a objasnit si je.

V prvé řadě to byl termín občanská žurnalistika, jehož vysvětlení bylo kvůli „novosti“ tohoto pojmu nezbytné. Zjistili jsme tedy co to občanská žurnalistika vlastně je a jakých podob může nabývat. Neopomněli jsme se ani zmínit ani o historii vzniku tohoto odvětví žurnalistiky ve světě a v České republice, díky které jsme si mohli utvořit ucelenější obrázek o tom, co to je občanská žurnalistika.

Po osvětlení pojmu občanská žurnalistika musel logicky následovat vysvětlení termínu, který je zásadní pro tuto práci – blog, abychom věděli, s jakým druhem textů budeme pracovat v samotné praktické analýze. Internetové zdroje nám poskytly nepřehledné množství informací o definici slova blog, historii vzniku a samozřejmě i rozdělení na různé typy blogů.

K pojmem občanská žurnalistika a blog jsme čerpali převážně z internetových zdrojů, neboť tyto termíny se internetu přímo dotýkají. Blogy jsou v podstatě už jeho nedílnou součástí. Navíc, tato problematika je velmi mladá a neexistuje mnoho publikací věnujících se jí, a pokud ano, tak v jiném jazyce než v češtině.

Dalším z nich byla persvaze. Z odborné literatury jsme zjistili několik definic tohoto pojmu. To nám poté pomohlo pochopit co to persvaze je a jakými prostředky jí lze dosáhnout. Ty se liší podle toho, jakou rovinu jazyka zkoumáme. Předmětem našeho zájmu se stala rovina lexikální, na kterou jsme se zaměřil podrobněji. S oblastí persvaze omezenou na lexikální rovinu jazyka už bylo snadné definovat persvazivní prostředky, které budeme hledat v naší analýze.

Nezbytným pojmem, vyžadujícím vysvětlení, byla expresivita. V odborných publikacích jsme opět našli množství definic. Užití prostředků expresivity se stejně jako v případě persvaze liší podle zkoumané roviny jazyka. Zaměřili jsme se tedy na lexikální rovinu expresivity a prostředky, které jsou v tomto jazykovém plánu považovány za expresivní.

Posledním termínem byla pak objektivita. Opět jsme z odborné literatury načerpali a zpracovali mnoho definic, včetně jejího rozdělení na různé prvky. Jedním

z cílů této práce byly možné způsoby porušení objektivitu. V rámci této práce se jednalo o porušení objektivitu prostřednictvím lexikálních prostředků persvaze a expresivity.

Po zpracování teoretické části práce jsme mohli přikročit k samotné analýze. Ta probíhala na osobních blozích zpravodajských serverů idnes.cz, lidovky.cz a stránkách týdeníku Respekt respekt.cz za období jednoho měsíce, a to od 1. ledna 2011 do 31. ledna 2011. Nejdříve jsme si přesně stanovili lexikálně persvazivní a expresivní prostředky, které budeme na těchto blozích hledat. Těm jsme pro zjednodušení přiřadili číselné označení, případně číslici s písmenem. Všechny tyto prostředky nalezené v analyzovaných osobních blozích jsme pak zaznamenali do tabulek a pro větší přehlednost jsme vyrobili i několik grafů, které jasně ukázaly dosažené výsledky našeho výzkumu. Persvazivní a expresivní prostředky a způsoby porušení objektivitu jsme zkoumali nejen pro všechny blogy jako celek, ale i pro jednotlivé blogovací systémy odkud osobní blogy pocházely.

Výsledné závěry z rozboru osobních blogů na zpravodajských serverech idnes.cz, lidovky.cz a stránkách týdeníku Respekt respekt.cz jsou tedy následující:

Nejčastějším lexikálním prostředkem persvaze na osobních blozích byla hodnotící adjektiva a adverbia. Tato hodnotící slova jsou užita s jasným záměrem působit kladně nebo záporně na recipienta a autor jimi přímo značí svůj vztah a postoj k hodnocené osobě či skutečnosti. Jejich persvazivní efekt je tak velmi vysoký. Není proto divu, že jejich počet byl tak vysoký. Druhým nejfrekventovanějším persvazivním prostředkem byla obrazná pojmenování. Zde je patrný značný odklon od prostého informování o událostech jak je podává zpravodajství. Autor se snaží text oživit, ozvláštnit a zaujmout čtenáře (a často jeho city a emoce) originálním vyjádřením, k čemuž mu slouží právě obrazná pojmenování. Třetí nejčastější výskyt vykazovala slova nespisovná. Snaha o to, psát pouze spisovným jazykem, není u bloggerů tedy až tak výrazná a často se přiklání k nespisovným výrazům, které působí na čtenáře více familiárním dojmem a spíše zaujmou větší čtenářskou obec, než strohé spisovné vyjadřování. Tyto tři persvazivní prostředky měly několikrát vyšší výskyt než ostatní prostředky.

Z lexikálně expresivních prvků jsem zaznamenal nejčastější výskyt u slov nespisovných. Důvod jejich užití jsem uvedl výše. Druhým nejčastějším použitým expresivním prostředkem byly frazémy a idiomy. Autor se jejich užitím snaží vyjadřovat originálně a hlavně vtipně a zajímavě. Někdy slouží i v opakujících se

ustálených komunikačních situacích k určité výrazové stereotypnosti vyjadřování. Třetí nejčastější výskyt jsem zaznamenal u deminutiv. Deminutiva zde mají funkci pozitivního působení na adresáta. Jejich příznak malosti silně působí na emoce recipienta.

Po rozdělení osobních blogů podle jejich zdrojových blogovacích systémů dostaneme tyto údaje. Na zpravodajských serverech idnes.cz a lidovky.cz je pořadí tří nejčastějších lexikálních prostředků persvaze totožné jako u celkového výskytu těchto prostředků na všech blozích – hodnotící adjektiva a adverbia, obrazná pojmenování, slova nespisovná. Rozdíl však nacházíme u osobních blogů na stránkách týdeníku Respekt respekt.cz. Zde jsem nejvyšší výskyt zaznamenal u slov nespisovných. Je to však dáno několika texty, které jsou těmito výrazy doslova přesyceny a jejich persvazivní účinek na příjemce je tak více než velký.

Pořadí tří nejčastějších lexikálně expresivních prostředků na osobních blozích zpravodajských serverů idnes.cz a lidovky.cz opět věrně kopíruje i výsledky pro jejich celkový počet ve všech analyzovaných textech – slova nespisovná, frazémy a idiomy, deminutiva. Na stránkách týdeníku Respekt je však toto pořadí opět jiné. Nejčastějším prostředkem jsou tu sice slova nespisovná, následována v pořadí frazémy a idiomy, ale třetí nejvyšší výskyt jsem našel u knižních a archaických slov. Při velkém počtu těchto slov ovšem hrozí nepochopení ze strany recipienta, který použité zastaralé výrazy nemusí znát.

Porušení objektivit na osobních blozích jsme zkoumali podle četnosti výskytu hodnotících slov, v našem případě hodnotících adjektiv a adverbí, která indikovala porušení neutrality. Jako neutrální jsme hodnotili texty bez výskytu těchto hodnotících slov. Jako relativně neutrální bychom mohli označit ještě blogy s jedním hodnotícím slovem. Těchto blogů však bylo v našem zkoumání nalezeno dohromady pouze dvacet jedna procent ze všech osobních blogů, tedy necelá čtvrtina. Zbylé tři čtvrtiny blogů obsahovaly větší množství hodnotících adjektiv a adverbí a nemůžeme je tedy považovat za neutrální.

Při zaznamenávání počtu hodnotících slov na osobních blozích podle jejich zdrojových blogovacích systémů je pak zcela jasné, kde se převážná většina těchto neutrálních textů vyskytuje. Více než třetinu osobních blogů na zpravodajském serveru lidovky.cz tvoří texty, které bychom mohli považovat za neutrální. Na osobních blozích zpravodajského serveru idnes.cz je již jejich zastoupení zřetelně menší a značně převažují texty porušující objektivitu.

Analýzu persvazivních a expresivních prostředků jsme využili i při druhé metodě zkoumání porušení objektivit. Zaměřili jsme se na texty, které neobsahují jak žádné lexikální prostředky persvaze, tak i žádné lexikální prostředky expresivity. Takovýchto textů, které by se daly považovat za objektivní, jsem však zaznamenal pouhá tři procenta na všech analyzovaných blozích. Tento výskyt je opravdu velmi nízký v porovnání s texty, které tyto prostředky obsahovaly.

Nezbývá tedy než si odpovědět na hlavní otázku: Může existovat na osobních blozích text, který by byl objektivní? Dle mého názoru to možné je, ale k objektivnímu sdělování informací slouží zpravodajství. Hlavní účel blogů (a těch osobních obzvláště) je zcela jiný. Cílem každého blogera je upoutat pozornost a zaujmout co nejvíce čtenářů a to se nejlépe daří jen pokud je objektivita porušena. Persvazivní a expresivní prostředky nejsou tak na osobních blozích ničím neobvyklým a nebojím se tvrdit, že na osobních blozích je jejich užití nezbytné. Recipienty zaujme pouze originální a zajímavý blog a toho autor dosáhne pouze za cenu použití těchto prostředků. Zcela objektivní blog by se v podstatě ničím nelišil od strohého jazyka zpravodajství a počet jeho čtenářů by jistě nebyl vysoký.

Použitá literatura

- Bartošek, J., *Žurnalistika: Úvod do studia*, 1. vyd., Olomouc: Středisko distančního vzdělávání FF UP, 1997.
- Bečka, J. V., *Česká stylistika*, Praha: Academia, 1992.
- Čechová, M., Krčmová, M., Minářová, E., *Současná stylistika*, Praha: NLN, 2008.
- Encyklopedický slovník češtiny*, Praha: NLN, 2002.
- Grác, J., *Persuázia. Oplyvňovanie človeka človekom*, Bratislava, 1985.
- Hagen, L., *Informační kvalita a její měření*, In: Schulz, W. et al. (ed.) : *Analýza obsahu mediálních sdělení*, Praha: Karolinum, 2005.
- Jaklová, A., *Persvaze a její prostředky v současných žurnalistických textech*, In: *Naše řeč*, 2002, roč. 85, č. 4.
- Jílek, V., *Žurnalistické texty jako výsledek působení jazykových a mimojazykových vlivů*, Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, 2009, ISBN 978-80-244-2218-3.
- Kunczik, M., *Základy masové komunikace*, Praha: Karolinum, 1995.
- Lotko, E. *Slovník lingvistických termínů pro filology*, 3. vyd., Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, 2005, ISBN 80-244-0720-5.
- McQuail, D., *Úvod do teorie masové komunikace*, přel. Jiráček, J., Kabát, M., 1. vyd., Praha: Portál, 1999, ISBN 80-7178-200-9.
- Mžourková, H., *Specifika komentáře se zaměřením na persvazi*, In: *Metody a prostředky přesvědčování v masových médiích*, Ostrava: Ostravská univerzita v Ostravě, 2005, ISBN 80-7368-101-3.
- Osvaldová, B., Halada, J. a kol., *Praktická encyklopedie žurnalistiky*, Praha: Libri, 2002, ISBN 80-7277-108-6.
- Příruční mluvnice češtiny*, 1. vyd., Praha: NLN, 1995, ISBN 80-7106-134-4.
- Russ-Mohl, S., *Žurnalistika. Komplexní průvodce žurnalistikou*, přel. Bakičová, H., 1. vyd., Praha: Grada Publishing, 2008, ISBN 80-247-0158-8.
- Slovník nespisovné češtiny*, Praha: Maxdorf, 2006, ISBN 80-7345-086-0.
- Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost*, 4. vyd., Praha: Academia, 2005.
- Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost*, 1. vyd., Praha: Academia, 1978.
- Trampota, T., Vojtěchovská, M., *Metody výzkumu médií*, 1. vyd., Praha: Portál, 2010.
- Zíma, J., *Expresivita slova v současné češtině*, Praha: Nakladatelství Československé akademie věd, 1961.

Elektronické zdroje

<http://listserv.linguistlist.org/cgi-bin/wa?A2=ind0804C&L=ADS-L&P=R16795&I=-3>

<http://news.bbc.co.uk/2/hi/technology/2783951.stm>

<http://online.wsj.com/article/SB118436667045766268.html>

<http://oreilly.com/catalog/wemedia/book/ch01.pdf>

<http://royal.pingdom.com/2011/01/12/internet-2010-in-numbers>

<http://www.blogpulse.com>

<http://www.hypergene.net/wemedia/weblog.php?id=P36>

<http://www.merriam-webster.com/info/pr/2004-words-of-year.htm>

<http://www.pbs.org/mediashift/2006/09/your-guide-to-citizen-journalism270.html>

http://www.rebeccablood.net/essays/weblog_history.html

Příloha

Osobní blogy na zpravodajském serveru idnes.cz

1. ledna 2011

Vlastík Fürst: Žehnám Vám (Požehnání v Bibli 1)

Už vám někdy někdo žehnal? Už vám někdy někdo přál požehnání? Jak jste se v takové chvíli cítili? Bylo to příjemné? Já se na takové chvíle těšil už jako malé dítě, protože jsem cítil, že se v té chvíli děje něco zvláštního.

Vyrůstal jsem v prostředí, kde se s požehnáním šetřilo. Vlastně jsem ho slyšel jen čtyřikrát do roka. Vždy ve chvíli, kdy v našem církevním společenství končila Slavnost poslední večeře Páně. Na závěr této slavnostní bohoslužby kazatel pronášel slova, na která jsem se vždy tři měsíce těšil. A když jsem právě v tu sobotu byl nemocný, bylo mi to líto.

Později, když jsem sám začal číst Bibli, tak jsem si všimal, jak často se v ní o požehnání píše. V Kralickém překladu, který jsem tehdy používal, jsem našel více jak tři sta textů s tímto nádherným slovem. Pomalu jsem zjišťoval, že dříve lidé rádi žehnali svým blízkým.

Možná pod vlivem středověku, který vše "duchovní" vložil do pravomoci "duchovních", jsme my dnes na požehnání skoupí. Mállokdy si toto požehnání přejeme. Jako bychom měli strach, že v takové chvíli děláme něco, co nám nepřísluší.

Mám rád jeden text, který jako kazatel používám při slavnostních příležitostech. Přečtěme si jej: Hospodin dále promluvil k Mojžíšovi: "Mluv k Áronovi a jeho synům: Budete žehnat synům Izraele těmito slovy:

»Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.«

Tak vloží mé jméno na Izraelce a já jim požehnám." (Numeri 6,22-27)

Tento text dnes nebudu rozebírat. Vráťím se k němu na konci března. Dnes bych vám chtěl tímto textem žehnat pro celý rok 2011. Přeji vám, aby vás Boží požehnání provázelo v každém dnu tohoto roku. Abyste v každé chvíli tohoto roku věděli, že

Bůh vám přeje jen dobré a že záleží jen na vás, zda vám to vše, co požehnání obnáší, také dá.

Pokud chcete, pak si můžete každou sobotu spolu se mnou toto krásné téma připomínat. Můžeme se navzájem posilovat ve vědomí, že Bůh požehnání nejen slibuje, ale také dává.

Závěrem si ještě dovoluji připojit slova apoštola Pavla: "Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškeré útěchy! On nás potěšuje v každém soužení, abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v jakékoli tísní, tou útěchou, jaké se nám samým dostává od Boha.

Jako na nás v hojnosti přicházejí utrpení Kristova, tak na nás skrze Krista přichází v hojnosti i útěcha." (2.Korintským 1,2-5)

Bůh žehnej vám i vašim blízkým po celý rok 2011.

PS: Pokud máte s Božím požehnáním svou konkrétní zkušenost, těším se, že mi ji pošlete na můj e-mail.

Další zamyšlení nad texty o požehnání budou vycházet po celý rok vždy v sobotu v 9 hodin na mém soukromém blogu.

Jiří Padevět: O smrti na Nový rok...

Úvaha o smrti v první den roku neznamena rok špatný...Naopak může pomoci vynechat zbytečná předsevzetí a zamyslet se nad podstatným.

Dokonce tak nezávislý duch, jako byl filozof a spisovatel Ladislav Klíma se zajímal, co bude po smrti. Bylo mu jedno, co je za života, žil povětšinou v bídě, srovnatelné dnes snad jedině s bezdomovectvím, když zakázali kouření v pražských tramvajích, chodil raději pěšky a jedl, co bylo zrovna po ruce. Nade vše ctil vlastní svobodnou vůli a přesto se ptal, co bude po smrti. Otázka, která trápí asi od úsvitu civilizace všechny kouzelníky, šamany, kněží a další vyvolené, co jdou na naší cestě kousek před námi a malují šipky duchovního růstu. Otázka, kterou si asi položil alespoň jednou u ten největší materialista a samozřejmě i ten menší materialista, ač oba vědí, že jak pohřeb žehem, tak pohřeb do země je spolehlivou zárukou, že z naší fyzické schrány nezbude zhola nic, i když ten druhý způsob trvá poněkud déle.

Proč nás občas zajímá smrt více než život a proč se zdržujeme úvahami o tom, co bude, až tu nebudeme a nekonáme, když tu jsme, abychom se měli lépe a zpříjemnili život i těm okolo?

Smrti se bojíme, protože její nepěknou tvář vidíme denně ve zpravodajství, ať už jde o oběti dopravních nehod, nebo výsledek činnosti nějakého šíleného vládce, či povstalecké guerilly zleva či zprava? Kdepak, tahle tvář nám už dávno nevadí, zvykli jsme si na ni, jako si středověk zvykl na bezprostřední dotek smrti při válkách a epidemiích, neředěný televizní obrazovkou. Víme, že smrt je s námi, víme, že jednou přijde a nedá se s tím nic dělat. Bojíme se tedy oné neodvratnosti, danosti? Ne, s tou jsme také smířeni a někteří z nás dokonce vědí, že smrt není nic, jak se píše v nekrolozích, překvapivého, ale že je součástí života, jeho přirozeným koncem.

Na smrti nás totiž nejvíc děsí, že zůstaneme poslední živí. Děsí nás, že budeme muset snášet smrt ostatních a projevovat lítost a bolestnou ztrátu nad tím, čeho jsme si nevážili za jejich života. Ano, na smrti nás nejvíc děsí, že budeme poslední v řadě.

2. ledna 2011

Adam Burda: Děláme to všichni, tak proč se za to stydět?

Normální člověk má tendenci stydět se za svou sexualitu a prožitek ze sexu. Proč? Jak jsem tak o tom přemýšlel, vyšly my čtyři sorty lidí, řazené dle toho, jak moc před světem tyto věci skrývají nebo naopak ne.

Do začátku celého článku bych však rád uvedl citaci jednoho mého velmi dobrého kamaráda. S ním a jeho přítelkyní jsme si užívali trojku, kde mimo jiné, došlo i na bisexuální praktiky. Několik hodin před tím jsem na oslavě, jejímž byli oba dva členy, vyprávěl historku o sázce, kde jsem figuroval s penisem v ústech. Vysmál se mi a následovaly klasické posměšky od přisedících. Vzhledem k tomu, že se sám za takovéto věci nestydím, nic jsem si z toho nedělal. Později však, když ona trojka skončila a já jsem se ho ptal, proč se mi tak smál, řekl jen, že to bylo z důvodu, „že si to žádají konvence společnosti“. Bohužel, měl pravdu. Každý je nějaký, a měl by tak být brán.

Tyto praktiky nejsou pro idioty, kteří rádi mlátí lidi, případně úchyly, kteří masturbují v parcích. Musíte mít soudnost, musíte být duševně vyspělí a především, musíte perfektně znát svého partnera. A to spousta z vás netuší a nechápe.

Lidé prostě ještě nejsou připraveni na nevhodné věci, a neradi se o nich baví. Co kdyby je s nimi někdo spojoval a nedej bože, nařkl je, že jsou to úchylové a prasata. O tomto jsem se však již zmiňoval ve svém předchozím článku v souvislosti s výstavou Decadence Now!.

Naštěstí se pohybují ve společnosti lidí, kterým toto nevadí, ba dokonce snad vyznávají stejné nebo podobné zážitky.

Ne všichni ale mají takové štěstí. Jak jsem říkal, je několik skupin, do kterých se dnešní společnost škatulkuje. Jako první jsou zde ti, kteří dávají jasně na odiv, „v čem jedou“, nestydí se za to a jsou ochotni o těchto tématech mluvit zcela otevřeně. Spousta těchto lidí se nebojí přiznat, že mají rádi při sexu (minimálně do jisté míry) bolest, dominanci (případně submitivitu), bisexuální praktiky, skupinový sex a jiné hrátky. Ač se to může zdát spoustě lidí podivné, do této skupiny spadají vyspělí, inteligentní lidé, kteří mají vše srovnáno s tím, že sexuální partneři si musí perfektně rozumět.

Druhá skupina se skládá z těch (co se praktik samotných týče, v podstatě identická, jako ta první), kteří toto sice mají rádi, praktikují, ale jsou ochotni se o tomto bavit pouze ve společnosti stejně zaměřených lidí (příp. lidí, kterým věří a jsou si jisti, že je u nich tajemství v bezpečí), takže před očima většinové společnosti působí normálně, až všedně. Tito lidé jsou, pokud s nimi má člověk tu čest, velmi zajímaví, protože nikdy nevíte, kdy vás takový člověk překvapí. I ten nejvhodnější člověk se totiž nakonec může projevit zcela nečekaně a zajímavě.

Ve třetí skupině jsou lidé, kteří sice nejsou otevřeni samotným praktikám, ale rádi si o tom povídají, nebo alespoň mají tendenci naslouchat a chápat. Určitě zajímavá skupina, která ovšem nemá na postavení různých druhů fetišů a BDSM (Bondage&Discipline, Dominance&Submisivita, Sadismus&Masochismus) praktik v celkové společnosti významnější vliv. Nicméně ač se to nezdá, je velmi široká, a to především mezi mladými lidmi. Těchto lidí je, z toho, jak to vidím ve svém okolí, asi nejvíce.

Do poslední, asi nejhorší skupiny patří ti, kteří téměř patologicky odsuzují kohokoliv, kdo by se pokoušel bořit klasické sexuální konvence. Jsou to většinou starší lidé, ale najdou se i výjimky. Tito lidé vidí netradiční sexuální praktiky jako něco zvrhlého, k čemu se mohou přiklánět pouze úchylové a jiné pochybné existence. Nebudeme si nic nalhávat, určitě se tam někdo takový objevuje, ale kde ne. Bohužel, příznivci této kasty zabředávají do patosu a až zbytečné monotónnosti,

protože si neumí užívat. Nejhorší však je, že i část těchto lidí, kteří na veřejnosti tyto praktiky odsuzují, se doma mění v úplně to samé. Stydí se za to však do té míry, že raději budou za pokrytce a hlupáky. Velká škoda.

Proč lidem tyto praktiky tak vadí? Dle mého názoru je to tím, že většinová společnost to stále vidí jako nějakou úchylku a lidi z první a druhé skupiny jako blázny nebo devianty. Toto plyne především z toho, že se ve velké části těchto praktik objevuje – na první pohled nepochopitelné - násilí a neúcta (které jsou však velmi dobře kontrolované všemi účastníky a mají velmi přesně definovaná pravidla, včetně bezpečnostního slova, pro okamžité ukončení činnosti), a odpůrci prostě nejsou schopni pochopit, že se jedná o vzrušující zpestření a ve většině případů o adrenalinový zážitek. Já sám například miluji propichování částí těla jehlami a špendlíky.

Je určitě zajímavé sledovat, jak se společnost těmto věcem otevírá, ale mě osobně to přijde jako velmi malé vítězství. Je to totiž jako se vším. Čím víc je příznivců, tím větší je i základna odpůrců. Jsem si naprosto jistý, že jsou horší praktiky a činnosti, kterým nesahají výše popsané skutečnosti ani po kotníky.

Další věcí je prožitek ze sexu samotného. Co je špatného na tom ukázat, že to vám partner provádí, se vám líbí? Já osobně se v tomto ohledu nijak nevážu a doufám, že je to znát. Opět jsou zde ale tací, kteří vyložené brojí proti tomu, aby někdo své potěšení dával najevo. Potkal jsem spousty lidí, kteří prostě neměli na to, aby se pořádně projevíli. Je to škoda, a člověku pak kolikrát to, co dělá, jako marná snaha. Na druhou stranu, jsem moc rád za ty, kteří (které) se nebojí pořádně ukázat, co s nimi sex dělá a snahu správně odměnit, případně motivovat k lepším výkonům. Málokdo asi stojí o tichou nudli, která pod ním leží a sotva dýchá. Když se mi něco líbí, tak se ozvu a případně motivuji k dalším výkonům!

Mě osobně se hnusí lidé, kteří prostě berou sex jako všední záležitost a jako něco, co dělají jednou týdně ve středu od 18:30 do 19:00. Takoví lidé si totiž sexu a svého partnera neváží ani z poloviny tolik, jako lidé z prvních dvou skupin. Každá jedna soulož by měla být v něčem unikátní a inovativní. Osobně jsem poznal lidi, kteří by měli mít zákaz jakoukoliv soulož provádět, protože mi to v jejich podání přišlo jako mrhání časem. Raději si měli vyluštit křížovku. Trvalo by to déle a bylo by to zábavnější.

Doufám, že tímto článkem některým z vás otevru oči a alespoň poodkryji, že ne každý, kdo, se rád vyžívá v netradičních sexuálních praktikách, je prostě obyčejný

úchyl a člověk bez vzdělání. Zvlášť poslední dobou se mi totiž ukazuje spíš opak a jsem za to rád. Ono je ostatně důležité, aby měl člověk – jak jsem již psal na začátku článku - soudnost a dokázal odhadnout, co přesně ten druhý ještě snese, a kdy už se mu to nelíbí. Tyto praktiky jsou pro vyrovnané a inteligentní lidi, a ne pro nějakého idiota, kterého prostě baví mlátit lidi.

Béatrice Radosa: Duše - Tělo - Život. Část třetí

Často se setkávám s dvěma skupinami lidí, ohledně náboženského vnímání. První skupina je – bez ohledu na vyznání – přesvědčena o jedinečnosti a nenahraditelnosti jejich duchovní cesty. Jsou přesvědčeni o tom, že jejich cesta je jediná ta dobrá a jediné ona obsahuje veškerou Pravdu. Pak je druhá skupina lidí. Ti věří v universálnost všech cest. Většinou z jejich úst můžete slyšet – že lidi mají na výběr v nespočetném množství cest, a všechny mohou být správné, pokud všechny mají stejný cíl – Boha.

Já se považuji za člověka druhé skupiny. Tvrdím: „ Ježíš měl pravdu. Mojžíš měl pravdu. Krišna měl pravdu. Budha měl pravdu. Konfucius měl pravdu. Muhammed měl pravdu. A ještě navrch tvrdím, že všichni měli stejnou Pravdu. Pouze pojmenovanou jinými slovy a jiného úhlu pohledu. Všichni ale mluvili o tom stejném.“

Posmrtný život

V prvním díle jsem mluvila o provázanosti těla, duše, života a smrti. V podstatě jsem naznačila – že smrt není – protože to by nás musel opustit i život – a ten nás neopouští a stále je nedílnou součástí naší nesmrtelné duše. Že početí, porod a smrt je jen cesta z „dimenze do dimenze“. Miminko v děloze si není schopné moc dobře představit život mimo bezpečí své matky. A i přesto je vše zařízeno tak, že jeho život v děloze má právě smysl v budoucím samostatném a nezávislém životě na své mamince. Každá fáze života má smysl, nedá se oddělit a nedá se přeskochit.

Na posmrtný život jsou různé názory. Jsou náboženství, která jsou postavena i na teorii minulých životů, jsou náboženství u kterých je jejich posmrtná představa bipolární – ráj a peklo. Pak jsou lidé, kteří tvrdí, že ráj i peklo si lidé sami vytvoří na zemi, na základě jejich chování, to je přímo i v jedné písničce od Voskovce a Wericha.

Můžeme tvrdit, že podobné představy o posmrtném životě s většími či menšími odchylky mají tři největší monoteistická náboženství Judaismus, Křesťanství a Islám.

Hovoří v nich o Peklu a Ráji. Přičemž popsání těchto dvou alternativ, je často v jejich Knihách, těžko pochopitelné.

Dnes se už ale objevují názory Židů, kteří tvrdí, že v Judaismu nijak nejsou zamítnuty minulé životy. Že minulé životy nejsou v rozporu s jejich náboženstvím – pouze jim není připisována taková důležitost. Ta největší vždy náleží tomu současnému, nynějšímu životu a nemá smysl se zabývat minulým. Existují knihy, které se problematiky dotýkají (například Alchymie a Kabala, Scholem Gershom), dokonce i na internetu se vykytují stránky zabývající se touto problematikou http://www.kabala-cesky.com/kb_reinkarnace.html . Což bych řekla, že je revoluční zároveň i pro ostatní náboženství Knihy.

Abych se přiznala tyto názory jsou pro mě nesmírně důležité, protože jsem člověk uznávající minulé životy, jelikož o nějakých svých minulých životech vím, zjevily se mi, takže je nemohu popřít. Také jsem ale stoupenec jednoho náboženství Knihy, což se dnes ještě nezdá moc slučitelné. Zároveň také tvrdím, že minulé životy na nás mají vliv – ale k tomu, abychom se s nimi vypořádali, nepotřebujeme je znát a zabývat se jimi. K tomu, abychom vyřešili všechny problémy a bloky z minulých životů, máme všechno potřebné právě v tom současném životě, a jedině v tom současném se můžeme se vším vypořádat.

Jsou mezi námi lidé, kteří si uvědomují smrt i zrození. Jsou na určité duchovní úrovni – kdy jsou schopni si to uvědomovat a prožívat. Lidé, kteří k této výši vědomí nedošli, tak fáze svého života vnímají odděleně, proces smrti a zrození si neuvědomují a vše před tím zapomenou, takže mají pocit, že vše začalo právě narozením, či smrtí. Dnes jsme ale díky vědě a vývoji psychologie dál – dnes už víme, že i život v matčině lůně nás ovlivňuje v dalším životě, i přes to, že si ho nepamatujeme a nepamatujeme si ani jak jsme se narodili. Díky hypnóze už to ale pro nás není taková neznámá. Dnes se trochu posouváme dál – a alespoň trochu odkrýváme kapacity našeho mozku, vědomí a podvědomí i když 99% je nám stále záhadou. Já to beru ale jako velký krok v před.

Většinou je pro nás život před zrozením a po smrti velkým otazníkem. Proto nám nezbyvá, než to prožít každý samostatně, a na základě vlastní zkušenosti poznat pravdu. Připravit se na smrt a nebrat ji jako protiváhu života, nýbrž jako jeho součást. Nechat vzrůst naši duši, otevřít se, a nechat ji volně zářit.

Je zvláštní, jak všichni lidé máme pocit, že žijeme odděleně a neuvědomujeme si jak veliký vliv na sebe na vzájem máme. Že je potřeba, abychom si navzájem

naslouchali, a že to není ani tak těžké. Neznamená promlouvat se všemi lidmi na naší Zemi. Stačí, aby každý otevřel svoje srdce. Náhle zjistí, že do jeho srdce se vejde celá naše země i vesmír. Potom přestává být rozdíl mezi já a oni. Všem bych to doporučovala, protože je to nenahraditelný pocit, který nastartuje vše ostatní. Sice jen největší Mistři si tento pocit jsou schopni udržet non-stop, po celý život. Ale i 1 minuta denně, kdy člověk vymění pár metrů kolem něj, které tvoří celý jeho svět, za pojmutí celého vesmíru, stojí za to.

Přeji vám krásný den!

P.S. Na závěr si poslechněte pro relaxaci

<http://www.youtube.com/watch?v=6OqkfuECXak&feature=related>

Petr Hahn: Pravda a lež

Od nepaměti se lidstvo zabývá akademickou otázkou o pravdě a lži a já nejsem v tomto výjimkou. Kdysi jsem, jako většina lidí, pojímal lež jako nutné zlo, které občas je nutno použít k dosažení nějakého výsledku, nebo cíle.

Je nutno jinak pohlížet na lež u dětí a u dospělých.

Pro děti je to jistá verze obrany proti vševládnoucím dospělým.

Nejsou za sebe ještě zodpovědné a zkoušejí, kam se po kterých cestách dá dojít.

Je to přirozené a normální.

Jen je potřeba včas zasáhnout a nedopustit, aby se pro malého človíčka stala pravda normou, na které se dá stavět a žít z ní.

Lžou však bohužel i dospělí a někteří velmi často.

Komunisti nás donutili naučit se neříkat pravdu, nehlasovat u voleb podle svého přesvědčení, nevyjadřovat se na rovinu a pokud možno o těchto věcech neuvažovat ve smyslu srovnání se s vlastním svědomím.

Jen velice stateční lidé se této skutečnosti postavili a pojmenovávali věci pravými jmény vždy a všude.

LEŽ JE VĚC VĚDOMÁ.

Nelze považovat za lež, pokud někdo žije v omylu a tvrdí něco, co není pravda proto, že to prostě neví.

Člověk může lecos zapomenout, nebo si v hlavě překroutit působením času a prožitými zkušenostmi.

Týká se to záležitosti, která se jmenuje TRANSCENDENTÁLNÍ EPOCHÉ.

Jedná se o to, že se díváme na věci a skutečnosti optikou svých zkušeností a tedy ne úplně čistě, jak to jde jen poprvé.

Příklad:

Když uvidíme poprvé kopřivu, tak je to jakási rostlina pro někoho hezká, pro někoho ošklivá a pro dalšího nezajímavá.

Pak se bez souvislosti s tím, co si kdo o ní poprvé pomyslel, jeden o ni popálí, druhému pomůže její čaj a třetí s ní nemá žádný další zážitek.

Pro popáleného je to rostlina agresivní, které se příště vyhne.

Pro vyléčeného je to léčivka, která umí pomáhat a pro třetího se nic nezmění.

A tak je to se vším.

Modifikujeme své vidění všeho kolem sebe na základě zkušeností a ukládáme do paměti a ještě dál do podvědomí.

Protože každý člověk je unikát a žije jen svůj vlastní život, má každý z nás tuny zážitků, které nás různě mění a posouvají.

Urychlují, či brzdí a směřují.

To je vývoj a na základě této evoluce člověk dospívá a zraje.

Další roli v tomto hraje genetika a vrozené sklony, stejně jako společnost, v níž se pohybujeme.

Svůj vztah k pravdě a lži tedy každý vnímá po svém-nejsme klonové.

Je ještě jeden vliv (minimálně), který má na tento vztah fatální vliv a to je naturel, povaha, nátura ...jak chcete.

To je vlastně už souhrn vlivů a výsledek jejich provázanosti.

Z něho potom rezultuje míra poctivosti, soudnosti, přemýšlivosti, vnímavosti, férovosti, upřímnosti a sebereflexe.

KAŽDOPÁDNĚ TEN, KDO LŽE, O TOM VÍ.

Mluvím tedy o zdravých lidech nepostižených psychickou újmou.

Kdysi jsem se v tomto řadil do většiny lidí, kteří toto řeší jen někdy, a když jsem se někdy nepravdivě vyjádřil, měl jsem už pro sebe připravenou omluvu, abych nebyl „zas tak špatnej“.

Pak jsem se jednoho dne ocitl na životní křižovatce, ze které jsem nevěděl kam a jak odbočit, či se vydat a ani jak vlastně se svým životem naložit, abych si jej ještě více nezkomplikoval.

Byla to těžká životní situace související s tragédií a vztahovým nesouladem stejně, jako se zmatkem, který jsem v sobě vnímal.

Konzultoval jsem tuto skutečnost s lidmi, kteří se zabývají touto problematikou, a po nějakém čase se mi naskytla příležitost zúčastnit se experimentu, který se jmenuje zvláště.

SKUPINOVÁ PSYCHOTERAPIE.

Téměř bez zaváhání jsem souhlasil a odjel jsem za několik týdnů do Kroměříže, kde je zařízení praktikující tento přístup.

Souvislost s uvedeným tématem to má tu, že jsem se najednou ocitl ve společnosti, kde nás bylo devět žen a devět mužů.

K tomu skupina psychoterapeutů a psychologů, kteří tam byli zaměstnaní a věnovali se nám.

No a tady jsem brzy zjistil zajímavou skutečnost.

Pokud se chci o sobě něco dozvědět od ostatních, musím se projevovat naprosto upřímně a to jak ve vztahu k ostatním, tak především ve vztahu k sobě.

To znamená, že musím o sobě říkat jen pravdu, protože cokoli zkreslím, tak bude absolutně kontraproduktivní, jelikož bude okolím reagováno na nepravdivé informace a já se ve skutečnosti nedozvím nic.

Ale že musí také říkat všem pravdu o nich.

To, co si o nich skutečně myslím a jak je vnímám.

A věřte, že to byla jedna z nejtěžších změn, které jsem kdy na sobě provedl.

Není lehké ze sebe vymáčet pravdu o všem.

Není těžké říkat nepříjemné věci člověku, kterého máte plné zuby (i když ani to není upřímně běžné), ale říkat je člověku, kterého rádi máte, to není prdel.

Ale když si uvědomíte, že mu tím pomáháte, tak se to dá.

Prostě PRVNÍCH ČTRNÁCT DNÍ JSEM SE ODNAUČOVAL LHÁT.

Byla to fuška, ale s různou měrou úspěchu jsme na tom makali všichni.

Proto vím, že není snadné se naučit sám o sobě říkat pravdu.

O tom, co všechno se tam dělo se možná rozepíšu později.

Důležité ale je, že když jsem se vrátil po šesti týdnech „do civilu“, tak jsem zjistil, že se mi mluvení pravdy začalo líbit.

Chvíli jsem nad tím koumal a pak jsem se rozhodl, že si to prostě ponechám a že nudu žít takhle.

Mám to pochopitelně svá pro a proti, ale pro mne pozitiva převažují.

Je to hlavně obrovsky osvobozující, protože se cítíte úžasně.

Navíc si nemusíte pamatovat, kdy jste kde zalhali a v jaké souvislosti to bylo.....a ještě konkrétně co jste řekli a proč.

Negativa spočívají v tom, že soustavnou pravdu málokdo unese, takže časem přijdete o určitý počet „přátel“, kteří vám sice nechybí, ale oni vás pak pěkně pomluvíJ).

Navíc to není žádná přča v práci, pokud jste zaměstnanec a zvlášť v případě, že máte nad sebou křiváky a pitomce, s čímž mám bohaté zkušenosti.

Je fakt, že po pár vyhazovech to zase člověka poměrně zocelí a ví do čeho jde.

Udělal jsem na téma „pravdomluvnost“ na webu anketu, a protože dnes dosáhl počet respondentů rovnou stovku, rozhodl jsem se provést drobnou bilanci, protože co procento, to jeden celý člověk.

Anketa

Říkáte pravdu? Prosím o upřímné odpovědi-i od lhářů. Je to naprosto anonymní a jen pro mne (a pro Vás).

Ano-za všech okolností. 15%

Ano-pokud pravdu nemohu říct,tak nemluvím. 11%

Většinou ano-někdy skutečnost zamlžím. 21%

Když to jde, tak ano, ale pokud je třeba tak účelově zalžu. 15%

Jak kdy. Mluvím tak,jak je pro mne výhodné a pohodlné.Lež není problém. 10%

Není pro mne problém přikrášlit skutečnost ve svůj, či něčí prospěch a dělám to často. 8%

Lež je prostředek, jak vypadat lépe a dá se z ní dobře těžit. Dělán to běžně. 2%

Lžu často a rád. 5%

Jsem notorický lhář. 7%

Jsem nemocný. Mám "bájnou lhavost" 6%

Celkem hlasů:100

Já sám jsem hlasoval pro druhou možnost a skutečně obdivuji ty, kteří si troufli na tu první.

Kupodivu má druhý největší počet hlasů.

To jsou tedy lidé, kteří vždy a za všech okolností každému řeknou pravdu.

Klobouk dolů.

Přiznávám, že se někdy dostanu do situace, kdy pravdu nejsem schopen vyslovit třeba proto, abych někomu neublížil, nedostal ho do potíží, nebo jej neponížil.

Pokud je to člověk, na kterém mi záleží, vím, že bych mu pravdou neprospěl, ale pouze uškodil, pak se nevyjádřím a slova spolknou.

V ostatních případech jsem znám jako člověk, který je nepříjemný až nebezpečný (i sobě) svým postojem k vyřčenému a máloco mne zastaví ve formulování mých postojů a názorů.

Nejsem tedy nikdy nikde příliš oblíben u „vrchností“.

Zpočátku tedy ano, protože to je poměrně atraktivní sledovat člověka, který se nehrbí a stojí si za svým.

Je ale otázka času, kdy se každý stane objektem tohoto mého konání a to se pak někdy dějou věci.

Lidé si o sobě velice často nedokážou přiznat pravdu ani v soukromí, natož pak mezi čtyřma očima, či dokonce na veřejnosti.

Ale jsou i tací pašáci, kteří to dovedou, a před těmi smekám velice upřímně a nesmírně si jich vážím.

S takovými dokážu skutečně přátelit a věřit jim.

Je jich ale velice poskrovnu a šafrán je co do hojnosti výskytu proti nim bujně rostoucí plevel-jako třeba bolševník.

Některé věci se třeba druhým „neříkají“ z jakéhosi pokřiveného taktu.

A přitom by jim prospělo o nich vědět a ne se jim po straně posmívat.

Měl jsem kamaráda, kterého jsem dlouho neviděl, a pak jsme spolu šli na pivo.

Pořád podivně usilovně a křečovitě mrkal tak, že jeho grimasy byly skutečně divoké.

Evidentně o tom nevěděl.

Napadlo mne, že má buď nějaký tik, nebo oční vadu.

Po pár hodinách jsem mu řekl, aby se na mne nezlobil, ale ať se na sebe kouká aspoň pět minut do zrcadla, protože vypadá jako debil (ten výraz jsem si mohl dovolit, protože jsme se znali opravdu dlouho.

Nevím, jestli byl u nerologa, či oftalmologa, nebo se na to jen zaměřil a odnaučil se to, ale pak už to nikdy nedělal a jsem si jist, že ho to ušetřilo mnohých posměšků.

Vůbec se mi do toho nechtělo a musel jsem se k tomu donutit, ale dnes jsem rád, že jsem to na něho vysypal J

Takže ono to s pravdou skutečně není vždy jednoduché...

Ale stojí to za to.

P.S.:To ze mne nedělá žádného svatouška ani blba, který machruje na druhé.

Já to takhle prostě mám a v kontaktu s různými lidmi často přemýšlím, co je nutí lhát.

Mně osobně už to přijde hnusné a ti lidé rovněž.

Tímto do nich opět ryji a v tento okamžik mám zase o něco víc nepřátel, i když jako provokaci jsem tuto úvahu nezamýšlel.

Jde mi jen opravdu o pravdu....

David Michal: Milované neopouštět.

Stalo se to ještě v Anglické Guyaně. Chybělo málo a nechal bych tam, na jednom statku, svého věrného, němého partáka, který mě už několik měsíců s důvěrou následoval.

Už v Brazílii na řece, hlavně na dolním toku řeky Purus, kde byl na jedné straně rákos v bahně, na straně druhé zaplavený les a často se stávalo, že jsem z kánoe nevystoupil i dva, tři dny, jsem často přemýšlel, zda bylo dobré sebou vzít z farmy psa. Ruby tenkrát ležela celé dny na lodi, v horku těžce dýchala. Několikrát jsem ani pro ni nenašel kus bahna, kde by se mohla vyčůrat, vykadit. Nemluvě o proběhnutí.

Pak přišla dlouhá cesta autobusem z Manaus na hranice s Guyanou, kterou strávila v kleci, dole v zavazadlovém prostoru. Mé pochyby vzrůstaly. Na farmě v Ekvádoru sice byla, kvůli své smrtící vášni k slepičkám, prasatům, kravám a dalším uvázána celé dny a noci na řetězu. Ale měla dvakrát denně hodinovou vycházku a občas

mohla večer s lidma i do domu. Měla pravidelnou stravu, dostatek vody. Se mnou často jídlo nebylo, ani vody nebylo pokaždé dost a vycházek naopak až moc.

Měli jsme za sebou několik dní těžkého pochodu po rozmáčené cestě, vedoucí skrze savanu, jediná cesta spojující jih Guyany s hlavním městem Gorge town, kam jsme měli namířeno. Ruby měla nehojící se ránu od kousnutí hadem ještě z Brazílie, vody bylo dost, ale peněz už málo a tak jsme byli o rýži. Už ani ty ryby nebyly. Já tam byl dobrovolně, ale ona jen následovala svého člověka, kterému důvěřovala a milovala ho. Já jí také miloval a v té době už i vděčil za vlastní život, Brazílie je drsná země.

Snad proto jsem tenkrát hodně přemýšlel jak ukončit její utrpení z každodenního trmácení se kamsi. Zhruba uprostřed cesty do G.Town byla velká indiánská vesnice a u cesty restaurace. Nad barem jsem pak zahlédl fotku psa, ten pes vypadal úplně přesně jako moje Ruby. Bylo tam hezky, příjemní, usměvaví lidé, Ruby od nich dostala spoustu jídla. Vzal jsem to jako znamení. Že to je to místo kam jsem ji měl dovést, že to je to místo kde ji čeká její nový, lepší život.

Vyšlo jsem a šel za majitelem statku. Bolelo to hodně, ale byl jsem přesvědčen, že je to to nejlepší co můžu udělat. Majitelem byl Angličan, postarší chlápek, krásná zahrada a hotel, zbudovaný pro ekoturistiku. "Můžu na chvíli?", pronesl jsem přes plůtek do kanceláře, kde seděl u počítače. "Ano, jistě, pojdte dál.", odpověděl s úsměvem. Vešel jsem i s Ruby, odněkud se objevili jeho vlastní psi. A začal štěkot. Chlapík na nás pohlédl ještě jednou, spatřil mou psici a fakt hodně se lekl. "Já nechci žádné problémy, já nechci žádné problémy.", opakoval stále dokola, vyděšeným hlasem. "Proboha on si myslí, že ho jdu přepadnout.", došlo mi. Hodně neobratně jsem uklidňoval situaci. "Ticho buď, sedni.", řekl jsem česky. "Co? Co jste to říkal?", pravil s obavou znovu Anglán. Navíc, Ruby si nesedla a neztichla. Z jeho pohledu to spíše vypadalo, že na něj nějaký šílený Rus posílá svého psa.

Nakonec se mi povedlo vydrmolit, proč tam jsem. Evidentně mu spadl kámen ze srdce. Ono já byl už dost otrhanej a se psem považovaným za bojového, jsem vypadal jako všechno možné, jen ne jako turista toužící po ubytování v romantickém ekohotelu. "Ne, nechci žádného dalšího psa a nesnáším pitbully.", "Proč chceš dávat pryč svého psa? Vždyť je to tvůj přítel.", pokračoval už klidnějším hlasem. Už jsem ani nevysvětloval, že to není pitbull. Omluvil jsem se, poděkoval za čas a odešel.

Tak to asi nebylo znamení. Ruby byla pak taková zaražená. Našel jsem v poli přístřešek pro dobytek. Roztáhl jsem tam hamaku a dal sušit mokré věci po dešti. Ruby jsem natáhl celtu na zem a chystal jsem nám večeři. Podíval jsem se do jejích

očí. Její pohled byl jiný. A věřte mi, když jste s jiným tvorem 24h denně po delší dobu, poznáte každou malou změnu v jeho mimice. A my byli spoustu měsíců jen sami, odkázáni jeden na druhého.

Ten pohled byl vyčítavý, plný bolesti, zklamání, ale i lásky. Ona to pochopila, pochopila co se právě odehrálo, že jsem jí po to všem co už prožila, chtěl v půlce cesty opustit. Ten kterýho tak miluje a kterému tolik důvěřuje, jí chtěl odložit. Došlo mi jak obrovskou chybu jsem udělal a děkoval, že se mi to nepodařilo.

Tím, že jsem jí chtěl odložit, bych totiž nevyřešil její problém, její lepší život. Tím bych zbaběle odsunul své vlastní pochyby a mém rozhodnutí vzít toho tvora sebou. Ano ta doba byla náročná, ale to nikdy nesmí vést k tomu aby jeden odkopl ty co ho milují a ty co miluje on.

A pak jsem jí objal, brečel jsem a slíbil jí, že už to nikdy neudělám.

3. ledna 2011

Kateřina Dubnová: Vše je vyřešené

aneb - nic nekončí! Budiž toto takovým malým dodatkem k poslednímu textu, který jsem tu zveřejnila. Víc už se k prezentovanému vyjadřovat tady na blogu nehodlám, protože to není ani moje, ani vaše věc. Teprve nyní si člověk uvědomí, že některé věci se veřejně dělat nedají a že na ně obzvláště blog místního média není adekvátním prostředím. Z důvodů, za kterými si stojím a které se mi zatím ani nikdo nesnažil vyvrátit.

Tak tedy: nehodlám se už znovu vyjadřovat k obsahu posledního zde mnou publikovaného článku, ve kterém jsem se věnovala tomu, že jistý člověk zde blogující zneužil fotografie a identitu jiných osob, které zdejšímu serveru svěřily ke správě svůj blog. Vše podstatné již bylo řečeno přímo v obsahu článku. Skutková podstata jednání tohoto člověka je jasná a jsou z ní již vyvozovány patřičné důsledky. Nic na tom nezmění ani pokusy o urážky mě jako autorky toho textu, ani urážky těch, kterých se věc týká, stejně tak na tom nic nezmění pokusy dokázat, že buď já, nebo obě dotyčné osoby lžeme.

Popravdě řečeno, nemusela jsem o události vůbec nikoho informovat. Učinila jsem tak pouze na požádání těch osob. I přes vědomí, že to mnohým nebude příjemné a že mě budou obviňovat z mánie a posedlosti vůči člověku, který je této události původcem. Tento názor je mi zcela volný. Nehodlám se tu nikomu na blogu zpovídat

ze svého soukromého života, jakož ani zálib, možných úchylek, sexuálních preferencí mých chlupatých prapředků ani ničeho dalšího. Nechci a nikdy jsem ani nechtěla navazovat zde nové kontakty či si budovat pisatelské úspěchy. To málo, co jsem zde doposud sdílela je jen malou částí mého života a na jeho pokračování nemá vliv. Týká se to jak článků věnujícím se problematice médií (občas i na příkladu zdejšího blogu, kteréžto téma je tu z blíže neurčeného důvodu tabu) a které jsem psala spíše jen jako ujasnění si určitých věcí této problematiky se týkajících, tak článků o reiki (které vlastně byly psány z téhož důvodu). Přišla jsem sem zkrátka sdílet, víc jsem tu od toho nechtěla a nijak jsem ani svou přítomnost tady neprožívala.

Nu, co tedy dál? Můj blog tu nejspíš zůstane... tedy pokud na něj budu mít čas a chuť, to je samozřejmé. Tudíž ani nemohu říci, co bude obsahem příštích článků. Předchozí články vznikaly zcela spontánně (to poznamenávám pro milovníky konspiračních teorií). Proto se dá předpokládat, že by to tak mohlo být i v budoucnu. Možná zde zveřejním i něco z oblasti fikce, bude-li chuť.

Mění se nejspíš jen jedna věc. Můj zájem o virtuálno. O lidi ve virtuálu se pohybuji. Prostě už o ně tady na blogu nestojím. Ty důvody, proč jsem se o ně zajímala a chtěla s nimi něco sdílet jsou pryč. Končí vzájemné vnucování se. Beru to jako fakt, jako nutný krok k tomu, co má stejně tak jako tak následovat. Pokud jsem si tu měla s někým něco předat nebo něco sdílet či se s někým seznámit, už se tak stalo a není třeba zkoušet, jestli to vyjde i tentokrát. Nic takového. Stále tu jsem. Ale jen pro toho, kdo o to stojí. Nemám obavy, že by takových lidí bylo málo. Bude jich přesně tolik, kolik má - ostatně tento přístup jsem tu na blogu měla vždycky a razím ho i mimo virtualitu. Tím mohou v klidu opadnout i starosti některých diskutérů a blogerů o můj život mimo dosah obrazovky a klávesnice, o ten, který tu samozřejmě nesdílím. Ano, opravdu žiju v hojnosti a dostatku všeho, co mi tito lidé tvrdí, že zřejmě postrádám. Zajímám se o to, o co se zajímat chci, věnuji se tomu, čemu se věnovat chci a nevěnuji pozornost reakcím lidí, na kterých mi nezáleží. Noví lidé u mě mají stále své místo - ale jen já si určím, kolik toho místa bude. To jen pro připomenutí pro ty, kteří nevědí, že takto prostě žiju už nějakou dobu.

Snad je už všechno teď jasné. Jsem zkrátka ve svém životě pořád tou nejdůležitější osobou. Co dělám je moje věc, za důsledky svých činů si dokážu stát a nevím, co by se na tom mělo kvůli zdejšímu prostředí měnit. Co si o kom myslím je taky moje věc, stejně tak jako to, komu a kde to sděluji. Měla bych se starat o to, kdo se o to

zajímá? Dejte mi ten důvod k tomu. A zkuste mi vnucovat virtuální realitu více, než já sama uznám za vhodné. Doteď jsem měla snahu odpovídat i na zprávy přicházející mi skrz zdejší systém, i na ty, které byly formulovány útočně či vyjadřovaly nesouhlasný názor s tím, co jsem psala. Musím ovšem odpovídat skutečně všem a na všechno? Nikoli. Musím se skutečně stále přizpůsobovat nějakému obrázku, který měl někdo chuť si o mě vytvořit a teď se mě do něj mermomocí snaží nacpat, protože zjišťuje, že mu moje skutečná podoba poněkud trhá to krásné plátno? Jistěže ne. Nemusím být pro nikoho vůbec žádnou realizací jeho představ.

Nechám nyní minulý blog i s diskusí, kterou jsem tam povolila, v klidu zemřít. Propouštím ty, kteří se tam tak angažovali. I oni se nyní mohou vrátit ke svým životům, do kterých už jim nezasahují. Mohou odejít s myšlenkou, že vše se děje tak, jak má a nikomu nehrozí nic zlého.

Tomáš Kaplan Fojtík: Sobělháři

Jen co jsme začali pobírat první známky rozumu, učili nás rodiče, že lhát se nemá. Bez ohledu na to, jestli se tím držíme, to víme všichni. Všichni víme, že lež je špatné řešení, a přesto se k ní někdy uchylujeme.

Dost často lžeme sami sobě. Vytváříme si umělou realitu, která nás konejší, a uklidňuje. To, že nás vzdaluje realitě sice víme. Ano, víme to. Ale v okamžicích potřeby soběhlzi si to nechceme (neumíme?) uvědomovat.

A tak si lžeme.

Nalháváme si, že práce, kterou děláme, nás plně uspokojuje.

Nalháváme si, že nás nebolí odmítnutí v lásce.

Nalháváme si, že nás netlačí ty nové drahé boty (byť si večer co večer hojíme puchýř).

Nalháváme si, že jsme nemohli pro nás udělat nic lepšího.

Nalháváme si, že si nenalháváme. Že si nelžeme.

Samozřejmě, že odmítnutí v lásce bolí. Bolí už ze své podstaty: předčasně končí příběh, kterému jsme věřili, a do kterého jsme vkládali tolik nadějí. Bolí to proto, že nikdy nenastane to, nač jsme se těšili. Bolí to proto, že nic z toho krásného, co mohlo vzniknout, nevznikne.

Víme to, víme, že to nikdy nevznikne; že neprijdou krásné okamžiky, na které jsme se před spaním tolik těšili. Přesto ale lžeme: Ne, nebolí to, jsem v pohodě, oukej,

dokážu se přes to přenést - vocogou. Můžeme si nalhávat, že jsme se na odmítnutí připravili, že jsme s ním dokonce počítali. Jenže je to další velká sobělež. Ne, ve skutečnosti jsme celou duší doufali, že nepřijde. Doufali jsme, že naše touha bude naplněna. Doufali jsme, že krásný příběh, který jsme si začli v hlavě vytvářet, bude mít reálnou podobu. K čemu tedy ona sobělež?

Nalháváme si proto, že utíkáme před bolestí. S hlavou hrdě vztyčenou odmítáme přiznat svou porážku. Lidé kolem nás vědí, že jim (a sami sobě) neříkáme celou pravdu. Vědí, že pod krustou tvrdého obalu se ukrývá bolest. Ta bolest, kterou prožíváme o to intenzivněji, oč více ji odmítáme připustit.

A přitom celý svět ví, co prožíváme. Celý svět ví, jak trpká jsou slova odmítnutí, jak píchají do našeho srdce, jak těžko se nám usíná s vědomím, že naše představa a realita se opět nesešly. Celý svět ví, že lžeme, jemu i sami sobě. Chápavé okolí z nás ale skutečnou pravdu netahá. Ví, že sypat sůl do rány je zbytečné, ta rána bolí sama o sobě.

S pravdou je to ale tak, že někdy je lepší s ní šetřit. Ona totiž pravda někdy bolí víc, než milosrdná lež. To nám v útlém věku rodiče zapomněli říct.

Podobná sobělež je někdy potřeba. Skutečnost člověk prožívá, ať si ji už přizná nebo ne.

Stejně té bolesti nakonec neunikneme. Tímto útekem ji ale odkládáme na dobu neurčitou.

Máme malinkatou šanci, že do té doby přijde něco krásného, něco hezkého, a že bolest se rozplyne v hezkém pocitu. A i to je samozřejmě další lež. Další sobělež.

Jan Wolprecht: Sada novoročních předsevzetí

Dávám si je každý rok a na konci roku jsem na sebe vždy patřičně hrdý, že jsem většinu z nich splnil.

Tak tedy pro letošek:

- nebudu kouřit cigarety ani doutníky. A fajfku jen občas. Vzhledem k tomu, že jsem měl cigaretu naposledy v patnácti a doutník nikdy, neměl by to být velký problém;

- budu pít jen destiláty z ovoce, hroznů, obilí a jiných přírodních produktů, žádné lihové náhražky.

Na to snad dohlédne můj moravský dodavatel;

- budu jíst jen výrobky z masa a nikdy si nekoupím umělé střevo plněné pilinami. Na to snad dohlédne můj řezník;

- nejméně třikrát týdně budu vařit, abych zbytečně neobtěžoval manželku. Ostatně vařím rád;

- nebudu se v hospodě zúčastňovat politických diskuzí, ale budu se vždy jen významně usmívat.

Doufám, že nedostanu nakládačku;

- budu mít rád lidi i zvířata. U zvířat je do jednodušší;

- nechám si svou choť, přestože se mi pořád líbí i jiné ženy. Snad si nechá i ona mne;

- nebudu se dívat na televizní reklamy a když, tak si nikdy nekoupím nic, co nabízejí. Tedy vyjma piva a čokolády Orion;

- nebudu nadávat na nepřízeň osudu, nedobrou ekonomickou situaci, neschopné politiky, agresivní řidiče, nerudné prodavačky a hnusné počasí. Zamyslím se raději, zda za to všechno nemohu já;

- budu psát apolitický blog. Doufám, že to nebude cenzorům vadit;

No, to by snad letos mohlo stačit, už přece jenom nejsem žádný mladík, tak abych se zbytečně nepřetěžoval.

Eliška Ozogányová: Dvě kila zdraví, prosím!

1. leden je první den v roce. To se děje už dlouho a nikoho to nijak nepřekvapí. Letos se nám v datu sešlo hodně jedniček, z čehož jistě mají radost ti, kteří holdují numerologii či jen shodě určitých číslic v datu. Lidé narození v tomto datu jsou však ochuzeni o jisté charakterové vlastnosti, které jim dávají číslice tři, čtyři, pět a šest i sedm, osm nebo devět.

Ale to už je jiná kategorie a já se na Nový rok nenarodila. Ani neholduji numerologickému výkladu, byť mě toto zajímá.

Na Silvestra dostala dcerka vysoké horečky a já kolem půl sedmé večer žhavila "drát" a volala na pohotovost. V průběhu hovoru se mi už po sté vypnul telefon sám od sebe a já jím ve vzteku a ze zoufalství mrštila do prostoru. Přistál u sporáku na linoleu a kupodivu zmetek zůstal vcelku. K horečkám se přidaly afty na jazyku i ve tvářích, natekly dásně. Dcerka to nesla statečněji než já, přestože nic jíst nemohla,

jen jogurt a druhý den, ten novoroční... ani to. Jen pila mléčné nápoje. Na Nový rok dceři teplota klesla úplně, zato se začala osypávat vyrážkou neznámého původu (neštovice už měla). Přestala jíst, mluvit a já skrývala paniku a přemýšlela.

Nový rok nastal tedy vcelku dramaticky. Já ani přítel jsme neměli nejmenší náladu na nějaké oslavy den předtím, přesto jsme si přiťukli sektem o půlnoci, koukali zavřeným oknem na silnici, kde šíleli lidi s petardami, rachejtlemi a jinou "zábavnou" pyrotechnikou a já trnula strachy, aby tato hlučná zábava nevzbudila dceru. Poté jsme zhlédli Jestřábí ženu na dvd.

Nový rok ve znamení virozy se odvíjel od samého rána zcela soustředěn na stav dcerky. Na dodávání alespoň nějakých živin v tekuté podobě a zajištěním jakés takés zábavy. Pohádky, hraní s kočkou, legrácky aj., protože pozitivní přístup a veselá mysl je kolikrát účinnější než deset doktorů dohromady.

K obědu jsem jako Popelka přebrala čočku a uvařila jí. Poté jsem opekla dva plátky uzené krkovice, k tomu vylovila ze sklenice nějaké kyselé nakládačky a novoroční oběd byl hotov. Dceři jsem umixovala výživný jahodový koktejl a mohli jsme svátečně obědovat. Pokud pověra jen trochu nelže, tak bychom měli být letos "za vodou":-) kolik čočky jsme snědli...

Dnes se stav dcerky již lepší, začala i mluvit a trochu jíst. Vyrážka pomalinku mizí, stejně tak afty v pusince se hojí i bez kloktání a bez mazání fialovou tinkturou. A protože nejsem pověřčivá, budu věřit, že dcerka celý tento rok nepromarodí. Totéž přeji i ostatním dětem i těm odrostlejší. Opravdu je zdraví to nejdůležitější, co by člověk člověku měl přát. A kdyby šlo zdraví a štěstí koupit v "sámošce" jako salám, každý by si měl koupit deset deka štěstí, třicet deka úspěchů v práci, půl kila lásky a alespoň dvě kila zdraví...Jenže to se nedá...na to se musí jinak...;-).

4. ledna 2011

Iva Nachtmannová: Neseznamujte současného s bývalým!

Potkala jsem kdysi muže I. Tvrdil mi, že když se někomu děje nespravedlnost, udělá se mu rudo před očima a klidně se porve. Byl akční člověk plný energie. Vypadal, že se nenechá jen tak vláčet životem, nikdy se nebál změn. Obdivovala jsem ho. Své tvrzení mi ale v praxi nemohl dokázat, vídali jsme se totiž jen v noci ve vinárnách a barech. Měl jednu drobnou 'vadu'. Byl ženatý a nehodlal na tom nic změnit.

Uplynula delší doba a já jsem potkala muže D. Byl urostlý a silný, leckdo se ho bál. Obdivovala jsem ho. Byl plný energie a neuvěřitelně inteligentní. A měl jednu velkou výhodu: nebyl ženatý.

Jednoho letního víkendu, kdy jsme uvažovali, co podniknout, jsem s tímto svým přítelem vyrazila na společenskou akci, na které byl můj první, ehm, přítel, pro něhož já jsem byla jen milenkou (i když, možná i něčím víc).

Uznávám, že to nebyl nejlepší nápad. Moje naivní představa byla, že si podají ruce a ten první konečně uvidí, že jsem v dobrých rukou. A samozřejmě mi bude to štěstí přát. Nějak to nevyšlo. Ze setkání byli oba nesví. Podvědomě asi měli pocit, že tomu prvnímu jsem nechala něco, co ten druhý už mít nebude, a tomu druhému dávám to, co ten první už mít nemůže (z vlastního rozhodnutí).

Aby se to všechno ještě víc zamotalo, na dotýčný večírek přijela právoplatná manželka přítele I. Z toho byl nesvůj ještě víc. Motal se jako vyplašený kolouch. Kamarádi se mu za zády chechtali. Nepomohl mi, když jsem se ho ptala na nocleh pro mě a přítele D. Naopak, raději se s rozpačitou výmluvou vytratil. Nakonec to spravili jeho kamarádi. Měl by být rád, že je má.

Mohla jsem celou situaci ještě více zkomplikovat, jako v rodinných komediích, kde se tím lidé baví. Třeba jít za jeho manželkou a říct jí: Dobrý den, já jsem ta, kterou váš manžel svedl na věnečku a pak ji o něj připravil. Ta, kterou zasvětil do tajů milostného života. Jsem ta, které říkal Ivuško s takovou něhou a vášní, že se jí z toho dodnes derou slzy do očí.

A také jsem ta, kterou nechal čekat hodinu na místě smlouveného rande, aniž by dal předem vědět, že nemá čas. Které neuměl říct na rovinu: "Je konec láska, už tě nechci, došlo to příliš daleko." Jsem ta naivní blbá holka, která se do vašeho muže zamilovala, i když věděla, že vztah s ním nemá budoucnost. Ale nic si z toho nedělejte, už je to pryč - vidíte, tady mám přítele.

Určitě by neměla radost. Nic jsem jí neřekla, nechci lidem působit utrpení. Zůstala jsem anonymní součástí davu hostů. Necítila jsem vůči ní žárlivost ani nenávist. Věděla jsem totiž dobře, že I. ji miluje. Jen tak nějak neumí potlačit své lovecké pudy...

"First cut is the deepest," neboli "první zářez je nejhlubší" zpívá v jednom songu moje oblíbená zpěvačka Sheryl Crow. Přesně vystihla to, že první láska zanechá v srdci nesmazatelný otisk. I. má v řadě mých vztahů zvláštní postavení, ačkoliv uplynulo už devatenáct let od našeho prvního rande. Dodnes si umím vybavit jeho

úsměv. Svým způsobem ho vlastně stále miluji. Jen žít bych s ním nechtěla :-) V překérní situaci se jeho hrdinství vytratilo a v mých očích trochu klesl.

Když dojde na vztahy, proč nejsou muži schopní se k nim postavit čelem? Proč si nezachovávají chladnou hlavu? Proč utíkají nebo dělají mrtvého brouka? Chybí jim pořádný otcovský vzor?

Ale ruku na srdce - umíme my ženy ukončit vztah anebo zachovat si chladnou hlavu, když se potkáme s novou přítelkyní nebo manželkou svého bývalého?

Pavel Krejčíř: Nevěřím!

Hodně se toho na blogu změnilo od té doby, co to tu sleduji. Dřív tu sice bylo pár politických agitátorů, ale hravost převažovala. Bylo tu dost vlastních myšlenek i legrace.

Postupem času ale myšlenky opadávají a agitátorů, kteří vesměs fungují tak, že si ráno přečtou nějaký článek v novinách - nejčastěji na iDnesu - a pak ho vlastními slovy volně převypráví, postupně přibýlo. Ponechme stranou užitečnost takového počínání. Některé takové články si snad dokonce zaslouží i hrdé označení "glosa", hodně z nich ovšem tak akorát "špatná slohová práce z druhého ročníku gymnázia". Ovšem hojnost diskusí u těchto článků zpravidla svědčí o jejich všeobecné oblibě, takže své místo zde nepochybně mají.

Postupně se nám sem dostávají i jiné nešvary. Blog začal tvrdě fungovat jako propagandistické médium. Ale i to je celkem pochopitelné a nevadí mi politici, kteří zde své programy a další věci prezentují. Spíš se smutně usmívám nad takovými, co zde zarputile bojují každodenní svatou válku až - až do dne úspěšného zvolení, a pak už je tu neuvidíme. Taky jich pár takových bylo, ale i to se snese.

Co se ale snáší už docela špatně je jev, kdy někteří usoudili, že statistické ukazatele jako karma nebo čtenost mohou být pomocníkem v jejich politickém či nějakém ideologickém boji. A tak se rozhodli to bez skrupulí používat. A já tomu prostě nevěřím.

NEVĚŘÍM! Nevěřím tomu, že se článek s uzavřenou diskusí může dostat (přirozenou cestou) mezi nejčtenější. NEVĚŘÍM! Ani kdyby byl celý týden na titulce. Tomu se prostě NEDÁ věřit.

Možná by stálo za vysvětlení, proč to tu vlastně píšu. Kdo mě znáte, tak dobře víte, že mě osobně žádná čtenost nebo karma nezajímá. Klidně bych se tady bez nich úplně obešel. Když už to tu ale je, mělo by to něco ukazovat objektivně. Pokud se ale najdou vykukové, kteří se neštítí podvádět, pak je to nefér vůči těm, kteří by si

umístění v ukazatelích zasloužili poctivě. Proto apeluji na redakci: Buďto zamezte podvodům, nebo to zrušte!!!

Jan Wolprecht: Jak jsme byli na hokeji

Soused Pepan bůhví kde sehnal vstupenky na hokej do slavné StB arény. Ještě nikdy jsme tam nebyli, neboť Madonna není mezi námi nijak zvlášť populární a totéž se dá říci i o společnosti Sazka a.s. Nějakou dobu jsem se vzpouzel, protože jsem se zařekl, že do tohoto stánku kultury a sportu nikdy nevkročím, ale nakonec mne přesvědčil zeťákův argument - "Musíš přece poznat svého nepřítele, ostatně nedal jsi jim ani korunu."

"Musíme jít co nejdřív, bývá nával," upozorňoval Pepan a těšil se, jak vyprovokuje menší potyčku s příznivci libovolného týmu. Nachystal si i pár ušmudlaných tenisáků. Prý viděl v televizi, jak je někdo umně hází na hostujícího brankáře.

Hokej začínal v pět, my u kulaté budovy postávali už od tří.

"Možná se to dneska hraje jinde," snažil jsem se odvrátit návštěvu, "vidíte, že tu nikdo není."

Pepan mne uklidnil douškem slivovice na zahřátí a jal se zkoumat vchody. Snažil se dostat dovnitř vchodem pro personál, předstírajíce prodavače párků v rohlících, ale byl vykázán, a nepomohlo mu ani když si vypomohl reprezentačním dresem s nápisem Petr Čech.

Když už začali remcat i ostatní a chystali se odejít na nedaleké nádraží na pivo, brány pekly se otevřely. Přestože se naše vstupenky nečekaně ukázaly platné, byli jsme u vchodu prohledáni jako bychom se chystali znásilnit sudího. Bylo nám odebráno téměř vše. Jen stěží se mi podařilo uhájit mou obří peněženku. Ne, že by v ní něco bylo, ale byla památeční, po dědovi - z doby, kdy ještě byly bankovky poněkud větší. Zeťák přišel o kapesní rybičku a ukrytého lahváče, Pepan o všechny tenisáky a placatku slivovice, dcera o starodávný deštník a manželka o čerstvě zakoupenou vařečku. Dcera se nezištně nabídla, že odňaté věci odnese do úschovny na nádraží a vrátí se za námi. Ten den jsme ji už neviděli.

Takto zneuctění a okradeni jsme zasedli do ochozů.

"Dojdu pro pivo," oznámil zeť, vzal si k ruce Pepana a odešli někam do útrob stadionu.

Za chvíličky byli zpět. Bez piva.

"Ještě nečepují?" optal jsem se naivně. "Ale jó, ale je tam fronta, dáme si asi až po zápase. V bufetu na nádraží."

"Zajdu si tam aspoň pro chleba s hořčicí," vzpomněl jsem si na svůj oblíbený pamlsek z hokejů, na něž jsem coby malý capart chodil s tátou.

"Nic takového tam není, ale možná ti ho za dvacku máznou," prohlásil škodolibě Pepan.

No, nevím jak vy, ale já dám příště přednost zápasu místních myslivců proti rybářům na zamrzlém rybníce, kde má stánek paní hostinská s gulášovou polívkou, ohřívány mi buřty a grogem.

Jan Wolprecht: Kde ti chlapi jsou...

Ano, chybil jsem, svým jednáním jsem způsobil utrpení a škodu a jsem připraven v rámci svých možností všechny postižené odškodnit. Očekávám přísný trest, protože si za své činy, ze kterých se po pravdě vyznávám, nic jiného nezasloužím.

Takhle nějak by měla vypadat výpověď a zároveň omluva a pokus o alespoň částečnou nápravu, kterou by pronesl chlap. Ať už dotyčný způsobil závažnou nehodu (namátkou vzpomínám Knížák, manžel Fibingerové, Lacina, Bulawa, Trpišovský a mnozí další), ať už vzal úplatek, ať způsobil své firmě nebo státu ekonomickou škodu, ať se třeba jen nestaral o svou rodinu. Já vím, že jsem starý romantický naiva, ale takového člověka bych si mohl vážit.

Chybu udělá každý a často neúmyslně nebo v nějakém pomatení smyslů. Ale jen chlap je schopen nést následky a nehledat výmluvy, nelhat, nekupovat média, právníky, policajty či soudce. Teď to bude znít podivně, ale mám dokonce takový dojem, že i ženy dokáží být častěji chlapi, než muži.

5. ledna 2011

Květa Martincová: zahada cisel

matematika me nikdy moc nezajimala a tak jsem do dnes zustala jen u ty zakladni, kde si spocitam ze jedna a jedna jsou dve a nula od nuly pojde, a krasne si s tim vystacim. matematika proste ke me nepromluvila tak, aby me uchvatila.

ale jak tak sel cas, zaujala me cisla jako takova. napriklad jsem vzdycky, z me neznameno duvodu. mela rada cislo pet. pred lety vice nez peti jsem zevlovala v

parku a přisedl si ke mě muz numerolog. no a protože byl zvědavý a chtěl se o mě dozvědět víc než byl shopnej ze mě vycist "jen tak", jako numerolog se mi představil, a že prej když mu dám svoje jméno narození, něco mi o mě řekne. já jsem zvědavá, kdo není, a navíc mě zajímá i moje já, tak jsem mu ty čísla sdělila, a on mi řekl že moje číslo je pět, taky vypočítal moje jméno a řekl mi pár zajímavostí týkající se mojí povahy i shopnostech o kterých jsem věděla, však se dobře znám, ráda se sama sebou zabývám. všechno co mi numerolog řekl se mi líbilo. chvíli jsme ještě poklabosili o životě a pak se rozesli každý za tím svým osudem..

numerologu jsem od té doby potkala bezpočet, lidí jaksi jakoby jakýsi magnet přitahují, rádi mě oslovují, ne jenom numerologové.

taky jsem si všimla, že je mi jaksi osudové číslo 11. hodně pro mě důležitých a pozitivních událostí se stalo když byl den s číslem jedenáct. funguje to už docela dost let. tak jsem zvědavá co mi přinese rok 2011.

jednoho dne jsem se rozhodla si setřit nějaký ten peníz, a po nějaké době, jsem měla na účtu 1 234 a tak jsem se o tom zmínila mamce a ona že je to znamení toho že mi bude stále ušet narůstat, a potvrdila se ta její slova jako pravda, do dnes mi účet pomalu ale jistě roste, a to i když sem tam i větší částku vyberu. to je co?

taky mě čísla pronásledují když se mrknu na digitální hodiny. ve většině případů je čas 11:11, nebo 22:22, 23:55 (čísla svých narozenin) 11:55, 22:55, 5:55

moje mamka má mobilní číslo, který s mobilem dostala a všechny ty čísla jsou čísla které jsou v mojí a její narozeninách.

atak dál a tak dál..

ano, takhle mě čísla fascinují ale nesnáším se to nijak chápat, prostě to přijímám jako zajímavou součást mého života, mám-li o tom vědět víc, bude mi to časem nějakou cestou zjeveno, třeba si ke mě přisedne někdo někde v parku a začne mi o tom sypat moudrosti z rukávu.

život je krásnej

Jan Wolprecht: "Dědo, ty ses nikdy nebál?"

zeptala se mě má nejmladší vnučka, když jsem jí ukládal spát a ona se bála tmy a nějakých filmových příšer, které nedávno zhlédla v televizi.

"Já jsem tě nikdy neviděla, že by ses bál," dodala mi další podnět k zamyšlení.

Seděl jsem pak dlouho do noci a přemýšlel o chvílích v životě, kdy jsem se bál a kdy se bojím ještě teď. Jako malý kluk jsem se bál cizích mluvících lidí v uniformách a

dlouhých pláštích, protože mi naši řekli, že se jich bát mám a nemám se k nim nikdy přibližovat. O něco později jsem se bál česky mluvích lidí v uniformách a dlouhých pláštích, protože nám sebrali dům a na pár let odvedli otce od rodiny. Pak jsem dospěl a už nikdy se lidí nebál. A nebál se ani o majetek či peníze. Bál jsem se o lidi. Bál jsem se o svou ženu, když rodila a když nemohla najít práci. Bál jsem se o své děti, že je neuživím. Ještě víc jsem se bál, když byly nemocné či když vylétly z domu. A bojím se i teď, když hlídám děti mých dětí, aby někam nespadly a aby jim nikdo neublížil. Nevím, jestli je strach vidět, ale snažím se aby nebyl. Vidí jej snad jenom má žena, která už ví, jak se tvářím a co dělám, když se bojím. Jo, a taky se bojím zemětřesení, žraloků, elektřiny a Alzheimerera. Když se to tak vezme, bojím se vlastně pořád, jsem hrozný strašpytel..

Ivana Lipenská: Kartáček a pasta - půl úspěchu pro každého

Nudíte se? Kupte si medvídku mývala. Jste nešťastní, není nic lehčího než si jít koupit pastu a kartáček.

Stojím u umyvadla a najednou se zadívám na svůj kartáček. V pravé ruce je ta malinká tyčka se spoustou tuhých chlupů a mě najednou přijde celá věc naprosto nesmyslná. Kdo na to přišel? Každý den si patlat na kus klacku nějakou hmotu, která obsahuje všechny potřebné látky jako kalcium nebo růžový a modrý proužek, který je kdo ví na co, možná pro dobrou náladu. Snad na svěží dech.

A proč to dělal? U filmu by se Vás režisér ptal na motivaci. A mě právě zajímá, jaký osud vehnal zapomenutému vynálezci tenhle nápad do hlavy. Když pomínu žvýkání pryskyřic, smoly, větviček a podobně..jak se přišlo na pastu a kartáček? Věřte tomu nebo ne, základním vybavením starých Egyptanů byl prášek (drť porcelánu, cihel, všechno, co dře) na čištění zubů (prstem) a rouška od pasu dolů a já myslím, že je to rozumné. Základní lidské potřeby se dají zredukovat na minimum a mě by dřív ani ve snu nenapadlo, že pasta může patřit mezi ně.

Samozřejmě jsem hned zašla na internet a vyhledala si několik článků o zubní pastě, kartáčku, protéžách a žvýkačkách. Čínané mají asi patent na všechno. Lidé chtěli o svůj chrup nějak pečovat a tak se brzy zjistilo, že štětiny z divokých prasat „Made in China“ poslouží jistě lépe než jakýkoli prst. Za doladění detailů v průběhu dalších století vděčíme různým francouzským, americkým atd. lékařům a vojákům.

Kdo by to byl řek, že hezký úsměv je půl úspěchu. Skutečně, jen se zamyslete. Zdravé zuby rozdrť všechno, na co máte chuť. Když se rozčílíte, půjde z vás větší

respekt. Zuby jsou důkazem, že jste důvěryhodní, že se dokážete postarat, že nezanedbáváte své povinnosti, že jste ten pravý kandidát na vytouženou práci. Děti před Vámi neutíkají, protějšky se za Vámi otočí, jste oblíbenější, hezčí, prostě Vás přijímají rádi a berou Vás vážně a můžete se až do vysokého věku na lidi usmívat pořádně ze široka.. Čištění zubů zachová úsměv, smích prodlouží žití, tudíž péče o zuby prodlužuje život.

Asi bychom si měli více všimnout maličkostí. Právě tyhle drobné věci, které používáme každý den, jsou naše základní suroviny ke šťastnému životu. Už se to nezdá tak nesmyslné. Dívám se na kartáček a opětuju svůj vlastní úsměv v zrcadle. Dnes ráno jsem udělala jeden krůček ke štěstí a nezabralo to ani moc času.

Hodí se to celé uzavřít se slovy: „Nudíte se? Kupte si medvídku mývala. Jste-li nešťastní, ihned se zvedněte a jděte si koupit nový, krásný kartáček a pastu a Vaše cesta k úspěchu bude den za dnem nablýskanější.“ , jinými slovy: „Blíž ke štěstí během několika minut denně“.

Přeji hezký a úspěšný den

6. ledna 2011

Jan Wolprecht: Několik vět o sebevědomí

Jak už ze slova samotného plyne, jedná se o vědomí sebe sama, o vědomí toho v čem jsme dobří a co bychom naopak raději skryli. My byli vychováváni k sebevědomí kolektivnímu, kde si měl člověk uvědomit sebe sama prostřednictvím druhých. Dnes se sebevědomí pěstuje individuálně a pomocí psychologů. Těžko říci, co je horší.

Jestli je horší zakřivený človíček, jemuž celý život dával kolektiv najevo, že je pouhou součástí vyššího celku a sám nic neznamená nebo moderní nafoukaný jedinec, myslící si, že je středem vesmíru, přestože nedokáže ani rozdělat oheň.

Pochopitelně v obou dobách existovaly a existují podpůrné prostředky, které sebevědomí zvýší. Dříve to byla stranická knížka nebo přístup k tuzexovým bonům, dnes je to silné auto či rachitická modelka po boku.

Existuje ovšem, jak já tomu odborně říkám, sebevědomový elixír nebo též balzám na duši. A to je pochvala. Nic vám nezvedne sebevědomí tak, jako když vám manželka pochválí s láskou uvařený oběd, když se vnučka ještě ve spánku usmívá nad

vyprávěnou pohádkou, když vám soused v hospodě koupí slivovičku za dobře nabroušenou sekyrku nebo když vás ve dveřích přivítá váš ořech tlapkoudáním.

MeiYin Kang: Svoboda

Svoboda myslí je jedním z nejcennějších darů, které člověk má. Spolu se svobodou volby nám umožňuje cítit se a žít skutečně svobodně.

Svoboda myslí je jedním z nejcennějších darů, které člověk má. Spolu se svobodou volby nám umožňuje cítit se a žít skutečně svobodně.

V dnešním světě neustále ze všech stran přicházejí snahy naši mysl a volbu ovlivnit a ovládnout. Spousta lidí proto ve žije v iluzi svobody, která je ve skutečnosti pouze vlídnou tváří nevolnictví a zotročení.

Prvním krokem ke skutečné svobodě je tyto snahy a vlivy rozpoznat a identifikovat, vyžaduje to však otevřenost, ochotu a velkou odvahu, neboť pravda nejen může být, ale přímo bývá bolestivá.

Odkud začít?

Já u televize; přestal jsem ji sledovat a ke svému překvapení zjistil, jak velkou moc nade mnou měla.

Další kroky?

Pokud skutečně o svobodu stojíš, najdeš si je jistě sám...

A kdo mě chce potěšit, ať se podělí o své poznatky poté, co přestal sledovat telku.

Tomáš Kaplan Fojtík: Tomáš Kaplan Fojtík: Cynický. Bezcitný.

Nedávno jsem byl na facebooku pod palbou. Byl jsem obviněn z toho, že jsem cynický, bezcitný a tak dále. Že můj druh humoru ubližuje a že ponižuje. Toto všechno je samozřejmě pravda.

Ano. Můj humor je cynický a krutý. A víte proč? Můj humor vychází z toho, jaký je život.

Připadá vám život líbezný, pohodový a sluníčkově láskyplný? Mně ne. Můj humor vychází z toho, co prožívám, čím žiju a jak žiju. To - logicky - tvoří základ světa, ze kterého si pak dělám legraci. V tom základu jsou věci, kterých se bojím (smrt) nebo štítím (politika). V tom základu jsou věci, které mi připadají postavené na hlavu a se kterými se vypořádávám vtípem. Mám svou malou soukromou teorii, že v humoru je hranice snesitelnosti velmi, velmi daleko za tím, co považujeme za slušné. Byl jsem otřesen tragédií na Haiti nebo ve Smolensku, a přesto jsem tyhle události přetavil v cynický a bezcitný humor.

Přiznávám, že leckdy se dostanu tak říkajíc "za čáru" - nemám problém to připustit. Chápu, že mnoho lidí se za tu čáru nikdy vydat nechce a na mně je to poznat a před těmi lidmi se začerního humoru vyvarovat. Leckdy se to nepovede a pak se omluvím. Při tom se ale snažím vysvětlit toto: Humor není urážka, to že něco zlehčuju humorem neznamená, že té věci ubírám význam - nebo smutek, sílu. Ne, není tomu tak. Dokonce i v dobách, kdy mi bylo nejhůře a kdy jsem utrpěl silnou osobní ztrátu jsem se bavil černým cynickým humorem.

Pomáhal mi přežít.

A tak se bavím nad Králíčkovými sebevraždami, Českou sodou nebo LOL fotomontážemi. Proto mám rád humor Monthly Pythons, Jistě, pane ministře nebo Černé zmije. Proto rád hraju Krabici živých. *UPDATE* Krabice živých je online hra, kde "sázíte" na úmrtí známých celebrit. Nemáte z toho žádný profit, jen "radost" z výhry. Nutno dodat, že pokud nějakému soutěžícímu "vyskočí" z Krabice jeho miláček, radost z vyhraného bodu i tak přebije smutek z úmrtí idolu.*/UPDATE*

Citlivější osoba to patrně nepochopí. Uznávám to a беру to a budu rád, když mi to řekne a já si budu před ní dávat pozor. Nehodlám ale měnit to, co mě baví a to, jak ventiluju své frustrace a splíny. Ublížuju humorem? Jen tomu, kdo si ublížit nechá. Jen tomu, komu je ublížit snadné. Nikdy to nedělám záměrně a pokud se tak stane, je na mne, abych pokorně uznal chybu. Ale ten člověk musí pochopit, že to není projev mé choré duše. Pokud to nepochopí, nepatří do mého světa.

Cynický a krutý. Bezcitný.

Dobré ráno.

Jan Wolprecht: Fazolačka

Když člověk přijde po celodenní práci unavený jako cirkusový kůň, lednově promrzlý a celkově nevrlý, náladu mu spraví vrchovatý talíř pořádné domácí fazolačky.

U řezníka zakoupíme uzené kosti nebo žebra a pěkně je povaříme. Ukrojíme si kousek chleba, na talíř nandáme hořčici a křen a postupujeme tak, že jeden kousek obraného masa vložíme, příslušně ochucený, do sebe, druhý do vody, která zbude z uvařených kostí. V této krásně voňavé vodě poté uvaříme hromádku na kostičky nakrájených brambor a den předtím pěkně nabobtnalých různobarevných fazolí (nejlepší jsou ty velké masité červené). Samozřejmě nezapomeneme na pepř, trochu sladké papriky pro barvu, nějaké to polévkové koření a přiměřeně soli nad zlato. Aby to nebyla jen tak nějaká vodňanka zahustíme jíškou nebo alespoň hladkou moukou. Když už jsou všechny ingredience měkké a požitelné, polévku odstavíme a začne závěrečné kouzlení. Do hrnce vmícháme zakysanou smetanu a dle chuti pár lžic octa. A pak znovu koštujeme a dochucujeme až do úplného přechucení. Nakonec ještě na chvíli postavíme na oheň a lehounce přivedeme k varu. Podáváme husté a horké, foukáme, srkáme a přikusujeme čerstvý chlebič.

Ivana Vejvodová: Muže? Zatáhnout a přiškrtit!

„Přiškrtit! Slečno, když chcete, aby vám neutíkal, tak jediné zatáhnout a přiškrtit!“ vyplula mi z paměti věta právě v okamžiku, kdy moje výchovné taktiky na dětech opět zklamaly.

Nejdřív jsem přemýšlela, kdo a kdy mi tuto radu dal, ale vzhledem k tomu, že mi říkal slečno, to muselo být hodně dávno. V pondělí mi sice pracovnice jistého odboru slečnou titulovala, ale vzápětí si kolegyni při pohledu na své brýle postěžovala, že bude potřebovat asi silnější, protože přes tyhle už skoro nevidí. Nakonec jsem si vzpomněla. Ta rada mi byla kdysi udělena, když jsem byla spatřena, jak vlaju ve svých asi patnácti letech za vodítkem při venčení psa.

„Nic naplat, budu muset vymyslet jiný způsob k paralyzování svých ratolestí,“ pomyslela jsem si po návratu paměti, protože co si budeme povídat, asi by nevypadalo dobře, kdybych děti po ulici vodila s obojkem a na vodítku. Ale něco na tom bude, jelikož když jsem použila u lékaře nouzovou variantu B, zabralo to a

lékařka konečně mohla začít s vyšetřením. Už delší dobu jsem totiž přemýšlela o funkci našité kapuci na tričko, protože když si ji dítě (tedy to moje vždycky) nasadí na hlavu, musí automaticky zvednout i ramena a ruce, neboť návrhář oblečku zřejmě nepočítal s tím, že už tak malé dítě má mezi těmito částmi těla a hlavou dokonce i krk. Ten den, kdy mi nakumulované zoufalství v ordinaci měnilo svět do rudých barev, jsem však přehodnotila svůj negativní postoj k těm textilním barbarům. Pod vlivem té rudé barvy jsem totiž využila oné látky vlající za krkem. Stačilo se prostě jen držet rady tehdejšího kolemjdoucího – zatáhnout a přiškrtnout. Nohy Jakuba sice chvíli zkoušely pohyb vpřed, ale nakonec se uvedly do naprostého klidu podobně jako kola mého vozu před značkou STOP. Podotýkám, že zatáhnutí i vyšetření nezanechalo na synovi žádnou újmu na zdraví a sestřička mi jen soucitným pohledem přihrála úsměv, a potom mi sdělila, že matky kluků to holt mají trochu těžší, protože malí chlapi jsou daleko živější než chytré růžové holčičky. Kluci jsou prostě badatelé, co nesnáší nudu, a dokud ten svět neprozkoumají, tak **se nezastaví**. Vzápětí mě ale uklidnila tvrzením, že všechno má svá pro a proti a nic netrvá věčně. S věkem se prý jejich fyzická aktivita snižuje, imunita začíná mít povážlivé trhliny a virus zvaný „lenora“ zachvátí postupně celý pohybový aparát. Ovšem nesmí se do toho později plést míza. Ta druhá.

„To jsou pak aktivní víc než dost!“ zvedla ukazováček, obočí srazila nad kořenem nosu a očima přísně koukala přes horní okraj brýlí.

„Jojo, věřte tomu, já mám doma i s manželem čtyři chlapy, takhle nějak to chodí, tak nechte kluky vydovádet, ono je to přejde,“ přitakávala doktorka a z jejích úst jsem to brala jako recept na tabletky štěstí.

Už se tolik nerozčiluju, když starší syn při čtení ze slabikáře znuděně poklepává nohama, odbíhá nebo kouká, kde co lítá. Popravdě řečeno ono MÁMA MELE MASO, EMA NESE MÍSU není nikterak dobrodružné téma, ale je fakt, že jeho pozornost se zlepšila, jakmile došlo na věty typu PEPA MÁ JELITO A OTA SALÁM, ale to budou jediné zaznamenané úspěchy poslední doby.

„Co děláš?“ ptala jsem se Matěje před Silvestrem, když jsem ho spatřila opřeného na gauči, v ruce hrnek, co si do něj manžel dělá kafe, a přiblíže koukal po místnosti.

„Nic, hraju si na tátu,“ usmál se jakoby nic.

Za chvíli jsem ho v zápalu boje se špinavou podlahou požádala, aby si odnesl z obývacího pokoje ty pistolky, co se válely na zemi. Bez odezvy.

„Slyšíš?“

Nic.

„Matěji! Ty mě neslyšíš!“ přidala jsem na důrazu.

„Mami, já sem ti přece říkal, že si hraju na tátu! Slyším tě, ale nereaguju, sem línej, chápeš?“ zněla jeho odpověď a já se musela v duchu usmát, jelikož se vlastně potvrzovala teorie té sestřičky. „Lenora“ zralého věku se momentálně usadila u našeho otce. O to větší šok jsem měla především, když jsem se vrátila z práce domů. Muž po tom, co slyšel šramotit moje klíčky v zámku, vylítl z ložnice a hned ve dveřích mě informoval, že je „úplně vyřízenej“, protože se doted' vůbec **nezastavil**. I lekla jsem se, že snad ona druhá míza začala se plést do našeho života, ale ten život mi naštěstí tentokrát nastavil svoji milejší tvář. Tu manželovu, která byla celá otačená od čtverečků z přehození na manželské posteli.

A tak je možná chyba v nás ženách, že po svých mužích pořád něco chceme. Třeba opravdu potřebují víc odpočívat po tom aktivním dětství, bujarém mládí a záprahu v začátcích manželství. Možná, že právě my tím neustálým rušením budíme tu druhou mízu, která je pak žene někam jinam, kde chtějí dostat svého klidu (samozřejmě až po fázi aktivit). **A možná by třeba opravdu stačilo své muže jen zatáhnout a přiškrtit, aby nikam neutíkali.** Ale možná taky ne. Kdoví? Každopádně nepřestávám doufat, že někdo brzy vynalezne antivirotika proti té „lenoře“. Jsou totiž dny, kdy mám pocit, že jsem taky infikovaná a čím jsem starší, tím je těch dnů víc a víc.

7. ledna 2011

David Michal: Proč je všechno vlastně v pořádku

Přemýšlel jsem jak by mohla vypadat dobrá společnost a napadlo mě, že když jsme ty lidé, tak by lidská společnost mohla vypadat jako člověk, komplet se vším všudy. A pak jsem sepsal tuhle úvahu. Jo a neberte to vážně.

Lidská společnost by mohla fungovat jako lidské tělo. Zkusme si představit jako by probíhal vývoj takové společnosti. Po jejím zrození by neuměla ani chodit a byla by odkázána na pomoc svých rodičů. Až by byla schopna se sama nakrmit, tak by ji rodiče pomalu nechávali delší a delší dobu o samotě.

Bez dohledu rodičů, se jeden může pěkně popálit, pořezat, něco na sebe schodit, nebo aspoň vypít šampón. A často si tu samou blbost musí několikrát zopakovat, že i ta druhá plotýnka pálí, a tak.

Časem se začnou pomalu zpříšňovat pravidla okolního prostředí. Už to nestačí do té kapsičky zavěšené pod zadečkem, už se musí do nočníku.

Získává více a více vědomostí, naučí se zaznamenávat informace pro své potomky. A sám používá informací od všech svých předků. Během dospívání si stále snaží nějakým způsobem ublížit. Leze na stromy, skáče pod auta, jí hamburgry, hádá se a tak. Ale také se tím trénuje a získává nové dovednosti a reakce. Příště se naučí nepadat ze stromu, nebo na něj nelézt, případně nemluvit, nebo jinak(mluvit).

Při pohledu na lidskou společnost fungující jako lidské tělo a život člověka, mi vychází, že je vše v naprostém pořádku a vývoj jde dobrým, přirozeným vývojem. Pořád ještě žijem a jsme teď někde, tak řekněme, ve fázi 25. roku člověčího života. Pomalu už se nám to začíná zklidňovat. Mužského života, o tom ženském nemůžu soudit. Chlap se dočká nějakého toho zklidnění kolem 33. roku, tam někde se začne probouzet ze snu a začne se pomalu vyvíjet v lepšího tvora. V 25 ho holka zbal, a dej mu aspoň 7 let.

Jenže to má háček. Každý lidský jedinec také potkává své vrstevníky, což nám se nedeje. Žádnou další společnost kolem sebe nemáme, natož vrstevníka. Ach jo. Tak to celé teda neplatí. By bylo pěkný se dostat pěkně postupně až do zaslouženého důchodu a koukat na vnoučata.

Hehe, teď mě napadlo, že by bylo dobrý vědět co je konkrétně lidská společnost zač, co se týče pohlaví. Jestli jako budeme rodit, nebo nosit kytky.

No třeba ale by se to dalo vysvětlit tak, že člověk si začne více všímat vrstevníků, až když ho nečím zaujmou. No takže dost brzo a to zase nesedí s tím 25. rokem. No, ale možná si jich nevšímá zase tak moc upřeně. Upřený zájem, to kdy jsou smysly(oči a tak.) více zapojeny, to nastává až tak kolem 13.roku, myslím. Možná nárazově i dřív. Sakra tak to nám teď je asi tak 15.

Hmm, to přejde.

Klára Mandausová: Ježišmarjá, ta ale vypadá

Ta chvíle je noční můra. Chvíle, kdy potkáte po letech svého bývalého a vypadáte zrovna jako svoje prateta, co jí zkazili trvalou. TOHO bývalého, kvůli kterému jste ze svého nadýchaného péřového polštáře vyrobila kdysi muchomůrku po povodni.

TOHO bývalého, který vás straší po nocích jako duch mrtvého vojáka: „je konec, je konec, je konec“ (případně v zákeřnějších variantě opakuje „dáme si pauzu drahá, dáme si pauzu...“ duch sadista dodává i "zavolám ti, zavolám ti, zavolám ti“). Prostě chlapa, kterého byste chtěla potkat jedině v kondici Heidi Klum a masce Moniky Belluci. A tím nejhlubším a nejeroičtější hlasem jen tak mimochodem utrousit: Vidiš? A tohle všechno mohlo bejt tvoje. Héhe a nééeni... (poslední věta by, pravda, prozradila, že proměna v Klum a Belluci se tak úplně nepovedla).

Prostě svého osudového. (No, možná nálepka osudový vydržela přílíplá právě díky tomu, že to před lety dopadlo, jak dopadlo. Kdyby dotyčný házel za gauč ohryzky maskované v ponožce, měl by nejspíš jinou. Nálepku.)

Ať už je to s nálepkami i tím vším ostatním, jak chce, žádná nechce před mužem, do kterého bývala zamilovaná, nebo pořad trochu je, vypadat blbě zkrátka. Když totiž bude – vypadat jako prateta - hrozí, že se k zmíněným větám ducha mrtvého vojáka přidá další: „Ježišmarjá, ta ale zestárla, ta ale vypadá, no ještě že jsem se s ní tehdy rozešel“. Možná ta nejhorší, byť nemá, jen v očích čtená.

Jenže ono je to všechno asi trochu jinak. Takhle to občas cítíme my, ženy. Ti, kvůli kterým se trápíme a jsme schopné projet se na pouti po stěně smrti, to vidí úplně jinak. „Jejda, jsi to ty? To jsem rád, že tě vidím. No jo vlastně, my jsme spolu kdysi chodili. Dyt' já na to skoro zapomněl. To bylo fajn. Vypadáš dobře.“ A každou tu větu myslí úplně upřímně. A žádná z těch vět mu nestojí za přemýšlení, doplnění, pitvání. Za nic. Jako když v řeznictví kupuje bílý buřty. „Tenhle mi dejte, bezva. Jo ten se mi líbí. Děkuju, kolik platím? Nashledanou. Mějte se hezky.“ Dokonáno.

Kristina, hrdinka mé knížky Slunečnice ji má taky. Stejnou noční můru. Jenže velikosti jestřába. Potkala svého osudového na horách.

Ta kytká vypadá jinak

Představovala jsem si tu chvíli dvoustetisíckrát. Lehce opálená, vlasy s pramínky světlými od slunce poházené po ramenou, oči jako nebe doširoka otevřené, vlhké rty, hedvábné šaty, pod kterými je vidět všechno tak trochu, a závrať z vůně Zen Shiseido ... víla zkrátka.

Tak tady jsem a nejsem už vůbec tvoje. No řekni, není ti to líto, bídáku?

Skřííp. Skřřřííp.

Mám na hlavě čepici, kterou jsem omylem vyprala na šedesát, takže vypadá jako klobouček batolete. Nos připomíná trapného klauna, který se snažil v cirkuse vyloudit smích tím, že se kýval ze strany na stranu. Řasenka obtisknutá až na čele. Stála osm stovek, zapomeňte, že za ni ještě někdy vyhodím takové peníze. A mráz vytlačil mezi nosem a pusou dvě hluboké rýhy jako po rolbě. „Nechtěla byste zkusit výplň, uděláme vám ji zadarmo a vy pak o nás hezky napíšete,“ přesvědčovala mě onehdy mluvčí soukromé zkrášlovací kliniky. Kde vidíš jakou rýhu, krůto? Jo, jo, vyplňte všechno, co vidíte, hlavně teď hneed!

Tak to mu asi není moc líto.

„Jsi to ty, Slunečnice? No jasně, že jo. Vypadáš báječně. Líp než před patnácti lety.“

Aha, konečně jsem pochopila, proč se se mnou tehdy rozešel.

„Hááhóooooopp...“ vydávám zvuky jako náš hluchoněmý soused.

Usmál se. Pro ten úsměv bych tehdy ukradla Monu Lisu.

„Jak se máš?“

Jak se mám? Ty se ptáš, jak se mám? Jak se můžu mít? Chtěla jsem nebejt, ty zatracenej bídáku. Víš, jak jsem tě milovala? Nevíš nic. Ty sobeckej parchante. Stojíš tu jako trenér italskýho lyžařskýho mužstva a jsi sexy, do hajzlu, jsi tak sexy, že by vedle tebe Viggo Mortensen vypadal jako Vladimír Menšík. A ty se mě jen tak zeptáš, jak se mám?

Neřeknu z toho ani slovo. Ani jediné slovo.

„Haló, Slunečnice, přijímáš, nebo ti mám začít vybírat na mohylu?“

„Mám se dobře.“

Řekla jsem jen, mám se dobře.

Nesnášim, když mi někdo říká jinak než Kristino. Snesu tak tak Kristi od Stely.

Slunečnici ale miluju.

„Já vím,“ smála jsem se, „neumím odcházet. Od tebe.“

„A vypadáš jako slunečnice.“

„Kecáš. Copak slunečnice mají nazrzlý vlasy a modrý oči?“

„Jo, je to takovej zvláštní druh. Nikde neroste, jen existuje. Mám ho rád.“

Stehna měl jako kámen, nikdo nikdy neměl taková stehna. Kdyby mu tehdy neprasklo koleno, jel by na olympiádu.

Všechno mu šlo. Všechno. Milovat, zahazovat.

A voněl. Jeho kůže voněla prostě jen tak.

Seděli jsme na horské chatě, bylo nám dvacet a kousek, na jeho krku občas blýskl řetízek, co jsem mu dala k Vánocům. Někdo tam vyprávěl o ženě, která umí posouvat popelníky očima. Chytil mě za ruku a řekl, to je divný. Šli jsme pak spát do pokoje, kde voněla naftová kamna. Viděli jsme světla na obloze a slyšeli strašné rány. „Končí svět,“ ptali jsme se. Říkala jsem si at', stejně už nikdy nebudu takhle milovat.

„Mamí, tak pojedem už?“

„Představíš nás?“ Podíval se na holčičku s copem.

Takhle ses koukal na mě, bídáku.

„Mamí, kdo je to a proč tak čumí?“

„Magdaleno, neříká se čumí.“

„Aha, tak Magdalena.“

Tereza Šírová: Dokud se lítá, ještě se neumřelo

Je neskutečné, jak dlouho trvá člověku, než si ujasní, co vlastně chce dělat, kam chce v životě zamířit a do čeho stojí za to dát energii.

Nikdy jsem nestála o vysokoškolský titul ale měla jsem vždy spoustu snů. Je zajímavé, že nebyly nijak konkrétní. Byly to jen sny, bílé, každodenní snění. Proběhla mi hlavou myšlenka, kousek příběhu nebo útržek vysněného rozhovoru (poté, co jsem ten skutečný naprosto zkazila). Po střední škole jsem jela na zkušenou do světa. Stala jsem se ze dne na den pečovatelkou tří školních dětí a prošla si osobním peklem osamělosti, jakou by devatenáctiletá holka podle mého ještě nemusela znát. Zodpovědnost, povinnosti, cizí jazyk, cizí země, cizí zvyky. Děti, na které jsem nebyla připravená. Nebyla jsem. Teď to vím.

Nabytá samostatnost byla vykoupena pocitem ztracenosti, samoty, litry slz, pocitem vlastní nedostatečnosti a hledáním způsobu, jak to nemuset přiznat. Naučila jsem se ale spoustu věcí. Víím co to znamená, když se musíte do něčeho zakousnout i když vám to vůbec nechutná. Víím, že některá vítězství nejsou slavná a zářivá, protože ty největší bitvy vedeme sami se sebou. A taky víím, že obviňovat někoho z čehokoliv, je jen útěk před vlastní zodpovědností za situaci, ve které se nacházím.

Neříkám, že mise byla úplně ztrátová. potkala jsem zajímavé lidi, naučila se spoléhat sama na sebe, osvojila si jazyk, vydělala jsem si nakonec i nějaké peníze a získala

kontakty v několika kontinentech. Měla jsem i zajímavé přátele, ale domů jsem se těšila jako blázen. Navíc měly být Vánoce.

Datum odjezdu byl pro mě dnem obrovské úlevy. Ale nebyla to úleva, kterou cítíte, když vzdáte, nebo opustíte nemilé záležitosti. Ani jsem však neměla pocit vítězství. Byla to úleva, kterou cítíte, když konečně podepisujete smlouvu se silným obchodním partnerem, se kterým jste před tím vedli emocionálně a komunikativně náročné jednání a nakonec jste se sešli na podmínkách, které pro vás pouze NEjsou ztrátové. Žádná výhra, prostě jen sebezáchova. Smlouva uzavřena, korektnost zachována, už abyste byli doma.

Vrátila jsem se zkušenější, odhodlanější a cítila jsem se opravdu silná. Přirovnala bych to ke kurzu sebeobrany, nebo hodině úpolových her. Když začínáte, i rozcvička vás bolí. Každá pád, i kotoul je bolestivý. Pak vás někdo dvakrát přehodí přes záda a jak jste trochu oťukaní, seznámíte se s podlahou, pak ty pády vlastně vůbec necítíte. Stejně to bylo s mým návratem domů. Byla jsem oťukaná a tak mě nějaké strachy s hledáním práce, nějaká nervozita z pohovorů, nebo obava z neznáma nemohla zdolat. Těšila jsem se, že začnu dělat něco smysluplného.

Stalo se několik věcí a já usedla v jedné malé zakouřené kanceláři jako účetní. Chodila jsem do práce každý den od osmi do čtyř, učila se úplně nové věci, netrpělivý šéf mě mezi vykouřenými cigaretami peskoval i za nadepsané obálky, rozdělanou práci mi přerušoval káravým cinkáním lžičky o prázdnou skleničku po vypité kávě. Dával mi tím bezeslovnou výzvu, abych mu šla uvařit další. Přitom nedělal vůbec nic, kromě nadávání a komentování uschlých kytek a špatně stažených rolet. Kromě toho jsem měla pocit, že jeho koníčkem je číhat na každou mou chybu, aby ji řádně rozmáznul. Mé pracovní pohodě nepřidávalo, že všechno co mi ve složitých programech jednou ukázali, předpokládali že budu vědět napořád a perfektně. Nedůvěra s vedením firemní kasy vygradovala v obvinění že jsem něco vzala, nebo že jsem neschopná vést knihy příjmů a výdajů. Nakonec jsem podala výpověď.

Byl by to hrozný odchod, kdyby nevyšlo najevo jak to bylo s tou kasou. Naštěstí. Zjistilo se, že když se kasa revidovala před tím, než jsem ji přijala já, udělala se chyba v číslech, která se potom táhla celou dobu co jsem ji spravovala. Nebylo se tedy čemu divit, že tam neustále něco nesedělo. Neustále jsem něco přepočítávala a dohledávala. Bože! Vyšlo to najevo včas, mé jméno bylo očištěno a já jsem mohla vypadnout. Jenže jsem se nikdy nedočkala ani slova omluvy. Egoisti. Ani

omluvného.... blbého konstatování, že se pravá chyba našla a nebyl jsem to já. Ne, že bych to tak potřebovala, pro sebe jsem aspoň pravdu znala. Jenže přesto bylo moje sebevědomí pomuchlané mezi stornovanými fakturami, udušené v cigaretovém kouři a napůl utopené v černé kávě (čtyři lžičky na dvě deci vody).

Měla jsem zase tak nízké sebehodnocení a cítila se tak k ničemu, že se mi trásla kolena i když jsem šla na poštu.

Nabízí se závěr, shrnující třeba pravidla zachování vlastní důstojnosti. Ale mě jde o něco jiného. V téhle děsné práci jsem hlavně zjistila, že nastoupím-li, zůstanu-li, pak zemřou všechny mé sny. Říkám tomu křídla. Taková schopnost zasnít se nad něčím třeba i během dne. Když cítím, že svá křídla začínám ztrácet, nebo mi je něco láme, hodnotím okamžitě, že něco není v pořádku a pátrám po nápravě. (Třeba se jednou pořádně vyspím,že. Nebo si naordinuju půlhodinku nicnedělání. To je těžké, ale zatraceně účinné. Zajdu na procházku, nebo do knihovny.) Ten den, kdy jsem se klátila skoro v mrákotách z kanceláře domů naposled, byla má křídla zatraceně opelichaná. A pak mi ještě alespoň rok trvalo, než jsem se zase narovнала. Fuj.

Šla jsem na vysokou školu. Ne pro titul, ale pro ten prostor, ve kterém člověk dostává intelektuální stimuly a kde může najít inspiraci. Učení je jako potrava pro mozek. Jako pohonná hmota, ze které vzejdou veškeré výkony. Začala jsem cestovat a fotit, potkala jsem neuvěřitelné lidi a zažila pár skvělých dobrodružství.

Dlouho jsem nevěděla do čeho se vrhnout, kam zamířit, jakou formu životu dát, a možná že to nevím úplně přesně ani teď. Jedno ale vím na sto procent. Pokud si zachovám svá křídla a nenechám je vypelichat, mám napůl vyhráno a budu mít vždycky vyšší šance zas nějaký sen proměnit v dobrodružnou skutečnost.

8. ledna 2011

Jiří Hrebenar: Proč bych nemohl být politikem

Nemám prakticky žádné politické zkušenosti, tedy pokud nepočítám několikaměsíční účinkování v ČSSD. Celým svým srdcem jsem levicovým a mám levicové názory, ostatně toho jste si také mohli všimnout v mých člancích.

Byl jsem před pár lety plný optimismu s politiky a politické kariéry. Řekl jsem si, že bych mohl zkusit být členem sociálních demokratů. Nechtěl jsem jít do politiky z finančních, majetkových nebo podobných důvodů. Byl jsem plný ideálů a bláhově

jsem si myslel, že politické strany jsou plně demokratickými uskupeními, ve kterých se šikovný a pracovitý člověk může uplatnit podle své chuti a vůle.

Dnes si říkám jaký jsem tehdy byl hlupák. Svým životním naturalismem jsem poněkud nepříjemně narazil. Vzpomínám si na úvodní pohovor s panem tajemníkem. Vykládal jsem mu jak chci být aktivním a jak bych chtěl pomoci lidem k lepšímu životu. Zmiňovaný pan tajemník uviděl kluka s berlemi. Viděl plně odhodlaného mladíka, který chce bláhově spasit svět.

Blížilo se první zasedání, na které jsem byl pozvaný. Bylo to setkání místní organizace a lidé sedící kolem mě byli sami podnikatelé, bohatí lidé mající na chod strany vliv. V tu chvíli jsem si připadal nějak zvláštně. Sám jsem to vnitřně nechápal. Z těch lidí vyzařovala nějaká energie, která mi nedělala dobře. Až poté jsem slyšel za sebou takové to ševelení od slovných pánů politiků. "Co tady chce ten mrzák", "on chce mezi nás?", některá takováto slova zazněla a proletěla kolem mne jako střela.

V tu chvíli jsem se chtěl doslova vytrazit ven, pryč z té místnosti plné prazvláštních lidí. Člověk bez patřičného postavení a navíc tělesně postižený má nějaké ambice? No dobrá, po chvílce začalo jednání. Byl na něm přítomný samotný pan poslanec. Vykládal s obrovskou láskou o tom, jak strana dělá naschvály ODSce a že shazují jakýkoli návrh. No mě nenapadlo nic jiného, že jsem se přihlásil o slovo a začal jsem vést s panem poslancem dialog. Na všech zúčastněných bylo vidět, že nejsou rádi když člověk poprvé vstoupí do jejich klubu vyvolených a ještě k tomu kritizuje.

V ten okamžik jsem pocítil, že s názorem strany nějak nesouhlasím. Nemohl jsem jen tak sedět a poslouchat samolibá slova plná nesmyslů a nehorázností. Řekl jsem si: "co tady pohledávám? , kde je ta sociální demokracie?" . No dobrá, bylo to první zasedání, třeba to příště bude jiné. Podruhé v historii jsem jel na zasedání s tím, že snad to bude lepší. Na zasedání přijížděli šéfové místních samospráv sociální demokracie. Seděl jsem na gauči a s pány jsem se pozdravil. Našlo se i pár jedinců, kteří nepodali ruku. Přistoupil ke mě poměrně známý politik a začali jsme se spolu bavit. Ani nevím jak, ale najednou přeskočila debata na romskou problematiku.

Se shodou okolností právě tento pán měl v jednom městě na starost tuto oblast zájmu. V televizi vystupoval jako zastánce romů a umírněný politik. Ale v soukromém rozhovoru mi připadal jako zastánce NSDAP nebo nacistické ideologie. Byl jsem totálně zklamaný a samozřejmě jsem také tomuto vlivnému politikovi sdělil zcela narovinu, že jeho názory nesdílím a že mě velmi zklamal. Měl jsem možnost

vidět naprosto cynický přístup českého politika. V něco jiného věřil v práci a v něco jiného také v soukromí.

V hlavě jsem se pokoušel vše dát tak nějak do pořádku. Nakonec to dopadlo tak, že rasistické výtky jsem nevydržel a odešel z tohoto zasedání totálně otrávený a unavený. Přestával jsem věřit, že chci být součástí něčeho, kde jsou tací pokrytci a sociální demokraté podle výplatní pásky. Mé ideály se nehodily do jinak uprázdněné politické strany. Byl jsem zvyklý říkat to co si myslím nahlas a nemíval jsem jeden pracovní a soukromý názor na nějakou problematiku.

Moje poslední schůze ve straně byla taková, že mi bylo odňato slovo a bylo po všem. Pravdu měli páni spjatí s vedením. Diskuse o jiných názorech nebyla otevřena všem. Nemohl jsem souhlasit a odhlasovat něco s čím nesouhlasím. U rozhodnutí jsem viděl širší dopad a tak jsem byl jedním z mála lidí co byli proti. Poté mi bylo vyčítáno, že jsem byl proti návrhům a kvůli mě se všechno zkomplikovalo. To je sice možné, ale svědomí mi to nedovolovalo. Vrchol všeho byl, když ke mně přišel politik a řekl mi: "chlapče tady musíš zahodit svědomí, musíš hlasovat tak jako většina, jinak budeš černou ovčí".

Stačily tři schůze a už jsem byl černou ovčí hodnou leda tak na odstavení někam bokem. Byl jsem totálně znechucený a zklamaný, že politická kultura v tomto státě nefunguje, a že i když se rozhoduje o milionech, tak musím mlčet a hlasovat tak, jak chce většina. Členská základna totiž rozhodovala o tom, jak se mají zachovat místní zastupitelé v různých věcích a obchodech. Po tomto posledním vystoupení jsem roztrhal legitimaci a odešel ze strany zpět do normálního života. Nechtěl jsem být jenom loutkou, která slouží k hrátkám jiných.

Dodnes, když se dám do rozhovoru s levicovým poslancem, tak si stále myslím, že on věří úplně něčemu jinému a já jsem jenom pochopil špatně slova o sociálním demokratismu. Nikdy bych jako politik nemohl odsouhlasit něco s čím souhlasí vedení a já nikoli. Nikdy bych se nemohl ve jménu svého blahobytu postavit proti lidem, které mám zastávat. V tomto je ten hlavní problém. Používám svou hlavu a nedokážu souhlasit s něčím co je absolutně proti mojí mysli.

Dodnes nemohu pochopit slovnité politiky, když říkají, že pravici podpoří i když vidí, že to poškodí chudé a nemocné. Možná je to tím, že normální lidé se v politice neudrží a zůstanou v ní jenom ti lidé s kachními žaludky a prohnílymi dušemi.

George Novotny: Nejkrásnější holky courají po Druhé Avenue - Requiem za Jirku D.

Smutné zprávy většinou překvapí z nenadání. Dnes umřel Jirka Dienstbier, bývalý komunista, později disident a po roce 1989 politik. Byl to jeden z mála komunistů, kterému se dalo lehce odpustit, protože se upřímně svoje poblouznění snažil napravit. Měl jsem ho rád. Ne pro politiku, ale pouze proto, že se dokázal tady v New Yorku cítit uvolněný a svobodný ve všech svých neřestech a slabůstkách. Prostě jako normální člověk.

Naposledy jsem ho viděl asi před několika roky, moc si už nevzpomínám. Strašně moc měl Ameriku rád a nikdy to nezkrýval. Měl tady hodně kamarádů, hlavně mezi úspěšnými a slavnými Čechy. Už dávno nebyl ministrem zahraničí, ale jeho jméno pořád mělo zvuk. On byl požitkář a dokázal toho docela šikovně využívat. Ale je brzo na to, aby jsme se dokázali zasmát nad jeho příhodami a tak pouze pár vzpomínek.

Jirka dokázal žít naplno. Možná to bylo právě to, co nás náhodou svedlo v Praze dohromady. A bylo určitě i důvodem, že mě po mém odjezdu skoro pokaždé při jeho návštěvě new Yorku vyhledal. Věděl, že nemám žádný zájem chodit na ty různé sleziny, co on na Manhattanu absolvoval a tak jsme se většinou setkávali v malé francouzské restauraci na Druhé Avenue. Naše přátelství bylo čistě soukromá věc a tak docházelo i ke komickým kuriozním situacím. Jednou byl tady náš společný kamarád Láda Štáidl a já s ním zašel na kafe, kde jsme prodrbali všechno možné. Vyprávěl mi pár pikantností o Jirkovi, který byl v New Yorku zrovna také a já musel předstírat, že ho ani neznám. Přitom jsem neustále pokukoval po hodinkách, protože jsem během půl hodinky s Jirkou spicha v naší hospůdce.

Mám rád, když chlap nic nepředstírá a chlapa v sobě nezapře. Jirka pocházel z lékařské rodiny a to se dalo poznat. Do té francouzské restaurace jsme chodili hlavně proto, že tam báječně vaří. Když je teploučko, stolky pokryté kostkovanými ubrusy stojí na chodníku v ohrádce. Druhá Avenue není sice tak proslavená jako Pátá, nebo Madison ale její kouzlo spočívá, že se po ní promenádují snad ty nejhezčí holky v New Yorku. Jirka se tam cítil báječně. Naším pravidelným jídlem byl bažant na smetaně a k tomu červené víno. Jirka byl dobrý vypravěč a já ještě lepší posluchač. Měl upřímnou radost z toho, že se může svěřit někomu, kdo to, co se děje v Praze nebere moc vážně. Věděl, že jsem už udělal tlustou čáru a tak neměl žádné

zábrany. Jeho oči dostávaly postupem času a vínečka lesk šibala. Přestávali jsme mluvit o špinavostech světa, naše odmlky byly stále delší a delší. To proto, že ten svět se stával nádhernější, právě díky těm krásným holkám, které jako svůdné labutě se před našimi zraky producovaly.

Jako neznaboh moc nevěřím ani v ráj, ani v peklo. Jirka byl naprosto obyčejný člověk, který prožil neobyčejný život. A tak se mi chce věřit, že tam někde za tou neprostupnou bránou, kam jednou my všichni půjdeme je podobná hospůdka a Jirka tam sedí a usmívá se.

8. 1. 2011

Chci upozornit své čtenáře, že v zájmu slušnosti v diskuzi, nebudu odpovídat na vulgární, hloupé a s článkem nesouvisející příspěvky.

©georgenovotny.blog.iDnes.cz

Eliška Ozogányová: Rozchod...tři, dva, jedna...padej!

Zavelet rozchod můžu já, ty, on i oni. Tak tedy velím: "Rozchod. Rozejděte se v klidu a míru." Tuto frázi nejspíše použijí příslušníci chránící veřejný pořádek. V soukromí to už tak jednoznačně nejde. Jak zavelet, tak splnit. Jako se lidé na demonstracích nechtějí jen tak rozejít a dělají drahoty, stejně tak se páry těžko rozchází. Pokud se rozejít jeden z nich nechce, vždy nastane problém. A kdo bude ten problém řešit??? Nikdo. Nikdo z nich nechce převzít zodpovědnost do svých rukou a na bedra si naložit tíhu svých svršků i spodků a odkráčet o dům dál. Nejdřív jeden po druhém házejí vinu, pak i ty svršky a nakonec i vybavení bytu. V horším případě létají vzduchem nejen křesla a televize, ale i facky.

Každý někdy obdržel od života pomyslnou facku. Tu však dokáže lépe rozdýchat, než-li by rozdýchal facku fyzicky dopravenou. Imaginární facka od života je nepříjemná, ale dá se z ní poučit. Facka, osobně doručená na vaši tvář však poníží a navíc často vyvolá souboj. Zadýchání, rozcuchání s červenými tvářemi po sobě zlostně pliveme jadrné výrazy, co se na jazyk hrnou. I ty se však dají vydržet než dobře mířená rána. A kdo umí tak dobře mířit jako já??? Já závodně střílela z pistole, vystřílela jsem i druhou výkonnostní třídu, ale že bych byla mistr v míření a zaměření dopadu dlaně na tvář protivníka, si vážně nemyslím.

Kdo z nás ano?? Kdo dokáže s hlavou vztyčenou odejít ze vztahu, přestože byl ponížen, zraněn, podveden či jen odsunut na druhou kolej?? Kdo je tak silný, aby zvládl nával emocí, když mu přistane na tváři dlaň kdysi milované osoby vytvořivší rudý otisk?? Já tento způsob neverbální komunikace neuznávám, což ale neznamená, že bych útok nevrátila.

Jsem naopak velmi komunikativní a pokud se mi nedaří domluvit se s kýmkoliv na čemkoliv, tak to zkusím znovu a znovu nebo počkám na jinou příležitost..."Kdo si počká, ten se dočká";-)

Velmi rozhodující je způsob ukončení poměru. Kdo zavelí rozchod je ve výhodě a momentální převaze. Možná by se dalo i říct, že pro něj hraje moment překvapení. Pokud se na rozchodu domluví obě strany, není co řešit. To je vůbec nejlepší varianta, která se však vyskytuje zřídka.

Já prožila několik rozchodů a jeden rozvod. Nemyslím si, že bych byla expert na tyto situace, ale rozhodně nejsem ani laik. Mohu čerpat z vlastní zkušenosti, ba i z případů mých známých i méně známých. Dokážu si vzít ponaučení, dokážu růst ve smyslu obrazném, dokážu už dnes předejít zbytečnému rozchodu. Ale zároveň jsem velmi impulzivní, takže si mnou nemůžete být nikdy jisti!

A na závěr se s vámi "rozejdu" poeticky, no fakticky;-)

"Říkám...ahoj, nazdar, tě pic,
je mi z tebe navždy nanic.
Padej, kámo, odsud rychle
nebo z tebe bude krychle.
Nečekej teď už na nic,
bafni gatě, kufr si sbal,
dotknul ses mých pevných hranic,
s mými city sis jen hrál.
Nechci tě už nikdy vidět,
ber to sakra jako chlap,

měl by ses teď hodně stydět,
tak už zmiz a odsud plav."

MeiYin Kang: Přítomnost vs. ego aneb poznatky jednoho skoro-blázna

Znáte stav, kdy vědomě nepřemýšlíte racionálně a necháváte se "vést osudem" (dosad' si přijatelné slovo dle sebe)? Mé zkušenosti úzce souvisí s psychospirituální krizí, kterou jsem nedávno prožil. Následující text zachycuje mé myšlenky z tohoto obohacujícího a poněkud zmateného období, kdy jsem poprvé začal chápat sílu přítomného okamžiku.

Prožil jsem psychospirituální krizi a nacházím se v "zemi nikoho".

Když se nacházím cele v přítomnosti, jsem šťastný.

Ego ve mně se však neustále dožaduje svého místa.

Nutí mě do vzpomínek.

Anebo mi říká: "A co jako budeš dělat?"

Až je mi z toho nevolno.

Jsem z tohoto boje fascinován a zmaten.

V zemi nikoho je prázdnota a šed'.

Mám rozšířené smyslové i mimosmyslové vnímání.

Když se odevzdám tomu, co je.

Jsem blíž svému přirození.

Haluz? Možná.

A možná se mi samotný život snaží něco sdělit.

PS: O fenoménu psychospirituální krize jsem do té doby nevěděl a některé její příznaky (schopnost předvídat, emoční apatie, zvýšená intenzita vnímání, archetypální události aj.) ne nepodobné schizofrenii ve mně vyvolaly obavy, které naštěstí poměrně brzy pominuly po prostudování tématických publikací a konzultacích s odborníky. Jak jinak bych si měl vysvětlit neplánovanou a naprosto intuitivní procházku po Praze na Mikuláše (podotýkám, že tyto tradiční svátky mne nikdy neoslovovaly a uvědomil jsem si toho až zpětně), kdy mě mé kroky nakonec

zavedly do kostela na mikulášskou mši, abych hned za rohem objevil restauraci s názvem Peklo?

Květa Martincová: nevím jak to funguje-synchronizace

panečku, opravdu nevím jak to funguje, nemám pro to vědecky vysvětlení, je to záležitost duchovní a na to jsou vědci kratší. duchovno se nedá chytit do lahve, a spocítat či nakreslit jeho obsah.

často se mi stane že vše krásně zapadá, a to bez toho abych něco plánovala. právě naopak, když nic neplánuju, a vše činím spontánně, tak jak to v tu chvíli cítím, nesháním se svoje pocity měnit ale plně se jim oddám. dalo by se to říct i tak, že poslouchám, následuji, svoji intuici.

před pár dny, jsem najednou dostala nutkání napsat na můj idnes.cz blog stručný článek o číslech, nazvala jsem ho: záhada čísel, a hned druhý den nato jsem zavolala mamce, a ona po přivítání a několika větách o počasí pronesla: "tak mám pro tebe numerologii, máš číslo pět..." a dál pokračovala tím, že mi přečetla na co se mám soustředit, co je pro mě důležité. vůbec mi nevysvětlila jak se k numerologii dostala, prostě se chovala tak, jako by jí vždy a už dávno ovládala.

hmm, to je ale "náhodicka" říkám si sama pro sebe po našem telefonátu, to je krásná synchronizace, a bylo mi moc dobře na duši. mám to moc ráda, když mě potkávají podobné události.

na náhody neverím, věřím, že se všechno děje, protože se to dět má, je to prostě dáno. věřím v osud.

jsme si s maminkou hodně podobné, jsme skoro geneticky dvojčata, jsme spolu hodně duchovně spojené a máme krásný vztah.

život je krásný

9. ledna 2011

David Michal: O emocích.

Především o těch co nás žerou. Kde se bere urážení, nervozita, naštvávání se, vztek? A je to doopravdy způsobeno vnějšími vlivy, jak si často špatnými emocemi postižený člověk myslí?

Když mě někdo urazí, znamená to, že mi šáhl na, pro mě, citlivou věc. Jenže on se jen dotkl spouštěče v mém egu. Ono urážení se už provedlo mé ego samo.

Když jsem nervozní, znamená to, že něco nejde dle mého očekávání, dle plánu, který jsem si předtím připravil. Ale to se jen vnější vlivy nechtěně dotkly opět mého ega, dotkly se jeho sebedůležitosti. Ten plán byl přeci tak úžasný.

Když se naštvu, znamená to, že něco, nebo někdo dostatečně neoceníl moji důležitost. Ego bylo otřeseno, respektive popis který si samo vytvořilo poznal šrámů. Když se vztekám, je to nejhorší fáze zmítajícího se ega, to ve snaze obnovit svou sebedůležitost je schopno i sebedestrukce.

Takže ne, nikdo mě nemůže urazit, ani naštvat, ani nic jiného mi nikdo nemůže udělat. Všechny špatné emoce které mnou zmítají jsem si způsobil sám. Nevychované ego, to je zdroj všech negativních emocí.

A tak když vidím i jiné lidi vztekat se a klepat nervozitou, vím, že jsou to vlastně chudáci. Uvnitř se jim zmítá nevychovanej spratek. A ti lidé tím nesmírně trpí.

Sebedůležitost a sebelítost, to jsou největší nepřátelé lidí. Jen jsem se dříve mýlil, myslel jsem totiž, že s tímto nepřítelem se musí bojovat. A pak jsem se divil, že jsou věci ještě horší. Samotný boj totiž opět jen posiluje sebedůležitost.

Co uděláme s nevychovaným spratkem? Zbít? Ne, kdepak. Objemout a mít ho rád.

Ego tedy nerozpouštět, nebojovat s ním, nevychovávat drilem. Prostě jen přijmout a mít rád.

Ne že by pak nechtěné emoce zmizely úplně, jen už nejsou tak časté, ani nijak silné. Když se ego zase vzdoumá k výbuchu vzteku, tak ho jen pohladím a řeknu mu: "Neboj malinkej, to zase přejde."

Alice Barešová: Jeden cheesburger, prosím

Je to sice zase o jídle, ale tentokrát tam není recept. Není to ale pro ty, co mají slabý žaludek.

Rychlé občerstvení patří k našemu životu už stejně jako automobil, počítač a negativní zprávy. Mezi oblíbené patří bagety, pizza, párek v rohlíku, různé druhy pečiva, grilované kuře, langoš. A děti to mají úplně nejradši s hranolkama!

Dlouho jsem váhala, zda to mám hodit na papír, tedy, promiňte, na blog. Ale proč ne? Lidí si tady přečtou jiné nechutnosti, otrlí jsou už dost, o tom svědčí nejedna zpráva z naší politiky a třeba je alespoň donutím myslet víc na jiné věci, s kterými se taky každodenně konfrontují, říkám si.

Námět pro dnešní blog pochází ze staré zkušenosti, ale to nemusí znamenat, že už je přežitá. Podobná situace se dá, klidně se s vámi vsadím, potkat i dnes.

„Kupte si hamburger, je čerstvý.“

„Tak jo. Jeden mi dejte!“

Vytahuji „placku“, odhaluji identitu a snažím se dostat do stánku na rušné ulici. Překvapená prodavačka neprotestuje, pouští mě dál a vytahuje doklady zastrčené pod vrstvou zaprášeného papíru.

„Tak si to projdeme znovu podle účtenky. Tohle byl kontrolní nákup.“ Účtování bylo v pořádku, zaměřím se tedy na kvalitu koupeného zboží. Vybalím hamburger, vypadá trochu omšele, ale pomazaný hořčicí a obalený zelím není v housce vidět.

„Můžete mi ukázat, v čem připravujete hamburgery?“

Prodavačka odhaluje gril, v němž se krčí ještě osm oschlých zbytků z předešlého dne. Poděkuji a pokračuji dál.

„Mohla bych taky vidět, kde je máte uskladněné?“ Otáčím se kolem sebe, až se pohled zastaví na příruční ledničce. Vlastně je jediná. V ní se povalují lahve s pivem, nealkoholickými nápoji a nahoře na mrazáku, který je namrzlý ledem, jsou volně vybalené hamburgery, co nejsou pod vrstvou sněhu ani vidět. Hamburgery, jaké svět neviděl!

V hlavě se mi honí různé myšlenky, dominuje ta, že zakoupený hamburger byl zaručeně poslední. Žaludek se uklidnil až poté, kdy jsem ho jemně upozornila, že s tímhle oschlým kusem mletého čehosi se nemusel zabývat.

Kontroluji povolení k podnikání, souhlas hygienického orgánu k prodeji sortimentu, který stánek nabízí.

„Můžu se vás zeptat, kam chodíte na toaletu? To máte určitě nepříjemnost, když vás to přepadne a máte tady zrovna frontu, že?“

Prodavačka se pohledem mimoděk podívá na kbelík pod židlí překrytý hadrem na podlahu a odpoví: „Chodím tady vedle do obchod'áku.“

Na závěr nutno dodat, že od té doby už přece jen nastal trochu pokrok. Podobné případy by se už v praxi vyskytnout vůbec neměly. Jenomže dá se tomu vážně úplně věřit? Když vidím některé provozovny, ruku do ohně bych za to nedala.

Jana Kolářová: Žádám, aby okamžitě dostali přidáno:

- o tom, kdo všechno si zaslouží větší plat či mzdu a proč a kdo jediný musí přijít zkrátka, aby z toho měl radost.

Vyhlašuji protestní akci “Neděkujeme, stejně nikam nepůjdeme”. Smyslem této akce je okamžité zvýšení gáže pro:

lékaře státní – protože pečují o naše zdraví

lékaře soukromé – protože pečují o naše zdraví

hasiče a policisty – nejen, že zachraňují naše životy, ale ještě u toho riskují ty svoje

vědce – bez nich bychom pořád léčili záškrť škrábáním krku husím brkem

učitele – aby naše děti nebyly blbější než my, i kdybychom si to stokrát mysleli

učitele ekonomických předmětů - aby se zvýšila ekonomická gramotnost obyvatelstva

Také pro:

piloty gripenu – jejich protesty si nemůžeme dovolit, už tak bylo s gripeny finančních starostí dost a dost

nádražáky od strojevůdců pendolina po posledního koloťuka – strojevůdci mají v rukou naše životy a když koloťuk špatně ťukne, je to totéž, jako když pilot gripenu v blbou chvíli dlouze mrkne

operátory JE Temelín, konstruktéry všech mostů, kostelů a sportovních hal, piloty letadel a výrobce granátů – byli-li by přepracovaní a nespokojení, to by tedy byl rachot

výrobce červeného světýlka na semaforech – bez dalšího vysvětlování

veřejné počišťovače – vzpomeňme, jak to smrdělo při jejich stávce v Marseille

všechny IT týpky – kvůli osmému divu světa, internetu, bez něhož by se dnes už život téměř zastavil a proti stávce čtyř tisíc IT by čtyři tisíce lékařů odcházejících z nemocnic náhle byly jen veselou epizodkou

toho mameluka, který měl u nás v ulici zaasfaltovat výtlučky na silnici – aby ho to příště víc bavilo

Dále žádám, aby týden po zvýšení příjmu těchto vybraných skupin zaměstnanců bylo přidáno i všem ostatním, protože závist je hnusná vlastnost. Jediný, komu žádám plat snížit, jsou odborářští bossové, ať je tu aspoň někdo naštvanej. Pokud by totiž byli spokojeni všichni, pozbývá činnost odborářských bossů smysl a práce beze smyslu by jim nepřinášela radost, takže by byli naštvaní, protože jsou spokojení.

Na všechna ta přidání musíme najít prostředky stůj co stůj, protože pokud je nenajdeme, ti výborní zaměstnanci odejdou do zahraničí a tady zůstanou jen hlupci a

nostalgici, které by odsud nedostal ani heverem. (Už Jan Werich říkal, že by se mělo něco dělat s průměrnou inteligencí obyvatelstva – a to tehdy nikdo nikam odejít nemohl. Co by takový exodus udělal s průměrnou inteligencí obyvatelstva dnes?)

Při realizaci tohoto opatření se budeme řídit známým “zdroje jsou”.

Není nic jednoduššího.

Státním zaměstnancům musíme přidat z eráru. Proto zvýšíme daně, aby stát nejen přerozděloval, ale dokonce i navýšeně přerozděloval.

Soukromým zaměstnancům musí přidat jejich zaměstnavatelé. I to bude snadné. Zvýšení daní – potřebné pro navýšení platů ve státním – se promítne do ceny produktů či služeb soukromé sféry. Není problém navýšení ještě o kousek navýšit, aby bylo i na mzdy v soukromém sektoru. (Tlak trhu na co největší kvalitu za co nejnižší cenu se tu přirozeně vyeliminuje, protože zdražit kvůli mzdám budou muset stejně všichni - kromě zaměstnavatelů odborářských bossů a ty stejně nikdo dobrovolně nezaměstná, protože to má stejnou logiku, jako kdybyste nechali na sedačce v metru klíče od auta i od bytu a přidali k tomu lísteček s adresou – patálie zaručena.)

Toto větší odevzdávání, přerozdělování a posléze přijímání přinesou výrazný vedlejší efekt – protože se do oběhu dostane více peněz (ČNB bude muset pochopit oprávněné požadavky pracujících), budou v rozpočtu větší výnosy z daně z příjmu i DPH (peníze budou vedeny v podkapitole státního rozpočtu s názvem SČJFNANTTJ-H neboli “s čím jsme fakt nepočítali a najednou to tu je - hurá”).

Do této kapitoly zahrneme i nenadálé výnosy ze spotřební daně, protože všichni budou ze zvýšení platů i mezd rozjuchaní a alkohol poteče proudem a na oslavných večírcích budou hulit jednu cigaretu od druhé. Výběr spotřební daně za prodej pohonných hmot sice neporoste, protože všichni budou pořád pod obraz a nikdo nebude moci sednout za volant, ale žádná škoda – spotřební daně za pohonné hmoty předběhly dobu a jejich výše zvýšeným nárokům státního rozpočtu vyhovuje už dávno.

Všeobecné prosperitě a blahobytu zdar, zdar, zdar!

Nazdar...

Petr Klíma: Coming out!!

Coming out je označení, pro to, když homosexuál řekne svému okolí o své orientaci. Chcete o tom slyšet z první ruky?

Kamarádka G.

Je to jedna z mých nejlepších přátel, známe se asi sedm let. Pohybujeme se ve stejných kruzích, máme společné zájmy, vkus a koníček – drby.

Kolikrát za mnou G, přišla a řekla:

„Petře, já jsem se něco hrozného dozvěděla, ale nemůžu ti to říct!“

Mně samozřejmě bylo jasné, že kdyby mi to nechtěla říct, vůbec by mi o existenci nějaké zapovězené informace neříkala, protože zapovězené ovoce chutná nejlépe a tak naléhám, dokud ho nemůžu ochutnat.

Proto jsem svůj coming out začal úvodem.

„G. mám drb, je o mně, větší drb ode mě asi už nikdy nedostaneš, ale dobře si rozmysli, jestli chceš, abych ti to řekl, protože opravdu, ale tentokrát opravdu OPRAVDU! potřebuju, abys to nikomu neřekla.“

Slíbila, přísahala, a tak jsem se do toho dal. Procházeli jsme se v okolí našich domů a ušli jsme asi tři bloky, než jsem to dokázal říct. Prostě jsem měl nějakou psychickou zábranu. Nadechl jsem se, chvíli držel dech a pak zase vydechl. Ale žádný artikulovaný zvuk natožpak slova ze mě nevyšla.

G. začala hádat, co by ten drb asi tak mohl být:

„Stěhuješ se? Budeš se ženit? Umíráš? Někdo, s kým jsi spal, otěhotněl?“

Jak se jejich nesmyslnost stupňovala, konečně jsem se odhodlal a řekl to. Poprvé někomu reálnému z mého okolí.

„Jsem gay.“

Vzala to dobře, poprosil jsem jí, aby na stupnici jedna až deset vyjádřila, jak moc jí to zaskočilo (1 – věděla jsem to celou dobu, 10 – z toho šoku se mi málem zastavilo srdce). Bylo to 7.

Kamarádka K.

Pozval jsem jí na večeři a pak jsem navrhl, že půjdeme na procházku. Opět jsem začal tím, že nesmí nikomu nic říct. Tentokrát jsem už neměl takový problém se vyjádřit, jelikož už jsem to jednou měl za sebou. Dokonce jsem to podal vtípnou formou J

„K, už nejsi jediná, kdo má přítele, a to není nešťastná formulace“

Byla zaskočená a potřebovala slyšet tu klinickou informaci, že jsem homosexuál, aby si byla jistá, že si mě nějak špatně nevyložila.

Byla překvapená na pětku a chtěla mě obejmout. Pak jsme ještě dlouho chodili mezi domy a povídali si.

Kamarádka A.

Jsem nekuřák, ale šel jsem s ní o polední přestávce ven na místo, kde kouří, abychom měli soukromí. Řekl jsem:

„Někoho mám.“

„Jo, a je to ta **K**?“ zeptala se. (naráží na **kamarádku K.** o odstavec výše.“

„Ne.“

„A jak se teda jmenuje? Znáš ji?“

„Neznáš a jmenuje se Patrik. Jsem gay.“

„Cože, co to plkáš?“ Ptala se zmateně...

Fakt mi nevěřila, když chtěl, aby vyjádřila překvapení, řekla, že překvapení vyjadřovat nebude, že vyjádří, jak mi věří a to je -5.

Kdysi jsem něco provedl a nějakým záhadným způsobem se to doneslo k lidem, ke kterým se to donést nemělo. Jedna z osob, která o „incidentu“ věděla byla A., a já jsem si byl jistý, že ona byla článkem řetězu, po kterém informace putovala. Řekl jsem jí tehdy, že jednou rozšířím nějakou fámou a budu sledovat, kudy se ke komu dostane a ona si myslí, že tohle je ta fáma :-D.

Uvěřila mi nedávno, když jsem jí dal odkaz na tento blog.

Matka strhující vodopád vědění.

Jsem výborný lhář, jediný, kdo kdy může poznat, že v něčem lžu, je moje matka, protože je také vynikající lhář. Sondovala, že se něco děje a že se možná za všemi „španělštinovými party“ něco schovává. Byl jsem přesvědčen, že zapřáhla svoji **kamarádku J.**, aby nenápadně sondovala. Byl jsem na narozeninách mojí kamarádky, jejíž je **J**, matka. A sondovala. Na narozeninové oslavě samozřejmě člověk pije a tak s kuráží dodanou alkoholem jsem se rozhodl, že tento večer to řeknu matce. Doma jsem si ještě nalil extra velké extra suché Martini a čekal na její příchod.

Když přišla a viděla, že piju, zeptala se, co se děje. Řekl jsem jí, že jí potřebuju něco říct. Krásně se ukázalo, co jsme za materiálně založené lidi. Její okamžitá reakce byla:

„Ježiši kriste, co se stalo, něco ti ukradli? Peněženku? Mobil? Ten Kabát?“

Ujistil jsem ji, že mi nic neukradli a dal se do mluvení.

Vzala to dobře, řekla mi to, že si to myslela. Jediná vada byla, že se mě zeptala, jak si můžu být jistý, že jsem gay, když jsem to ještě nezkoušel s holkou (což jsem zkoušel – nesvěřuju se...), což ukázala na to, že hledá naději, že třeba gay nejsem.

Řekl jsem, že mi nevadí, když to bude chtít někomu říct, ale ona slíbila, že to nikomu neřekne. Během týdne to ale věděl matčin zaměstnanec, učitel AJ, který je taky gay, **J., J.ina** dcera, její přítel, matčina kamarádka „plastická doktorka“, moje sestra a další.

Major coming out

J., matčina kamarádka, u které s jejími dětmi a našimi kamarády mi spiklenecky nabídla, jestli nechci na chalupu jet o dva dny předem s Patrikem. Jsem si jistý, že to bylo hlavně gesto podpory, protože kdybych měl přítelkyni, tohle by mi asi nenabídla. Nabídku jsem přijal, protože Patrik není z Prahy a vidíme se málo. Po dvou dnech samoty tam začali jezdit další lidé, Patrika jsem představoval jako svého kamaráda, nechal jsem na důvtipu čtenáře, aby si podle toho, že spíme v odděleném pokoji, domyslel, že je to můj přítel. Čtenáři by museli být opravdu dost nedůvtipní, aby jim to nedocvaklo, a tak si myslím, že to všichni vědí.

Moji rodiče trávili s jejich známými silvestr v jiné chalupě ve vedlejší vesnici. Matka mě informovala o tom, že se to po mém odjezdu na hory chystá říct otcí. Myslím jsem, že je to zbytečně brzo, on byl osoba, u které jsem čekal nenadšenou reakci. A měl bych pro ni naprosté pochopení.

Po tom, co mu to se sestrou společně řekly, mi napsala SMS:

„Otec už to ví, moc nemluví, ale bude v pohodě.“

Nutno podotknout, že můj otec nikdy moc nemluví.

Viděl jsem ho až na nový rok po půlnoci, my mladí jsme se přišli s rodiči pozdravit a přit'uknout si. Jelikož to nebylo první přit'uknutí toho večera, zmohl jsem se na:

„Tak co, jako OK?“

„Co mám s tebou dělat.“ zněla jeho odpověď.

Od té doby jsme o tom nemluvili, s otcem jsem ale nikdy neměl nějaký důvěrný vztah. S matkou mám vztah o něco důvěrnější, můj coming out ale brala jako zelenou pro až přehnaný zájem o mé vztahy.

Rozchod

A koho to zajímá, s Patrikem jsem se po horách rozešel. Ukázalo se, jak moc se k sobě nehodíme, jelikož jsme se dali dohromady uměle na internetu. Bydlí pět hodin

daleko, nevolí, netřídí odpad, má vulgární humor a je negativní. Toho všeho jsem si ze začátku nevšímal, protože to bylo přebito tou psychickou konexí, kterou jsem s ním jako s mým jediným důvěrníkem měl, v takovéhle dávce jsem je ale už nemohl přehlížet.

Zdenka Bellingerová: ... jsem ...

Trochu melancholická trochu unavená ... trochu šťastná ... trochu ztřeštěná ... trochu a ještě mnohem víc ... zkrátka tak trochu jsem

Jsem padající listí ve tvých dlaních - něco co je a přitom není.

A vůně loňských ořechů , jak tiché mechy pralesů.

Mraky naducané prvním sněhem, jsem mráz co prochází Ti tělem.

Jsem zvukem zvonu nad rodným krajem, nejsem nic a přitom tolik "jsem".

.... tichým, plachým, rozbouřeným a barevným snem ..

10. ledna 2011

Alice Barešová: U zelený paštiky

Není divu, že se dělá tolik obstrukcí s předáváním informací, protože kdyby se opravdu dalo zveřejnit všechno, co vidí kontrola, asi by zavládla panika!

Bane, přeháním, musím to uvést na pravou míru. Perex je perex! Převážná většina „mých“ podnikatelů byla docela v pohodě, protože hříchy v podobě chybějící informace na dveřích, či spadlou cenovku, nepovažují za smrtelné. Zákazník by měl být opravdu pánem, ovšem nejen tím, že o sebe nechá pečovat a pak nadává na špatné služby, ale aktivně se zapojit.

Spadla cenovka? Zákon připouští podat informaci ústně, tak se zeptám! A pokud se mi nelíbí, že na dveřích nemají jméno podnikatele, mohu na to upozornit. Nikdo ze sebe nemusí nechat dělat hlupáka a nechat si to líbit, může přece ukázat, že zná svá práva líp než ten, kdo má povinnost je znát.

Jenomže někdy jsou vám i nejlepší znalosti k ničemu. I mistr tesař se utne!

„Tak co uděláme?“ zeptala se kolegyně po skončení druhé kontroly. Třetí jsme si už podle plánu mohly vybrat samy, jenomže byl zrovínka čas na oběd.

„Dáme oběd a pak uvidíme!“ Zamířily jsme k nejbližší restauraci U zelený paštiky.

Otvírám jídelní lístek, hledám, na co mám právě teď chuť.

„Ke každému jídlu účtujeme couvert ve výši 40,- Kč,“ čtu si informaci a hned hledám, co asi ten couvert vlastně je.

Přeme se o to už dávno, jenomže tento podnikatel už byl asi poučen předchůdcem. V jídelním lístku přesně vymezil, že tím myslí pizza chléb s paštikou. No jo, tak to ochutnáme, pomyslím si. Postižena profesí hledám dál, jestli by se dal na něčem nachytat. Jenomže má i gramáž u kávy a to se vidí vážně málokde. Tak tady nám pšenka nepokvete!

„Nebudem si kazit oběd, dej si, na co máš chuť,“ říkám kolegyni, aby si svobodně vybrala. Taková kontrolní konzumace má své zákonitosti, protože se musí potom dopodrobna popsat. Pro jednu si dáme pohov, zdá se, že by to byla marná kontrola.

Po obědě nám to spočítali, včetně couvertu. Jídlo chutné, personál moc sympatický, sebraly jsme ze zvyku svou účtenku a daly slušné dýško, aby neřekli.

„Moc nás těšilo a na shledanou!“ klaní se číšník.

Venku nás napadlo spočítat si útratu.

„Bodejď by je netěšilo, nesedí jim to o dvacku!“

„No jo, budiž jim přáno, právě udělali oni nás!“

PS: Restaurace se jmenovala samozřejmě úplně jinak, jakákoli podobnost je čistě náhodná.

Jan Wolprecht: Vánoční stromky

Procházím se lednovými ulicemi a nasávám jejich pošmourný smutek. U popelnic se povalují vánoční stromky a připomínají mi svým osudem bezdomovce.

Ještě nedávno si plně užívaly lesního života a těšily se, až z nich budou statní dospěláci. Pak přišel zamračený pán s pilkou a staly se ozdobou svátečních domácností. Každý stromek si připadal důležitý, krásný, obdivovaný, vyzdobený a rád zapomněl na své dobré lesní bydlo.

Přešlo pár týdnů a čas strhal ozdoby, zhasnul svíčky a děti dostaly za úkol odnést stromek k popelnici. Tam teď leží, schnoucí, smutný, na konci sil, kdekdo si do něj kopne.

Proč nenechají pánové s pilkami stromky v lese a lidičky tam, kde je jim dobře...

Alice Barešová: Poslední věci člověka

Komu by se tam chtělo? Jen málo z nás myslí právě na to, co bude následovat jednou, až tady nebudeme. Myšlenky na smrt vzbuzují nejednu emoci. Přitahují a odpuzují zároveň.

Někteří zůstanou ušetřeni, pokud je nepotká přímo v rodině něco, co si nikdo nepřeje, někdo se musí smířit s tím, že bude se smrtí konfrontován častěji. Lékaři, hasiči, policisté. Je to součást našeho života, stejně jako smích, pláč, jídlo nebo spánek. Jednou tam půjdeme všichni.

„Nechci pohřeb, pamatuj si to! Nebudu platit zlodějům!“

Na mysl se mi vkrádají slova, která mi kdysi kladla na srdce babička, když jsem jí vyprávěla o kontrolách pohřebních služeb. Poslední službu, kterou potřebujeme, stejně nepořídíme zadarmo. I když vynecháme obřad, zbydou položky, které po nás budou chtít, ať s tím souhlasíme nebo ne. Ledaže bychom nechali příbuzné napospas obci a ani se k nim nehlásili. Kam by se ale ztratila úcta a pieta?

U stolu sedí příjemná usměvavá paní. Povídáme si, kontrola dávno skončila. Hodnotíme všední realitu. Je dávno překonaná, popisují vzpomínky. V cenách se zvedla směrem výš, v kvalitě nejspíš zůstala stejná.

Tuhle službu stejně skoro nikdo nevnímá. Nebožtík ji trpně odleží, příbuzní proplácou a teprve až emoce povolí, někdo si vzpomene, že ta druhá píseň zněla falešně, na věnci nebylo dost růží nebo byly na stuhách přehozené nápisy. Ale s tím už se stejně nic nenadělá. Výsledkem je tak jako tak nekonečný smutek a beznaděť. Čas nikdo nevrátí, na všechny zůstane jednou jenom vzpomínka.

„Jak vůbec můžete dělat tohle povolání?“ ptám se.

„Něco dělat musím.“

„Nevím, na tohle bych asi neměla. Vyřizovat to, co vy, potkávat denně jenom smutek...“

„Víte, mně už to ani nepřijde. Člověk si zvykne. Snažím se trochu ulevit od bolesti, pomoci v těžké chvíli.“

„A pohřbívá se stejně jako dřív? Hodně podražilo,“ vzpomínám na zážitky z jiných provozoven, na všechny podněty, kdy se při kontrole účtování zjistilo, že některé částky byly neoprávněné. Málokdo počítá, málokdo sleduje, zda je služba odvedená podle objednávky, málokdo se o tom chce přemýšlet.

„Pohřbívá. Je pravda, že někdo obřad nechce, protože na to nemá. Musíte zaplatit žeh i rakev, ceny jsou dané. V některém případě sama nevím, jak to sdělit. Například mě hodně vzala jedna žena, která objednávala pohřeb rovnou trojitý a ani na něj neměla.“

Balím si tašku a těším se zas jinam na veselejší vyprávění. Jsou chvíle, co nemiluju, ale pak zas přijde ta, co můžu vychutnávat a uvolnit negativní energii. Naštěstí se zážitky střídají a ty pozitivní převládají. V zájmu rovnováhy musím vstřebat i ty nepěkné.

11. ledna 2011

MeiYin Kang: Vo čem je vlastně ten život?

Kára za "desítku", zámek na ostrově, tryskáč, harém jak u Hughha Hefnera, mezinárodně uznávaná kapacita, tři doktoráty, vyrýsovaný "six pack", titulní stránka bulvárního tisku, milión "přátel" na facebooku, olympijská medaile, platinová deska nebo...?

Ne, nebojte, toto nemá být seznam "Toho nejkřovnějšího, co tenhle svět nabízí" ani pokus o jejich zesměšnění. Jde pouze o mé poznatky a postřehy ze života a dál už to s těmi osobními názory znáte :)

Před dobou nedávnou jsem si uvědomil, jak nicotnou a omezenou bytostí ve skutečnosti jsem. S touto myšlenkou jsem se v minulosti setkal mnohokrát, její hlubokou pravdivost jsem ale nikdy nedokázal plně docenit. Teprve v 25. roce svého života jsem začal chápat, že tento svět je tak rozmanitý a obrovský, že prostě není v mých silách vše „obsáhnout“.

Pohlcen fascinujícími příběhy velkých současných i historických osobností a množstvím motivačních knih jsem nabyt přesvědčení, že člověk za jeden život dosáhne čehokoli a ve všem. Samolibě jsem se v tomto světle viděl sám a rezervovaný jsem zůstal snad pouze u sportu, který je do značné míry o rozvíjení fyzických talentů od raného dětství, což jsem nestihl a jako mnoho mladých mužů, opojený svým egem a elánem, jsem se vydal brzy po maturitě „udělat díru do světa“. První pracovní úspěchy nenechaly na sebe dlouho čekat a vše nasvědčovalo tomu, že se mé kariérové ambice skutečně naplní. Po určité době samozřejmě následovaly i

méně a málo povedené momenty, ale ty jsem si ovšem vytrvale nepřipouštěl a s klapkami na očích „si jel dál tu svou“. Up and down, říkají Angličané. Jenže já těmto přirozeným cyklům úplně nerozuměl a jakkoli to zní nepochopitelně, po každé události vyšlo mé ego posíleno. Můj způsob vnímání ostatních se podobal některým běčkovým filmům – pouze hlavní postava měla hloubku. Spousta lidí tak v mém životě splnila jakousi epizodní roli a už více pro mě neexistovali. Empatie fungovala tak, že emoce toho druhého jsem vnímal vždy v souvislosti s mými. Smysl naslouchání byl nejčastěji o uznání a potvrzení mých názorů a myšlenek, samozřejmě těch nejsprávnějších. A ženy? No co myslíte?

A takto jsem si žil ve své bublině, skálopevně přesvědčen o vlastní výjimečnosti a nepostradatelnosti na tomto světě a megalomansky jsem si už plánoval vlastnictví luxusních sídel, jachet a tryskáčů. Egocentrista jak vyšitej, řekl by si jeden. Tehdy bych řekl pouze sebevědomý. Ano, vědomý si pouze sebe. Napadá mě jedno označení – syndrom mistra světa. Dokážu si představit, že jsem musel mnohým připadat prudce arogantní a neomalený, protože jsem si na sobě začal všímat mnohých podobností s těmi, jejichž přebujelé ego nešlo přehlédnout. Jak byste mohli, když pravděpodobně právě přišli od finále Wimbledonu, které před hodinou vyhráli? No, jsem rád, že mě takováto věc přešla v době, kdy jsem za sebou neměl žádné větší pracovní ani osobní úspěchy.

O sebevědomí krásně ve svém blogu napsal pan Jan Wolprecht: „sebevědomí...je o vědomí toho v čem jsme dobří a co bychom naopak raději skryli.“ Pochopení podstaty sebevědomí se pro mne stalo bodem převratu, kdy jsem konečně začal získávat vyrovnaný pohled na sebe a ostatní. A pochopil jsem také, že úspěch je mnohem komplexnější a zároveň prostší záležitostí než něčím měřitelným stavem konta či společenským postavením, tak jak se to běžně prezentuje. Je o náhledu na život s nadhledem, umění vychutnat krásu okamžiků v přírodě, příjemné konverzaci s přáteli, laskavém pohlazení, pohodové rodinné atmosféře, výtečném jídle, ale třeba i svěžím pocitu z čerstvě vyčištěných zubů a vůbec o tom všem, co nám připadá tak samozřejmé, že je samozřejmě přejdeme, abychom se soustředili na „to důležité.“

A v přesně v tomto bodě spočívá kouzlo prozření.

Klára Mandausová: Jak jsem potkala muže

Věci, které zůstávají v duši, se dějí, když je nikdo nečeká...

Jen cvok by šel o víkendu do školy na Den otevřených dveří. Tak jsme s dcerou šly. Protože jsem spáči, došly jsme přesně do jeho půlky. Do té půlky, která začínala slavností k výročí vzniku republiky. A slavnost se odehrávala přesně před školními dveřmi. Takže místo Dne otevřených dveří Den, no spíš půlhodina, dveří zavřených... Vtlačit se v tu chvíli do nich totiž znamenalo shodit stojan na noty, porazit mikrofon, otřít se o několik radních, školníka, zástup účinkujících a povalit nástěnku. Být nenápadný jako nudista na sjezdovce, kterému visí na krku neonová cedule, jsem člověk nekulturní a pohrdám všemi kulturními pásmy světa, dětičkami, co recitují, úředníky, co dělají totéž a ještě k tomu věnce kladou.

Zvedla jsem oči v sloup (nepohrdám všemi kulturními pásmy světa, jen se jim od školky pečlivě vyhýbám), poplácala dceru po zádech a rozhodla, vydržíme, děvče. Děj se co děj (co jiného nám zbývá) . „Neboj, za chvíli je otevřou,“ slyšela ode mě. Stouply jsem si k vyrovnaným řadám židlí.

A pak přišel ON.

Chlap jako socha. Ještě jsem ho neviděla, už se chvěl vzduch.

Připadalo mi, že je až do nebe. Výškou, tváří, tím zvláštním chvěním. Generál Josef Hercz.

Když hrála hymna, zvednul ruku a po vojensku pozdravil. Pak mu někdo pomohl sednout. Opřel se trochu a nezaváhal. Z kapsy uniformy vytáhl složený list papíru. Byl celý popsáný. Tak, jak už dnes nikdo nepíše. Rukou, která se teď malinko chvěla. Hlas ne.

Mluvil o těch, kteří byli v boji s ním. O statečných, pro které válka neskončila v květnu před pětadesáti lety. O statečných mužích, kteří bojovali s hloupostí, malostí a zlobou jiných, komunistů, kteří statečnost neodpouštěli

Stály jsme s dcerou před zavřenými dveřmi. A mně už bylo jedno, že jsou zavřené.

„Mami, máš na tváři nějaký černý čmouhy. Co to tam máš? Mami, ty máš alergii? Na podzim? Máš úplně červený voči. Mami!“

„Hm. Ne. Ne nemám alergii.“

Pak se dveře zas otevřely. A vzduch se pořád chvěl...

Viděla a slyšela jsem muže. MUŽE.

Předevčírem jsem si koupila zdejší zpravodaj. Na straně deset byla jeho fotka. Nemusela jsem číst to okolo ní a černé čmouhy byly zpátky.

Umřel, je to pár týdnů, v den, kdy se tehdy, po konci války, narodila moje maminka.

Chvění zůstalo.

Omlouvám se zhruba stovce čtenářů první verze textu, ve které jsem z generála Josefa Hercze omylem udělala válečného pilota. Mimo jiné se účastnil bláhání Tobruku, sloužil u motopraporu v Británii a byl velitelem průzkumné čety v bojích u Dunkerque.

Alice Barešová: Cestou necestou

Vždycky si říkám, že práce v terénu je jako šlapat chodník. V zimě, v létě, v parnu i v mraze. Jediná výhoda je v tom, že před deštěm se můžete schovat.

Někdy se člověk pohodlně sveze v autě a když je pořád v terénu, musí si práci umět zpestřit, aby si nepřipadal sám. Každý den jinde, v cizím prostředí. Řidiči tiráků s tím mají sakra zkušenost! Řešit každou nenadálou situaci na cestách sám, dopřávat si odpočinek, anebo potkat dobrou duši, co pomůže v nouzi. V partě se to ale snáší líp.

Oblíbená cesta do Kolína musí být na plánu jediné ve čtvrtek a nebo v sobotu. V sobotu mají na burze nejlepší čínské závitky plněné rýžovými nudlemi a k nim ochucené zelí. Jinde se koupit nedají. Sympatická paní šéfová si kontrolu nezaslouží. Stejně nás zná jako svoje boty, dávno ví, že máme mlsné jazýčky a potrpíme si na pořádek. Kývá už zdálky. Má stánek blízko vchodu a my se nestačili rozptýlit.

„Nebojte, přijdem, až cestou zpátky!“ Všichni se smějeme. Už taky ví, co tentokrát čeká ty ostatní.

Úkolem je zkontrolovat prodej textilu a hledat falza. Zaměříme se tedy na stánky s textilem. Na každém trhu je práce dost, stačí se zaměřit na ceny a etikety. Složení materiálu, údaj o velikosti, o údržbě výrobku, ostatní nevyjímaje. Hledání cedulek se každému z nás stalo rutinou už během prvních měsíců po zaučení. Každý už ví, kam sáhnout, nápisy v cizím jazyce se ale nepočítají. Ztrácíme se z dohledu, stánků je hodně, lidí málo. Až bude hotovo, sraz u závitků.

Jsou místa, kde je kontrola potřeba a i kdyby tam byla každý den, nebude to k ničemu. Jsme nepoučitelní. Opakujeme stejné chyby. Oproti tomu jsou ale provozovny, kam chodit nemusí, ale chodí. Občerstvit se, načerpat dobrou náladu, najíst, popít, odpočinout. Čistotou voní už zdálky.

Nedaleký motorest má usměvavou paní vedoucí. Nandává na talíř porce, které se nedají sníst a i největší jedlíci sní jenom půlku. Ve čtvrtek vaří chlupaté knedlíky. Nikde takové neumí.

„Dneska bych si dala řízek s bramborovým salátem,“ objednávám. Ten salát pohladí duši. Domácí kuchyně v domácí atmosféře, vařená srdcem. Však okolo sedí samí spokojení zákazníci v montérkách, ve společenských šatech, montérkách úředníků. Tomu já říkám dobře odvedená práce.

„Zase jste nás všechny odrovnala.“ Vedoucí uklízí stoly a odnáší špinavé nádoby.

„Řeknete nám někdy recept na ty vaše knedlíky?“

„Můžu,“ diktuje ingredience: „A přijed'te zase ve čtvrtek!“

Nabití energií odcházíme s úsměvem. Kdo umí, umí!

Lenka Veverková: Jak jsem k Vánocům dostala angínu

Kromě ponožek, pyžam a spodního prádla je zvykem být obdarován knihami, alkoholickými nápoji, keramickými zbytečnostmi a drahou elektronikou. Nemoci jsou předávány jen výjimečně a navíc nezabalené do vánočního papíru.

Být nemocný na Vánoce je nemilé. Je to sice lepší než v horečkách proležet celé jarní prázdniny nebo si zlomit nohu v červenci... Ale přece jen – kdo si přeje, aby mu na tradiční fotce u vánočního stromku tekla z nosu nudle? Proto je radno chránit se celý prosinec teplou šálou, horkým vývarem a suchými botami. Nevylézat ven, pokud to není nezbytně nutné, a preventivně olizovat citrón.

Leč nebezpečí číhá všude a bacil se nezalekne vitamínů, natož kruté zimy. Ani nevím, kde jsem se nakazila. Snad v přeplněném autobuse s věčně kýčajícím plešounem, jenž si umolousaným kapesníkem otíral i krk? Nebo v obchodě, kde si prodavačka schovává kapesník do rukávu?

Již dvaadvacátého jsem se začala cítit oslabeně. Svůj obvyklý ranní půllitr kávy jsem zvedala jen stěží, dvě hodiny v nevytopeném kostele při školní besídce byly spíše pykáním za všechny zlé skutky než přiblížením se ke Spasiteli. Odpoledne jsem strávila pracovně hlídáním dvou malých dětí – na programu byla oblíbená koulovačka, válení se ve sněhu a obcházení stánků s kapry. Poté jsem již udýchaně nasedla do přetopeného autobusu a tušila zkázu. Neštěstí bylo nasnadě, avšak nechtěla jsem se vzdát tak snadno.

Nadopovaná paraleny jsem si ihned šla lehnout a celý další den jsem pila čaj s citrónem a medem, čaj se zázvorem, odvar ze zázvoru a Coldrex proti chřipce. Přes palčivou bolest v krku jsem do sebe soukala i polévku a velké množství zeleniny, nic však nepomáhalo. Ani nahořklá pachůť nastrouhaného zázvoru bacil nezabila! Bylo mi hůře a hůře.

Na Štědrý den jsem se zázračně vzchopila, jala se obalovat celery a připravovat bramborový salát, uklízela jsem, zdobila vánoční stromeček, ochutnávala polévku, utírala stůl, zametala podlahu a po rozbalení dárků jsem s horkým čelem ulehla do postele se slovy: „Nastavím budík na půlnoční!“ O půlnoci jsem však s lítostí oznámila, že se necítím, a poté se každou hodinu budila a zase usínala. Ráno jsem byla chtě-nechtě přítelem vypravena na pohotovost.

Velmi přívětivá sestra s hlasem jako bio med se na mě obořila: „Co vám jako je?“ „Bolí mě v krku,“ oznámila jsem a zrudla. Věděla jsem totiž, co přijde. „Sem jako chodíte s bolením v krku, jo?“ zvedla obočí a přísně si mě změřila. Chtěla jsem mít naráz popáleniny třetího stupně a neštovice, aby má nemoc byla viditelná už na první pohled, ale takto jsem mohla jen vypláznout jazyk, což by bylo neslušné. „Když ono to fakt bolí,“ zašeptala jsem. „A teplotu máte?“ zeptala se. „To my nevíme, my nemáme teploměr,“ přiznala jsem nedostatky naší lékárníčky, která obsahuje pouze antidepressiva a půlku plata paralenů. „Co mluvíte v množném čísle?! Mluvte za sebe!“ zavrtěla hlavou sestřička a nastavením ruky mě požádala o občanský průkaz a kartičku pojištěnce. „Vobčanku a kartičku!“

Šla jsem si sednout a čekala, až na mě přijde řada. Z ordinace mezitím vyšla dáma středních let a chtěla platit požadovaných devadesát korun bankovkou s Palackým. „Tisííicovku? To si snad děláte srandu?! Myslíte, že mám jako na vrácení? No, to nemám!“ Pohoršeně jsem zamlaskala - platit tisícovkou, to sou nápady! Naštěstí jsem už ale mohla jít do ordinace a postěžovat si na svůj krční problém.

„Máte pořádnou angínu!“ oznámila mi doktorka a předeepsala antibiotika. Nezbyvalo nic jiného, než se znovu utkat se sestrou a jít se kurýrovat pořádnými léky a ne čajíčky alternativní medicíny. Devadesát korun jsem naštěstí měla v drobných (nehodlala jsem dělat problémy) a k mému překvapení jsem byla pochválena. „No tak to má bejt! Ta to má přesně!“ Se slzami v očích jsem odcházela. Sestra se na mě dokonce usmála!

Eliška Ozogányová: Au...au...auuuu...jauvajs

Jéje...bolest fyzická či psychická??? Kdo ji zažil, nezapomene. Navždy mu zůstane v podvědomí a kdykoliv se znovu vyskytne, je zle. Ve smyslu obrazném i doslovném. Ačkoliv se navenek jeví jako velmi silná osobnost, nejen konstitučně, ale i charakterově, co se bolesti týká, jsem srab.

A jak se takový srab projevuje?? Inu, různě....

V případě bolesti fyzické můj práh bolesti klesnul sakra hluboko. V případě bolesti psychické jsem o něco silnější a odolnější. Joooo, tomu pomohla "škola života". Tak dlouho mě život mučil, až jsem se z ran osudu poučila. A naučila se podobným bolestem částečně předcházet a také (a to je důležité), jak se jich co nejrychleji zbavit, pokud se objeví.

Bolí mě žaludek, bolí mě kotník, bolí mě v krku, bolí mě celej člověk. Někdy ráno vstanu a neopařím se čajem, ale cítím se na takových sedmdesát až osmdesát let. Když se podívám do zrcadla, tak se zas ale musím pochválit. Nevypadám věru zle. Během dne se bolesti ustálí jen v určitých partiích, které se bolestivě hlásí o slovo a dávají tak člověku znát, že dosud žije.

Mimo jiné se mi tvoří často modřiny. Stačí víc zmáčknout zápěstí, ruku, nohu, cokoliv a už mi naskočí modřina. Modřina bolí víceméně pouze tehdy, když se jí dotknete.

Jednou jsem takhle nesla košík s prádlem a dveřní klika se mi připletla do cesty. Bolest, která zvěstovala vytvoření pořádné podlitiny, mi málem vhrkla slzy do očí. Práskla jsem košem na zem a sebou na postel a mnula si postiženou paži. Následující týden jsem měla možnost sledovat barevné proměny na paži od modré, přes černou, tmavě zelenou, světle zelenou, postupně přecházející k žluté a nakonec tělové barvě.... mé výtvarné umělecké sklony si užily vrchovatě.

Jak už jsem nastínila, můj práh bolesti se snížil tak hluboko, skoro ho nevidět, za což vděčím zřejmě dvěma porodům. Pokud bych měla porovnat různé druhy bolesti, tak porodní bolesti vyhrávají na celé čáře. V těsném závěsu je vrtání zubů bez lokální anestezie. A když vám pak porodník zašívá hráz bez umrtvení, je to vcelku "snesitelná" záležitost, hotová brnkačka. Ale kdybych nebyla porodem natolik vyčerpaná a oslabená, udělala bych víc, než porodníka pouze slovně napomenula.

Kdo chce zažít tu správnou bolest, ať si "vychutná" porodní bolesti každé 1-2 minuty cca dvanáct hodin v kuse. To je pak to správný sado-maso. Jenže já tyto praktiky nepreferuju, tudíž mi ani porodní bolesti nepřiřostly k srdci. Obdivuji ženy, které rodí

víckrát než dvakrát. Ale v tom bude zřejmě zakódován nějaký skrytý rozmnožovací pud, kterým nás příroda obdarovala. Přes porodní a další komplikace se znovu a znovu pouštíme do plození potomků.

Ať je bolest psychická nebo fyzická, pořád je to bolest a té by se mělo předcházet. Pokud není zbytí (málem jsem napsala "zblití") je třeba si uvědomit, že jsme jen lidé a né roboti. Tudíž i bolest je lidská. A k životu bohužel patří. Smiřme se s tím!

12. ledna 2011

Alice Barešová: Palačinky se zmrzlinou

Tentokrát to není recept, i když název je zavádějící. Ale víc už neprozradím, kdo chce, ať čte.

Jednou mě kolegyně pozvala ve volném čase na výlet nedaleko Prahy. Bylo krásně, prošly jsme se kolem řeky a pak, trochu unavené, se vydaly do restaurace, která je docela známá.

„Pojď, dáme si kafe, mám chuť na štrúdl.“

Prostředí příjemné, lidi se věnovali jiné činnosti, protože tam nabízí, kromě posezení, i jinou zábavu a tak byl prostor na rozhovor. Postižené povoláním jsme jim prolustrovaly nabídku a daly si dobrou kávu.

„Jeden závin a já palačinky se zmrzlinou,“ objednávám.

Číšník se po chvíli ukázal a přinesl naši objednávku. Osladíme kávu, zamícháme a pak se obě s chutí dáváme do jídla.

Vypadalo to krásně, palačinka samá šlehačka, chutě se mi samy sbíhaly. Po pár prvních soustech povídám: „Nechci prudit., je nedělní odpoledne a já se nebudu rozčilovat, ale ta palačinka smrdí celou ledničkou. Mají je nasmažené dopředu a podle okrajů jsou nejmíň od věřejška.“ Odkládám vidličku a začínám uskrávat kávu.

„Tak to ne! Přece si nenecháme kazit neděli! Pane vrchní“ ujala se akce a ani na chvíli nezaváhala. Využila práva reklamovat, po dohodě jsme pak vzaly zavděk radši štrúblem, který vypadal bezchybně a dobře chutnal.

„Tak vidíš, chodí sem samá smetánka a jedí oschlé palačinky,“ uzavřela to. „Dáme si je na plán.“

Jak řekla, tak jsme udělaly. Při nejbližší příležitosti jsme tam vyrazily služebně. A co myslíte, jak to dopadlo? Byly tam! V ledničce trůnily s typickou uleželou ledničkovou vůní.

Eliška Ozogányová: Můj nejmilejší šperk...diamant nebo rubín??

Víte, ono je to těžké mít nejmilejší cokoliv, když se snažíte nelpět na věcech. Šperky jako takové ovšem nezavrhuji. Naopak si jich cením, pokud jsou kvalitní a drahé. Cenné papíry by mi nepřinesly takový požitek jako třeba zlatý prstýnek s diamantem. Nejen, že hodnota diamantu neklesá, navíc efektně ozdobí ruku.

Na mé ruce je k vidění několik "zlatíček", které ráda nosím. Kochám se jimi, zirkonky se nádherně lesknou v jarním slunci. Ale můj nejoblíbenější mezi nimi není. Nerada bych totiž vyzdvihávala důležitost jen jednoho z nich.

Stejně tak ve šperkovnici leží pár kousků, které mají jistou, spíš vzpomínkovou hodnotu. Jedním z nich je pozlacené stříbrné srdíčko osázené českými granáty a jako přívěsek je zavěšen na pozlaceném stříbrném řetízku. Nevím po kom přesně je, nevím, kdo ho nosil, ani neznám jeho historii. Přesto je to milá vzpomínka na dobu minulou a na to, že ho kdysi zřejmě nosívala moje maminka nebo babička nebo tetička či prababička...

Možná to zní hodně cynicky, ale já jsem v tomto ohledu praktická. Co se šperků týká, neuctí mě nikdo "šmukem" nebo prstýnkem z pouti. Leda tak v době mého dospívání. Tehdy jsem dokonce nosívala prstýnek pletený z oranžové "bužírky" nebo hladký růžový plastový kroužek. Dnes již tyto klenoty "exoty" nevlastním. A líto mi to rozhodně není.

Ale musím přiznat, že jeden šperk má pro mne velmi velkou cenu. Vlastně dva šperky. A těmi jsou.....mé děti. Ony jsou nejzářivější klenoty v mém životě. Je bych ani za nic s nikým nevyměnila. Nikomu bych je nedala ani neprodala. Ať si každý pořídí svoje. Ony jsou mé nejmilejší šperky mého života.

V každém mém dítěti jsou navíc zasazeny ty nejkrásnější drahokamy, které na zemi nenajdete. Jejich oči. Nejkrásnější oslňující lesk, který jste kdy mohli spatřit, když se v nich odráží smích, láska nebo jen letního slunce svit. Nenahradí vám ho žádný z diamantů třpyt.

Je mi jasné, že se mi jednou rozkutálí do světa. Nebudu je, ani nechci, držet doma. I ony jednou budou hledat své štěstí a věřím, že ho najdou. Ať už budou mít

šperkovnici plnou nebo prázdnou. Přesto dál budou mít své místo v mém srdci...v mé šperkovnici.

Jiří Hrebenar: Zuby se bortí a život jde dál

Vracím se do dětských let. Když se podívám na své fotografie, na kterých je mi 5 let a sem tam chybí zoubek, tak se musím zasmát. Protože ono to už ani jinak nejde. Pokaždé jsem si uměl udělat legraci i sám ze sebe.

Musím se smát tomu všemu. Čas se točí ve spirále a já se opět navracím a sbírám ovoce silné a náročné léčby. Tenkrát mi lékaři prorokovali mnohé. Říkali, že budu totálním ležákem, že nebudu schopný jakéhokoli uvažování. V tomto se učení pánové spletli, ale v jednom měli pravdu. Říkali, že tak silná léčba, kterou jsem jako malé děčko podstoupil, zničí moje zuby.

Uplynulo pár let a už je to tady. Doktoři měli absolutní pravdu. Moje kdysi bělostné zoubky se bortí jako ztrouchnivělá tisíc let stará budova. Vápník se rozhodl, že si sbalí kufry a uteče někam pryč do lepšího místečka k životu. Zůstal jsem sám s rozpadajícími se zuby. Jsem to skvělá partie. No povězte sami, mladík, který řeší jestli si má nakrájet obyčejnou klobásku, člověk, který se bojí ukousnout banán, protože by se také mohlo stát, že přijde o další zub.

Opravdu jsem nečekal, že někdy budu řešit takové věci. Ale život je boj a tak se nedá dělat nic než jen přijmout osud a pokoušet se o nemožné. Zoubková víla, která kdysi měnila mé mléčné zoubky za zuby trvalé, se mi nyní vkrádá v noci do postele a nějakým majzlíkem ničí jeden zub za druhým. Zrovna letošní vánoce jsem si vzpomněl na ty sváteční chvílky před pouhým rokem.

Nostalgicky jsem vzpomínal na to, jak a co jsem jedl. Přemýšlel jsem o tom jak ten čas utíká. Jídlo už pro mě nabírá trošku jiného směru. Pokud při každém jídle cítíte bolest, tak si ho ani moc nevychutnáte. Zkoušel jsem kdejakou léčbu. Žádná nezabrala. Investoval jsem stovky korun do léčby a bylo to k ničemu. Ani enzymatická léčba nepomohla.

Zuby se bortí a život jde dál. Pomalu mě přestávají bavit hlášky pánů zubařů o tom, že jsem beznadějný případ a že prostě nejde nic dělat. Prý jsem tenkrát dostával coby malé děčko obrovské dávky všelijakých dryáků, které se ukládají v lidském těle no a nyní jen sklízím to, co se tenkrát zasel. Ze smrtelné náruče jsem byl vyrván za cenu pozdějších následků. Nyní platím a platím za svou touhu žít. K zubům se přidávají další a další věci. Léta přibývají, s nimi ale také i složitější a složitější potíže.

Život je hodně moc těžký a nezbyvá než se po každém otřesu oklepat a jít dál. Probděl jsem celou noc? Nevadí, musím doufat, že další bude v pořádku. Bolí zuby? Nevadí, musí se to vydržet. Po ruce je vždy ta zázračná tekutina s mazáním, která trochu uleví. A nějaké záněty dásní? To už neřeším, protože těch mám hned několik. Léčba neléčba, ono se tomu zánětu u mě natolik zalíbilo, že se mu nechce ven. Nezvaný host občas natrápí svého hostitele. Snažím se tak být zcela nad věcí, ale někdy vás taková věc dokonale semele.

Zdraví mě natrápí někdy až nad únosnou míru, ale nebojte se, já se jen tak nedám. Moje duševní síla je obrovská a zatím odolává tělesným svodům a stále se snažím po takovém zdravotním držkopádu zvednout a jít dál jako by se nic nikdy nestalo. Musím to brát tak, že bolest patří k životu a že bolest při jídle je součástí mého žití. Mám hudbu, která mě unáší do jiné dimenze a nechá všechny bolesti kdesi v pozadí. V tomto umělém světě tónů zapomínám na nějaké potíže, zapomínám na všechno co mě zlobí. Jsem unášený hudbou do hlubokého neznáma a jen tak si pluji napříč tím imaginárnem.

Když už na zubní potíže nazabírá jeden ani druhý brufen, tak je na řadě hudební vystoupení. Ve sluchátkách se na plné obrátky rozjíždí nové disko předsvavení. Nastává boj kdo z koho. Zatím jsem vyhrál já, po hodině, dvou bolestmi přejdou do normálních hodnot a já celý vysílený jen ležím na posteli a přemýšlím nad mojí teorií o bolesti. Říkám si, že jednou musela přijít aby zase v tichosti odešla. Jak já tyto její návštěvy nesnáším.

Tolik mi v těchto chvílích chybí ta pravá ruka, která by tiskla tu mojí a říkala nic se neděje, všechno je v pořádku. Tolik bych v tomto bolestném okamžiku toužil po pohlazení a o to aby mi ta milovaná osůbka cokoli říkala a odnášela mě vyprávěním svého příběhu od tělesných pocitů. Nejhorší je, když je člověk na tyto věci sám a musí si najít svou cestu na zvládnutí takovýchto vypjatých situací.

Jdu tak životem sám a hledám recept jak všechno obstojně ustát bez větších ztrát.

13. ledna 2011

Petr Kaucký: Nejsem vzorný řidič, zbývá mi poslední bod.

Dnes mi vrátili řidičský průkaz. V kartě řidiče mám nasysleno 11 bodů. Mnozí nevěří, že za rok budu ještě jezdit. Budu se snažit je přesvědčit, že se mýlí.

Asi patnáct let, co jsem měl řidičák na auto, jsem s policií neměl problémy. Až na drobné pokuty za parkování apod. A pak to přišlo. Policisté mi připoměli, že z hospody se autem jezdit nemá. Rozhodně mě neomlouvá, že to byla silnice snad páté třídy. Rozsudek zněl rok a půl, po půlce jsem si zažádal o zkrácení a bylo mi vyhověno. A prvních sedm bodů do sbírky. Poučen a napraven. S alkoholem už za volant nikdy, i kdybych jel po poli. Po roce mi tři body umázli a hned se mi lépe dýchalo.

Pak si jednoho dne jedu za zákazníkem. Koukám, zase tady měří rychlost, poslední dobou jsou tu nějak často... Zákazník měl nějaké přání navíc, říkám tedy, dojedu pro to, hned jsem zpět. No a už mě měli. 63 km/h v obci se jezdit nesmí. Obdržel jsem dva body, které mě zamrzely o to víc, že mi chyběl měsíc do dalšího odmazávání. No nic, šest bodů je ještě v pohodě. A pak přišel ten osudný den. Sobotní oslava se zajištěným noclehem, vše ideální. Ale policisté při namátkové kontrole zjistili, že druhý den v poledne bylo na řízení ještě moc brzy. Zbytkový alkohol se taky počítá. Trest uplynul a já dostal řidičák a pět bodů. Bude to těžký rok.

Mnozí si jistě řeknete, toho bych na silnici potkat nechtěl. Ale nemyslím si, že jsem nějaký pirát silnic, nebo nedej bože někdo, kdo jezdí pořát pod vlivem. Mnoho řidičů mě teď nebude chtít potkat z úplně jiného důvodu. Budu jezdit podle pravidel. Dodržovat i různé zapomenuté třicítky. A to je pro některé lidi dost nepřekonatelný problém. Trouba, který jen zdržuje. Snad mi nedá nikdo za vyučenou, jak je dnes v módě a nezabrdí mi před čumákem.

Takže všem podobným hříšníkům přeju pevné nervy. A všem spěchajícím, ať už jen tak ze sportu nebo doopravdy, se předem omlouvám, že jedu tak pomalu. Mám poslední bod :-).

Jiří Hrebenar: Nejhorší je zklamání

Nejhorší je zklamání. Věříte někomu a nakonec zjistíte, že když potřebujete podpořit a podržet, tak jste v tom totálně sami. Za pár minut se na sebe dozvíte spoustu věcí. V tu chvíli si připadáte jako totální hlupák nemající ani kousek šance a naděje na existenci.

Celá léta si myslíte, že hrajete fér otevřenou hru, ve které jeden podrží druhého. Najednou během vteřiny zjistíte, že jste naivkou a přednost před vámi mají peníze a kapitál. Celá existence člověka se zcvrkně na pár milimetrů. Sobeckost vládne a bodá. Trhá srdce na tisíc kusů a kazí nádhernou představu o budoucím životě.

Najednou toho člověka, se kterým v domácnosti žijete nepoznáváte a díváte se, kroutíte hlavou nad tím co se děje. Kde se ztratila ta milovaná osůbka? Ztratila se kdesi ve svých obavách.

Možná už nevidí, že když ona byla na dně, byl jsem to já kdo ji podpořil ve všem a ve všem ji vždy pomohl. Byl jsem to já, kdo kašlal na tělesná omezení, byl jsem to já, kdo ji řekl: "neboj bude to dobrý", byl jsem to já, kdo ji držel za ruku a snášel s ní utrpení a bolesti. Mrzí mě to co se stalo a já se zklamal, věřil jsem, že to samé by udělala také pro mě. Tenkrát jsem nehleděl na peníze, nehleděl jsem na nic, jenom na to, aby se uzdravila. Zato dnes, když potřebuji podržet také já, tak mám smůlu.

Nejfrekventovanějšími slovy jsou účet, peníze, majetek. Nejfrekventovanější větou je, že nemohu chodit, ano podle ní jsem odepsaný a musím být doma a snášet nepřízeň osudu. Najednou se cítím totálně zbytečným, takovým odpadem hodným jen k odhození do nejbližší stoky. Život je tak těžký, proč musíme neustále jen zápasit, proč to tak na tom světě je? Nejhorší je, když padáš a není nikdo, kdo by tě chytil. Někdy mám takový pocit, že se propadám hlouběji a hlouběji.

I když spolu lidé žijí v jedné domácnosti, neznamečná to, že jsou ochotni obětovat i sebe samotného. Jsem tedy sám na pustém ostrově bez kohokoli, kdo by natáhl ruku a pomohl by mi jít dál. Nevadí, já se jako obvykle oklepu a půjdu dál. Zapomenu na všechno a budu zase tím naivkou ochotným investovat do druhého člověka cokoli. Jinak to ani neumím. Proboha jak někdo může srovnávat zdraví s penězi a jak někdo může vykašlat na někoho, když potřebuje pomoc?

Zklamání hodně moc bolí. No alespoň mám jednu jistotu. Vím, že prosit o pomoc a podporu nebudu. Musím být silnějším a musím také trošku myslet i na sebe. Čas bude působit jako zapnutá žehlička. Postupně narovná rozcuhané části kdysi pěkného srdíčka. Prostě se pouze k dalším šrámům na mém srdci přidaly další velmi hluboké zářezy, které tam budou navždy.

Mám zapnuté Youtube a poslouchám svou oblíbenou zpěvačku P!NK. Zcela spontálně si překládám její texty a zjišťuji jak moc také padám a pouze místy se zachytím o kousek skalnatého výčnělku. Těch pár okamžiků jsem skutečně šťastným. Ve jménu sobeckosti je po mně žádáno abych obětoval sám sebe ve jménu duševního klidu. Toto přeci není fér, není to správné. Dostal jsem hodně, ale také jsem dával i já a tak to má být. Teď prosím o chvílku pochopení. Teď prosím o malinkou chvíličku abych se ve svých tělesných nesnázích neztratil.

Teď jenom prosím o malinký timeout na kratičký odpočinek. Jsem jenom člověk. Mám své chyby. I když to tak nevypadá, mám také své city a stojím o podporu a pomoc. Zatím natahuji ruku a ona se mi vrací prázdná. Na druhém břehu není nikdo, kdo by ji chytil a podpořil by vlídným slovem a pochopil v čem se nacházím. Vše se dá vyřešit, ale i tak je reakce a reakce. Tolik mě mrzí, že jsem se zklamal, tolik mě mrzí tato životní lekce.....

Jan Wolprecht: Mimorozpočtové financování

My chlapi tomu říkáme tajné fondy. Znáte to. Všechny své příjmy odevzdáte manželce, protože jen ona ví, jak s nimi nejlépe naložit, dostanete kapesné a s tím musíte nějak vyjít. Je jasné, že takový milodar nestačí na opulentní hodování s lepými děvami a tak nezbyvá, než si takový fond založit.

Tu zajdete do samošky vrátit prázdné flašky, tu prodáte ve starožitnostech nějakou veteš či v antikvariátě na půdě nalezený rodokaps, tu napíšete pod pseudonymem dobře honorovaný článek do feministického časopisu. Tajný fond utěšeně roste, ale na dovádění s děvami pořád nestačí. Postupujícím věkem už stejně dáváte přednost spíše nějaké té slivovičce navíc v partě místních karbaníků a tak je to celkem jedno.

A pak přijdou v životě takové chvíle, jako je třeba padesáté výročí svatby. Co té své milované koupit a hlavně za co! Pro mimořádné kapesné jít nemůžete, to je jasné. A tak sousedovi prodáte dlouho vyškemrávaného zaprášeného péráka a koupíte pěkný dárek.

"No to je krása. To's mě překvapil. To jsem ráda, že sis vzpomněl," tetelí se blahem má choť.

I já mám radost, ale jen do chvíle, kdy se zeptá: "A kdes na to prosímtě vzal. Ty snad máš nějaké tajné fondy!"

"No, mám," schlíple přiznávám, po půl století odhalen.

"To je dobře, to by měl mít každý manžel. A parlamentní komisi kvůli tomu zřizovat nebudeme," léčí mé rozpaky s úsměvem má předobrá žena.

14. ledna 2011

Tomáš Kaplan Fojtík: O zasypaných jámách

Ve chvíli, kdy v našem životě něco ztratíme, zažíváme opakovaně se vracející bolest. První vlna bolesti je při odchodu, při ztrátě. Musíme se vyrovnat s tím, že něco - nebo někdo - v našem životě prostě není. Že v našem světě chybí to, pro co jsme dosud žili, nač jsme dosud upínali naši víru, naše touhy.

Je to jako se zemřelým stromem. V zahradě vašeho života jeho umrlé torzo stále připomíná to, že tu byl. To, že v jeho stínu jste v létě četli knihu, že v jeho koruně měly hnízdo ptáci, že v zimě na jeho větvích ležely bělostné polštáře sněhu.

Vidíte torzo, které vám připomíná první bolest.

A tak necháte strom vyrvat i s kořeny. Bolí vás to, ale udělat to musíte. Musíte se zbavit připomínky toho, co vám chybí. Ne, nikdy na to nezapomente, protože ve vaší duši a ve vašem srdci navždy zůstanou vzpomínky. Paměť totiž nehraje podle vašich pravidel, ona má svá vlastní, moudřejší.

Na zahradě teď máte jámu. Věčnou připomínku ztráty. První krok je tu jámu něčím zaplnit. Ne, jizvy se nezbavíte. Té vás zbaví až čas. Čas je totiž na vaší straně, jen musíte mít trpělivost. A tak do jámy sypete kamení a hlínu, zarovnáte ji a utvoříte tak hrob, hrob své minulosti. Jenže ani to nepomůže. To prázdné místo je totiž stále mementem.

A vy víte, že strom, který pro vás tolik znamenal, je navždy pryč. Nikdy se nevrátí.

Je jediná věc, kterou musíte udělat. Poslední krok k tomu, abyste se přes tu vaši ztrátu dostali. I ten poslední krok vás bude bolet, to je ta další, třetí vlna bolesti. Na místě, kde stál krásný košatý strom musí vyrůst něco nového. Jen to vás definitivně dostane na druhý břeh. Musíte se pokusit vypěstovat něco nového, něco co vás bude těšit. Zkraje - a to je normální - si budete říkat, že nic tak krásného už vyrůst nemůže. Později si na to vzpomenete a budete se usmívat nad vlastní naivitou. Je ale důležité, aby ve vaší zahradě brzy vzniklo něco nového. Je jedno, co to bude. Nemusí to hned

být láska, nemusí to být ten samý strom. Musíte najít něco, z čeho se budete radovat, co vás bude držet při životě.

Ten strom, který zemřel, vás měl rád. A nikdy by si nepřál, aby po něm zůstala jen holá pláň. Nemusíte mít výčitky svědomí, že pomalu zapomínáte. V první řadě musíte myslet na sebe. Na to, jestli před usnutím máte důvod se usmívat. Jestli při probuzení máte chuť vstát.

Jestli máte chuť žít. To je jediné, na čem vám doopravdu musí záležet.

Jsou čtyři hodiny ráno a místo toho, abych spal, přemýšlím o zasypaných jámách.

15. ledna 2011

Lenka Leon: Můj život v milostném trojúhelníku aneb nic netrvá věčně...

... ani láska k slečně. "Bob sedí před tvým bytem a čeká na tebe", pípla mi tuhle textovka od bývalé sousedky. Ach tak! Záletníkovi se zastesklo po mojí laskavé náruči. Jenže ouha. Pozdě bycha honiti. Jednoho dne mi došlo, že musím s životem v milostném trojúhelníku skoncovat. Jednou provždy.

Říkala jsem si, že Bob je tak zaneprázdněný jeho zálety, jak by si tedy vůbec mohl všimnout toho, že jsem se odstěhovala. Když jsem začala balit první kufr, na pár vteřin nadzvednul obočí a pak si dál bezstarostně podřimoval na jeho oblíbeném otomanu. No jistě, jsem mu volná. Jako kdybych to za ta léta v tom milostném trojúhelníku nepochopila. Ale už jsem měla dost těch jeho půlnočních extempore, těch jeho žárlivých scén a věčných záletů. Jsem silná žena a odhodlaně беру život do svých rukou. A kromě toho - s novým správcem naší budovy jsem měla pocit, že jsem se ocitla spíš v nějakém cirkuse, ve vykřičeném domě. Moje osmdesátiletá sousedka se odstěhovala do domova důchodců. Boba v lásce zrovna moc neměla, ale jemu to bylo celkem jedno a drze se k ní čas od času dobýval. Stařenka však byla neoblomná a vždycky statečně odolala jeho šarmu.

Místo ní se do bytu vedle mě nastěhoval mladý pár. Vídali jsme jej velmi sporadicky, ale o to víc jsme jej slyšeli. Co vám budu povídat. Stěny jsou tady skoro jako z

papírů, to kdyby náhodou přišlo zemětřesení. Jenže to zemětřesení přicházelo každý večer a každou noc a jeho hlavní aktéři - tedy zejména vokální aktérka - by to s přehledem natřela nejedné pornohvězdě. Takoví byli moji noví sousedí. Když pak ta pornohvězda začala koketovat i s Bobem, došlo mi, že takhle už to zkrátka a dobře dál nepůjde. Našla jsem si nový byt, panu správci zamávala na rozloučenou a začala se stěhovat do nového.

Bob si zřejmě myslel, že si jen přerovnáвам šatník a dál se líně válel na tom jeho otomanu. Pak se pár dní neukázal a tak jsem si říkala, že je to asi dobře. Sbalím se a už ho nikdy nevidím. Srdce mi sice tlouklo ostošest, ale věděla jsem, že musím být statečná.

Přišel poslední den. Zbývalo už jenom uklidit a v klidu zabouchnout dveře. Bezmyšlenkovitě jsem drhla kuchyňskou linku, když znenadání vrzly dveře. Do prázdného bytu si to vplulo jeho veličenstvo Bob. Lekla jsem se, to vám povím. Rozhlédl se přísným zrakem ostříže a ten pak zabodnul přímo do mě.

"Jeje, Bobe, to je od tebe hezký, že ses přišel rozloučit, bude se mi po tobě stejskat", zachraňovala jsem situaci rozpačitým hlasem. Bob však dál nevěřičně zíral, vždyť i ten jeho otoman byl fuč! Jak jsi mi tohle mohla udělat, ty, ty, ty.... dál mě probodával tím svým kukučem. Otočila jsem se k němu zády a dál šmrdlala kuchyňský drez.

Ach, jak jsem si mohla dovolit takovou troufalost! Bob měl vždy navrch, vždy mi dával jasně najevo, že nejsem jeho jediná. Tolik večerů jsme strávili v objetí, tolik hezkých okamžiků spolu prožili! I když po večeři vždy odkráčel za sousedkou. A najednou jsem to já, kdo je na koni. Pan Dokonalý, který už najednou není Pan Dokonalý. O, ty svatá prostoto! Ty jedna nevděčnice nevděčná. Uražená ješitnost proměnila Boba v šelmu, která si z mého bytu udělala trampolínu a zuřivě skákala sem a tam po těch zaprášených parketách. Přihlížela jsem trochu provinile, ale jenom do momentu, kdy ta šelma zcela neomalenež vyskočila na mnou právě naleštěnou kuchyňskou linku. Měla bych podotknout, že Bob měl poměrně dobré vychování, na němž jsem se velkou částí podílela i já. Jenže to bylo v mžiku pryč. Bob se provokativně producíroval po sporáku a barovém stolku jako smyslu zbavený. Dál jsem se točila zády, nenechám se přece vyprovokovat tímhle ješitou!

Vynesla jsem odpadky, dala pár věci do auta a znovu přejela hadrem tu pošlapanou kuchyňskou linku. Adijé, vykřičený byte! Ještě jsem nakoukla do koupelny, abych se přesvědčila, že se všechno jenom leskne, abych pak už mohla v klidu zabouchnout dveře od bytu. Místo toho jsem však spatřila obrázek jako z apokalypsy. Na tom vyleštěném a nablýskaným záchodovém prkýnku seděl Bob - a pil ze záchodový mísy. Co pil, přímo lemtal! Tak dlouho jsem ho odnaučovala od téhle prapodivné etikety až se mi to podařilo. Stačilo však par minut a moje veškerý snahy a dobrý úmysly vzaly za svý. V angličtině mají pro takovou situaci velmi trefné spojení: "It went down the toilet". Jeho pomstychtivý pohled mluvil za vše.

Asi týden nato jsem se rozhodla zastavit za mou bývalou sousedkou. I přesto, že jsme věděly, jak nás Bob jednu s druhou podvádí, tak jsme si navzájem nervaly vlasy a nečastovaly se nevybranými výrazy. Bob se zrovna někde toulal a když za námi tedy konečně dokvacil, nechtěl mi věnovat jediný pohled. Stálo nás to hodně přemlouvání a pokusu polapit jej do náruče. Nakonec tedy svolil, ale jenom na chvíli. A zase zmizel za rohem. Je to přece starosta naší ulice a musí dohlédnout na pořádek ve svém revíru. Je to náš lamač srdcí. Náš kocour Bob.

Když jsem se pak konečně usadila na tom mém otomanu, najednou tak prázdným, trochu se mi po Bobovi zastesklo. Kdo na mě teď bude večer co večer čekat? S kým si teď budu vychutnávat mého oblíbeného tuňáka? S kým se budu tulit?

Dlouho jsem však naštěstí netesknila. Jaro rychle nabralo obrátky a kocoura vystřídal zajíček. Ale o tom zase třeba někdy jindy.

A víte, že Bob opravdu ještě nějaký čas chodil ke dveřím toho mého starýho bytu a s nadějí čekal, že se objevím?

Musím se však přiznat, že jednou za čas se projdu tím Bobovým revírem. Jen tak nenápadně. Co kdyby náhodou... Inu znáte to - stará láska nerezaví.

16. ledna 2011

Zdenka Bellingerová: Tančím - i když jako slon v porcelánu

Ledová kluziště, dnů minulých, nás nutily na chodnících tančit ... no, vlastně nás nutily taky proklínat pitomou zimu, práskat kostmi, skřípat zuby a večer přikládat na modřinová místa na našich tělech chladivé obklady .. a to vše v rytmu čačača ...

Tanec nás provází den po dni .. vede nás všedností krok sun krok .. viděla jsem ráno na zastávce pána s aktovkou, který se sluchátky na uších protančil přes ostrůvek až ke schodům do tramvaje. A byla jsem na svatbě, kdy nejkrásnější částí, byl půlnoční tanec novomanželů.

Já nechodila do tanečních a trpěla na všech maturitních plesech. Sice umím základní kroky základních tanců, ale nemám ráda když ke mně někdo přistoupí se „smím prosit“ a slušnost si žádá říct „ano“, ale v duchu si říkám uáááá ... když tančím s někým vysokým a on mi funí na pěšinku ve vlasech, když tančím s někým menším a on mi funí do výstřihu ... líbí se mi tanec, když lidi tančí pro radost z tance .. já jsem ve stresu, že špatně vykročím, pošlapu svému protějšku nohy a nebo srazím jiný tančící pár ... na jednom maturitním plese, při takovém tom hromadném tanci, kdy všichni dělají hada, šlapou po sobě a taneční mistr vykřikuje hop, hop,hop, levá ruka, pravá ruka, hop, hop, hop .. jsem se držela pána, který byl nacpaný v obleku, který ho očividně škrtil, byl červený v obličeji, lesknul se mu obličej a v očích měl uštváný výraz – myslím, že nebyl moc šťastný, že se ho neznámá žena drží za pneu u pasu a soustavně mu šlape po patách – když tanec skončil, usmívali jsme se na sebe a omlouvali se navzájem ...

Ale miluji filmy o tanci, moc se mi líbí, když někdo tančí jakoby se vznášel a dokonce v páru .. to si pak taky v duchu říkám uááá, ale velmi pochvalné uááá .. ráda protančím bytem s prachovkou v ruce, práce se pak zdá jednodušší ... moc mě bavila capoeira, kde jsem mohla pomlátit jen sebe .. strašně obdivuji svého malého kamaráda, který tančil ve státní opeře .. a chodila jsem do kurzu singl tance, který mě bavil a zvláště pokus o tanec samby, při kterém jsem si v duchu zpívala „s dřevěnou nohou“ - mi ještě dneska vyvolává na tváři širokánský úsměv ...

A líbila se mi návštěva zumby, kde jsem se sice potila jako prase v létě, ale zároveň jsem se usmívala div mi neruply tváře .. miluji svobodný tanec, kterým neomezím svobodu někoho jiného ...

Zatančíte si? :)

17. ledna 2011

Eliška Ozogányová: "Pořádek je pro blbce, inteligent zvládá chaos..."

Něco na tom možná bude. Ale vše má své meze a je jen na nás, jak nastaveny ty meze máme. Já nejsem typ, který by lítal po bytě s prachovkou nebo vysavačem několikrát denně. To fakt ne. Vyluxovat je nutné minimálně jednou za týden, neb jsem alergická na domácí prach. Alergická doslova. Obrazně je mi prach úplně ukradenej.

Samozřejmě, že jakmile vytáhnou děti paty z domu, nejčastěji do školy a do školky, chodím, rovnám a sbírám, co se kde válí a zájem svého majitele dočasně ztratilo. Ale do pořádku v jejich pokojích se jim nepletu. Jestli pravidlo v úvodu platí, tak ten svůj chaos v pokoji zvládnou, neboť jsou oba dost inteligentní.

Když už je toho moc a někdy vážně je toho moc, tak začnu řídit. Nevím, jak se toto projevuje v jiných rodinách, ale u nás se to projevuje zvýšením hlasu, dodáním na důraznosti s vydatným přispěním rozdávání ultimát. A najednou prádlo (pověšené na všem dostupném v pokoji teenagera) mizí tam, kam skutečně náleží. Dceři stačí říct, že co najdu na zemi, vyluxuju a už to nikdy neuvidí a je v "cukuletu" taky uklizeno. Už se ale raději nepídím, KDE je vše uklizeno.

Když ležím ve vaně a v zasněném záklonu opřená o kraj vany zaregistruju v rohu místnosti houpací síť pavoučka, nechává mě to v klidu na dobu určitou. Pokud se nějakým zázrakem nestane, že pavučinka zmizí, chodím po bytě se smetákem a vymetám každý kout. Jenže ouha! Stropy jsou vysoko a na štaflich chodit neumím. Většinou tuto zálibnou činnost vyfasuje můj drahoušek. Syn raději ne, ten by vše zřejmě odřel a pavučiny namatlal i tam, kde původně nebyly. Ne, že bych mu nevěřila, ale znáte dnešní mládež. Raději to udělají špatně, aby jsme to po nich příště nechtěli;-)

Synáček pravidelně luxuje schody a chodbu. Odpadky vynáší, jen když mu je strčím do ruky. Občas i vyveze popelnici. Někdy ji dokonce i prázdnou zaveze.

Luxování je fakt nutné, ale nesnáším tuto činnost. To budu raději práť a žehlit bezdomovcům. Tak se postupně této domácí činnosti zhošťuje můj partner. On je vcelku zlatíčko, když slýchám litanie od jiných žen. Můj drahý je schopen mi pomoci téměř v každém odvětví, které se týká domova a domácnosti.

No řekněte, který choť, muž, přítel vám pomáhá v kuchyni? Který vyluxuje? Který odnese prádlo, abyste ho nemusela tahat? Který vám vydrhne zadělaný "tlakáč" (tlakový hrnec)? Který vám pohlídá dcerku a který třeba vlastnoručně vyrobí poličky a věšák?

No nebudu ho moc vychvalovat, protože i on má své mouchy, o některých jsem napsala ve článku "Bez ladu a skladu".

Ať je to, jak chce...nejsem oběť přehnaného uklízení, ale ani nejsem příznivcem špíny a bordelu. Uklízím spíš pocitově. Když mám pocit, že je to potřeba, tak to udělám. Když mám pocit, že to má čas, tak to počká. Nikdy se ale neobviňuju z toho, že jsem bordelářka, když něco odložím.

Protože:

"Co můžeš udělat dnes, odlož na zítra. Nejlépe až na pozítí!"

18. ledna 2011

Horst Haslbauer: Neposlušný čtyřnásobný děd v nesnázích.

Chtěl bych, vážení čtenáři, blogeři a diskutéři, znát VÁŠ názor na následující záležitost. Obdržel jsem od BlogIdnesu mail odesilatele (Mailer) tuto zprávu: PROSÍM, UŽ NEPIŠTE (bez vykřičníku). JE SPOUSTA UŽITEČNÝCH A PRO VÁS ZVLÁDNUTELNĚJŠÍCH KONÍČKŮ. Jelikož má odezva na EM adresu odesilatele se mi vrací, odpovím mu touto cestou.

Mladá osobo (netuším jakého jste pohlaví), děkuji za Vaše doporučení. Sice by mě zajímalo, co Vás znervózňuje na mém psaní, ale to mi zřejmě neprozradíte. Nemusíte mě číst, ale podotýkám: něco napsat umí BEZMÁLA každý, ale prožít to na vlastní kůži nebývá lehké. Zřejmě jste politický fanatik, anebo Vám někdo (partnerka?) ubližuje. Také si myslím, že jste nikdy neprovozoval žádný sport. Váš věk a profesi bych také rád znal. Je mi smutno, můj okruh známých pomalu vymírá. Již tu není mnoho těch, kteří dokážou dýchat vlastními silami. A pro ty píši. A o těch poctivých, pracovitých, s mozolnatými dlaněmi, co ODEJÍT MUSELI, píši, aby se na ně nezapomnělo tak rychle. Řemeslníci většinou nepíší, jejich ruce pomáhají lidem jinak. Proto mám SNAHU o nich psát v Autobláznech, v Transfuzi A.H., Ruksaku, legraci, erotice a smrti a Ruksaku za ostnatým drátem. Nečtěte to prosím, nic by Vám to neříkalo. Píši o ČESKO NĚMECKÝCH vztazích několik sekund před ukončením

2. světové války a dále až do současnosti. Kvůli komunistům jsem musel opustit rodinu a zem s mnoha přáteli. Doporučil bych Vám, číst KORESPONDECI Voskovce a Wericha, nevěřím, že u toho vydržíte do konce. Raději do sebe vstřebávejte Viewegha, píše technicky dokonale, ale bohužel si musí vymýšlet, ve svém životě toho ještě mnoho nezažil. Přeji mnoho přátel, kteří Vám budou vyhovovat – a hlavně Vy jim! Odhodte závoj, odhalte tvář! Rád bych si s Vámi vyměnil některé poznatky, pokud tedy nejste sám VŠEMOHOUCÍ. Že by to od VÁS, v dnešním moderním a svobodném světě, byla pouze diskriminace? Také možné, že jen otcovská rada. S pozdravem starožitný muž.

PS: jen ještě upozorňuji, svou hubou jsem schopen pobavit dav obyčejných lidí, a co VY, osobo? Možná Vás ještě zažiji na postu ministra, musíte si ale pospíšit

PS II: ještě dodatek. Mé psaní je vlastně reportáž (na oprátce ne) o mém životě, jediné dědictví, které tu pro pozůstalé po mně zůstane. Pracoval jsem celý život pouze rukama, a těmi se většinou bohatství nezanechává. Doporučuji i jiným. A abych pozůstalým nepřítížil finančně, prosím o rozpuštění v ŽÍRAVINĚ.

PS III: Neznámá osobo, proč již zmíněné doporučení jste nenapsal jako diskutér, abych mohl reagovat, když na Vaši EM adresu se mi prorazit nedaří?

Jan Wolprecht: Trestní oznámení

Naše štamgastská trpělivost s nově zvoleným starostou přetekla, když bez důkazů obvinil našeho milého hostinského, že víno ředí vodou. Přitom musí, z věčně umatlaných a neprůhledných püllitrů, dobře vědět, jak se hospodský vody štítí.

Rozhodli jsem se podniknout protiútok. Vojta, vrátný u okresního soudu, právně z nás nejvzdělanější, vzal do ruky tužku a jal se sepisovat trestní oznámení. Nedokážeme totiž pochopit, jak je možné, že starostova agrární firma nevykazuje vůbec žádný zisk, přestože z kravína každý den odjíždí plná cisterna mlíka. A kde bere na stále nové kravky a elektrický ohradník, je již zcela mimo naše obzory. Druhé trestní oznámení jsme podali kvůli zcela novému traktoru Challenger. Z jeho kabiny se na nás povýšenecky šklebí, svou pomalou jízdou brzdí dopravu v obci a napadaný sníh nám zlomyslně nahrnuje před vjezdy do chalup.

Obě tato trestní oznámení společně s výzvou k odstoupení jsem vyvěsili na obecní úřední desku, starosta na ně dosud nereagoval, jen hospodský něco říkal o tom, že už mu na příští rok obec už asi hospodu nepronajme.

Pavla Hrubantová: Uvaha o životě

Často se sama sebe ptám jaký smysl má můj život. Hodně často si připadám osamělá přátele na mně nemají čas, a tak většinu času trávím sama při filmech se sklenkou alkoholu. Jediné co naplňuje můj život, je práce skoro každý den mě nutí vstát z postele, kupodivu mě stále baví. Při práci totiž zapomínám na všechny starosti, a navíc tam je skvělá parta lidiček kteří mě umějí potěšit. Všichni mě tam mají za optimistku která se stále usmívá ale zřejmě se ze mně stala dobrá herečka protože ne vždy mi je do smíchu. Občas se směji i věcem které mi vtipné nepřipadají. Třeba tomu kolik jsem měla chlapů, trápí mě to že to byly převážně známosti na jednu noc, a že si pomalu přestávám vážit sama sebe, toužila jsem po objetí ale oni chtěli víc a já nikdy neřekla ne. Také mě trápí že se za mě asi pomalu stává alkoholička. Hodně často mi připadá můj život prázdný. Velmi často mám pocit že mě nikdo nepotřebuje, hodně lidí mě odsoudilo, za mé chování. Mrzí mě to, protože kdyby mě opravdu poznali změnili by názor, ale já jsem v některých věcech hodně uzavřená, a nedokážu jim ukázat své právě já, nedokážu jim ukázat co mě zranuje, nedokážu jim říct jak mi jejich slova ublížili, protože nechci ublížit já jim. Denodenně se ptám co jsem udělala špatně, proč neumím být šťastná, proč chci utéct za hranice tohoto světa, chci se probudit ze zlého snu jenž snem není. Ale jak? Štve mě jak se stále lituji hodně lidí je na tom daleko hůř než já, mají těžší život. Já bych měla být docela šťastná i když jsem sama, mám práci která mě baví, bydlím sama, nikdo mi nediktuje můj život, jsem zdravá. Ale i přes ty všechny pozitiva, jsem nešťastná pesmistka, obyčejná holka které něco schází láska objetí, spřízněná duše

K psychologovi jsem chodila ale moc to nepomohlo, mám pocit že i v sedmnácti může být člověk zklamaný životem prošla jsem si hodně hnusnými věcmi, otec mě mlátil, a matka se mě nikdy nezastala, nedokážu jim odpustit zklamala jsem hodně lidí protože mi nedokázali pomoci. Hodněkrát jsem byla i na psychiatrii (deprese sebepoškozování) brala jsem i prášky ale nic mi nepomohlo. Nevím co má dělat abych dokázala být šťastná či abych alespon byla spokojená, ale úplně by mi asi stačilo kdybych se dokázala přestat trápit a obvinovat že si za vše můžu sama.

Tomáš Kaplan Fojtík: Život po odbočce

Jak zvláštní je potkat dámu, která do vás byla před lety zamilovaná. Jak zvláštní je sledovat, kudy se ubíral váš život, a kudy její. Jak zvláštní je sledovat život, jenž se ubíral po odbočce, kterou jste učinili v sladké nevědomosti.

Potkáte člověka, o kterém se dozvíte, že vás před lety miloval. Člověka, který čekal na příležitost se o své city s vámi podělit. Na příležitost, kterou jste mu nikdy nedali. Potkáte člověka, o kterém jste dosud nevěděli, jen jste slyšeli její příběh nenaplněných citů k vám. Ba co hůře, ten člověk je vám najednou neuvěřitelně sympatický. Uvědomujete si, co jste tehdy měli vědět. Jaký ten člověk je a jak by vám spolu dnes mohlo být.

Vnímáte jeho příběh, příběh po odbočce. Jednoho dne jste se dostali v životě do okamžiku, kdy jste šli jinou cestou, než on: člověk, který čekal na šanci vás okouzlit. Jenže ve vašem životě se objevil příběh, který oslepil okolní svět. Příběh lásky a naděje. Vydali jste se jinudy, a od té doby jste na jiných cestách.

Náhoda ale chtěla, abyste onoho člověka po letech potkali. Konečně před vámi stojí ten, komu jste řekli beze slov "NE", odpovědi na nevyřčenou otázku. Víte, že jeho cesta je šťastná, má spokojený život a na nic si nestěžuje. Těší vás to. Ale taky nemůžete popřít, že vás to v dnešní době mrzí. Ne jeho štěstí, ale vaše tehdejší rozhodnutí, které jste vlastně neudělali vědomě, věci se prostě stávají a tento příběh se prostě stal.

A ten váš příběh neměl dlouhého trvání, a neměl dobrý konec. Vlak vykolejil a vy musíte dále jít pěšky. Teď vidíte, že její vlak pokračuje šťastně dál. A vy si říkáte: jaké by to bylo, kdybych v tom vlaku dneska seděl já? Pár společných chvil a pár nezbytných vět. Ale i když nemluvíte, vaše duše a srdce přemýšlí. A vnímá.

Být kouzelník, mávli byste Čarovnou Hůlkou a vrátili čas. Nad tím přemýšlíte ve chvílích, kdy vaše slova mlčí. Ale co když by to k ničemu nepomohlo? A nebo co když by vaše společná cesta po koleji života měla nepříjemný průběh? Nakonec - čas nikdo vrátit neumí, na čas jsme všichni krátkí.

Přemýšlíte o zásadnosti malých rozhodnutí. Těch rozhodnutí, o jejichž budoucím významu jste v čase jejich uskutečnění neměli ponětí. Přemýšlíte o tom, jak malé odchýlení našeho života má v budoucnosti zásadní význam. Kéž by člověk mohl vědět, co se stane, udělá-li krok vlevo místo vpravo, co se stane, pojedete-li tou či onou tramvají, nebo co se stane, počká-li nějaký čas s příběhem, který nesměle začíná, když máte nejasný a neurčitý příslib jiné story.

Nesmíme takhle přemýšlet, zbláznili bychom se z toho (ti škodolibější patrně došli toho názoru, že v mém případě ta šílenost již nastala). V lidském životě neexistuje žádné kdyby, co by, pokud. Existuje jen to, co se doopravdy stalo, k čemu doopravdy došlo. Jen to a nic jiného.

Je vám smutno, když poznáte byvší chybu. Víte, že teď už nemáte žádnou možnost ji napravit. Přesto vám to může být k něčemu dobré. Poučit se z chyby a pokusit se ji příště neudělat.

Ale víte co? Tuto chybu už třeba neuděláte, ale nikdy nevíte, jestli další vaše rozhodnutí je správné, nebo zda se později ukáže jako mylné a další krásná bytost odejde po jiné cestě.

Vítejte v životě. Jiný nebude.

19. ledna 2011

Jan Wolprecht: Každá správná veverka,

nosí rifle Severka, dělali jsme si kdysi legraci z jediných českých kalhot modré barvy, které měly alespoň vzdáleně připomínat prakticky nedostupné džínsy. Pokud je někdo koupil v Tuzexu či vyloudil na strýci v americe, byl námi tesiláky a manšestráky zbožňován i nenáviděn, to podle povahy. Nosit potom takové imperialistické oděvy do práce či do školy bylo otázkou cti a určité odbojnosti, protože modrá z nějakého důvodu dráždila i šéfy a ředitele škol, kteří zhusta toto ošacení zakazovali, jako nedůstojné socialistického člověka.

Vzpomněl jsem si na tyto vzdálené doby, když mi vnučka řekla, že rifle od Vietnamců nechce, neboť nejsou značkové a ve škole by nebyla in. Vysvětlila mi, že jí samotné by to bylo jedno a na nějaké značkové zboží vcelku kašle, ale že se musí ohlížet na mínění kolektivu a nemůže se odlišovat, by se nestala vydědencem.

Až doteď jsem rozdíl mezi značkovým a neznačkovým zbožím nechápal. Teď už mi je jasný. Značkové zboží je takové, které musíte mít, abyste nebyl za blbce. Našil jsem si tedy na zánovní montérky tři bílé pruhy na nohavice a na zadní kapsu Wrangler a vydal se mezi chlapy do hospody. Sklidil jsem ovace ve stoje a nikdo mi již neřekne jinak než Frikulín...

Jan Wolprecht: Přimlouvám se za znovuzavedení soubojů

Jako odpověď na urážku otřít svou ušmudlanou pracovní rukavici o nestoudná ústa a dotyčného pak proklát kordem či prodravět kalenou střelou.

Žádné soudní tahanice, žádná nekonečná slohová či rétorická cvičení ve sdělovacích prostředcích, žádné pot'ouchlé pomluvy. Každý by si dvakrát rozmyslel s nějakou urážkou či nepodloženým tvrzením vyrukovat. Buď by musel podstoupit souboj s nejitým výsledkem nebo by byl prohlášen za zbabělce a nikdo by si o něj ani hrábě neopřel. Razantně by ubylo politiků, novinářů a dalších žvanilů. Větší část by byla shromážděna v takzvaných zbabělostních domovech, menší část by odpočívala pod žulovou deskou za hlasitého nařikání svých několika příznivců.

Zvláště pikantní souboje by se mohly přenášet přímým přenosem, třeba místo fotbalu nebo zasedání parlamentu. Na některé souboje se těším už teď.

Petr Klíma: Sex, drogy a zdravá výživa

Jeden kamarád mě oslovil s tím, že začal chodit do posilovny a, aby akceleroval proměny svého těla, chtěl by se se mnou poradit ohledně jídla. Poslední dobou začal totiž trochu přibírat. Já nejsem žádný výživový poradce, na druhou stranu musím říct, že po tom, co jsem se od něj dozvěděl, se považuji za vysoce poučeného člověka.

Bylo asi deset večer a my jsme se vraceli autem po prázdné silnici do satelitu na okraji Prahy, kde oba bydlíme.

Začal jsem otázkou:

„Co jsi dneska snídal?“

Měli jsme přednášky o sexu, o bezpečném sexu, o nebezpečném sexu, o pohlavně přenosných chorobách, o drogách, o nebezpečí závislost na drogách, přišla nám vyprávět depresivní paní z pracovního úřadu, která nám tvrdila, „že ať si jako vůbec nemyslíme, jo, že to, že máme vejšku, jako, neznamená, že si pudeme sednout za kasu v Albertu“.

Neříkám, že bych zařadil přednášky o zdravé výživě místo těchto seminářů, pokud někdo tam nahoře usoudil, že jsou potřebné, asi jsou a já jsem asi poučená statistická výjimka. Ale myslím, že bychom se mohli vzdát dvou dalších hodin z nějakého předmětu a vytrpět si další seminář. Tehdy v biologii jsem měl prostor asi třiceti minut, což bylo málo. Za takových devadesát minut by se dalo sdělit vše, co obyčejný člověk potřebuje k tomu, aby věděl, jak jíst.

Pokud víte, jak jíst, můžete přestat číst. Uvedu zde pár základních věcí.

Hubnete, když tělo vydá více energie, než přijme. Můžete buď jíst tak, abyste snížili příjem energie, nebo tělo zatížit (sportem), aby jí víc vydalo. Nejlepší je kombinace. Pečivo, brambory, těstoviny, růže jsou obecně mnohem energeticky bohatší než masa všeho druhů.

Pokud máte hlad, je to špatně, tělo se lekne a začne energii brát ze svalové hmoty, vlastně jíte sami sebe, zatímco energii z potravy ukládá v podobě tuku. Takže jakmile máte při dietě dlouhodobě hlad, pravděpodobně nezhubnete, led že byste nejedli vůbec a tím si zaděláváte na problémy.

Že je na tyčince napsáno fit, neznamená to, že když jich sníte deset, zhubnete, musíte sledovat energetické hodnoty. Taková müsli tyčinka má na sto gramů asi 1400kJ (přičemž pokud chcete zhubnout, měli byste požít tak 6000kJ).

Že jsou věci zdravé, neznamená, že jsou dietní. Pro zdraví jsou například skvělé ořechy a všemožná semínka. Jsou ale skoro jen z oleje (tuku) a ten má na sto gramů 3700kJ.

Důležitý je pitný režim, jednak vodou můžete efektivně zmírnit pocit hladu a jednak zmenšit porci, která se do vás vejde. Samozřejmě pijeme vodu, ne slazené minerálky nebo dokonce džusy (na které se z výživového hlediska nahlíží spíše jako na jídlo, než na pití)

Můj osobní tip a trik je kofein. Když tělu uberete energii, je unavené a trvá, než si na nový režim zvykne. Kofein tuto energii supluje, navíc stresuje svalovou hmotu a tak už jen přítomnost kofeinu v těle zapříčiňuje spalování tuku (proto se třesete, když vypijete moc kávy). V současnosti samozřejmě na žádné redukční dietě nejsem, ale

něž jdu do posilovny, vždy si vezmu 200 mg kofeinu (odpovídá asi čtyřem espressům).

Užitečné je napsat si, co sníte, než to sníte. Toto jednoduché pravidlo vás donutí si dvakrát rozmyslet, než budete nějak hřešit. Tady je příklad mých jídelníčků z dob, kdy jsem hubnul.

Zde uvádím odkaz na stránky Stob, které jsou asi nejužitečnější v ohledu čerpání informací o zdravé výživě

<http://www.stob.cz/>

Tereza Rozová: Až přijde čas

Až přijde čas, že bychom mohli, tak čas kdy jsme mohli, už uplynul (Marie von Ebner-Eschenbach)

V nebi, vysoko nad našimi hlavami tam, kde nelétají ani letadla, je překrásný palác celý ze zlata, zdobí ho vysoké věžičky a kulaté sloupy, palác podpírají huňaté obláčky mraků a on jako hausbót pluje prostorem. V paláci žijí andělé, jsou krásní, buclatí se zlatými kudrlinkami, přes bedra zlatá roucha a ze zad jim vyrůstají křídla s bílými prachovými pírkami, která jim v zimě padají, a když přejdou přes mraky, promění se ve sněhové vločky a padnou k zemi, kde k nim přibydou další a další.

Andělům vládne krásná žena, kůže jako smetanu, dlouhé zlaté vlasy a na sobě hedvábné zářivé, bílé šaty se zlatým vyšíváním, její společnice, o trošku méně krásné, tkají každému žijícímu člověku hedvábnou nit osudu, vždy když život člověka končí, udělají na konci uzle. Jen ti vyvolení, kterým udělají uzle, dva se promění v anděly, další tkadlenky a palácovou stráž, jdou do nebeského paláce a žijí rajským životem. Stanou se nesmrtelnými, ale ti kteří se dostanou až do paláce a podlehnou kráse nebeského drahokamu, kousek uštípnou nebo se dokonce pokusí ukrást celý drahokam, jsou svrženi z nebeských výšin a jejich duše zatraceny, potom bloudí a nenajdou klid.

Do nebe přišel chlapec a všichni ho tam měli moc rádi. Aby také ne! Byl jedinečný, snažil se rozdávat radost, sám se naučil hrát na nebeskou loutnu, harfu i varhany a všem ostatním obyvatelům nebe často hrál krásné melodie a doprovázel je svým andělským hlasem. Zpíval o opravdových věcech, o tom co ho trápilo na ostatních. Byl to skromný anděl a pro ostatní by se rozdál. Někdo říkal, že je zvláštní, ale pro všechny byl nepostradatelným.

Kde kdo by řekl, že tomuto andělovi v nebi nic nechybí, ale on v sobě dusil své smutky, nikomu se nesvěřil, ani nejlepším přátelům.

Jednou už nevěděl, jak dál a proto šel a snažil se ukrást nebeský drahokam, věděl, co ho čeká, ale on to tak chtěl. Při pokusu o krádež se nechal chytit. Příští den ho čekal trest. Anděl zmizel v černé díře a s ním i jeho skutky, dobrota a melodie, které vydrnkával na loutnu.

Nebem se tato zpráva rychle roznesla a všude zavládl smutek... Ostatní se ptali proč? Jaký měl důvod? Ale jeho nejbližší věděli, že to tak chtěl, i když nechápali, co ho k tomu vedlo. Možná špatní andělé, kteří jsou i v tak posvátném místě jako nebe, protože přetvářka, sobectví a nenávisť jsou všude.

Ať už to bylo cokoliv, všichni doufali, že v tomto činu našel to, co tolik hledal.

Tkadlenky udělaly na konci jeho hedvábné nitě osudu třetí uzel...

20. ledna 2011

Jan Wolprecht: Mne nesečtete!

Jsem snad nějaká ovce či čuník, aby o mně měl přehled kdejaký ouřada a posmíval se mi, že mám jenom dvě ledničky a jednu manželku?

Navíc jsem hrozný lenoch a vyplňování formulářů mi kroučí ruce tak, že neudržím průpisku.

A co je komu do toho jaké máme například "vztahy mezi společně hospodařícími členy bytové domácnosti". Těm co je budou mít špatné odeberou děti či vydělávajícího otce rodiny? A to už nemluvím o vyloženě neslušné otázce o "postavení v zaměstnání". A na "bydliště matky v době narození" si vyloženě nevzpomínám a těžko se zeptám.

Po dobu sčítání se zamknu na sedm západů a upadnu do zimního spánku. Ostatně v minulém životě jsem byl medvědem a tak s tím nebudu mít problém. Pokud tyto objektivní důvody na úředníky nezaberou, odpustím si po celý rok jedno čepované pivo denně a ušetřený peníz vrhnu do nenasytného státního chřtánu. Mé peníze dostat mohou, ale mne nedostanou!

Kdyby ten jankovitý stát hned nespouštěl bandurskou a nevyhrožoval pokutou, slušně poprosil a poskytoval služby za které je placen, to by byla jiná, ale takhle ani náhodou.

Květa Martincová: musím curat

řikam svemu příteli Mangovi, zvyším moje snecci tempo chuze na nejvyšší možnou rychost a uhaním na wc. curam, uleví se mi a s úsměvem na tváři se vracím za Mangem. on se taky na mě usmívá a přivítá mě divnou otázkou: "ty jsi zvejkala krysu?".

no koukam jako blázen, a tak ani moc nepřemyslím co tím chce básník říct... jsem silně překvapena pořád s výrazem blázna...

za chvíli se vzpamatuju rozchechtám se a řikam: "co ty? co to povidáš? jakou krysu jsem zvejkala? cha cha cha, no je to dost drsný." poslední větu mě teda určitě nerozumel, česky se učil teprve pár měsíců, i když úspěšně, často mě překvapoval novými slovíčky. on je to můj zlatý lingvista, ovládá němčinu, materskou anglickou angličtinu, francouzštinu, norštinu, španělštinu, a trochu polštinu. a ještě stripky několika dalších jazyků. tak jsem mu to ještě zopakovala v angličtině a on se jen smál a pak s velkým důrazem řekl curat a to s odmlkou po dlouhém ú (háček, kroužek) vyslovil rat, a já už jsem pochopila a rehtali jsme se jako o závod, já navíc s úlevou, že je můj miláček v pořádku. chew/zvejkat rat/krysa/u se vysloví cu-rat. bavíme se tím někdy dodnes. Mango mě často k mé radosti slovně překvapí, no, jo, je to můj poklad. nuda s ním není. jasné je že je to věstí legrace pro ty co nejdí krysy.

zrovna nedávno jsem se dočetla, že v číně je krysa i krysi ocásek delikátní. no, něčeho nelituju, já se bez krysích ocásků obejdu, a ne jen bez nich. ale neobejdu se bez ovoce. ovoce je mojí delikatesou. a když řikam že jdu chew rat, neberte mě vážně... :) maso jsem nepozřela už přes dvacet let. z etických důvodů a je mi mnohem líp na těle i na duši.

a jakpak že se mango naučil všechny ty jazyky? tak, že v těch zemích nějaký ten casek pracoval cestoval a žil.

Jan Wolprecht: Slavnosti sněženek

Film, ve kterém je koncentrovaný celý lidský život. Možná, že ne každý, ale můj určitě.

Jednotlivé postavy jsou zcela nezávislé na jakékoliv době, absolutně nadčasové a pravdivé. Kdykoliv a kdekoliv se rozhlédnu kolem sebe, všude je vidím, se všemi přirozenými vlastnostmi, něžnou směšností a laskavou živočišností.

Viděl jsem ten film snad stokrát, ale pokaždé mám pocit, že jej vidím poprvé. Pokaždé jsem jedním z oněch lidiček, pokaždé rozkošnický vnímám celou košatost života a pokaždé dostanu chuť na kančí.

21. ledna 2011

Jan Wolprecht: Obyčejný buřtguláš

Kdysi poměrně časté jídlo v řadě bufáčů a hospůdek nižší kategorie. Levné, vydatné a pokud si kuchař dal trošku záležet, tak i velmi dobré. A jak po něm panečku chutná piviště!

Na hluboké pánvi dám nejdříve zpěnit na sádle nadrobno nakrájenou cibuli a na ještě více drobno nakrájený kousíček špeku pro vůni. Už při této činnosti je provoněna celá chalupa a sbíhají se kočky z celé dědiny. Čtyřnohé. Tedy většinou. Přidám na kostičky nakrájený buřt (přímo pod tímto názvem nakupuji u svého uzenáře nádherně prouzený masový výrobek) a lehounce jej osmahnu. Pokud vám z léta zbyly ještě nějaké houby, je možno přidat i je, nic tím nepokazíte. Následuje koření. Hromada sladké papriky, něco papriky pálivé, pepř, sůl, česnek a nemůže škodit ani nakrájená kulatá a ostrá feferonka. Podleju vodou a přidám brambory. Část nakrájenou na větší kostičky, část úplně na drobno. Ty větší se uvaří, ty menší rozvaří a gulášek tak pěkně zahustí, aniž by bylo nutno použít mouku. Pokud se vám nechce pižlat s krájením brambor na drobno, zahustěte hladkou moukou nebo též chlebem, jak to dělávala ještě babička. Nu, a když jsou brambory měkké a gulášek začíná houstnout, nezbyvá než jej přenést do hlubokého talíře, zabořit lžící a dát si do nosu.

Jan Wolprecht: Číst si ve vaně

Znáte tu rozkoš. Naplníte si vanu plnou horké vody, ponoříte se až po krk, a když překonáte první infarktové stavy, dostaví se pocit povznášející (to věděl už Archimédes) slasti.

Aby slast byla dokonalá, vypracoval jsem postupem času i některé doplňky. Pomínu teď úplné počátky, kdy nejkrásnějším a jediným doplňkem byla žena a přejudu rovnou k současnosti.

Společně s hlavou nechávám nad hladinou i obě ruce nebo spíše dlaně. Vyrobil jsem si takový stoleček, obdobu postelových snídaňových stolků. Mám na něm žlábek pro štamprličku slivovičky, větší důlek pro talíř s jednohubkami (abych nemusel kousat a nedrobil si do vody) a stojan na knihu. Tím mám postaráno prakticky o všechny své smysly a navíc i o duši. V tomto prostředí vydržím většinou až do doby, kdy je talíř a štamprlátka prázdné, kniha dočtena a voda studená. A nyní už nezbývá než se i trochu umýt a vrátit se do tvrdé reality života a tolik moderních a všude vnucovaných sprchových koutů.

Alice Barešová: Děkuj svému učiteli

Učíme se celý život, jeden druhého. Troufám si však napsat, že některé lekce jsou úplně k ničemu. Nezbyvá, než se z předešlých chyb poučit.

Otřískaná životem snažím se k lidem chovat slušně. Přečetla jsem už spousty knih, v nichž byly rady, jak být šťastná, jak se dočkat osvícení, jak se chovat k druhým, jak milovat sama sebe. Mnoho z nich končilo poučkami, že je třeba začít u sebe a pak se možná všechno změní k lepšímu. Vědoma si důležitosti pozitivního myšlení se o něj tedy pokouším a očekávám zázrak. V lidech hledám dobré, skoro v každém je. Když najdu, přináší mi to osobní uspokojení.

Představíte-li si učitele, nejspíš se vám zjeví moudrý muž anebo vlídná žena, která trpělivě vysvětluje. Neznalý žáček, třeba zpočátku zlobivý, nakonec trpělivě poslouchá, aby pochopil a opakováním dosáhl dokonalosti. Moudrá učitelka ví, jak zaujmout, přizpůsobí tempo a odměnou je jí radost z toho, jakého vychovala kvalitního člověka. Příručky zase zmiňují filosofy, guru, trpělivé učitele, kteří vedou svoje žáky k dosažení životní moudrosti a štěstí.

Čítám to, bratru, dvacet let. Říkám si, že tolik rozšířené čtivo musí už ovládat každý z paměti. Společenskými vědami se dnes zabývá kde kdo, umění komunikace, psychologické příručky, ovládání stresu a podobné lekce, ty se hodí. Žila jsem v domnění, že po tolika letech učiva a zkušeností už jsem leccos pochopila. Ale stejně mě vždycky překvapí setkání s hulvátem, na které neumím reagovat. Raději tedy mlčím. V poslední době mám však pocit, že už jsem konečně pochopila, o čem

jsou všechny rady. V krátkosti shrnuto: „Setkáš-li se s někým, kdo ti dá negativní lekci nebo ti ublíží, nepovažuj ho za nepřítele, ber jeho učení jako lekci a odpusť mu.“

Pokaždé jsem si to pak vysvětlila tak, že lekce spočívá v poznání a tudíž možnosti se srážky vyvarovat. Zdálo se mi, že je dobré k tomu, abychom nebezpečí zdálky poznali a stihli se vyhnout. Není tomu tak. Přichází další a další lekce. Další, ještě jedna..... Slušnost – facka – odpuštění – poučení. A tak pořád dokola. Stále mi nedocházelo, k čemu jsou tyto lekce dobré, v čem vlastně spočívá to prozření?

Jenomže už vím. Zdá se, že přece jen další lekci nepotřebuji. Na hrubý pytel platí jenom hrubá záplata. To je jediná opravdu pravdivá filosofie! Zase měla pravdu maminka!

22. ledna 2011

Jiří Hrebenar: Pro mě jsi perfektní

Kolikrát v životě jsem chtěl slyšet tuto větu. Kolikrát stačilo tak málo aby člověk byl šťastný. Stačilo být jenom na malinkou chvíli pro někoho perfektním. Někdo se narodí a má štěstí od prvních okamžiků. Jiný to má přesně naopak. Lidská duše je tak zvláštní. Trvá léta než jste ochotný sám sobě přiznat, že nejste zkaženým zmetkem, ale že jste originálem a jen ti ostatní mají problém a vy jste naprosto v pořádku.

Celých dvacet let se prokousáváte k onomu jádru problému. Zprvu se snažíte popřít sama sebe, poté už pomaličku přiznáváte, že jste jiný a že s tím nejde nic dělat. Když jako dítě zažijete krutost života, tak se není co divit. První dva roky prožijete po nemocnicích, vidíte jenom ty doktory, kteří píchají, dělají bolest a vy bezmocně ležíte postýlce na pokraji života a smrti. Tehdejší zdravotnictví nemělo na mnoho věcí léky a tak i obrna byla takovým nedostatkovým oborem.

Paní doktorka musela zoufale shánět léky po Německu, Polsku a Slovensku. Tenkrát mi proklamovali pár týdnů života v totální idiocii a nepohyblivosti a já jsem dnes tak moc rád, že se lékaři se svým ortelem netrefili. Tenkrát při mě museli stát všichni svatí. Střídali se u mě na strážu jeden po druhém. Dohlíželi zřejmě na to, aby se ta tenká niť života nepřetrhla. Upřímně řečeno, tenkrát jsem měl víc štěstí než rozumu. Věřte, že být rozdílným ve většinové a rasisticky zaměřené společnosti není a nebylo jednoduché.

Jako malý chlapec jsem si chtěl tolik hrát s autíčky s ostatními dětmi na hřišti. Jenže jsem zřejmě měl nějakou sociální lepru a mým příchodem k místnímu písku se celý dětský koutek vyprázdnil. Vzpomínám si na to, jak tam zřejmě ve strachu zanechala jedna maminka své děcko. Mě nenapadlo nic jednoduššího, než že jsem ke chlapečkovi dolezl se svým oblíbeným autíčkem a chtěl jsem si s tím chlapečkem hrát. Stejně starý, nebo spíše mladý klouček vzal mé autíčko, podíval se na mě. V tu ránu se po okolí rozezněl křik chlapečkovy maminky. Autíčko mu vyrvala z ruky, mě vzteky shodila do písku a nastal šílený řev.

Pamatuji si na tento zážitek jako by tomu bylo dnes. Rozeřvaný Jiřík se svými tepláčky, kšandičkami a totálně kudrnatými vlásky celý uplakaný s pískem v puse a ve vláskách lezl ke své mamince, která se na oplátku hádala s onou necitlivou chlapečkovou maminkou. Už tenkrát jsem byl jiný, měl jsem takové to stigma na čele ukazující mou jinakost. Tolik jsem to tenkrát nechápal. Později jako čtyřletý jsem se doplazil doma před zrcadlo a civěl jsem na sebe. Hledal jsem na sobě něco co je tak vidět.

Dodnes mi zní v uších ony ty věty: "s tím kriplem si nesmíte hrát. Ještě vás nakazí." . Byl jsem takovým zvláště uzavřeným. Nikdy jsem se maminky nezeptal co se děje a proč to tak je. Nějak jsem to cítil. Ty hloupé nohy mě neposlouchají, ta ošklivá zádička mě jen tak neudrží. Tenkrát mi bylo nejlíp v mámině náruči. Na pár let jsem byl pro jednoho človíčka oním perfektním a výjimečným tvorečkem na světě. Vedle mě žil ten zlý král, který mi pokaždé zničil všechno co mohl. Už dávno mě odvrátil ze svého života. Na jeho rány pěstí přímo do hlavy také nezapomenu.

Dnes je mi líto, že jsme se takto minuli. Už jsem dávno dospělý a přemýšlím nad tím proč se ten zlý král takto choval a jestli byl skutečně zlým. Čím jsem byl starším, tím jsem více viděl jak mnou opovrhuje. Bratři chodili s tatínkem na zmrzlinu a já zůstal doma ve společnosti kostiček na hraní, knih a maminky. Bylo mi to moc líto a pomalu jsem se za sebe styděl. Začal jsem se nenávidět. Nesnášel jsem své nemocné tělo. Nesnášel jsem tu tunu léků, které jsem musel jíst. Tolik jsem toužil být i pro tatínka tím dalším perfektním synáčkem.

Jednu další památečnou větu vypuštěnou z otcových úst nezapomenu do smrti: "Buď půjde z domu on, nebo já". Byl jsem pro otce odpadem, který je třeba zlikvidovat. Tento omyl jeho reprodukčního snažení se mu ukazoval čím dál častěji. Proto se tatínek zamykal v obýváku abych tam nemohl. Ani ta jeho smrtelná choroba ho nezměnila. Byl jsem až do jeho posledních dnů odpadem a omylem v jeho životě.

Tolikrát jsem si při těch životních chvílích vzpomněl na tatínka, co by na to říkal, že jsem odmaturoval a odstudoval tu vysokou školu. Byl bych i nyní pro něj odpadem? Můj život je plný bojů se smrtí a životem. Je plný bojů s hlupáky a zlem. Existuje velmi málo opravdu krásných okamžiků, o kterých bych mohl říct to, že jsem byl šťastným. Tolikrát jsem se coby puberťák snažil být normálním pro společnost. Tolikrát jsem se styděl například před holkami. Styděl jsem se za hole, styděl se za vozík. Styděl jsem se lidem podívat přímo do očí. Vzpomínám si, že po prvním infarktu jsem si říkal, že to takto dál nejde. Musím s tím něco udělat. Dal jsem si za cíl, že buď vyhraju nebo to všechno zabalím. Pomalu jsem si začal uvědomovat sám sebe a začal jsem se smiřovat s tím, že do smrti budu tím jiným a odlišným.

Tenkrát v mých sedmnácti došlo k totálnímu kolapsu srdce. Tento prazvláštní sval popraskal a již podruhé v životě se zastavil na pár sekund. Vzpomínám si na to jako by to bylo dnes. Šílené pípání strojů, kmitání doktorů a sestřiček, poté šílená bolest z elektrošoků, pocit jako v batiskafu. Zřejmě tehdy před dvanácti lety to už na mě bylo všechno moc. Ve škole terčem posměchu, doma jsem ve chvílích rozčilení matky byl také kříplem a hajzlíkem. Moje tělo tímto zavolalo o pomoc. Poté následovala série dvou šestihodinových operací. Snad právě díky této příhodě se i doma všechno uklidnilo.

Bratr si ze mě dělal legraci, že jsem jako chameleon. Když jsem seděl, tak jsem byl doběla a když jsem vstal, tak jsem nabíral fialový nádech. Podle doktorů jsem měl maximálně do tří měsíců podstoupit operaci, jinak by bylo po mně. Pamatuji si, jak jsem s těžkým dechem tehdy ležel a v hlavě si přemítalo proč se nesnáším, proč jsem jiný, proč se okolí chová tak jak se chová. Poté v IKEMu jsem dostal znovu na sále další záchvat, srdce šlo na 300 tepů za minutu, popraskávalo a poté se zastavilo na pár sekund znovu. Bylo to období, kdy jsem byl několikrát tak blízko smrti. Tento nemocniční pobyt na JIPu mi pomohl pochopit, že takto to dál opravdu nejde.

Z nemocnice se vrátil jiný Jirka. Už nebyl tak dobrosrdečným. Byl uzavřeným, nepustil si k sobě kde koho. Začal vystupovat sebevědomě, nestyděl se před holkami. Toto všechno bylo třeba k tomu abych si ve dvaceti stoupl před zrcadlo a řekl si: "sakra neblbni, pro ostatní jsi vzduch, ale pro mě jsi perfektní" a tím jsem se také řídil. V matčinných očích už nejsem tím perfektním člověkem. Mnohdy jsem kříplem a postiženým co nic nedokáže, ale pro sebe budu vždy tím perfektním co se snažil a snaží. Jak jsem starší, tak čím stále přestávám používat mozek a jeho činnost nahrazuje nemocné srdce.

Velkou část života jsem se hledal, až jsem se našel. Celou dobu jsem chtěl být perfektním pro své okolí, nyní jsem perfektním pro sebe. Jediné co ještě hledám je ta zpřízněná dušička, pro kterou bych byl oním perfektním a milovaným. Kdysi když mi bylo 6 let, tak maminka dala věštit od jedné kartářky. Prozatím tato vědma všechno uhádla. Věštila mi nemoci, věštila mi školy a počítačové vzdělání, věštila mi velkou lásku, kterou ztratím a budu celý život sám. Toto se zatím vyplnilo. Přišla láska a stejně tak rychle odešla. Prorokovala, že se budu hledat a to také uhádla. Nyní doufám, že se snad v jednom spletla a že nějaká láska na mě čeká. Nejsem terno, nejsem bohatý, zdravý ani krásný. Přesto doufám a věřím.

Jsem zkrátka takový jaký jsem. Se všemi svými chybami i přednostmi. V životě jsem zažil ledacos. Byl jsem skoro pokusným králíkem doktorů, byl jsem odhazován neprávem do rohu a přesto jsem bojoval, tolik jsem chtěl žít a tolik toho chci ještě stihnout. I přes to všechno miluji život. Možná právě proto mám rád písničky, které jsou o životě. Proto miluji například zpěvačku Pink. V mnoha jejích písničkách vidím ten svůj osud. V mnohém si jsme podobní. V mnohém ji chápu víc než si okolí myslí.

Život je tak těžký, ale musí se žít. Pro ostatní nemusíme být hvězdami a perfektními. Stačí si stoupnout před zrcadlo a říct si tu kouzelnou větu: " Pro mě jsi sakra perfektní".

Svatopluk Samler: Pravda nebo fikce?

Titulek mého příspěvku je otázkou, která je parafrází názvu jednoho tzv.zábavného televizního pořadu. V našem případě ponechám na čtenáři, ať se rozhodne sám, zda je tento příběh pravdou či fikcí. Abychom získali kontury aspoň něčeho trochu hmatatelně konkrétního, zasadíme děj do okresu třeba někde na severu.

Někdy na přelomu milénia jedna paní došla k přesvědčení, že by v budoucnu trávil své stáří mnohem raději například někde v domku na mýtině u lesa, než v paneláku velkoměsta. Rozhodla se tedy k pořízení nemovitosti. Výherkyní prvního pořadí ve sportce nebyla, ale nějakou korunu měla. I zalíbil se té milé paní domek v kraji, kde prožila své mládí. Majitelka se s domkem loučila dlouho a nerada, a to i přesto, že v něm snad čtvrtstoletí nebydlela. Slovo nakonec dalo slovo a domek prodala. Stav objektu byl v čase jeho koupě značně nekomfortní či lépe řečeno, rozhodně nezavdával nejmenší důvod k hrdému oznamování majitelství reality. Logicky se tak muselo přistoupit ke kroku číslo dvě – rekonstrukci. A nejdůležitější částí každého

domu je prý střecha. Neb nikdo v okolí či dosahu nedisponoval znalostmi a dovednostmi pokrývačské profese, bylo vcelku jasné, že se na tuto činnost musí zjednat odborníci. Protože ta paní není včerejší, navíc poučena mnoha nezdary moře stavitelů a rekonstruovatelů, o kterých se tito dělili s diváky nejrůznější televizních pořadů, vybírala velmi pečlivě. Nakonec to u ní vyhrála firma, která nebyla ani zdaleka nejlevnější, leč nabízela komplexní služby dodání díla tzv.od A až do Zet a navíc se chlubila i nejedním oceněním za již provedené stavby. Sepsala se smlouva o dílo a šlo se na věc. Už v průběhu „díla“ se tedy objevovaly zádrhele, které by se jednomu nelíbily. Nicméně stavba bez komplikací, to je spíš téma z literatury science fiction.

Dílo bylo hotovo, předáno, zaplaceno. Bohužel hnedle první zima ukázala, že se asi ne zcela podařilo. Louže na půdě, potažmo i mokré fleky na stropěch obytných částí domu byly neklamným důkazem, že ne všechno hraje a funguje, jak má. Cenami a medailemi ověčená firma, resp.její majitel, se ale náhle začal nechat tak trochu zapírat. Když už se poštěstilo spojení, byl to samý slib a příslib, nicméně skutek vždy tak nějak utek. Odhodil se tedy ostych a pojmenovaly se věci pravým jménem – reklamací. Na písemnou výtku k dílu ze 26.ledna 2004, se majitel odborné a prý renomované stavební firmy osobně dostavil – 29.března 2005. Ano, počítáte správně. Zhotovitel se přišel pídít po vadách svého díla skoro bezodkladně už po čtrnácti měsících od písemné výzvy. V průběhu dalšího roku se pak bohužel jednou, dvakrát i potřetí oprava nepovedla. Neb se blížila zima třetí, několik pokusů o dodatečné zajištění neprodyšnosti střešního pláště se ukázalo jako lichých, nezbyvalo, než nevyhovující stav zdokumentovat notářem, nechat vyhodnotit dílo členem Cechu klempířů, pokrývačů a tesařů, plus soudním znalcem v oboru stavebnictví a spor postoupit soudu. Nacházíme se na konci léta roku 2006. První jednání soudu se uskutečnilo na konci března 2008. Neb hrozily prakticky již nevratné škody na domě, tou dobou byla už střecha nová. Tentokrát již našťestí plně funkční.

Jsme tedy u soudu tzv.prvního stupně. Jak již bylo řečeno, žaloba byla podána v srpnu '06, první stání se koná v březnu '08, rozsudek vynesena v lednu 2010. Patrně i vlivem roční doby jde do tuhého. Soudní znalec domku chtivé paní ve svém posudku vydal verdikt, špatně provedené práce (zejména pro fatálně chybějící odvětrání střechy). Zástupce výrobce střešní krytiny, sotva vystoupil z vozidla, hnedle ze silnice vznesl udivený dotaz – proboha ta střecha není odvětraná?!? Člen odborného cechu poznamenal, že střecha s touto krytinou a tohoto typu musí být

především odvětraná. Rozsudek – žaloba o úhradu ca.200.000,-Kč za opravu vad díla se ZAMÍTÁ z důvodu nedostatečně přesně specifikované smlouvy, která se nezmiňuje o požadavku či nutnosti odvětrání střechy. Nebudeme se rozepisovat o polemice, zda laik (čehokoli) má být vůbec schopen, odborníkovi k tomu (podle všeho) povolanému, specifikovat odborné řešení čehokoli, protože nutně bychom tak velmi snadno došli k závěru, že přivezu-li auto, pračku, či cokoli jiného do servisu, měl bych znát přesně nejen závadu, ale zejména pak způsob její opravy, tím spíš pak i typ a množství použitých náhradních dílů...

Mírně zaskočená paní, značně pochybující o verdiktu požadujícím de facto výslovnou zmínku na funkčnost provedeného díla ve smlouvě, tedy přistoupila k jedinému možnému kroku – k odvolání, tzv.druhé instanci. U odvolacích soudů se obvykle buď nějak rozhodne a nebo věc vrátí k došetření. Abychom si zachovali jistou míru jakési výjimečnosti, zvolíme jinou cestu. Necháme odvolací soud se v případě trochu popást, řekněme v rozsahu pěti samostatných stání. Druhoinstanční soud už tedy opustil tezi soudu prvního, že by laik-zadavatel měl vědět (a zanést do smlouvy), jakým způsobem a technologií má být střecha postavena a započne s hledáním dalších důkazů a dobírání se pravdy. Přitom si pozve k výsledku soudního znalce č.2 (určeného soudem první instance), který dospěje k závěru, že neodvětraná střecha nemohla plnit svou základní funkci. Odvolací soud předvolá k výsledku i zhotovitele díla (žalovaného), který do protokolu vypovídá pozoruhodnou zvěst, že už dopředu věděl, že střecha bez odvětrání funkční nebude. K dalšímu jednání je předvolán zástupce Cechu klempířů, pokrývačů a tesařů, který si dovolí vydat úsudek, že absence odvětrání této střechy je znakem neodbornosti zhotovitele (žalovaného). Pro úplnost, tři na sobě nezávislí znalci došli k de facto totožnému závěru. Tato střecha, s touto krytinou a v těchto klimatických podmínkách, měla být odvětraná. Ani pět soudních stání odvolacího soudu zatím nestačilo k určení, zda žaloba na úhradu částky za opravu díla žalovaného je či není oprávněná, a to i přesto, že dva soudní znalci a jeden zástupce odborného sdružení řeknou ano – chyba byla jednoznačně na straně zhotovitele (odborníka), který zvolil špatný postup, technologii a nakonec nebyl schopen své dílo opravit tak, aby plnilo svou nejzákladnější funkci.

Nyní má odvolací soud v plánu při šestém stání začít zkoumat, zda v době provádění díla (r. 2003) byly normy k navrhování střech závazné či nikoli. Snad dojde i

k odpovědi na otázku, zda bylo ve zmíněném roce pro zhotovitele díla (jakéhokoli) prioritně závazné, aby toto bylo po předání funkční a bez závad.

Nacházíme se v čase, skoro na den přesně, sedm let od první písemně provedené reklamace, nyní již s funkční střechou. Střechou dvakrát zaplacenou a navíc bez optimistického výhledu na úhradu škody původním zhotovitelem. I přesto, že pro většinu nezaujatých přihlížejících či kolemjdoucích se zdá být tento spor tzv. neprohratelný, ta milá paní už skoro deset let moc nespí.

Tak co myslíte, je to pravda nebo fikce? Odpověď byste zde mohli nalézt třetího února. A nebo taky ne...

P.S. Závaznost technických norem. České státní normy jsou obecně nezávazné. Jsou ale doporučené. Znamená to, že je obecně doporučeno řídit se ustanoveními ČSN, ale v odůvodněných případech není žádná zábrana proč bychom se nemohli od ustanovení ČSN odchýlit, když naše řešení je v konkrétním případě výhodnější. **Při každém odchýlení se od ustanovení ČSN je však třeba mít vždy na paměti, že v případě vzniku problému, který může mít příčinu v atypickém řešení, budeme muset před soudem obhájit odůvodnění proč jsme nepostupovali podle doporučeného standardu daného ČSN, ale jinak. Pokud se nepodaří odchylku řádně obhájit, bude soud pohlížet na problém jako na chybu z nedbalosti, kdy jsme nedbali normou doporučeného řešení.** Proto platí důležitá zásada, odchýlit od ustanovení ČSN se můžeme, ale vždy musíme pečlivě zvážit zda tato odchylka je na místě a je obhajitelná, tzn. zda jde opravdu a prokazatelně o odchylku směrem k lepšímu řešení.

Ing. Josef Pavlát - autorizovaný inženýr a soudní znalec znalecké obory - stavebnictví - ekonomika - projektování - s mezinárodní certifikací platnou v zemích EU člen Komory soudních znalců ČR a České komory autorizovaných inženýrů a techniků

Alice Barešová: Mám pohádkový dům

Jaký si to uděláš, takový to máš. A někdy dostaneš navrch něco shůry, aniž by ses o to zasloužil.

Kdo sem chodí pravidelně, ví, že mojí mamku postihla na jaře mozková příhoda a nezůstala bez následků. Pobyla si nějakou dobu v nemocnici a teď tráví týden v zařízení se stálou péčí. Na víkendy se pak o ní střídáme.

Ve svém zralém věku se převtělila do kůže dítěte, které jezdí střídavě k prarodičům. Docela si to užívá. Diktuje si oblíbená jídla, jako kdysi já u mojí babičky, těší se na změnu režimu a začíná lehce kalkulovat, kam jít. Má docela za ušima. Co jí nepovolíme my, zkouší získat u zeťů. Stejně jako s dítětem s ní nepořídíme nic po dobrém, neplatí ani zákazy, protože když se jí zdá, že má příliš omezení, začne se bránit svojí rodičovskou autoritou. Přece jenom, maminka je maminka. Naše síla a slabina zároveň.

Protože nemáme předchozí zkušenosti s podobnou nemocí, tápeme a učíme se všechno za pochodu. Leccos se už podařilo, maminka sama dělá velké pokroky, je houževnatá a pere se se svým osudem. Její život nebyl jednoduchý a když si to zpětně promítnu, jelikož jsem s ní většinu prožila, nemohu se smířit s touto tvrdou zkouškou. Ale teď vím, že optimista a rváč budu asi po mamince, ačkoli táta taky není zrovna srab.

Postižení je těžké. Zpočátku jsem nechápala, jak to může snášet, jak se s tím vůbec vypořádá, jenomže nakonec nezbyde, než sklonit hlavu a s pokorou jít do boje. A ono to jde, musí. Asi je to zařízeno, abychom přežili nejhorší. Mozek si nespíš vypomůže fantazijními představami, které ulehčí těžkou situaci. Celou dobu sleduji, jaké zajímavé historky si mamka vymýšlí, jaké má barvitě sny. Někdy mě to vážně hodně překvapí, protože její sugesce je tolik přesvědčivá, jako zrovna dnes:

„Alice, já mám nové šaty!“ zahaleká brzy po probuzení.

„Jo? A jaké?“ V duchu přemítám, kde by vzala nové šaty. Celé měsíce proležela v nemocnici a sama se nepohne z postele. Její tón je však tak přesvědčivý, že začínám přemýšlet, zda jí někdo obdaroval.

„Takový krásný, černý a na břichu je diamantová přezka. To bych nikdy nevěřila, že ten šperk na břicho tak zeštíhluje. Stály 6 a půl tisíce, koupila jsem si je na Národní třídě.“

Začíná mi docházet, že to byl nejspíš sen. I kdyby se stal zázrak a opustila v noci postel, nikdo v butiku by stejně neotevřel. Jenomže proč jí kazit radost? Vyzpovídám jí tedy víc a dozvím se další zajímavé detaily. Dokonce prý má i nový náhrdelník. Briliantový. „Čím se ten náhrdelník čistí?“ začala se zajímat. Mrkly jsme na sebe s dcerou, právě čistila zubní náhrady: „Neboj babi, to zjistíme. Zase starost navíc, nejdřív vypulírujeme zuby, potom kameny!“ Směje se na plné kolo při představě diamantů.

Žijeme si vlastně jako v pohádce, babička důchodkyně shání po nocích drahé šaty a diamanty. To by mě nikdy ve snu nenapadlo!

23. ledna 2011

Jiří Hrebenar: Život je jako ruská ruleta

Bylo krásné až horoucí léto. Neopakovatelné kouzlo dětství bylo tak jak se již mnohokrát stalo narušené mým zlobivým zdravím. Venkovní teploty dosahovaly ke čtyřiceti stupňům a už pouhý pohled z okna způsoboval teplotní šok. Natož někde venku chodit a hýbat se v tom neskutečném počasí.

No nebyl bych to já kdybych i přes takové vedro nevytáhnul vozík a nejel s mamkou ven na procházku. Ve stínu se vytáhly berličky a pomalu se šlo. Kraťasy tenkrát působily celkem komicky. Špičky nohou směřovaly dovnitř, kolena pevně přisunutá k sobě, klepající se tělo pohybující se dopředu nevypadalo určitě moc krásně. Tenkrát jsem ještě nebyl tím tlouštíkem pyšnicím se 98 kily. Většinou taková návštěva okolí skončila odřením, nebo krvácejícím kolenem.

Maminka byla proto vyzbrojena. Jiné ženy nosí v kabelce rtěnku a kapesníčky, ale ta moje maminka měla ve výbavičce své kabelky totálně něco jiného. Nutná byla zásoba náplastí a stahovací obvaz pro případ projevu mé pohybové šikovnosti. Moje nohy mi obzvláště na šterku nebo nerovné ploše dělaly totální naschvály. Chtěl jsem dát nohu dopředu a ona se mrcha jedna vzpříčila o nohu druhou, no a než jsem se nadál, tak jsem ležel na zemi. Ty malinkaté kamínky se zabodali jako malinké šipky do rozedřeného kolene. Bílé ponožky už nebyly bílými, ale barvily se doruda.

Nejlepší pokaždé bylo, že jsem vstal, oklepal se a ani jsem nezjistil, že krvácím na koleně. Běžně se stalo, že se mamka bavila na procházce s paní a já lehl jako na bojovém cvičení do nejnemožnějšího podloží. Za pár sekund jsem se zvednul, podíval se na ruce, vytáhnul z nich pár kamínku a zapomněl na nohy. Jdu si tedy k mamce a ta na mě kouká jako na přízrak. Obě kolena sedřená, ponožky červené jako čínská vlajka a já nic nevěděl. Nohy i klouby bolely i normálně, tak mě ani nenapadlo, že jsem opět sedřený. Poté mamka tedy vytáhla tu svou výbavičku a začala si hrát na zdravotní sestřičku kterou kdysi chtěla být.

Mé výlety byly vždy plné překvapení. Ven jsem šel celý, ale domu se vracel vždy s nějakým dárkem. V jeden takovýto osudný letní den jsem ráno vstal. Nohy se začaly kroutit více než jindy. Mávnul jsem nad tím rukou, nikomu nic neřekl a těšil se na

svůj další výlet do okolí severočeského sídliště. Nohy mě v ten den poslouchaly nejméně snad za celou dobu. Spíš silou svého vnitřního úsilí jsem usedl do mého královského křesílka. Nasadil rukavičky na jízdu vozíkem a tvářil jsem se jako že se nic neděje. Jenže ono se dělo a celkem dost vážného.

Jenže vysvětlíte toto malému klukovi bez rozumu. Vyjel jsem ven a jako vždy jsem chtěl jít kousek po berlích. No jo, ale byl tady problém. Noha nešla dát dopředu vůbec a byla vařící. Vzal jsem tedy berle a silou svých rukou jsem vstal a následně se složil na zem a převrhl na sebe ten dvacetikilový vozík. Bylo hodně moc zle. Ihned druhý den jsem jel sanitkou k mojí neuroložce. Ta jako vždy vzala kladívko a dělala to co jsem nenáviděl. Klepala. Tam kde noha vždy vyskočila, tak nyní byla v totálním klidu. Z ordinace jsem tedy putoval do nemocnice.

Doktoři si nevěděli rady. Svaly na nohou se vařily ve své horečce, poté se přidaly šílené bolesti hlavy. Na chvílku jsem byl pokusným králíkem. První punkci mozkomíšního moku z páteře, za dva dny další. Bez jakéhokoli umrtvení byl tento zákrok velmi bolestivým. Nehnutě jsem ležel, nehýbal jsem se, ono ani kdybych chtěl, tak to za boha nešlo. Bylo to hodně špatné, nervy ve svalech odumíraly. Doktoři vyloučili celou řadu nemocí a na nic nepřišli. Jeden den jsem dostával kapačku tu a potom zase jinou. Byl jsem jedním obrovským jehelníčkem. Na jednu kapačku se dělalo deset pokusů než se sestra strefila. Já napůl ochrnutý po takovémto zážitku začal i zvracet. Při tomto všem jsem si omylem vše vytrhnul a krev byla všude. Pokoj rázem vypadal jako scéna z nějakého krváku. Muselo se znovu píchat a jinde.

Nastalo vyšetření v tunýlku, tedy v CT tomografu. Tam také nic nezjistili. Až po pár dnech po další punkci páteře zjistili, že je to hodně vážné. Ve svalech se usídlily nějaké bakterie či virus s ošklivým jménem a ta věc nechtěla ven. Množily se, zabíjely moje nervy. Poprvé v životě jsem si odzkoušel jaké to je přicházet doslova o nervy. Krevním řečištěm se šířil onen zabiják a hrozilo, že toto léto bude tím mým posledním lv životě. Dovedete si představit jak jsem se tenkrát cítil. Pro bezradnost doktorů jsem tedy skončil na operačním sálku, kde mi vyřízli kousek svalu. Nezvratný ortel byl potvrzen. Zabijáky nervů nelze zcela odstranit. Zasáhly celé mé tělo a tak se po dvou měsících podařilo doktorům jejich počet jenom zregulovat.

Mrtvé nervy zůstaly mrtvými. Tak se stalo, že na jedné straně svalu byly nervy v tahu a na druhé fungovaly. Po návratu z nemocnice jsem jedl takové veliké, hodně nechutné tabletky. Následovala další nepříjemná věc vymyšlená lékaři. Tenkrát jsem

si myslel, že se lékaři stali totálními sadisty. Domů přišel dopis s pozvánkou na elektrografické vyšetření svalů. Kdybych tenkrát věděl co se všechno za tímto názvem skrývá, tak bych nikdy na takovéto vyšetření nešel.

Celé se to skládalo z velmi nepříjemné věci. Lehl jsem si na lehátko, vedle mě byl počítač a paní neuroložka. Na nohu se přivázaly takové kožené pásky a poté nastalo to hlavní. Doktorka vzala tak pět centimetrů velkou jehlu, odstranila její kryt, bavila se se mnou a jen tak ji mezi řečí zabodla celou do nohy. Bez jakéhokoli umrtvení. Srdeční tep mi tenkrát vylítnul hodně vysoko. do nohy se posílaly pomocí těch pásků elektrické impulsy a jehla snímala cosi. Po jedné noze nastalo to samé u nohy druhé. Sadistická doktorka se chvílku dívala na mě, chvílku na mamku, potom zase na počítač. Cosi zapisovala a potom zcela bez obalu řekla: "je to špatné, váš syn má velmi vážné potíže." Tu větu si pamatuji ještě dnes. Bylo mi jako kdyby mnou projel nůž. Potom ta doktorka odvázala mojí nohu, vytáhla tu šílenou jehlu z krvácející nohy, zalepila náplastí a řekla: "sestři odvezte chlapce na chodbu, potřebuji si s jeho matkou promluvit".

Půl hodiny jsem čekal se setřičkou na chodbě. Potom vyšla ven uplakaná maminka. Sedla si vedle mě a začala mi šetrně vykládat ortel, který paní doktorka nade mnou vynesla. V tuto chvíli jsem pochopil jenom to, že se toho sajrajtu nezbavím a že kdykoli se ten bordýlek může v krvi probudit a vesele se pohybovat mým tělem až jednou budu v nejlepším případě na vozíku, v tom horším ani ten vozík nebudu potřebovat. O pár dní jsem zjistil, že jsem měl štěstí, že napadeny byly jenom moje nohy. Prý horší by to bylo u srdce nebo plic či rukou. Mé tenkrát nenáviděné tělo neschopného čehokoli bylo nyní ještě horší než dříve. Do sbírky léků přibyly ty velké další, které by měly ty bestie držet na uzdě.

Každé léto tedy od té doby je mým rizikovým obdobím. Malá četa partizánských zabijáků čeká v záloze skrytá někde v těle. V létě mám tedy zákaz se venku nějak častěji pohybovat, prý teplo jim vyhovuje. I obyčejná horečka může tyto zlořády probudit k jejich devastační linii. Celý život od tohoto okamžiku nemám tedy jistotu, že se podobné odumírání nervů nebude opakovat. Posledních pár let si tito maličtí záškodníci dělají ze mě nemístnou legraci. V koupelně ve vaně z ničeho nic necítím půlku těla třeba na pár minut, ale pak je všechno ok. Občas tito škodiči v mé páteři vypnou vypínač a zase ho po chvílce zapnou. Takto mi to vysvětlila paní doktorka.

Od přírody jsem zvědavý a tak jsem se té učené osoby optal: "a co se stane když záškodníci nenahodí vypínač zpět?" Doktorka se zamyslela, podívala se na mne a na

tu čtyřkolou káru, na které jsem seděl a suše prohlásila: "tak tohle křeslo budeš používat napořád". Já se zeptal znovu s obavou v očích " a co když ti záškodníci napadnou i něco jinýho než moje nohy? Co potom?". Doktorka sedící vedle mě, se opět podívala do mých očí, vzala mou ruku mezi své dlaně a poté jenom řekla : "o to se nestarej co bude potom. Život je ruská ruleta a ty musíš doufat v dobrý výsledek". Bylo mi jasné co tím paní doktorka chtěla říct. A měla absolutní pravdu. Život je nevyzpytatelný a ani já nevím co se všechno stane. Dnes jsem chodící na krátké trati, zítra můžu být na vozíku, nebo odpočívat ve věčném spánku. Uvidím co mi osud přinese. Jakmile ty bestie dosáhnou nad únosnou kapacitu, tak bude opět zle. Občas je opravdu lepší na nic nemyslet. Je skvělé na toto všechno zapomenout. Stejně jen tak neuteču svému osudu. Jen v jediné doufám, že až přijde ten osudný okamžik, tak že nebudu sám. Doufám, že v tu dobu budu jen na vozíku.....

24. ledna 2011

Radek Novotný: Čteme dětem, aneb pár rodičovských postřehů

„Táto, co budeme dneska číst?“ nebo: „Ještě pohádku...“ slýchal jsem takřka denně od svých dětí. Čtení před spaním patřilo k našim každodenním rituálům, které probíhaly tak samozřejmě, jako samotné chození do hajan.

Často jsem vybíral mé oblíbené knihy z dětství. Celý úžasný prožitek ze Sekorova Brouka Pytlíka, či Ferdy mravence jsem si tak zopáknul nejdříve se synem a o pár let později i s dcerkou. S přibývajícím věkem jsem sáhnul i po všech třech Neznalcích, Nepilově Makovém mužičkovi, či jeho Pěti báječných strýčcích. Ožilo znovu dobrodružství příběhů Astrid Lindgrenové s Děťmi z Bullerbynu, Pipi dlouhou punčochou a jejími kamarády a nově jsme objevili s mladší ratolestí její Madynku i podobné, ale smutné dobrodružství Nanyňky a Málinky z dětského domova od Betty MacDonaldové. Nemůžu ovšem vynechat ani mého oblíbeného Roalda Dahla a jeho fantastické, trochu děsivé knihy pro děti, jakými jsou Jakub a obří broskev, Obr Dobr, Karlík a továrna na čokoládu, Previtovi, či Čarodějnice.

Dětem se má číst. Rozvíjí to jejich představivost a fantazii. Ale i bez toho - my se doma na večerní čtení skutečně těšili, protože, a to je přece u čtení to nejkrásnější, jsme společně zvědaví touhou znát, jak bude příběh pokračovat, jak skončí. Navíc jste bezprostředně se svými dětmi, můžete vnímat jejich reakce a napětí, když dostává děj spád. Nezapomenu na to, jak se moje dcerka při každém otočení další

stránky vždy přesvědčila, zda na nové dvojstránce není obrázek, který by jí mohl ujít...

Nedávno mě zaujala kampaň, která vybízí ke čtení dětem. Je dobře, že si kompetentní lidé v této zemi uvědomují vliv televize, počítačů a vůbec elektronických médií v zábavě a volném čase nejmladších. Nejsem v žádném případě proti tomuto druhu zábavy a vzdělání „přes obrazovku“, ale jsem pro vedení k určité rozumné rovnováze u dětí mezi čtením klasických knih a například hraním počítačových her, či sledování filmů. Proto jsem rád, že tyto a podobné projekty žijí a pevně věřím, že naše děti ještě nejsou tak ztraceny, co se čtení týče. Vždyť výborných knížek pro naše nejmenší je víc, než dost. No a já osobně se ke zmíněným titulům určitě jednou vrátím. Třeba, jednou, při čtení vnoučatům, pokud nějaká budou a pokud budou o čtení stát.

Jan Wolprecht: Odposlechnuto

"Ty Máňo, prý má stát máslo šedesát korun, až zvednou to dépéháčko, slyšelas to? To za komunistů stálo deset, a ještě za Paroubka se dalo koupit za dvacku. Co ta ODS dělá to už snad ani není možné."

"Mně je to jedno, já máslo nejím. Žiju zdravě. Kupuju si margarín, ale ten můj to nechce. Víc mi vadí, že zdraží uhlí a taky to placení u doktora."

"No můj starej jedinež máslo. On je zvyklej ještě z armády, sloužil na hranicích a tak musel mít pořádně namazaný krajíc."

"Můj starej dělal ve fabrice u pásu. A na svačinu jsem mu taky dávala chleba s máslem."

"Budeme volit komunisty, ti nám dají pořádné důchody a zase všechno zlevní."

"Tak, tak, Božka. Za komunistů bylo nejlíp. Každý rok jsme jezdili do Bulharska k moři, i v Soči jsme jednou byli. Byt jsme dostali, na chatu našetřili a měli jsme trabanta - kombíka."

"Zlaté časy. Představ si dcera se odstěhovala do Anglie. Prý to tam má dobré, hodně vydělává."

"No náš Vojta je v Austrálii, má tam nějakou firmu na počítače, já tomu moc nerozumím."

"Tak zatím se měj. Musím do supermarketu, mají tam levné rohlíky, za devadesát halířů. Koupím jich padesát a dám na mražák. Mají prý stát přes tři koruny."

"Tak to jdu s tebou, vezmu jich rovnou stovku, ať máme na horší časy."

Jan Wolprecht: Jak já se těším

Země pohltí zbytky sněhu a probudí se zeleným kobercem okrášleným sem tam nějakou tou sněženkou nebo bledulí. Sluníčko nesměle pohladí probouzející se stromy a dá život prvním lístkům. Ptáci, včetně sousedova kohouta, zblblí přicházejícím teplem, začnou hulákat ještě za tmy.

Probudím se ze zimního spánku a dám si první jarní oběd venku, pod ještě bdícím jasanem. Po procitnutí se sluší vydatná zelná polívčička a kus uzeného s bramborovou kaší a kyselou okurkou. Omládnou, naberu sílu a vyrazím do lesa, kde se do němoty spiju vůní, kterou nedokážu popsat slovy. Vím jen, že je to dech země. Zmožený, sotva na nohou stojící, dorazím do hospody. Poručím si pivo a půjdu si jej vypít ven na zahrádku, s ještě špinavými a nenatřenými stoly. Všichni k sobě budou, alespoň chvilku, stejně jako o Vánocích, vlídní a tolerantní, nešetřící úsměvy. Už jej cítím ve vzduchu, to moje kouzlicí jaro...

Miroslava Cejpková: Pamatuješ?

Pamatuješ, jak jsme měli první rande? -říkals, že kluci nemaj' čas, jestli bych se někam jela projet na kole

je to skoro 37 roků..

jak jsme byli na vandru na Šumavě a v tom malým stanu u Teplé Vltavy byla zrána tak děsná zima...

Pamatuješ, jak jsme si vezli z porodnice domů našeho Stáníka?

je to 33 roků.

-jak jsme jeli na Rujanu a ten pohraničák se smál - proč nejedem do Itálie, když to tam máme blíž...

Pamatuješ, jak jsme čekali 5 let na vlastní byt?

Pamatuješ, jak si Peťa tenkrát rozbil koleno a nechtěl brečet, když už jsou mu čtyři a je chlap?

- jak jsme mysleli, že je to sranda, když nám říkali, ať si vezmem do Norska repelent a pak nás komáří za polárním kruhem málem sežrali

Pamatuješ, jak jsem o víkendech pekla tři plechy štrůdlů a za chvíli byly fuč, když byli kluci žraví pubertáci?

Pamatuješ, jak nám při tom příšerném dešti padl ze svahu do výkopu na chalupě ten obrovskoj balvan?

- jak se Jakub vypravil sám na sněžnicích na Kvildu, spal v záhrabu a nic nám předem neřek'

a jak --

... jednou budeme zase vzpomínat spolu. Ale teď jsi hrozně daleko a já Tě pořád hledám...

Pavla Hrubantová: Oddíl

Řekla jsem si že by tenhle článek měl být asi jiný od těch ostatních. Rozhodla jsem se napsat tu nekrásnější etapu, svého jinak pochmurného života. O oddíle.

Ve druhé třídě jsem poprvé přišla do skautské klubovny mezi asi tak stejně staré holky přivítaly mě s otevřenou náručí, brzy jse si splnila novačkovskou zkoušku, a dostala jsem šátek a nášivky na krojovku. Vzpomínám na své první výpravy, na to jak jsem po pár kilometrech byla unavená ale naučila jsem se jít dál. Odměnou mi byly východy a západy slunce, v hlubokých lesích. Voda ze studánek, neznečistěných člověkem, bylo to krásné připadalo mi to jako pohádka. Můj první tábor byl velký krok do neznáma. Spali jsem tam v teepe na postelích ztlučených ze dřeva, žili jsme tam skoro v souladu s přírodou ráno i večer jsme se šly mýt do studeného potoka jediné spojení se světem byly dopisy žádné mobily žádný internet žádná televize, ale nechybělo mi to když jsem měla volno mohla jsem jít na louku kterých bylo v okolí mnoho a jen tak si lehnout a nemyslet. Nádherné bylo když se večer uvnitř teepe zapálil ohen a my jsme usínali s pohledy upřenými do plamenů.

Bylo to krásných sedm let. Ale já jsem pak začala pocítovat že už oddílu nemám co dát. A přestože byla pro mne ta skupina holek byla druhou rodinou věděla jsem že bych už měla odejít, a tak jsem jako spousta lidí přede mnou odešla, ale nezapomněla jsem na to co vše mi oddíl dal. A co mi vzal? Snad jen trochu času ale kdybych se měla rozhodnout, neváhala bych a obětovala bych ten čas znova, protože ty okamžiky co jsem tam zažila se nikde jinde zažít nedají. Ted už bych nezapadla do ideálu skautky začala jsem žít jiný život tak odlišný...

25. ledna 2011

Markéta Hrdoušková: Taneční pro Číňany a pokročilé

Nevím, jak se řekne "smím prosit" čínsky. Takže čistě teoreticky nechápu, co po mně ten mládenec chce. Prakticky je mi to bohužel úplně jasné. Poslali ho sem přeci kvůli tomu a já prostě sedím ve špatný čas na naprosto špatném místě. "Enjoy your time!" prohlásil před chvílí moderátor, takže mi asi nezbyvá nic jiného.

Hořce teď lituji těch chvil, které jsem v tanečních proflákala bez užitku. Schovaná s ostatními "záškoláky" v temných koutech jsem se snažila vyhnout mazurce, polce i jivu (čti džaiфу). Nejsem žádná nadšená tanečnice. Ba dá se říct, že vůbec nejsem tanečnice. Z těch zmiňovaných tanečních mi v hlavě zůstaly jen základní kroky valčíku a touha utéct před každým, kdo by mě chtěl snad, nedejbože, vyzvat do kola. Ulovila jsem si tam zednického učně s malou bradou a čistými bílými rukavičkami a toho jsem nepustila až do závěrečného plesu. Taneční mistr se sice snažil páry násilně promíchávat, ale na nás si nepřišel.

Já prostě nemám ráda, když na mě sahají cizí chlapi. Asi to je pozůstatek první návštěvy diskotéky, kdy mi jakýsi opilý chasník ochmatával zadek. Mou nechuť pak už jen dovršila lekce country tanců. Zedníka skolila chřipka a já jsem se dostala do rukou uhrovanému chovanci blízké polepšovny, který se svými pěti druhy dostal taneční jako odměnu za dobré chování. Tančit "líčko na líčko" byla ten večer už opravdu jen třešinka na dortu.

Nedá se říct, že bych tančení přímo nesnášela. Jen prostě nemám smysl pro pohyb a nedovedu se smyslně a žensky vlnit. Proto se plesům spíš vyhýbám. Přesto jsem se svým mužem za těch 15 let známosti odploužila neidentifikovatelným způsobem a bez nutnosti znát jakékoliv taneční kroky už dva. Takže když se mě manžel jen tak mimochodem jednoho večera zeptal: "Půjdeme tam?" a ukázal mi barevnou pozvánku, zcela vážně jsem se zamyslela. Spring festival ball of Municipality of Bejing...to zní fakt dobře. Naposledy jsme si pořádně zatsrali někdy před čtyřmi lety. Možná zas přišel čas vyvětrat taneční střevíčky. Co se týká cizích tanečníků a tanečních kroků to celé vypadalo docela bezpečně. Ale Číňani mě převezli...

Ve velkém tanečním sále je pódium, před ním čtvercový taneční parket. Kolem stojí vyrovnané židle. Vypadá to spíš jak na divadle než na bále. Většina židlí je už

obsazených. "Nemusíme přece pořád sedět vzadu" dí můj muž sebevědomě a vede mě ke dvěma posledním volným místům přímo v čele. Udělaný chlapík sedící vedle dámy v modrém přitakává, že je tam volno. A už nabíhají rozjuchaní, nicméně velmi profesionální moderátoři celého večera. Ukazuje se, že Ples města Pekingu opravdu není to, co by jeden očekával. Stáváme se svědky velmi pěkně připraveného představení. Z dámy v modrém se vyklubala sama paní ředitelka tiskového oddělení pekingského magistrátu. Dokonce i městští úředníci si připravili malé představení v kostýmech pro rozptýlení hostů. Čekají nás také dvě módní přehlídky. Nikdy jsem na žádné nebyla, tak si to užívám. Předě mnou s neuvěřitelným rozptylem pohybu v kyčlích korzují v nádherných róbách bezpohlavní modelové a éterické modelky s vycpanými bažanty a budhistickými chrámy na hlavách. Při pohledu na jejich úzká ramínka a ježtě utlejší pasy jen polykám nasucho. "Nemáš pocit, že kdybys ji trochu zmáčkł, rozdrťíš jí v těle všechny kosti?" šeptám muži s těžko skrývanou závistí a zatahuju břicho. Nevypadá, že by si to myslel, spíš se zdá, že by si to docela rád zkusil.

Ano, a už tu máme první kolo tomboly. Třicet výherců se staví do řady na taneční ploše. Nesmělé žínky se schovávají za pány. Následuje černošský operní pěvec. Konsternovaně mu zírám na zářivě bílé zuby. Z našich luxusních míst mu vidím až hrtanovou záklopku. Poté přibíhá jakýsi multikulturní taneční soubor. Prý dvanáct lidí ze sedmi různých zemí. Ti dva tanečníci opravdu vypadají, jako kdyby se vyloupili z nějakého hip-hopového představení v Bronxu. Některé tanečnice zas asi zrovna přiběhly z West side story. Další kolo tomboly, dalších dvacet šťastných. Moderátoři už občas zapomínají překládat do angličtiny a tu a tam jim naopak vynechá čínština. Konečně tu máme taky nějaký klasický tanec. Pár jako z pohádky tančí krásný waltz. Vyhráli druhé místo kdesi. Představení už běží půldruhé hodiny a já se právě smířila s tím, že tancovat dneska nebudu. Ne, že by mi to vadilo. Tanečníci dokroužili a přichází opět moderátor. "Enjoy your time," haleká. Je čas pro vás, užijte si to!

Číňani nic nenechávají náhodě. Co kdyby si to třeba nikdo nechtěl užívat? Kdesi zezadu přichází několik mladíků a dívek. Studenti taneční akademie. Začínají se mi klepat nohy. Pevně svírám kabelku. Jedna k rozdrčení vhodná asijská krasavice už se usmívá před manželem. Zapoměla jsem napsat, že můj muž umí všechno. A

kdyby přeci náhodou něco neovládal, dokáže dokonale kamuflovat a klamat tělem. Při tanci mu například krapet ujíždí rytmus. Když jsme v kole spolu, já hlídám rytmus a on se svou elegancí a ladností pohybů stará o to, abychom nevypadali jako po zásahu elektrickým proudem. Takže teď si bez jakéhokoli náznaku nervozity odvádí dlouhonohou dívku na parket a dokonce s ní i nenuceně konverzuje!

A už je to tady. "Smím prosit" čínsky. Můj tanečník má roztomilý klučičí úsměv a natahuje ke mně ruku. Snažím se splynout s potahem židle a česky blekotám něco o tom, že opravdu neumím tančit. Ale v tu chvíli je mi už jasné, že tohle mě nemine. Můj muž umí opravdu vybrat ta nejlepší místa k sezení. Pokud mi předtím studentík nerozuměl, musí mu být všechno jasné už v prvních pěti sekundách. Několikrát ho zašlápnu ještě dřív, než se vůbec vmezeříme mezi ostatních asi šest tančících párů. Ostatní desítky hostů sedí a berou to jako další pokračování estrády.

Kabelku vláčím s sebou, netušíc proč. Dost mi překáží. Doufám, že tanečník bude milosrdný. Ale ne, při tanci prostě vede chlap a tenhle nemá kouska slitování. Sice bych ho při jeho a mé konstituci zřejmě dokázala přeprat, ale netroufám si před tolika svědky. A taky se pekelně snažím zjistit, co je to vlastně za hudbu. Protože kdyby to byl čistou náhodou valčík, mohla bych si na ty zatracené kroky vzpomenout. Mládenec právě testuje, jestli zvládnou jednoduchou kreaci. Samozřejmě nechápu, co po mě chce, nekoordinovaně se otáčím a moje létající kabelka ho mlátí do zad. Uchvácen neúspěchem zkouší ještě něco složitějšího, takže ho majznu pro změnu do břicha. Omluvně se šklebím a rudá jsem zřejmě...no až tam. Občas zahlédnu při vývrtce svého manžela, kterak ladně krouží parketem s neodolatelným úsměvem na tváři. Na sledování ostatních tanečníků nemám kapacitu.

Konečně pochopil beznadějnost svého snažení, nebo už je prostě moc ušlapaný a umlácený kabelkou. Začíná mě učit základní kroky. "One, two, three.." Ne, druhá noha. Ne, ta druhá! Doprčic! "Yees!" Konečně se mi to povedlo nezkazit. Ať to bylo, co bylo, právě to končí. Orchestr z cédéčka ale hned začíná pěkně od podlahy novou. "Ča -ča!" rozzáří se můj tanečník. "

Bu yao, xie xie!" Jediná věta, kterou umím čínsky opravdu dobře. "Nechci, děkuji!" Prchám na své skvělé místo. Potřebuju napít. Potřebuju první pomoc...

Mého muže si odvedla další čínská křehotinka a já měla konečně čas se trochu

rozhlédnout kolem sebe. Zjistila jsem, že nejsem jediné dřevo v sále. Ta, kterou si na ča-ču vybral můj studentík, byla sice lepší než já, ale ne zas o tolik. Pomalu se zotavuji ze šoku. Ten večer jsem pak tancovala ještě několikrát. Se svým manželem. Bezpečně. Bez kreací. A bez kabelky.

vyšlo na baby-café

Jan Wolprecht: Darování

Jako malý kluk jsem si každého dárku vážil jako pokladu a na Vánoce či narozeniny se těšil dlouhé měsíce. Darovaný pomeranč jsem si tak dlouho šetřil až mi shnil a u čokolády rozlámal každou kostičku na čtyři díly, aby mi vydržela co nejdéle. Většinou nevydržela, protože ji našla mladší sestra a ta neměla pro mou úspornost a osobní vlastnictví žádné pochopení.

Časem se cena dárků zvyšovala, rostl i jejich počet a věkem těšení ubývalo. Těšil jsem se už víc na to, když já někomu něco věnuji. Ženě, dětem, rodičům, kamarádům. Až nastal takový divný stav, kdy jsem nabyl dojmu, že všichni už všechno podstatné mají.

A pak jsem teprve pochopil. Dárky už dávám pouze symbolické a věnuji čas a sem tam nějaké to slovo. Zjistil jsem, že dnes jsou pro mne nejcennější chvílky, kdy si se mnou děda povídal, vzal mne na fotbal nebo do kina, kdy se mi věnoval. A tak se to snažím vrátit svým vnoučatům, dětem, manželce a kamarádům. Tedy, pokud si na mne někdy udělají čas...

Jan Wolprecht: Co znamená pokles etablovaných stran?

V dnešním svém blogu se zamýšlí pan Jiří Paroubek nad touto otázkou. Abych Vás ušetřil čtení tohoto poměrně obsáhlého článku, shrnu celou problematiku do jedné věty a tímto se jen na maličký skok vrátím k politice, i když jsem sliboval, že tak již činit nebudu.

Vážený pane Paroubku, pokles etablovaných stran znamená jedno jediné. Lidé už mají dost bezbřehých žvanilů a lhářů, politických intrik a zákulisních podvodů, nepostižitelné korupce a dojení státních peněz, které reprezentujete především vy a vám podobní neodstranitelní filutové všech těch etablovaných stran.

Jen mám obavu, že ani vaše výměna nikam nepovede, protože takových jako vy čekají v záloze tisíce. A ti ostatní na to nemají žaludek.

Článek pana Jiřího Paroubka

<http://paroubek.blog.idnes.cz/c/174384/Co-znamena-pokles-etablovanych-stran.html>

26. ledna 2011

Klára Mandausová: Jak voní láska

Vůně je jako kámen, co spadne na dno potoka. Zůstane ve vodě, dokud ta nevyschne. Zapadne, zabydlí se a občas převalí a z písku na dně se kousek ukáže. Taky mám pár takových kamenů.

Vůně mateřídoušky. Píšu o ní pořád. Protože ji mám ze všech kytěk, bylin, chcete-li, nejradši. Sbírala ji má prababička a sušila na půdě plné sena. Ležely jsme se sestřenicí v síťové houpačce pod střechou, povídaly o tom, o čem malé holky povídají a nosy jí měly plné. A toho sena taky. Pak z ní prababička vařila čaj a ten voněl po medu. A chutnal sladce i bez něj.

Vůně čerstvě nadojeného mlíka. Voní úplně jinak než mrtvé v krabicích. Dělala se na něm pěna. Stejnou jsem viděla jen na jahodových koktejlech v pražské Koruně o mnoho let později. Jako by byla z papíru, praskala, když se jí dotkla pusa. A i chutnalo jinak. Možná taky po mateřídoušce.

Vůně koně. Kdy jsem ho čistila, položila jsem si občas hlavu na krk a prsty zabořila do hřívky. Byla to kobyla a byla hodná, nechala mě to dělat. Voněla po svobodě.

Vůně hořících kamen. Kámen, který se vlní pod hladinou.

Vůně sněhu, který rozpouští sluníčko. Mé afrodisiakum.

Vůně mé dcery. Nejhezčí. Voní po lásce.

Jan Wolprecht: Příběh radního malého města

Mám dlouholetého kamaráda. Je to člověk pracovitý, spolehlivý, až chorobně pravdomluvný a poctivý. Stejně jako já, měl v devětaosmdesátém radost ze zdánlivého pádu komunistů a rozhodl se pro novou republiku něco udělat. Vstoupil do politiky a stal se radním v městečku s o něco více než deseti tisíci obyvateli.

Asi po dvou měsících skončil a už nikdy se s paní politikou nesetkal. Dlouhá léta mi

nechtěl říci, co jej k tomuto kroku vedlo a když jsem na věc zavedl řeč, stával se málomluvným a zasmušilým.

Až nedávno se odhodlal a svěřil se mi. V městečku se hned po revoluci rozjely velké přeshraniční kšefty s lihem. Městská rada se skládala z části z překabátěných komunistů, zčásti z veksláků, kteří vycítili příležitost a vstoupili do OF. V kšeftu s lihem jeli všichni. Můj kamarád dostal kulantní nabídku. Buď v tom pojeděš s námi a pěkně si vyděláš nebo budeš proti nám a v tom případě, když se něco provalí, pojeděš v tom právě jenom ty. Když nabídku s díky odmítl, chlapeci přitvrdili. Máš rodinu, že. Myslíš, že ji sám ochráníš? Zašel tedy na policii, což se ukázalo jako obrovská chyba. Radní už druhý den všechno věděli a kamarád dostal nůž na krk. Buď z rady vypadneš nebo se ti něco hodně zlého přihodí.

"A já zbabělec boj vzdal. Dodnes se za to stydím, ale netuším dodnes co jsem mohl dělat," uzavřel kamarád a už nikdy jsme se k jeho politické činnosti nevrátili.

Když takhle vypadá politika na malém městě, jak to asi funguje na vyšších úrovních...

Lukáš Fürst: Život není těžký, těžkosti jsou život!

Ať už v práci, ve škole nebo ve vztazích, každý občas zažije nějakou osobní prohru. Něco se nepodaří, uděláme nějakou chybu, popřípadě neuděláme něco, co jsme udělat mohli a pořád to nemůžeme dostat z hlavy.

Když se podívám na svůj život, který už jsem stihl prožít, vždy беру určité části života podle toho, jaké těžkosti jsem překonal. Už od narození, první krůčky, školka, základka, v páté třídě první přijímačky, přijímačky na střední, první brigáda, maturita... dalo by se pokračovat, ale asi je jasné, co se snažím ukázat. Vždy se jedná o nějakou těžkost, výzvu, kterou jsem úspěšně absolvoval.

Pokud bych se bál natolik, že bych nezkusil udělat svůj první krůček, dát první pusu, prezentovat svou první práci, vydělat si své první peníze... kam bych to mohl v životě dotáhnout? Pokud si vyberu vždy tu snazší cestu, je to vůbec volba? Neztrácím tím svou svobodu?

Možná si říkáte, co když jsem zkusil, snažil se, dal do toho všechno, ale stejně to nestačilo a prohrál jsem. Tuto situaci zažil každý. Je ale více možností, jak se k dané situaci postavit. Buď se můžeme vymluvit na někoho jiného, kvůli komu si

vsugerujeme, že jsme danou situaci nezvládli, nebo jdeme do sebe, díváme se, co jsme mohli udělat jinak a co do příště máme zlepšit.

Pokud vyzkoušíme první možnost, začneme se bát, začneme utíkat a potom to opravdu velká prohra bude. Zkusíme-li ale druhou možnost, poznáme, co jsme udělali špatně, zaměříme se na svoje slabiny a tato jedna porážka pro nás může být větším vítězstvím, než kdybychom danou situaci zvládli a našich slabin a problémů si nevšimli.

Nenechme náš strach, aby nás porazil! Bát se, to je přirozené. Pokud v nás ale strach rozhoduje, stáváme se jeho otroky! Nevzdávejme se, když se někdy nedaří! Věřme si a jděme si za svými cíli, sny a vším, co nás dělá těmi, kterými jsme.

P.S.: Tímto článkem nechci nijak zlehčovat životní situaci těch, kteří jsou třeba na vozíčku nebo mají jiné at' už vrozené, či získané postižení.

Eliška Ozogányová: Nežer!

Mám ráda jídlo. Kdo nemá rád jídlo, nemá rád sám sebe. Kdo nemá rád sám sebe, nemůže mít rád jiné lidi, dokonce ani své partnery. Kdo nerad jí, trpí mentální anorexií. Někdy to dojde tak daleko, že přestane jíst úplně. Je zajímavé, že tento psychický problém mají více dívky, ženy. O mužích jsem dosud neslyšela žádný takový případ, ani nečetla. Ale právě muži často způsobí psychický blok v dospívajících dcerách, svých dívkách i ženách.

"No podívej se, jak to vypadáš??" "Mohla bys něco shodit, ne??" "Co kdyby ses občas podívala do zrcadla??" "Dej si jen salát, máš velkej zadek" ...

Podobně jsou atakovány tak dlouho, dokud dotyčným "nerupne" v hlavě a následně přestanou přijímat jakoukoliv potravu nebo se jim sníží sebevědomí. Rapidně sníží.

Jenže dnes se nechci bavit o této hranici mezi životem a smrtí. Chci se dnes bavit o obžerství. Tím se ocitáme na další hranici. No potěš....

Ale já vás nepotěším. Přestože mám jídlo ráda a s požitkem mně vlastním si ho dokážu vychutnat, navíc jsem hrozně vybíravá, nedokážu se oddávat obžerství.

Obžerství neuznávám!

Pokud se podíváte zblízka na mou postavu, usoudili byste, že sedím od rána do večera a jako na televizi koukám do ledničky a žeru a hltám a cpu se.

Nene... Jím pravidelně několikrát denně, neb mi stavy hypoglykemie nedovolují vynechat svačinku či podobně. Necpu se, jím naprosto adekvátní porce. Musela bych mít postavu jako sen. Kde je tedy problém?

Mám chuť. Kdo je nemá??

A jen má vlastní vůle mi dokáže poručit a mlsání zatrnout tipec. Pokud se vůle někde schovává nebo toulá, mlsám ... sem tam něco. A při nízkém výdeji energie, způsobeném mimo jiné i dvěma úrazy končetin během jednoho roku, se energie vesele hromadí v tukových zásobách.

Nevypadám však jako reklama na pneumatiky Michelin. Ikdyž...no...nééé. Můj tuk se účelně a něžně rozložil do všech partií těla a do všech zákoutí. A co nedokóná tělesný tuk, tak tělesné tekutiny doplní (když mi oteče zraněný kotník nebo prsty na rukou). Vypadám naprosto symetricky...i sympaticky.

Mému příteli se mé momentální rozměry zamlouvají taktěž. A když k tělesným požitkům přidám i nějaký ten koláč, upečené masíčko s kysaným zeličkem a bramborovým knedlíčkem či domácí polévku, je to pak láska skoro nebeská.

Něco na tom bude, že **láska prochází žaludkem**. Ikdyž ne tak doslova, že??

Téměř šestiletá dcerka se ke mně často přitulí a povídá: "Jééé, mami, ty jsi tak krásně měkkoučká. Jako koláček..." :-)) To mě rozesměje a jsem ráda, že nejsem hubená. To by pak asi říkala... "Jééé, mami, ty jsi tak tvrdá. Jako prkno."

Je mi jasné, že se děti raději přitulí do "polštářků" svých maminek než k tvrdé a hrbolaté zdi. :-)

No, pro dnešek bych téma obžerství uzavřela tím, že **se nemá nic přehánět**.

Ani jídlo.

Jíst se má zdravě, s chutí a dopřát si občas i to, na co máš chuť. Pak je už jen na nás, jak nadbytečné kalorie z těla dostaneme. Nebo jak moc se s nadbytečnými kily spřátelíme...

27. ledna 2011

Jan Wolprecht: "Dědo, a co jste dělali, když nebyla televize?"

zeptala se mne nedávno má vnučka. "Nu, co bychom dělali. Když pomínu čas strávený mimo dům vymýšlením různých lotrovin, tak jsme si doma četli."

"To já si taky ráda čtu, ale televizi to přece nahradit nemůže, " přemítala dál.

"Hmmm, já to vidím opačně. Televize nemůže nahradit knížku. Když si čteš, vidíš ve svém duševním zraku svůj příběh, svůj film, který si sama režíruješ a prožíváš. V televizi máš jen obraz, který vytvořil někdo jiný a ty jej jenom pasivně přijímáš. Prostě nuda. A jen málokdy se podaří, že sledovaný film souzní s tvým vnitřním knižním filmem. Smůla je, že dnes většinou vidíš filmové zpracování dříve, než si přečteš knížku a to tě potom ovlivňuje. My to měli lepší. My si svůj svět vytvořili na základě četby a pak jej teprve srovnávali s filmem," udělal jsem mladé slečně pedagogickou přednášku.

"Viděla jsi například 'Knoflíkovou válku'?"

"Ne, to neznám."

"Tak na, nejdříve si ji přečti a potom ti pustím film."

Petr Kadlec: Deník vysokoškoláka - novoroční a jiná předsevzetí

Úvodní díl mého deníku aneb každý z nás ví, jak to chodí s novoročními předsevzetími.

Můj život potřebuje změnu. Neexistuje lepší (ani otřepanější) příležitost než příchod Nového roku a s ním spojená novoroční předsevzetí. Moje dřívější nestojí ani za zmínku. Některá ztroskotala na moji lenosti, jiná zase na nedostatečné tloušťce mého prasátka.

Od dětství jsem také narážel na stejný problém – moji bujnou fantazii. Jen s těží jsem se mohl v 8 letech stát nejlepším hokejovým brankářem nebo nejbohatším člověkem na světě. Moje brankářská kariéra vzala za své, když mě kamarád na obecním rybníku trefil pukem do nosu. V kapkách krve se tak rozteklo moje první novoroční předsevzetí. Možná se mi tím Bůh snažil něco nazančit, ale to mě od dalších pokusů neodradilo, jenom jsem rok od roku snižoval svoje nároky. Místo toho, abych se stal nejlepším brankářem jsem chtěl posbírat všechny kartičky Dominika Haška. A peníze mi stačily možná tak na tři pendreky ve školním bufetu. Postupem času byla moje vůle slabší a slabší a když jsem za rok nedokázal posbírat ani ty „blbý“ pokémony, tak jsem na předsevzetí na čas zanevřel.

Moje cíle týkající se dívek (neoznačoval bych je jako předsevzetí, protože láska kvete v každém ročním období, nejenom na Nový rok) začaly zhruba od páté třídy. Musím říct, že v této oblasti jsem jednoznačně nejvytrvalejší, ale asi taky nejneúspěšnější(až na jednu světlou výjimku). Jestli dobře počítám, tak už je to přes deset let, je mi 21, ložnici sdílím se svým kamarádem a můj poslední „vztah“ trval

asi dvě hodiny. Nevím, čím to je, ale často skončím jako ten hodný kamarád (čti blbec), který ostrouhá.

Ale abych se dostal k jádru věci. Letos jsem si dal za cíl založit si blog a zkusit vést něco jako deník. Uvidíme, jak to celé dopadne. Snad mi psaní učaruje jako dívky, jenom s většími úspěchy. Ale když se podívám do kalendáře a tam vidím datum 27.ledna, začínám mít obavy i o toto předsevzetí.

28. ledna 2011

Petr Hahn: Orálním sexem k moudrosti?

Nedávno mi do mailu skočila od někoho přeposílka fórku, kde bylo napsáno:“Kde ženy čerpají svou moudrost?“ O kus níž byla fotka ženy, právě provádějící felaci, čili-zaujatě v ústech znásilňovala čísi penis.

Usmál jsem se a jako neškodnou a úsměvnou čuňáčinku odeslal několika kamarádům s komentářem:

„Významně mlčím a krčím rameny...čili no comment:-)) Skutečně nechutný názor!!!“

Jedna z adres patřila mé bývalé partnerce, která oplývá smyslem pro humor a nakonec se z toho vyvinula korespondence.

Ta mne bavila a tak ji dávám v plen.

Začíná Kačenka:

.....
.....

No Péťo!!! To je vážně nechutné :-)))))

P.S.

Poslední dobou mám nějaké drobné výpadky paměti, myslíš, že by to pomohlo?

:):-):-)

.....
.....
.....

Milá Kačenko.

Nos klíče na krku, doklady a peníze v brašničce na krku.

Na klopě si připíchni cedulku se jménem, adresou domů a žádostí o doprovod.

Zároveň nebude od věci, nechat si vytetovat na předloktí telefonní čísla přátel a známých, kteří mohou pomoci.

Do auta si nech namontovat GPS vyhledávač spojený s Tvým mobilem, či pagerem, které-nos na krku.

V autě na sedačce měj podrobný manuál ohledně řízení vozidla a pravidel silničního provozu.

Auto si viditelně označ-např. velkou samolepkou kytičky, či medvídka přes přední sklo.

Na druhé předloktí si nech vytetovat MÉ číslo.

Na dveře od záchodu umístí nápis-SEM CHODÍM ČŮRAT, ATD.

Na pejska napiš růžovým sprejem-KAČENKY TRHAČ.

S rodiči si domluv heslo, podle kterého se budete identifikovat a nos jej s návodem k použití v brašničce na krku.

Peníze nenos u sebe.

Pouze na krku kartu s viditelně napsaným PINem. A pochopitelně manuálem.

To jen pro začátek.

V případě, že by se Ti mohla tato opatření zajídat, doporučuji pravidelně dotankovat moudro aspoň jednou týdně.

Pokud není zdroj, nasadím vlastní kůži.

To číslo na druhém předloktí máš proto, kdybys zůstala někde viset se záchvatem sklerózy, abych Tě mohl přijet vysvobodit a rovnou dotankovat.

Věřím, že vše bude v pořádku a že s mou pomocí si udržíš slušnou kvalitu života i nadále.

Tvůj obětavý

Já.

P.S.:Jestli by to pomohlo?

Mně určitě ano!!!:-))

.....
.....
.....

:):-):-):-):-):-):-):-):-):-)

Milý Pět'o,

děkuji Ti za perfektní a podrobný manuál k udržení kvalitního života.

Brašničku na krk zakoupím, napíši příslušné cedulky a pak už jen sehnat velkou samolepku medvídko na auto, pro jistotu si ho nalepím i na baráček, jeden nikdy neví.

Pokud by to nepomáhalo, a můj doposavad perfektní a systematický život bez přehmatů by začal vykazovat značné trhliny, obrátím se k Tobě o pomoc. Je hezké vědět, že má člověk ještě kolem sebe pár přátel, kteří jsou ochotni pro něj podstoupit takové obrovské oběti. :-)

Děkuji Ti mnohokrát za Tvou statečnost!

Tvá bezradná

Já

:~)

.....
.....
.....

Nevím, nevím...

Abys neprováhala životní šanci.

Dobře víš, že řešit krizi až když nastane, může mít již mizivý účinek.

Prevence je podstatně lepší prostředek s účinnějším efektem.

Navíc jsou pro pravidelného zákazníka připraveny lákavé bonusy v oblasti průzkumu antropologického charakteru, různé ochutnávky a další nadstandardní služby, protože-náš zákazník...

Obětavý já jsem velmi a klidně obětuji kohokoli pro dobrou věc.

Díků netřeba-to by na mém místě udělal každý, dělám jen svou práci, konám jen svou povinnost a na další duchaplnou reakci si honem nemohu vzpomenout.

A hlavně-moudra není nikdy dost:-)

Neutápěj se v bezradnosti a postav se tomu čelem!

Pusu:-))

P.S.:Tak kdy?!!!:-)))

.....
.....
Milý obětavý a lidumilný příteli,

nemohu Tě zneužívat a nutit Tě k tak obrovským výkonům kvůli mé duševní pohodě. Zkusím zatím nálepku medvídka, jak jsi mi zprvu radil, a zneužívat Tvé dobroty budu až v nejkrajnějším případě. Pokud si vzpomenu. :-):-):-)

.....
.....

Drahá skromná Kačenko.

Není třeba se obávat, že by se jednalo o jakékoli zneužívání v případě, že je ku podpoře podána pomocná ruka (či jiná končetina), neboť se jedná o dobrou vůli a ač nejsem křesťan, domnívám se(jistě zcela oprávněně), že pomoc bližnímu je jen a jen v pořádku.

Nálepka řeší pouze jeden dílčí aspekt, kdežto ony Tebou zmiňované DOBROTY se zabývají odstraněním příčin a tedy i důsledků nedostatku.

Takže se kurňa nežinýruj a na krajní situace nečekej-aby nebyl třeba moudrovod rezervován:-).

P.S.:Ve Tvém stavu právě hrozí, že by sis mohla i v krajní nouzi nevzpomenout a neštěstí je na světě!

Takže Ti budu muset ve svém altruismu zřejmě Tvé potřeby trpělivě připomínat, aby ses nezanedbávala...

:-)

.....
.....

Bože, jak jsi pozorný ku zdraví svých bližních! Asi Tě nechám svatořečit!

Neboj, vzpomenu-li si na potřebu Moudrovodu, dám se zapsat do pořadníku :-)

))

.....
.....
.....

Protože máš protekci, postarám se o to, aby Tě asistentka zapsala do první stovky.

Nemohu Tě nechat strádat.

A vezmi si ty velký prsa, jo?

Děkuju za skvělou korespondenci-opět jsi nezklamala a skutečně mne pobavila i potěšila.

Posílám pusu a pohlazení.

:~))

.....
.....
.....

Děkuji, taky jsi mne potěšil :-)

Pa, pa :-)

.....
.....
.....

Uměl bych Tě potěšit i víc-ale to už jsem vlastně psal:-)

Měj se fajn.

Čágo.

.....
.....

Já vím:-)

Milan Zajíc: Na periferii foto dokumentace.

Pod pojmem periférie si někteří možná i představí nějaké sídliště, panelákové domy Tady je to trošku maličko jiné. Najdete zde teď zasněžené louky, tu a tam pasoucího se koně, běžkaře a zevlouna :-). Na okolních kopcích samozřejmě mnoho příznivců lyžování a podobných radostí. Blíží se slunečný víkend a tak ho příjemně prožijte.

Miloš Adámek: Tou jsou začátky...

Dost dlouho jsem o tom uvažoval a už je to tady. Založil jsem si blog! :-) Vůbec si nejsem jistý, jestli to bude někoho zajímat. Ale co, vždyť to taky nikdo nemusí číst a já si tu můžu plkat, co chci. :-)

Témat, o kterých tu časem budu psát, vymyslím asi hodně, ale tím prvotním bude takový experiment. Experiment se svým tělem. Inspirací je mi projekt P10, mého bratrance Jakuda Srny a jeho přátel. Za 10 měsíců se pokusili udělat ze svých

gaučingových těl kulturisty a výsledek je opravdu úžasný. Minulý rok pro mě nebyl moc příjemný a tak jsem si příjemné hledal v jídle, a výsledek se dostavil. Přibral jsem skoro 15 kilo. Potřebuji to nutně shodit. Ale ne 15, ale 25. Ať už to má nějaký význam. :-)

Vím, že pokud budu mít důvod, dá se to v pohodě zvládnout za rok. Důvod je, že chci a myslím, že pokud se to bude odehrávat v přímém přenosu, bude to pro mě mnohem více motivující. :-)

Takže, co bude asi nejtěžší, je večerní bašta. Tu si prostě budu muset zakázat. Se skladbou jídla by neměl být problém. Rád bych to pojal ve znamení makrobiotiky v pojetí MUDr. Strnadelové a páně Zerzána. To mě baví. To mi vyhovuje.

Zruším příjem alkoholu a všech ostatních jedíků. To taky nebude snadné. No a už zbývá jen pohyb. Chůze do práce nemůže uškodit. Podle google maps je to 3.622 metrů, to je za den garantovaných 7,3km. Není to mnoho, ale nějak začít musím. Postupně přidám nějaké sporty.

Začnu od pondělka, 31. 1. 2011 a prvním milníkem by měl být datum 31. 5. 2011. Tajně doufám, že ne za rok, ale za pět měsíců by to šlo zvládnout. Pět kilo měsíčně není zase tak moc. Když se budu opravdu snažit...

Tak mi držte palce! :-)

Miloš

29. ledna 2011

Patrik Hujdus: Jak voní beznaděj?

Z malého setkání přátel se stane větší, z krátkého čekání věčnost. V poslední době jsme měli možná více starostí v hlavách, než lásky v srdcích. Možná, že tíha dnů v nás vyhloubila těžko překročitelné bariéry. Ale každá překážka se lépe zvládá, když jsou na ni dva. A to my jsme byli. Už ne Ty, už ne já, od toho krásného data 08.08.08 napořád my dva. Jako když si ležatá osmička ustele v oblacích a dívá se z výšin na dvě bytosti, které splynuly do jedné duše.

V minulosti, dnes i zítra. A pak zase, dokud srdce nepřestane vydávat ten zvuk "buch, buch". Zkrátka napořád. Pamatuješ? Nemyslel jsem, že napořád umí být tak krátké. Copak ten obláček citů už vypršel? Vše, co držel nad zemí se sesypalo jako domeček z karet do našich životů a tíha těch věcí a myšlenek zahalila naše minuty hustou neprohlédnutou mlhou. Jestlipak je něco za ní? Cítím, jak dýcháš, vnímám

každý okamžik a bojím se, že právě ten, na který myslím, je náš poslední. Bojím se, že ze všeho krásného, co mezi námi bylo, zbydou jen vybledlé fotky v zaprášených rámech. Že půjdeme každý svou cestou a jiným směrem, daleko od sebe. A v ten okamžik se ptám, co mohu udělat? Jak zvládnout tohle nebytí a vzduchoprázdnu věčnost, která se blíží, rozptýlit alespoň malým paprskem světla naděje? Oprášit rámy nestačí a znovu splynout do jedné duše na dálku není možné. Alespoň myslím, že to tak nejde. I když vnímám Tvou bolest a zároveň zmatek, který Ti sedí na rameni a našeptává, neumím své myšlenky a víru v nás oba poslat za Tebou. Nejsi tady, vlastně ani nevím, kde jsi. Přesto je mi jasné, že nemohu těžký souboj s realitou vzdát a nechat nás na pospas bouře, která už několik hodin, možná dnů, pustoší náš vztah. Tak rád bych Ti řekl, co cítím. Jak Tě miluji a jak si neumím představit svůj život bez Tvé přítomnosti. Že láska je sobecká, ale přesto ji potřebujeme. A možná právě proto dokáže zázraky. Že tak jako květiny potřebují vodu, aby mohly růst, já potřebuji Tebe. A modlím se, i když to vlastně pořádně ani neumím, abys mé volání vyslyšela a cítila to stejně. Abychom zase nebyli jen Ty a já, ale my dva. Všechny střípky poskládám, slepím do jednoho celku. Slibuji. Prosím, vrať se nebo mne zabij. Nemohu žít bez Tebe!

30. ledna 2011

Julian Petkov: Láska a Badoo

Moje nejkrásnější seznámení Je to dnes přesně rok, co jsem se zaregistroval na Badoo. Byl jsem po rozvodu, osamělý a rozladěný ze žta, hromadily se i finanční problémy. Řekl jsem si , zkus štěstí, ale vůbec jsem nevěřil a nedával naději . A pak jsem jí uviděl ..Evu ..a byl to blesk. Napsal jsem jí jedinou větu : " Jsi krásná , vážně moc..." Dnes slavíme spolu rok naší nádherné lásky, která je intenzivní a silná, nádherná jako na začátku, jsme spojeni poutem silným jako kotevní lano, a já i Evička věříme, že je naše láska osudová a navěky...Na Badoo jsme si za tu dobu napsali více než 8000 zpráv, a to nejsme děti.....

31. ledna 2011

Ivana Vejvodová: Jak jsem měla v ložnici čtyři chlapy a na prsou hady

Manželství má prý dostávat občas pořádnou dávku osvěžení, a protože teď v zimě pletené tlusté ponožky a svetr, co báječně hřeje namrzlá záda, hrají hlavní roli, rozhodla jsem se polechtat manžela jinými svršky. Muži prý vidí život jinak než my ženy, a tak je třeba podle toho jednat.

Vsadila jsem na lehkou odhalenost jako v pohádce. Takový ten styl – oblečená neoblečená, co sice něco ukáže, ale zároveň nechá fantazii volný průběh, a dokonce jsem uvažovala o velmi krátké sukýnce, kterou jsem tedy nakonec zavrhla. Naposledy jsem si ji totiž oblékla na Štědrý den a způsobila tak skoro čtyřletému Kubovi šok: „Matěji, táto, podťte se honem podívat! Máma má nohy!“ Volal tak zděšeně, že nejdřív si sukni dovolím obléknout (jako prevenci traumatu) asi tak na jaře a začnu s délkou hezky od kotníků, co nenápadně přejde do půli stehén. Asi jako když učíte dítě plavat a postupně mu ufukujete kruh.

Jako na potvoru ten pohádkový den málo topili a manžel se z práce vrátil o něco později. Když jsem uslyšela klíče v zámku, srovnala jsem rychle propriety na hrudi a pomalu předtančila do mužova zorného pole.

„Proboha,“ řekl asi po půl hodině, což jsem brala jako poklonu, ale jen do chvíle, kdy pokračoval, „miláčku, tobě není zima, že si nevemeš svetr?“

Měl pravdu, ještě večer jsem začala kýchat a ráno měla horečku. Pro dobrotu – na žebrotu. V tomto okamžiku jsem pochopila, že my ženy to máme s muži docela těžké. Taky jsem si uvědomila, jak zrazená se asi cítila neznámá holčička na podzim na hřišti. Skoro celé odpoledne se snažila vloudit Jakubovi do přízně. Nabízela mu bonbóny, chtěla se s ním houpat, dokonce mu řekla, že je moc hezký kluk, ale to moje motovidlo nic nepochopilo.

„Hej, holčičko, sem si všim, že za mnou lezeš, co po mně jako chceš!?“ houkl na ní z vrcholku prolézačky v okamžiku, kdy ta nebohá o rok mladší dívenka překonávala strach z výšek a doslova a do písmena za ním lezla na ten vrchol.

Od té doby už sice pobral trochu rozumu, ovšem jen v oblasti mužské dedukce. Právě ta zaznamenala obrovský pokrok.

„Kubo, ta Eliška ve školce se ti líbí, vid’?“ zeptala jsem se poté, co její jméno doma padalo skoro nepřetržitě.

„Jo, mami, líbí, ona je strašně hezká, ale, mami, je to holka a furt povídá nějaký blbosti,“ kroutil hlavou a považoval hovor za ukončený, zatímco já žena a matka prahla dovědět se něco víc právě o těch blbostech. Marně, „chlapi“ mají to myšlení prostě trochu jinak nastavené. Utvrdil mě o tom i sedmiletý Mates.

„No, tak čti, co je tam napsaný za slovo?“ hučel do něj manžel nad slabikářem a dostal šifrovanou odpověď.

„K k k u ku p p p a pa.“

„No....., a cos to přečetl, co to je za slovo?“ naléhal stále intenzivněji a taky tentokrát přišla jasná a mužsky logická odpověď.

„Kupa! Jako třeba, že sem já a kolem mě kupa holek!“

Zatímco muž se nikterak nezarazil, já - žena - myslela naivně na kupu sena a syn – muž – stejně jako otec, myslel na osoby, s kterými se do toho sena chodí.

Jelikož se ale snažím svým chlapům doma porozumět, připustila jsem si i pro sebe v hlavě slovní spojení s malou obměnou a zkusila jsem si vybavit situaci, která by mi asociovala podobné myšlenky jako Matějovi - „já a kolem mě kupa chlapů“. Kupodivu jsem si vzpomněla, jak se před půl rokem muž vrátil domů a našel mě v posteli v ložnici a kolem mě skákala ta kupa chlapů. Přesněji řečeno - čtyři. Musela jsem si totiž zavolat záchranku, protože nejmenovaná pekárna přidala do lineckého kolečka i kokos, aniž by to napsala na obal, a já skončila téměř se zástavou dechu. Ale uznejte sami, jestli to za to stálo. Komu by se poštěstilo mít v ložnici beztretně tolik mužů? Vždyť i já, počestná to žena, z toho byla skoro bez dechu.

Ach ti muži. Zřejmě je jim i dáno do vínku, dělat nám ženám věci za zády a přitom tak hezky mužsky a solidárně mezi sebou táhnout za jeden provaz. Tedy to až od jistého věku, protože mladší Kuba se ještě občas provazu pustí a poctivě informuje svoji maminku třeba o tom, že když nebyla doma, hráli s otcem zakázané hry na počítači. Matěj, tahající stejným směrem jako táta, ale vždy začne jednat. Bratra označí za úplného blbce a tajně pomocí techniky varuje otce. Mobil, který dostal od Ježíška, měl totiž původně pracovat pro mě - výhradně pro situace kontrolní. Bohužel se to zvrtilo, a syn objevil i jiné využití – funkci práskačskovarovnou.

„Táto, já ti volám potají,“ šeptal potichu do telefonu, abych to neslyšela, ale my ženy máme uši v pořádku a i ultrazvuk před námi často nemá šanci, „táto, pořádně si to v práci ještě užij, protože až přijdeš domů, dostaneš sodu. Kuba propích, žes nám pustil ty hry, co máma zakázala! Táto, dej si pozor, končím!“

A tak mi nezbývalo než zabojet a aspoň to mladší dítě zkusit přetáhnout na moji stranu provazu.

„Mami, proč jí cucá?“ ptala se mi ta moje naděje, když na návštěvě pozoroval kojící fenku a štěně.

„Necucá, pije od ní mlíčko.“

„Ona si ho nalila do prsa od krávy?“ vykulil oči a snažil se najít na zádech otvor, kudy si ho tam ta čuba vpravila.

„Ne, má svoje mlíčko, copak ty si nepamatuješ, žes taky bumbal z prsa?“

„Od Betyny?“ vykulil zrak a znechuceně koukl na toho psa.

„Ne, ode mě, to já jsem tě kojila,“ uvedla jsem to na pravou míru a prsty směřovala na vlastní poprsí. Pohled, co mi věnoval, byl však skoro stejně zhnusený jako předtím na Betynu a nesouhlasně vykřikl: „Nene, mě kojila kráva!“

Už nebojuju. Smiřuju se pomalu s faktem, že muži vidí ten život opravdu jinak než my ženy, a zjišťuju, že i pořádná dojnice může na své hrudi nejen hrát, ale i odkrmit hada, který ji občas dokáže pěkně otrávit svým jedem. Avšak přes to všechno by svými kopyty rozdupala každého, kdo by tomu háďátku chtěl ublížit. A manžel? Ten je taky v bezpečí. Kromě kopyt mám přece i rohy a případné zájemkyně nemají šanci. A až se jednou ta naše háďata odplazí do světa, koupíme si s mužem sexy vlněné ponožky, od nohou má být přece teplo, a zbytek necháme osudu.

Alice Barešová: Po kolena ve vodě

Ten nadpis s dalším textem nesouvisí. Prostě se mi líbil. Blog je spíš takové zamyšlení. Pořád se toužíme měnit, má to vůbec smysl?

Nic dramatického, každý si občas dělá inventuru, ne? Někdo si dává předsevzetí každý Nový rok. Taky si nějaké dávám, abych se posunula. Přání nebo myšlenku zapíšu do notesu a na konci roku hodnotím. Zatím se mi daří posunovat. Dříve jsem si do žádného diáře nezapisovala. Povinnosti, stejně jako zážitky, byly pro okolí tajné. Ale přišla chvíle, kdy jsem se rozhodla je zaznamenávat. Dlužno říci, že většinu diářů nakonec stejně vyhodím. Teď mám na připomínku ještě blog...

Jednou jsem nechtěně zahlédla poznámky v diáři kolegyně. Byla o hodně mladší, měla přítele, oba jsem znala. Jeden den tam měla napsáno: „Jirka mě naštvál.“ Toto si zapsala v dopoledních hodinách, po poledni byla poznámka: „Už je to zase v pořádku.“ Moc se mi to líbilo. Dýchalo to zvláštním teplem.

Ve svém diáři nemám na další dny žádné poznámky. Nemám tam ani zodpovězenou otázku, jestli se dá několikrát vstoupit do stejné řeky, jestli se má člověk vracet. Babička mi vždycky říkala, že se rozbitá mísa nemá slepovat, že už pak voda stejně vyteče. Ale skoro každý vztah, co znám, má někde nějaké trhliny a taky nic není úplně bez chybičky. Povídačky o řece už neposlouchám, vím, že je to stejně jiná voda. Kdo nic přehnaného nečeká, nemůže být zklamaný a naopak.

Trochu jsem si uklízela duši, prádelník a taky skříňku psacího stolu. Vypadl mi starý zápisník. Na začátku bývají takové ty osobní údaje, jako v dotazníku. Nemám je ráda, ale píši tam pár poznámek, kdybych náhodou zápisník ztratila. Pokaždé je to jiné. V tomhle stálo moje jméno, krevní skupina a ještě poznámka: zvláštní znamení – jsem oblá. Vida, ačkoli každý rok plánuju velké změny svého vzhledu, oblá jsem pořád. To samé o sobě totiž říkám odnepaměti a všichni se tomu dříve smáli. Asi se, navzdory svému pravidelnému rozhodnutí, stejně nezměním. A možná je to tak dobře.

Osobní blogy na zpravodajském serveru lidovky.cz

1. ledna 2011

Petr Miklas: mluv záclonou

(verše 2010.11.19 od rána)

povídám povídám pohádku
o lese o nebi o hrádku

tma za záclonou vstává
rubáš si bere
ta krvavá
ta pravá

mrtvola smyslu ožívá a vstává
nádraží z kolejí živými obživne

záclona světy spojuje
jako nás život svým smyslem
spojuje v mrtvé
a rozpojuje

povídám povídám druhou
láska je mečem i vzpruhou

2. ledna 2011

Petr Miklas: skutečnost přede mnou skutečnost za mnou

(verše z 2010.11.19, už od rána)

žena je často citlivější než muž
život víc plní bolestí
stejná věc zabolí víc

chraň se! obraň se!

největší bolesti muže je

chraň se! obraň se!

živá žena

chraň se obraň se skutečností!

každodenností

nezrušitelných pravidel

a povinnosti

odlidšti se až do depresí!

největší bolesti ženy je

chraň se! obraň se!

živý muž

Petr Hrudka: Novoroční předsevzetí

Máme tu nový rok. V pátek jsme se loučili s tím starým. Někteří ten starý a příchod toho nového zapíjeli. Jiní různé oslavy prožívali po svém. Důležité je, že jsme poslední den minulého roku přežili ve zdraví, doufám v to. A také to, že můžeme nadcházející rok, který tu už pár hodin je, začít po novu. A autor tohoto útvaru počíná již třetí rok existence těchto, jaksi ... literárních výtvorů a výjevů.

Přechod ze starého roku k tomu novému doprovázejí nejrůznější předsevzetí a jiná vzetí, která nám jakýmsi způsobem napovídají, že se budeme ten přicházející rok chovat lépe. Řekneme si, tohle a tohle letos udělám a dodržím. A ejhle! Ne vždycky to vyjde. Něco mimo nás je asi přece jenom silnější. – Třeba Jan Kraus v silvestrovském vydání své show na Primě řekl, že si předsevzetí nedává. Je si totiž vědom toho, že by stejně nějaký ten „slib“ nesplnil, nedodržel, že to prostě „nemá cenu“. Tak proč taky si to všechno slibovat a říkat si, to opravdu udělám.

A když si vezmeme, že si svá předsevzetí řekneme těsně před půlnocí – ve chvíli, kdy máme něco už napito – a druhý den se probudíme se silnější bolestí hlavy, nějaké ty naše „sliby“ jdou stranou. Kdoví, jestli si na ně vůbec vzpomeneme...

Já si nějaká ta předsevzetí říkám, ale s vědomím toho, že je nebudu brát příliš vážně. I když... Pro ten nadcházející rok, v jehož letopočtu jsou už dvě jedničky, mám

rozmyšlena už dvě taková předsevzetí, ale zároveň to jsou taková, která by měla být i mou povinností. Čtení a učení. Trochu s tím souvisí i úspěšné složení maturity.

V čem taková novoroční předsevzetí spočívají? Člověk si ke konci roku řekne, že v tom dalším něco udělá. Kuřák omezí kouření – nebo přestane kouřit úplně, to samé si řekne i alkoholik. Ale jde to? Další si řekne, že už – tentokrát ale opravdu – ten zlozvyk prostě nebude dělat. Ale... Je naše vůle silnější než ten protivný zlozvyk? A když ne, přežijeme to, ale na konci dalšího roku to zkusíme znovu, a pak znovu. Třeba někdy...

A co taková novoroční předsevzetí předchází? V poslední den v roce se jaksi v myslí porozhlédneme po všem, co jsme ten končící rok všechno prožili, zažili, co jsme dokázali, co jsme udělali, na co nám už nezbyly síly, tak můžeme doufat, že ten následující rok bude lepší. Už minulý rok se stalo tolik událostí, že se tomu nestačíme divit. Všechno tak nějak prožíváme, jako kdybychom umírali. Říká se totiž, že těsně před smrtí nám proběhne život před očima. V poslední den roku si tak popřemýšlíme, co se nám všechno stalo... A hodnotíme to. Tamto bylo pěkné, tamto pěkné nebylo. Tamto se stalo, ale nemuselo se stát. S tamtím jsme se seznámili a doufáme, že naše přátelství vydrží minimálně další rok. U nepříjemných událostí si přejeme, aby se v nadcházející rok neopakovaly. Nejlépe, aby se neopakovaly už nikdy.

Všemu se říká takovým jedním pěkným slůvkem: bilancování (které je ovšem žertovně zaměňováno s jiným slůvkem – balancování). Bilancujeme nad vším, co se stalo. A jenom doufáme, že se v dalším roce stane jen to dobré. Ale jaksi některé události příliš ovlivnit nemůžeme. Jediné, co zmůžeme – přát si, doufat a věřit.

Jan Kouřil: Striptýz

Myslím, že jsem volil pro následující řádky dostatečně úderný titul, abych jím upoutal pozornost k pohromě, která mě postihla. Ty, kteří se budou cítit už samým titulem předem pohoršení, si dovoluji upozornit, že obsahem nebude to, co je napadlo v první chvíli, a že tím pádem nebude jejich mravnost nijak pošramocena, protože pohroma padla na můj chov slepic a že jde tedy o striptýz slepičí. Věci se mají tak.

Jak uhodily mrazy, nebylo dost na tom, že málem zamrzl i teploměr na okně ve dvoře. Uhodila pohroma i na můj slepičí chov. Obě (rozuměj dvě) sličné kroupky, které se dosud chlubilý nejen peříčkem, ale i svou produkcí, rázem, jako by se

uprcly, stávkovaly. Což o to. Byly-li to důvody biologické, je to v pořádku, protože si musí taky odpočnout. Jako člověk. To dá rozum. Ale zazlívám jim, že o tom nedaly předem vědět. Soudruh předseda odborů, jak se sluší a patří, dlouho předem vytruboval, že bude stávka. A byla. Tak to měly taky předem dát najevo. Zkrátka a dobře, nebylo to vůči mně od nich fair play. Starám se, podstrkují jim poránu namočený tvrdý chleba, večer brambory se šrotem a slepičími vitamínky. Když zbudou od kachničky k obědu kostičky, rozdrťím je takovým šikovným forrichtungem na dvoře. Čistou vodičku mají v jedné misce, pšeničná zrníčka v druhé. Tak co by chtěly víc?

Ale příroda matička je spravedlivá. Potrestala je, potvory. Naráz, jak přestaly snášet, začaly obě pelichat. Ale jak! To jste lidi neviděli! Zatímco babička, jak praví Němcová, každé pírkó posbírala, aby nezapadlo, bylo poránu ve chlívě napadaných kropenatých peříček tolik, že jsem je zametal na lopatu. A druhý den zase. A pak ještě několik dní. Vypadalo to jako na nějakém pochybném představení, kde se slečny po troškách odhalují. Tak probíhala produkce i u nás ve chlívě. A přitom mrzlo až praštělo. Pak se stalo cosi podivného. Když jsem je poránu vypustil, nevyletěly nedočkavě jak obykle, ale zalezly za psí boudu pod keř. Styděly se, nebo jim byla zima? Asi to druhé.

Tak je teď zavírám celý den, aby nenastydly. Kdybych uměl fotografovat, ukázal bych ta polonahá slepičí torza. Ale raději ne. Bídny pohled. Avšak na Nový rok jsem nahmatal první pisky. Obroda života! Než přijde jaro, pipinky se opeří, obrostou a budou zase snášet. Jako vloni.

A když to tak vezmu jedno k druhému, nebyly potrestány pelicháním jenom slepičky, ale taky já, protože jsem si musel poprvé vajíčka koupit. Za 28 korun. Nazdar!

Sandra Faltysová: Silvestr

Rok se s rokem sešel a tradičně přišly oslavy konce starého a začátku nového roku. Přání na Nový rok jste se jistě nabažili i beze mě dost, takže přenechám toto privilegium čtenějším bloggerům a sama vám snad jen do budoucna kladu na srdce jedinou věc – spoléhejte se za každých okolností sami na sebe. Není to kdovíjak uvědomělé, ale je to heslo mého otce, od kterého jsem si mimo jiné negativní emoce, odnesla aspoň tenhle pozitivní přístup do života.

Prožila jsem typického Silvestra, tak jako za celý život ne. Včetně té kocoviny. Musím říct, že ještě nikdy mě takhle nezničil jeden panák moravské meruňkovice (tímto děkuji Lukášovi) a belgické pivo (poděkování patří našemu hostiteli Robinovi z Londýna). Jsem typický odmítač jakýchkoli novoročních oslav. Nevidím na tom totiž nic smysluplného, takže jsem k silvestrovskému večeru přistupovala se svým typickým pesimismem. Nejsem, krom toho, že moc nefandím kolektivním pitkám, ani typickou ozdobou večírků, takže jaká úloha mě vlastně měla tenhle večer čekat? Opět tradiční – totiž pozorovatele. Když vynechám skutečnost, že jsem se s'ala hned v úvodu alkoholem domácí i zahraniční výroby, po zbytek večera jsem jako hodná holka popíjela vodu, abych vykompenzovala svou společenskou únavu. Dostala jsem na to velkou degustační sklenici, kterou jsem pravidelně doplňovala kohoutkovým mokem.

Tradičně netradiční Silvestr proběhl za účasti několika Čechů, jednoho Brita, dvou Američanek a jedné Maďarky. Kosmopolitní společnost.

Musím přiznat, že nakonec byla moje účast coby společenského elementu úspěšnou. Byla jsem přiopitými Čechy shledána jako nejhezčí ženský prvek v místnosti. Nu což, takovým privilegiem se musím pochlubit. Ponaučení do budoucna – nebrat si bílé tričko, protože z vás budou chtít udělat miss mokré tričko. Ano, mám za to, že alkohol a jeho účinky – tedy zbavení se zábran, působí mužům falešné představy o realitě. Co bych tak ještě mužskému osazenstvu a jeho opilejší části vytkla? Dokáží vás rozplakat na setkání nevhodnými otázkami typu, ještě ho máš ráda, vid'? Ano, to není skutečně nejvhodnější otázka na konec starého roku. Co naplat, takt se se zvyšující hladinou alkoholu vytrácí.

Původně jsem šla do oslav Silvestra s tím, že když už, tak pořádně a druhý den do večera! Naše česká část osazenstva se však sebrala kolem třetí hodiny ranní. Což jistě uvítal náš londýnský přítel. Alfa samci se vydali směr klub zaplněný estrogenem, aby dali průchod svému testosteronu a intelektuální jedinci dojeli polo spící na kolej.

Nevím, proč jsem do této chvíle trpěla odporem k novoročním oslavám. Možná to je v důsledku zpráv typu ustřelené prsty a opilé děti. Mám za to, že když je to s mírou,

může být i zakončení roku docela příjemnou společenskou událostí. Nikdo nevyzdvihuje to, že nám začíná nový rok, ale decentně si připijeme, nikdo netouží po velkém ohňostroji, ale strávíme čas v domácí pohodě.

Cítím jak na mě dva dny spánku doléhají i jako na psací individuum. Tlačím věty z paty a prostě to nejde. Ale mám za to, že psát o novoročních oslavách za týden, je už trochu pozdě, takže se milý čtenáři, budeš muset spokojit s tímhle výplodem.

3. ledna 2011

Petr Miklas: rozum rád

(verše 2010.11.22 od ráno)

rád řídí
sám neřízený
z neprůhledných hlubin psýché
rád řídí

Zuzana Zajícová: Marie a Klementina aneb Malý kousek historie naší obce

Rok 1805 nezačal dobře. Byla tuhá zima, silné mrazy sužovaly obyvatele celé české země.

V Rožmitále pod Třemšínem tomu nebylo jinak. Lidem docházely potraviny, v tamní škole došlo dříví. Pan učitel Ryba měl velké starosti nejen s těžkými životními podmínkami, ale i s mizernou docházkou svých žáků. Ani na jaře se situace nezlepšila, zemi zasáhly vytrvalé deště, jež zpozdily práce na polích. Teprve po žních se zdálo, že svitla naděje na lepší časy.

3. září v tomto roce se narodila manželům Rybovým holčička Marie Rozalie Anna. Tatínek, učitel a hudební skladatel Jakub Jan Ryba, a maminka Anna se starali nyní o pět dětí. Nejstarší Josef brzy po narození malé sestřičky odešel studovat gymnázium v Praze, Vilém se chystal na studia v Plzni. Rodina učitele neměla snadný život. Samotné povolání Jakuba Jana Ryby by nestačilo uživit celou rodinu, Ryba také zastával místo ředitele kůru, což byla vlastně péče o veškerou chrámovou hudbu. Příjmy učitele byly ovšem závislé na vůli a ochotě poskytovatelů a vymáhání školného od rodičů byl mnohdy velmi obtížný úkol.

To všechno ovšem malá Marie nevěděla. O tři roky později se rodina rozrostla – narodila se Klementina Anna. Obě holčičky vyrůstaly v rodině vzdělaného učitele a laskavé maminky. Když bylo Marii deset a Klementině sedm let, dosud spořádaný život, mající pevný řád, se změnil. Tatínek se 8. dubna 1815 nevrátil domů. Rodině ho pomáhala hledat většina obyvatel městečka a teprve třetí den, 10. dubna, našli Jakuba Jana Rybu mrtvého. Podřezal si hrdlo.

Maminka Anna zůstala na všechno sama. I škola se ocitla bez učitele. Nejstarší Rybův syn Josef studoval v Praze a nechtělo se mu ujmout školních povinností za svého otce. Mladší Vilém se uvolil, že se ze studií vrátí domů a převezme školu. Jenže Vilém byl tak trochu černou ovčí v rodině a peníze, určené k provozu školy, utrácel. Nakonec ze školy odešel, nechal se naverbovat k regimentu. Zemřel daleko od domova v pouhých pětadvaceti letech na tyfus v roce 1822. O školu se staral učitel Antonín Štědrý, jenž si posléze vzal za manželku ovdovělou Annu Rybovou. Ta zemřela v roce 1823. V té době už v Rožmitále žila pouze nejmladší Klementina. Marie získala místo jako komorná u barona Matyáše Bedřicha Riese von Stallburg. S jeho rodinou přišla do Panenských Břežan, které v roce 1828 baron koupil.

V zámeckých službách taky sloužil lesník Pavel Schwing, urostlý pohledný mládenec, který si dobře všiml půvabné komorné. Marie se za Pavla provdala 9. června 1829. Když se jim v březnu 1830 narodil syn Vilém, pozvala Marie na křtiny svou mladší sestru Klementinu, aby šla miminku za kmotru. Druhým kmotrem byl Matěj Schwing, bratr Pavla, jenž taky sloužil v baronských službách a nosil, stejně jako bratr, mysliveckou uniformu.

Klementina už v Panenských Břežanech zůstala a na zámku se stala panskou. Matějovi se pěkná švagrová zalíbila hned na křtinách, svatbu měli v roce 1834. Po svatbě byl ovšem Matěj přeložen do Vojkova u Sedlčan. V Panenských Břežanech zůstala pouze Marie Rybová – Schwingová. Manželům Schwingovým se narodilo devět dětí. Jako osmé dítě se v Břežanech narodil syn Karel. Vystudoval medicínu a stal se uznávaným lékařem v oboru porodnictví a ženského lékařství.

V roce 1850 se utkal lesník Pavel Schwing s pytlákem a byl zabit. Jeho žena Marie po celý zbytek života žila v Panenských Břežanech, kde také zřejmě v roce 1879 zemřela.

Je čas svátků, k nimž neodmyslitelně patří i Česká mše vánoční, jejímž autorem byl Jakub Jan Ryba, slavný rožmitálský učitel, varhaník, skladatel a spisovatel. Jeho dvě dcery pak žily i v naší obci, děti Marie běhaly po Vrchách, určitě navštěvovaly

místní školu i kapli svaté Anny. Pokaždé, když budu zpívat ve sboru slavnou Rybovku, budu myslet na dvě půvabné sestry Marii a Klementinu, na jejich švarné myslivecké mládence a budu si představovat, jaký byl asi život v tehdejších službách barona Riese. Vzpomeňte si i vy při poslechu krásné Rybovy mše na potomky Jakuba Jana Ryby a na zajímavé historické souvislosti.

Zdroj: muzeum v Rožmitále pod Třemšínem, Jiří Berkovec: Jakub Jan Ryba, Internet

Tak. Tenhle článek vyšel v našich prosincových Panenských rozhledech, což je obecní časopis. Myslím, že trocha historie nezaškodí ani čtenářům blogu Lidových novin. Rafinovaně jsem zabila dvě mouchy jednou ranou, neboť se momentálně nacházím v Černém Dole a nemůžu spisovat. Tímto zdravím čtenářstvo a doufám, že se z hor navrátím bez úhony.

4. ledna 2011

Petr Miklas: ale jak?

(verše 25.11.2010 od raného odpoledne)

ale jak

se nenechat zavřít

do světa myšlení?

Sandra Faltysová: Trocha splínu a filozofie nad smutkem

Jak se vyrovnat se smutkem? Mám za to, že záleží na typu smutku – umřela vám kočka nebo jste neviděli zatmění Slunce a naděje na další je až v roce 2026.

Všichni nechceme smutek vůbec zažít a když, tak už ho prožít co nejrychleji. Jakkoli se snažím využít svoji malou životní zkušenost, nenaučila jsem se doteď se smutkem zacházet. Víc brečet? Víc nadávat? Víc pracovat? Víc nenávidět?

Po rozchodu jsem byla plná nenávisti. Nadávala jsem. Proklínala jsem. Pak jsem si hekticky začala hledat novou práci. Pak další dobrovolnické aktivity, až jsem zjistila, že bych potřebovala týden s minimálně deseti dny po čtyřiceti osmi hodinách. A chvíli to na smutek pomáhalo. Ale pak jsem z té „euforie“ vystřízlivěla. Následně

přišlo období nakupování časopisů. Elle, Marianne, Baazar, Look. Taky Reflex, Respekt, Lidové noviny, Moje psychologie. Hledala jsem asi článek na zalepení srdce. Nějaké moudro.

Jedno ke mě přišlo s knížkou od Haruki Murakamiho, kterou mi dala maminka k Vánocům. Bolest je nevyhnutelná, utrpení je dobrovolné. Mně bolest přivedila neopětovaná láska. Byla jsem z toho smutná tři měsíce. Smutek je jen určité období, určitý čas, který musíme sami prožít. Prostě musíme. Už mě to po té době nebavilo, neustále plakat nad něčím, co nedokážu ovlivnit víc než denní dobu. Smutek se zkrátka vyčerpá. To, jestli zůstane hořkost, záleží na tom, nad čím jste ho drželi. Začala jsem s meditací. Aby mi nezůstala ani hořkost ani křivda ani jiný negativní pocit. Aby se duše očistila.

Je jednoduché se dívat na filmy a vidět pláč a emoce a smutek na plátně. Je těžší si to prožít. Ale je třeba si ho prožít, aby člověk získal zkušenost. Už staré přísloví, co Tě nezabije, to Tě posílí, člověka povzbuzuje, že smutek ve mně nebude věčně.

Lubomír Stejskal: Postřehy na Tweeteru

- Rozumí se na mém účtu na Twitteru. Od začátku nového roku 2011 jsem se rozhodl víc využívat tuto mikroblogovací internetovou službu.

Jak to bude fungovat?

Pokud mě na internetu, případně v životě něco zaujme či přijde na mysl, zveřejním to na Twitteru. Za předpokladu, že by to nevydalo na samostatný článek.

Zájemci z řad návštěvníků blogu Pohledy a postřehy si budou moci tyto informace, vzkazy, sdělení, postřehy a odkazy přečíst, pakliže kliknou v pravém sloupci na ikonu Twitteru (symbol modrého ptáka – nemá nic společného s ODS, Twitter je privátní společnost sídlící v San Franciscu).

Jste-li aktivními uživateli Twitteru s vlastním účtem, můžete se stát odběrateli mých tweetů (followers), které jsou veřejně přístupné.

Pro ty, kdo Twitter neznají: Každý zpráva (tweet) je omezen na pouhých 140 znaků.
Proto jsou tweety tak strohé.

5. ledna 2011

Petr Miklas: sítem důkazů

(verše 25.11.2010 z rána)

sítem důkazů
propadne nekonečný počet nevyvrácených pravd
napsal Quinne

největší problémy jsou důsledkem rozdílu
mezi tím jak funguje svět a tím jak lidé myslí
tvrdí Bateson

přemýšlím
co s nevyvrácenou pravdou?
a co si myslet o způsobech jimiž lidé myslí?

po způsobu prožitku či po způsobu myslí se ustaví a samoudrží
skupina šamanů nebo jeptišek
skupina církevních hodnostářů vychovává církevní hodnostáře
pokorné maminky pečují o budoucí pokorné maminky
o respekt bojují tak trochu bláznivé umělkyně
dnes zrovna pomalu přestáváme bezmezně obdivovat vědce
a přece se po způsobu myslí člení dál
přírodovědci fyzikové biologové mikrobiologové genetičtí inženýři
proklínáme anebo do nebes vynášíme politiky
nashromážděné zas kolem svého úlomku zmyslipravd

smyslem
užitečností
zdůvodníme si před sebou před ostatními vlastní bytí

formulkou z pravd
formulkou zmyslipravd
zdůvodníme si způsobem mysli

způsoby mysli stvoříme pomocí vztahů
které nám dovolí naše vztahování
stvoříme to čemu říkáme bytí

můžeme nějak zůstat nezávislí
na hloubce bytostné touhy po totalitě
svého způsobu mysli?

6. ledna 2011

Petr Miklas: limerik I

Verše přeepsané z Facebooku: http://www.facebook.com/notes/marketahejna/limerik-19/489872028787?notif_t=like

Dědoušek běloušek z Tábora
bál se, co všechno zas nezvorá.
Připnul si radlici k zadnici,
řádkoval stolicí kouřící,
Přemyslův potomek z Tábora.

Jan Vargulič: Rok v rušném domě...

Barák svět a barák tady v ulici. Výpadovka na krchov. Děly se vám v minulém roce věci.. Na hlavu padal popílek a padala i letadla a v jednom prezident Kaczynski. Měli jsme dva premiéry. Já dvě premiéry..Jako člen volební komise - zjara i na podzim - v roce škrtů odškrtavám jména a říkám: "Tady, paní, s tím děckem, nejprv ke mně...Pane, tu občanku si zas vezměte, je vaše a běžte rovně a pak vlevo.." A volit můžete i vpravo, myslel jsem si. Vlastně, jak je libo. Jen to tam vhod'te a uvolněte flek, ať není frmol.

Třistašedesátpět krát jsem doma ráno řekl dobrý den a pak chroupal topinky. Vyrábím je sám téměř rukama a česnekem nešetřím. S řízky to bylo slabší - měli

jsme je na talíři jen padesát dva krát. Vždy v neděli. Dál jsme to zatím nedotáhli. Jinak se to dost střídalo. Tlustý s hubeným. Po probuzení na váhu neváhám..

Byly i smutné odchody a loučení..Kamsi za roh odešel kolega ze školy (občas jsme se potkali, chodíval vedle na oběd) i part'ák z tenisu, jenž uměl voleje a měl prima vnučku, co s námi taky hrávala..Ještě v létě se na dvorku vyhřívala nejstarší obyvatelka domu. Bylo jí 96 let a pamatovala tu první velkou válku i mládí našeho baráku. Na podzim měla pohřeb..A pryč jsou i oba manželé Pilníci - viz blog - krátce po sobě. Už nesklidí, co zaseli..Svou zahradu by nepoznali. Nový páníček vykácel lesní stromky, zrušil cestičky a vytýčil je úplně jinde...

Některé údery jsem měl na tenise tak dobré, že na kurtu říkali, jak to tenhle člověk může zahrát. Ty špatné, otloukající rez z drátěného plotu, tolik pozornosti nevyvolávaly - naplňovaly mé osobní předpoklady. My debilní debilní se ráno vítáme, jako bychom se týdný neviděli, v poledne pak loučíme jako nepřátelé na život a na tenis.

"A zítra, vole, zase.."

"A radši nechod'.."

Poměr setů vyhraných a prohraných se mi už zvrátil do mínusu (124:187). Stejně jsem však v plusu, protože pořád ještě v klusu..

Spokojen jsem byl, když mne v zimě dali k ledu. Otcové města se praštili přes obecní kapsu a na rynku bylo bruslení gratis. V lednu a únoru otevřelo se nad Hanou nebe a na padáčcích vloček se snesli bílí andělé. Pobíhal jsem na běžkách přes luka a pole a z remízku plašil zajíce..

Za svých toulek letním lesem nasbíral jsem šestnáct kilo hub na deset pokusů. Obvykle tam mezi stromy končívám pochodem v kruhu a pak hledám na obloze slunce, na severní straně kmenů lišejník a pod bundou buzolu..

Doma máme teď maxi TV obrazovku a za trest i malé politiky vidíme velké..

Zahradu pro nás věčná záhada. Je jak dno rybníka. Přehnal se přes ni velká voda a přinesla barel a pak pár dní zůstala. Možná tu po ní někde ještě zbyl vodník a pídí se po dušičkách. Chodí nám na salát..

V ulici Na Kvičnovce kvičívá náš Ben a vzpírá se injekci proti vzteklině. Berou mu jeho právo psa být vzteklý.

Byla i nečekaná setkání..Ve špičce uprostřed provozu zastavuje fáro a vykloní se chlápek a mává a cosi křičí. Nepoznávám. Je to šéfík ještě ze školy. Myslel jsem, že mi zadává úkol a už jsem měl na jazyku výmluvu. Teprve pak jsem si uvědomil,

že jsem leta v penzi a uvolnil se. Dvě tři věty. Docela jsme si popovídali..Nedávno ještě starší prahory. Dvoumetrový uměnovědec o francouzské holi. Vidím ho na distanc a jako by v mlze. Byl jsem u něj v sixties pomocná vědecká síla. Moc si se mnou nepomohl a ani ta věda..

S vnučkou máme krásný vztah ještě od doby Krtečka. Líbil se nám oběma. Já četl nahlas a ona vyrazela nadšené zvuky. "Gr, gr, gr.." Už ovšem na mne nemá čas, neboť se pozoruje v zrcadle a zkouší hadříky. Na pátek zvává na nocleh a skromnou stravu kámošky (pořád ještě ne kámoše). Letos nám odpadla ze seznamu nocležnic spolužačka Slouka. Škoda toho jména..

V lednu by bylo otci sto let..Šílená představa. Jak je to dávno, co mi jako klukovi opravoval kolo a já se díval přes něj k obzorům příliš vzdáleným..Už ho nedohlédnu..Už je daleko..

Zaplatili jsme na nervech a penězích hodně a my, co tu bydlíme, jsme tu v baráku najednou páni (dokonce i místní dámy). Na domovní schůze na dvoře nechodím, stačí, co na schodech zaslechnu a třeba uvidím. Máme v průchodu na zdi jiné poštovní schránky se stejnými složenkami. Vše opravdu důležité k nám i od nás už rok proudí novými dráty a rourami - elektřina, plyn, voda, odpad. Ještě je ovšem plno práce uvnitř bytů. Každý chce mít zlatou klíčku. Hnízdečko nelásky i lásky. Svůj chrám..Přes den s námi bydleli páni v pracovních overalech (jak se teď píše), pili pivo, svačili a ve volném čase cosi kutili. Předělali nám topení i okna, aby teplo rodinného krbu jen tak nevyvanulo..

Máme to tu moc pěkné, ale když nastanou deště, kápne nám sem tam na karbid a na hlavu dešťová voda..Náhle jsem Noe a v duchu sestavuji dvojice kdo do archy s kým a proti komu.. Přijdou páni v saku, rozkládají rukama, koukají na strop a fotí..Tu a tam přistane na stůl bankovka nebo alespoň utěšující slovo..

S ženou máme nové legitky a s nimi i povinnost přijít si za deset let pro ty další..Uvidíme. Nic neslibuji. Paní za přepážkou vypadala přísně..Vydrží?

Můj milý deníčku, ještě před několika dny jsem jej potkal naposled..

Rok 2010.

Už jej nikdy nevidím..

7. ledna 2011

Petr Miklas: limerik II

Verše přeepsané z Facebooku: http://www.facebook.com/notes/marketa-hejna/limerik-20/490394148787?notif_t=like

Ošklivá babice původem odněkud z horních Kyjí
skuhrala velice, že ji ti Kyjané kyji bijí.

Dva přišli na fušku,
dali jí na držku.

Šmahem se odstěhovala z Kyjí.

Michaela Dvořáková: Rýžový nákyp s okurkovou omáčkou

Co mají dnešní děti proti školním jídelnám? Je to snad nějaký přežitek, který slýchávají od rodičů, pamatujících si ještě socialistické jídelny ve školkách a školách?

Vzpomínám si, že na základní škole jsem se v jídle většinou také přehrabovala, a pak ho v původním množství vrátila do okénka na vyhození. Jíst oběd ve druhém ročníku základní školy prostě nebylo cool. Kdo jedl, byl trapný. Kdo se hlasitě smál a posílal do éteru nechutné hlášky o podobě jídla, byl král.

Dnes do jídelny chodím moc ráda. Vlastně se jídla po celém nekonečném dni sezení ve škole nemůžu dočkat. Pořád mám hlad. Když skončí vyučování, zrychlím krok, rozbuší se mi srdce, rozzáří oči. Musím jíst. Na nic jiného nemyslím. Neohlížím se na pravou, ani na levou stranu. Chci jen rychle absolvovat tu příšernou cestu zimou do nedaleké školy, pípnout kartičkou, naskládat si ták k prasknutí a zasednou šťastně ke stolu. Nerozebírám podivné maso, nešťouchám do knedlíků, když se mi něco nelíbí, prostě to nejím. Už dávno nemám potřebu to komentovat. Okolo je tolik jiných věcí, které můžu sníst. A jako bonus, jsou všechny moje!

Když se ale zeptám mých vrstevníků jestli chodí do jídelny, změní si mne pohledem a nepříjemně se ušklíbnou. Ale proč? Ve školních jídelnách se sice nevaří jako v pětihvězdičkové restauraci, to ne, ale jíst se to dá. Pokud si vše doplníte nezměrným hladem, sníte všechno a ještě si jdete přidat. Ano, já si chodím přidávat často. Sama nejsem schopná to vysvětlit. Doma mi chutná, ale jsem velmi vybíravá. V jídelně ale

sním téměř vše, a bez řečí. Hlad je asi opravdu nejlepší kuchař. Hlady totiž necítím pochybné kuřecí maso, ani silnou absenci soli.

Téměř každý den si tedy za komických 28 korun mohu vybrat ze dvou hlavních jídel či salátu. K jídlu si vezmu polévku s pečivem a ovoce nebo jogurt. Když si nesu doslova přečpaný táč s obědem, říkám si, jestli toho za tak málo korun není nějak moc. Ach, jak jsem ovlivněná dnešní dobou s jejím neustálým porovnáváním ceny a hodnoty věcí.

8. ledna 2011

Petr Miklas: limerik III

Verše přeepsané z Facebooku: http://www.facebook.com/notes/marketa-hejna/limerik-20/490394148787?notif_t=like

Sedím schlíple v Kladně,
jsem už skoro na dně.
Jako cukrblik
přišel limerik.
A je pěkně v Kladně!

9. ledna 2011

Petr Miklas: limerik IV

Verše přeepsané z Facebooku: <http://www.facebook.com/notes/marketa-hejna/chybi-mi-ke-stesti-nelimerik/490450568787>

Znám jednu kněžku na dvoře poezie,
nedbá na kolapsy, záchvaty, arytmie...
Napíše jen, co každý vidí,
a pak ten zázrak spojí lidi!
Modlím se, kněžko užité poezie.

(Merkétě Hejné)

Petr Hrudka: Řekni ďáblu ne

Občas se ke mně dostanou ohlasy na moje články i v normálním běžném životě. Krom toho, že jsou komentáře pod daným literárním výtvořem nebo komentáře pod odkazem na Facebooku. I z řad „reálných“ přátel se najdou tací, kteří mě buď pochválí, nebo i ne, každopádně mi dají najevo z očí do očí, že si mé pravidelně nedělní výjevy čtou.

Naposledy tomu tak bylo po minulé neděli, kdy jsem psal o novoročních předsevzetích (a jiných vzetích, která nás každý rok před silvestrovskými radovánkami napadávají, přepadávají a očekávají). Reakce byla taková, že ne, že by naši vůli o dodržení nějakého toho slibu, který mnohdy ani nesplníme, jaksi kazilo „něco mimo nás“, ale spíše, že ten „ďábel je v nás“.

To mě zaujalo. A taky jsem to uznal. Nejsme totiž bezchybní, nejsme perfektní, že bychom všechno, co si usmyslíme, udělali dobře, že bychom se vždycky chovali svatoušsky. Občas se v našem nitru probudí „cosí“, co z nás jaksi udělá „ďábelskými“. Mnohdy to ani nepoznáme. Mnohdy nás to ani nenapadne. A když teda jo a jsme si všeho vědomi, je jen na nás, jestli se tomu podvolíme, nebo ne. Je jen na nás, jestli tomu „ďáblu“ řekneme „ne“. A na druhou stranu ten „ďábel v nás“ nám z našeho pozitivnějšího charakteru vytváří být trochu pepnějšími, jinak by s námi byla jistě nuda. Jinak by to nebylo ono.

I když... Mnohdy bychom to naše „ďábelské“ chování neměli zas přehánět. Všeho moc škodí. Hlavně, když jde o člověka jinak hrozně „andělského“. To ta změna, která vede blíž k „ďábelství“, škodí a ostatním se to nelíbí. Ti jsou udiveni, co se s tím člověkem stalo, že se tak změnil, že už to s ním není, co „bejvalo“. A je jim to líto...

Některé až „předďábelské“ chování vede k znepřátelení, k nejrůznějším přátelským rozepřím. Přátelé ubývají a některá přátelství zas přibývají – většinou ta s lidmi, se kterými bychom se za normálních okolností ani nepřátelili. A na každém je, jestli dané znepřátelení a případně jiná spřátelení přijme. Jestli vezme v potaz tu – navenek vidoucí – změnu přátel.

V případě, že to tomu dotyčnému dojde, že o jistá přátelství jaksi přišel a není mu to zrovna dvakrát jedno, přímo ho to mrzí, měl by se nad sebou zamyslet. Měl by o svém chování přemýšlet. Uvažovat o tom, jestli se opravdu někde nestala nějaká „chyba“, která případně něco nezpůsobila, a když ano, pokoušet se o „navrácení se“ zpět. Přepřát tu svoji náhlou „ďábelskou“ stranu charakteru. Tomu „ďáblu“,

ztraceným přátelům a sám sobě dát najevo, že nejsem člověk s „d'ábelskou“ tváří, že přeci jen ve mně něco „andělského“ je. Pokoušet se to „d'ábelské“ pokušení jakýmsi způsobem překonat. A snažit se udržet se za každou cenu. Tedy pokud o jistá přátelství ten – mnohdy „d'ábelský“ – člověk stojí.

Abych se vrátil k původnímu motivu, že je „d'ábel v každém z nás“. Tento fakt způsobuje to, že se občas neudržíme a dané předsevzetí nesplníme. Kuřák si sice dá předsevzetí, že už nebude kouřit, ale přeci jenom – občas si tu cigaretu zapálí. U alkoholika totéž. Nejde o nějakou „sílu zvenčí“, jde o naše nitro. O náš vnitřní charakter a náš vnitřní boj.

Nedejme se a řekněme někdy „d'ábloví“: Ne!

Václav Kounovský: Narozeniny 1980

Tehdy mi bylo deset let, bydlel jsem na vesnici a asi jsem byl šťastný. Četl jsem Lema, Asimova, Trosku, Běhounka, věřil jsem v budoucnost podle mých sci-fi knížek. Opravdu jsem věřil, že rok 2000 je strašně daleko, vždyť to mi už bude třicet let...

Co se změnilo? Už dva dny je mi 41 a neslavil jsem to jubileum na Marsu, to neberte jako nadsázku, prostě v roce 1980 jsem věřil že již oslava mých třicátin proběhne mimo rodnou planetu :-), to je čistá pravda.

Tak co se změnilo? Čtu stále, ne tolik jako dřív, ale pořád. Pořád chodím jen po matičce Zemi, už jsem jí i kousek procestoval, to je bonus, o tom jsem v roce 1980 nepřemýšlel. Máme tu svobodný stát, zemi, nemáme RVHP ani Varšavskou smlouvu. Můžu si dělat co chci, cokoli. Opravdu můžeme všichni dělat všechno? Ale ano.

V roce 1980 mi bylo deset let, věřil jsem své tehdejší realitě, dnes je mi 41 a věřím té nové realitě.

Tak co se změnilo?

Dostalo se mi informací, tehdy, před lety, jsem byl neinformované dítě. Dnes jsem dospělý člověk s informacemi a názorem. Jsem šťastnější?

Jsem, máme politickou svobodu, skutečné volby, internet. Hloupý vtíp? Jsem stále dítě? Ne. Jsem dospělý a dokonce jsem se pokusil věci měnit. Že to na poprvé nevyšlo? Jasně. Pokusů budu dělat ještě mnoho. Píšu na tenhle blog, není to žádný zázrak, ale píšu, to je pokrok od čtení. Dokonce jsem tady, na blogu, potkal manželku, tak mám změnu v občance, v roce 2011 jsem poprvé ženatý.

Smysl tohoto článku? Žádný nehledejte, prostě jsem měl narozeniny a včera jsme strašně pařili. Pokud bych měl nějaké poselství předat, tak by to bylo o době, o svobodě, o tom že každý z nás může klidně skočit do zdi nebo kandidovat na prezidenta a Nova to odvysílá. Nova za to nemůže, svět bude takový, jaký si ho uděláme. Je to o nás, tak na tom pracujme...

Sandra Faltysová: Bez práce

Dostala jsem vyhazov. Ještě včera ráno jsem měla práci, ale po osmé jsem už byla na dlažbě. Na vlastní kůži jsem si tak vyzkoušela ustanovení pracovního zákoníku, že ve zkušební době vás můžou vyrazit za cokoli. Třeba proto, že se nesmějete blbým vtipům manažerky.

Každopádně, motivuje mě to se vrátit zase k řemeslu, od kterého jsem si odskočila ke službám v domněnce, že tam vydělám víc. Víc jsem tam skutečně vydělávala, ale na úkor školy a koníčků. Teď se jich můžu nabažit dosyta. Budu doufat, že se mě ujme nějaká pěkná velká mezinárodní advokátní kancelář a já na oplátku nabídnu tři roky praxe.

Při hledání nového zaměstnání jsem nutně musela narazit na práci telefonního operátora. Do konce ledna tím беру za vděk, každá koruna se hodí. Kdysi jsem dělala aktivní telemarketing, který jsem začala po jisté době nenávidět. Ano, chápu ty lidi, co zvednou telefon a nechtějí se s vámi bavit. Já jsem ostatně jedna z nich. Na druhou stranu, na konci drátu sedí taky jenom člověk. Teď se mám účastnit výzkumu. Tak si říkám, že mi s tím možná míň lidí praští, když jim nebudu cpát smlouvu na dva roky.

Do té doby chleba s vodou a abstinence kávy. Slibuju, že už nebudu nakupovat žádné hadříky a budu svědomitě šetřit.

10. ledna 2011

Zuzana Zajícová: Jak jsem splnila nesnadný úkol

Jednou za rok jsem za sportovce. Jedu na hory.

Teda, abyste si nemysleli, na hory sice jedu, leč bez lyží, neboť opravdovým sportovníkem jsem nikdy nebyla a nehodlám na tom nic měnit. Jsem pěším turistou. Nacházím zalíbení v dlouhých procházkách, vylepšených zastávkami v občerstvovnách, výhodně rozmístěných po trase.

Pobyt v drsném horském prostředí si žádá řádné vybavení. Dávno jsou pryč doby, kdy jsme byli zamotaní do těžkých a zaručeně promokavých materiálů, nasoukaní ve vroubkovaných punčocháčích a botách, řečených šedý mor. Nyní lze vyrazit do hor elegantně oděni ve značkovém oblečení, lehoučkém jako pírko, nevídaných barev i ceny. No, taky můžete navštívit vietnamské obchodníky a nakoupit podstatně levněji, ovšem já doporučuji prohrábnout se v sekáči, tam lze objevit věci, tam objevíte kolikrát skvost!

Jen tak cvičně jsem tuhle vytáhla moje oblíbené oteplovací kalhoty, jež mi věrně sloužily po několik sezón. Zakoupila jsem je v sekáči, jsou značkové, ale přišly mě bratru na stovku. No, láce! Nevím, jak je to možné, ale dalo mi dost práce je dopnout. Tak trochu jsem přibrála...Vzhledem k tomu, že jsem kvůli zachování duševního zdraví váhu zakopla pod skříň už před rokem, nemám přehled o své hmotnosti, jen tuším, že leze, mrcha, nahoru. Tuhle po mně chtěla paní doktorka zvědět strašlivou pravdu, kolik vážím, tak jsem se jí přiznala, že pro jistotu už rok nevím. Donutila mě vstoupit na váhu v ordinaci, leč já jsem pevně zavřela oči a nekoukla se na to strašné číslo. Paní doktorka se smála a pravila, že mi odečte nějaké to kilo za oblečení. Zapřísahala jsem ji, aby to numero nevyslovila nahlas, jen ho napsala do svých poznámek a mě ponechala v milosrdné nevědomosti.

No jo, ale oblečení nelže. Prostě z pohodlných kalhot se stala svěrací kazajka, v níž není radno se ohýbat a šněrovat si tkaničky u bot.

Co vám budu zastírat, stála jsem před úkolem opatřit si oteplovačky nové. Nejvhodnější je sjíždět internet. Po chvíli se mi tmělo před očima. Takový prachy! Kvůli jednomu týdnu v roce! A ještě ke všemu se mi ani žádné nelíbily!

Odhodlala jsem se vstoupit do obchodu se sportovními potřebami. I tam mi bylo mdlo. Ceny ohromující, materiál tvrdý, střihy nemožné. Moje staré oteplovačky byly měkoučké, radost v nich pobývat! Taky střihu pohodlného, žádné frajeřinky a milion kapes, jako ty současné in modely. No co, kouknu se v sekáči, řekla jsem si, jenže jsem netušila, že prakticky veškeré sekáče byly zrušeny. Dřív byl sekáč na každém rohu a dnes? Nic! Jeden jsem nakonec objevila, leč oteplovačky žádné. Ty se prý nejlíp nakupují v létě. Tak jsem se alespoň utěšila koupí dvou svetýrků xxl.

Nezbývalo než navštívit trh. Vzhledem k předvánočnímu času jsem se obávala tlačence, leč byla jsem mile překvapena. Na trhu jsem byla jen já a desítky vietnamských obchodníků. Jak jsem procházela mezi stánky, vrhali se na mě všichni a horlivě mi nabízeli zboží. Zdvořile jsem odmítala a vyslovila svůj konkrétní

požadavek. Nastalo všeobecné horečné hrabání a vytahování a ponoukání ke koupi. Teprve uprostřed tržiště jsem spatřila v rukou jednoho z obchodníků cosi, co vypadalo jako oteplovačky mých snů. Malý Vietnamec mě vítězoslavně manévroval do útrobu stánku, abych si vyzkoušela onen žádaný výrobek. Když spatřil, jak se zimomřivě choulím, popadl mě za loket a dostrkal do malého domečku, kde zrovna obědvalo několik vietnamských obchodnic.

„Šechno ven!“ poručil, ale já ho zarazila. „Ne, ne, mně to nevadí, hlavně že je tady teplo!“

Za obdivného štěbetání a kořeněné vůně exotických pokrmů jsem si vyzkoušela kalhoty. No, nebyly takové, jako ty původní, ale šlo to. Hravě jsem je dopnula.

Nesla jsem si novou součást své horské výbavy zástupem zklamaných obchodníků. Jejich úspěšný kolega mi mával a klaněl se mi k zemi.

Už jsem se neobávala drsných klimatických podmínek. Byla jsem připravena pokořit naše hory.

Petr Miklas: kde vládne znalost

(verše od odpoledne 2010.11.24)

kde jedním z faktorů
formujících mou lidskou zkušenost je –
minulá zkušenost

tam může vládnout znalost

a čím víc se má znalost v minulosti osvědčila
čím méně tedy předpokládám možnosti omylu své tradované zkušenosti
tím víc má uplynulá znalost předjímá mou *příští* zkušenost

čímž ovšem napomáhá udržovat status quo
kde jedním z faktorů
formujících právě platné status quo je –
minulá zkušenost

Michaela Dvořáková: Celebrity

Verešová nosí falešné zlato a Erbová jede asi na drogách.

Seznam.cz mám jakožto domovskou stránku nastavený již několik let. Přibližně před rokem jsem se už na sto procent vzbouřila proti zbytečným a otravným titulům stránek, jako jsou *novinky.cz*, *super.cz*, *prozeny.cz* atd. Abych se jim nadobro vyhnula, nechala jsem si pevně přihlášený e-mail, přičemž jsem si nastavila zpravodajství mnohem serióznější a přínosnější. Včera jsem se ale bohužel musela odhlásit a přihlásit na jiný e-mail. Poté, co jsem vše vyřešila a opět se odhlásila, jsem si nemohla nevšimnout do nebe volajícího titulku na *super.cz*, který zněl: **Ostuda: Verešová přiznala, že nosí falešné zlato.** To je skandál, jak si to ta Verešová vůbec představuje! Kdo se na tu všudypřítomnou faleš má proboha dívat.

Poté, co jsem se upřímně dosmála, jsem se musela zamyslet nad tím, kam to ta naše republika jen spěje. Kam jen to spějí ty naše "celebritky", které kromě falešného zlata nosí i falešné obličej, falešná poprsí a ještě falešnější osobnosti. V souvislosti s tímto fatálním odhalením mi na mysl vytanul i nedávný zážitek, kdy jsem velmi nečekaně skončila s rodinou u společného pátečního sledování televize.

Na Primě zrovna běžela Show Jana Krause, tedy speciál toho nejlepšího, co kdy Kraus ve studiu měl. Proti Krausovi v zásadě nic nemám. Často je vtipný, občas ne tak moc. Co mi ale vyrazilo dech, byla volba jeho hostů. Milý Kraus už asi úplně ztratil vkus. (Nebo to byl záměr?) No prostě, někdy v minulém roce si pozval modelku a moderátorku Vlad'ku Erbovou. Ano, takovou tu prsatou, krátkovlasou, přihlouplou. Nejsem si jistá, zda byla zrovna ona to nejlepší z roku 2010, či to byla jen recese. To, že byla vůbec ten nejhlupejší host pořadu, je ale jasná věc. Celou dobu se jen primitivně smála (ničemu) a dohromady řekla asi tak pět vět, což je vlastně ve výsledku jenom dobře.

Co se ale článku týče, nemám v plánu ho otevírat, ani pročítat. Kvůli tomuto předsudku mi pravděpodobně unikne nějaké skandální odhalení. To zvládnou. Díky nějaké vesmírné síle, která mi už od narození nadělila jakousi míru vkusu, a proto jsem vůči takovýmto článkům zcela imunní. Televize se totiž přepne, časopis se prostě nekoupí a e-mail se přihlásí. A už je to zase tak, jak to chcete mít.

Petr Teplík: Bitky vs. pitky

Tak nevím... tímto titulkem vždy začínal svého času pan Menzel sloupky v jednom týdeníku. No... Menzel sice, ale taky nevím. A už delší čas. Nevím kdo je lepší a kdo

horší. Fotbalisti nebo hokejisti? Hokejisti jsou "chlapi" a fotbalisti jsou "sportovci"? Hokejisti nejsou sportovci? Kdo má jaký vliv na společnost? Fotbalisti mají jiný režim než hokejisti? Prostě nevím :-/

Špatní fotbalisté

Většina si pamatuje "aféru" našich reprezentačních fotbalistů po jednom zápase s Německem. Prý měli na pokoji dámskou návštěvu a nejspíš i pili alkohol! Jaká hrůza!!! Trenér končí u reprezentace a div nespáchá v přímém přenosu harakiri. Kluci se kají, hrají smutné výrazy v obličejích, bulvár propírá co se dá i nedá. Ty děvčata to nejspíš dělají jen pro sportovce a jinou klientelu nemají. A alkohol? 90% sportovců, zápasů, aktivit, setkání atd. (myslím hlavně rekreačních) končí v hospodě u piva. O co příjemnější je pak reakce jistého trenéra, který na dotaz co říká návštěvě svého svěřence jistého nočního podniku, odpověděl, že doufá, že tam dobře reprezentoval (pak se za reakci omluvil :-)).

V pohodě hokejisti

Zároveň s touto "kauzou" běžela v televizi a před zraky platících diváků play off hokejistů a v zámoří prestižní NHL. Každý klub má angažovaného tzv. "mlátičku", který hlídá hvězdy klubu a nijak se tím netají. Naopak nedávno jsem četl o české hvězdě v NHL, která si popularitu založila právě na této "tvrdomsti". Nikomu nevadí, že se hokejisti nejméně dvakrát za zápas poperou, a někdy dost surově. Nikomu nevadí, že páchají výtržnictví jak vyšití. Pamatujete si zidanovu "hlavičku" z mistrovství světa? Určitě. Div ho nevyloučili z reprezentace a byl rád, že se může vrátit domů. A hokejisti? Podobných zákroků vidíme za každý zápas určitě několik. Dostane dvě minuty a ještě jsme naštvaní.

Tak nevím ... mají fotbalisti jiný vliv na společnost? Hokejista schválně se rvoucí na ledové ploše před zraky miliónů lidí a děti si zaslouží jen 2 minuty na trestné lavici? A fotbalista nemůže ani smrkat na hřišti (taky se před pár lety probíralo)? Hokejista vypije v přímém přenosu rádia skoro litr tvrdého alkoholu a ještě se o tom úsměvně píše na nejčtenějším serveru českého internetu respektive v regionálním deníku! A fotbalisti jsou za oslavu popotahováni... možná to bylo proto, že prohráli :-)

V souvisejících člancích vidíte rozdíl v přístupu. Fotbalista je potrestán a o hokejové rvačce se píše kniha ;-)

11. ledna 2011

Petr Miklas: nostalgie

(verše 21.11.2010 podvečer)

nic

prázdná hlava

co život odnáší

to paměť jakoby

– bohové, jenom jakoby! –

jakoby uchovává

Sandra Faltysová: Jak se rychle vdát v Čechách. Zn.: z lásky

Jsem čtvrtá nejstarší dcera z potomků rodičů své generace. Moje nejstarší sestřenice se zasnoubila, vdala, zplodila dítě. Moje druhá nejstarší sestřenice se zasnoubila. Pak je na řadě Aňa a následuju já. Dvě nejstarší do toho tedy praštily nebo do roka praští. Zatímco já a Aňa asi zůstaneme v tomto ohledu černými ovce rodiny.

Přemýšlela jsem nad příčinami a dopracovala jsem se k tomu, že důvod leží v mentalitě národů, způsobu výchovy mužů v Polsku a víře. Nejstarší sestřenky jsou z Polska. Začaly chodit s polskými chlapci, vzaly si Poláky a žijí v Polsku. Jsou věřící. Asi původně neplánovaly svatbu po dvacítce, protože vystudovaly obě dvě vysokou školu. Ale našly si chlapce, první láska, svatba.

Aňa vycestovala do Itálie, kde pracuje jako au-pairka. Já žiju v Čechách. Nevím, jaké vyhlídky má Aňa (je blond a to se Italům líbí), ale já rozhodně v nejbližší době neočekávám prsten s briliantem. A pokud jde o muže kolem mne, nemám pocit, že by se hnali do ženění a manželského způsobu života. Natož trvalých vztahů.

Ted' to nedej bože nepochopíte tak, že si stěžuju, že si mě nikdo nechce vzít. Jenom začínám mít dojem, že část rodiny z matčiny strany ted' na mě bude vyvíjet nátlak. Ne, že by to bylo pro mě osobně tak zásadní, ale jestli se nevdám, tak budu stížená stigmatem minimálně pro tu katolicky smýšlející část rodiny, což jsou všichni – dvě tety, tři strýcové a šestnáct sestřenic a bratranců. A to už je sakra rodinka.

12. ledna

Petr Miklas: stvořili jsme si

(verše 2010.11.23 zrána)

stvořili jsme si mysl
abychom alespoň v ní
spatřili sebe

stvořili jsme si sebe
abychom alespoň tak
zahlédli svět

stvořili jsme si světy
abychom na okraji
tušili věčnost

z věčnosti
a času kolem
vykřísni Boha!

jděte a Boha chvalte!

z plného života Boha tvořte
abyste měli kam
odložit bezmoc
...
copak už navždy
zůstaneme dětmi?
kojenci vlastních klamů
jistot
krás

Jiří Krejčí: Našel jsem se na <http://www.svazky.cz>

V poslední době opět objevily pod mými články diskusní příspěvky, jejichž autoři mě, s odkazem na uvedený web, obviňují, že jsem byl spolupracovníkem StB. Proto jsem tento web navštívil a opravdu jsem se tam našel. Ovšem ne jako spolupracovník, ale ve Svazkové agendě jako NO, kde krycí jméno Junák je dáno sledováním pro aktivní činnost v dobrušském středisku Junáka, ve kterém jsem působil aktivně od roku 1968 jako vedoucí chlapeckého oddílu Mohykáni. Po jeho rozpuštění jsem se snažil pokračovat v činnosti oddílu v jiné organizaci.

V Databázi EZO (Evidence zájmových osob) jako BLOKOVANA OSOBA NO III. KATEGORIE NEBEZPECNOSTI.

Přestože jsem nepatřil mezi disidenty a nepodepsal Chartu 77, tak mám v databázi EZO stejné zařazení jako např. bývalý kandidát na presidenta Jan Sokol, kterého znám ještě z jeho působení ve Výzkumném ústavu matematických strojů.

Pokud se chcete sami přesvědčit o pravdivosti mého sdělení, potom stačí do vyhledávacích okének zadat v obou případech tyto údaje:

Jméno: Jiří

Příjmení: Krejčí

Datum narození: 15.09.1930

Tímto považuji svoji povinnost uvést desinformace některých diskutérů na správnou míru za splněnou a prohlašuji, že se za tyto zápisy v evidenci StB nestydím.

Vážení čtenáři,

za každý věcný diskusní příspěvek Vám mile rád emailem poděkuji. A to i v případě, že s mými názory nesouhlasíte. Hrubé a vulgární diskusní příspěvky ignoruji. V diskusi neodpovídám proto, že se do ní často zaplete někdo jiný a zavede ji úplně jiným směrem. Rád diskutuji, nebo polemizuji, říkejte tomu, jak chcete, ale nemám rád, když do diskuse mluví někdo další. Kromě toho 1000 znaků nutí velmi často ke zkratkovitému vyjádření a dochází tak ke zkreslení myšlenek a zbytečným omylům. Také mi můžete napsat na moji mailovou adresu jiri.krejci@windowslive.com, nebo mi poslat vzkaz. Pokud budete posílat vzkaz, potom uveďte, kterého článku se týká, protože bigblogger mi to neoznámí. Věřím, že mě pochopíte a nebudete se na mne zlobit. Jsem už starší člověk a tak musím nad každou odpovědí déle a hlavně v klidu přemýšlet.

Upozornění:

Pokud si nevíte rady s vkládáním obrázků, videí a odkazů do blogu, tak malý návod najdete zde a pokud si nevíte rady s tím co a jak psát na svůj blog, potom si přečtěte Jak psát dobrý blog .

Prosba:

Na závěr vás prosím, pokud se do mne někdo v diskusi pustí, nehajte mne - prostě na takové výlevy nereagujte. Jsou totiž lidé, kteří se domnívají, že jim pod jiným jménem nebo nickem nadávám. Pokud to bude opravdu potřeba, dokážu se obhájit sám.

Nakonec něco pro potěšení

Běží, běží po louce,
bílý koník k chaloupce.
Přikryl sněhem pole, sady,
napadal nám do zahrady.
Pocukroval lesy, stráně,
připravte si děti sáně!
(B. Štráchalová)

13. ledna 2011

Petr Miklas: co mi do nebe a do pekla posílá postmoderna

(verše 2010.11.30 od samého rána)

k výhodám představ bytí či existence počítám svoje opory
opakovanou zkušenost
smysl mysli
tajemství magie
umění metafyziky
důvěru k znalostem
emocionalitu logik
uklidňující věčnost
nelíbí se mi bytí chápané jako

opakovaná zkušenost
smysluplnost za každou cenu
nadvláda magie
logika metafyziky
bezchybná znalost
totalita všech logik
ztráta rizika na věčnosti

výhodná představa proměnlivého žití
otvírá otevření
na postmoderní nebe stoupají otevření
jedinečnost neopakovatelný zázrak téhle chvíle

náhoda dneska už víc přeje otevřeným

přílišným lpěním na slovech na pojmovém a empirickém myšlení
jakožto výrazu minulé zkušenosti
nikoli troufalých budoucích rizik
už dneska postmoderna chystá smetiště pro sebe

mysl nejčastěji „skutečnosti“ „zmatky“ „chaosy“
odděluje a zjednodušuje – idealizuje
tuhne
už dávno si pro nás vyrobila dobro i zlo

hledejme svoje myšlení nově

život rozhodl
to jenom slovům v jazycích to ještě nedochází

s kůží na trh zbabělci!
smrt těla není to nejhorší co nás může potkat

Jan Kouřil: Jsou blogy na Lidovkách v krizi?

Kladu tuto otázku jako námět k širší diskusi a současně jako příspěvek k blogu Jany Šimonové ze 12.t.m. Proč blogování na lidovkách nefrčí? (Poznámka: Správně se píše Lidovky.)Píšu o tom samostatný blog, protože se diskuse pohybuje v kruhu.

Musíme vyjít z pravidel, regulí, které jsou k blogování v Lidovkách publikovány:

Pište o čemkoliv. O svých zážitcích, o tom, co vás potěšilo nebo naopak naštvalo. Pište básně, eseje, úvahy, postřehy, fejetony, povídky, cokoliv. Pokud váš článek zaujme aspoň jednoho člověka, pak blog splnil svůj účel.

Touto regulí je už předem dán směr blogování. Nejsou proto témata, která jmenuje Jana Šimonová, nešťastná. Po zkušenostech lze blogery rozdělit na dvě skupiny. V jedné jsou ti, kteří svými náměty provokují, druzí naopak potěší, pohladí. Směšovat a porovnávat v diskusi hodnoty jedněch proti druhým nemá smysl, k ničemu nevede. Patřím k těm druhým, Jano Šimonová, protože jsem napsal o svém devadesátiletém spolužku, napsal jsem o svých slepičkách i králicích, o svých vnoučatech, o své rodině, přátelích, o svém zápasu s rakovinou. Hrstka spřízněných blogařů to přijala a to potěší. Nezajímá mě karma, ale kolik bylo čtenářů. Stejně tak otvírám texty těch, kteří jsou mi blízcí a píšou z kronik, o svém rodinném zázemí, o svých radostech, o kočičkách. A to taky potěší, protože máte kdesi přátele, s nimiž můžete aspoň cestou blogů komunikovat. Tento druh kontaktů je nevšední, adekvátní moderní technologii. Buďme za něj vděční, protože jej v dnešní uspěchané době potřebujeme stejně jako krajíc chleba s hrnkem mléka.

U vědomí těchto skutečností není důvod, proč by nemělo blogování na Lidovkách nefrčet. Nazdar!

Sandra Faltysová: Nekalé praktiky na seznamce

Teď udělám jedno velké přiznání. Dala jsem si inzerát na seznamku. No, ne poprvé, nejen jednou a možná ne naposledy.

Brala jsem to trochu vážně maximálně na nějaké to dopisování, ale je těžké mě jako druhou stranu, potencionální zájemkyni přesvědčit o svých kvalitách a vůbec zaujmout. V tuto chvíli ale svůj „experiment“ беру jako zajímavou sociologickou zkušenost.

Zjistila jsem totiž, že snad každá seznamka v republice má svoje „stálice“. Rozuměj mužské. Registrovala jsem se pokaždé pod jinou přezdívkou (ano, já hnilobná) a skoro pokaždé mi napíše ten samý prostemilan nebo seriousnidoktor. Říkám si, co tam vlastně hledají? Nebo nemůžou stále najít? Jak asi člověku musí srazit sebevědomí,

když ho po několika měsících inzerování a odpovídání stejně žádná nechce? Nebo oni nemají na to udělat ten osobní seznamovací krok a raději zůstanou u oslovování stále nových a nových žen? Navíc nemají ani dost nápaditosti, aby nekopírovali stále to samé znění odpovědi.

Pak je tu kategorie sexuchtivých oplzlíků. Co děláš večer? Co děláš čtvrteční večer? Na co máš chuť? Co si představuješ? Chceš se poznat a zaskotačit si? A další a další nepublikovatelné návrhy. U těchto typů přemýšlím, jestli to myslí vážně a jestli s nimi některá ze žen na seznamce je ochotná takové setkání realizovat. Narovinu, komu z vás nezáleží na tom, jak vypadá váš sexuální partner? A i kdyby vypadal jako Brad Pitt, není to prostě tragédie a přece jen úchyl v jednom? Co to riziko hledat si jednonoční známost na seznamce? Přestávají lidi mít nějakou hranici? Nebo je to přeci jen čistší a hladší seznámení než v baru? Protože narovinu říkáte, o co vám jde?

14. ledna 2011

Petr Miklas: zrod skutečnosti

(verše 2010.11.28 od večera)

prvním stupněm je chaos stvoření a oddělení v mé mysli
druhým vyslovení
a když vyslovené přijmeš
zrodíme skutečnost

je

(mezi tebou a mnou)

15. ledna 2011

Petr Miklas: ale jak II

(verše od 20101130 dopoledne)

ale jak
myšlení na přítomnost

směřovat?

16. ledna 2011

Petr Miklas: horkost

(verše 20101201 ráno)

horkost jde k půnebí

hlavootřásání třásněmi vlasy

karabáč snění k bdění

ustavující smysl

až k rozpliznění

strom

do katedrál

jeden jediný vjem

opary metastáz

jakoby na dosah

uvnitř!

ve vědomí

ale od prvopočátků

vějička

zaostříš

rozmažeš

vytane a je! -

plizne...

vytanu a jsem! -

pliznu...

Petr Hrudka: O nudných dílech

Dočetl jsem nobelovkou oceněnou knížku od Ernesta Hemingwaye. Původně jsem si ji měl přečíst k maturitě, abych si o ní mohl udělat nějaký ten obrázek, abych o ní mohl nějakých patnáct minut povídat před maturitní komisí. Náhle se ale knížka, pojmenovaná naprosto jednoduše – Stařec a moře, v našem seznamu neobjevila. Mají

ji jen některé třídy, my ne. Možná si ji ale někdo z našich řad do vlastního seznamu přidá, ale upřímně o tom pochybuju.

Když ale nakonec v našem seznamu není, byl důvod si ji stejně přečíst? Tak napůl byl. I tak jsem si o ní mohl udělat malý obrázek. I tak mi moc neuškodilo, že jsem si ji přečetl, i když jaksí „zbytečně“. I když se mi k maturitní zkoušce nebude hodit; v životě třeba ano, aspoň můžu hrdě prohlašovat, že jsem ji četl...

Teď si říkám, že – bohužel. Co to vůbec je za knížku? Novela. Ve vydání, které jsem četl, má šedesát dva stran. Není nijak ohraničená. Je to rozsáhlá povídka. Tolik můžu říct o formě. Ještě i to, že ji napsal Ernest Hemingway a dostal za ni Nobelovu cenu za literaturu. Pašák. A co dál?

Nevím, jestli to bude ode mě drzost, ale ohodnotil bych ji jedním slovem: nuda. Žádný prožitek mi to čtení nedalo. A možná to bylo tím, že už od základní školy příliš netáhnu k těm přírodovědným řečem. Co mi je po tom, že se někdo vydá na lov ryb. Že rybář soupeří prakticky sám se sebou. Že ho dosud nečekalo žádné štěstí v rybolovu. I malý kluk, který ho doprovázel, byl donucen, aby ho opustil. Čtenář si po chvíli může říct: „Ještě, že ten kluk s ním nebyl, možná by i umřel.“ Však málem umřel i ten stařík.

Po přečtení jsem dostal nutkání k tomu, abych někde sehnal nějaké povídání o té knížce, abych tak nějak pochopil, proč tu nobelovku vůbec dostala. Z jistých internetových stránek jsem se dověděl toto: „Jednoduchý příběh je jakousi metaforou o životě. Vedle výpovědi o marnosti lidského snažení (alegorie: stařec - člověk, ryba - příroda, žraloci - zlo) má i hlubší smysl. Oslavuje nezdolnou aktivitu člověka, který bez ohledu na námahu, překážky a utrpení jde za svým cílem, a který tváří v tvář smrti prokazuje míru své odvahy a cti. Hlavním měřítkem smyslu života a štěstí není zisk, ale uspokojení z vykonané práce, z čestného boje o vlastní bytí.“ Krásné, že.

Ale proč o těchto, jinak velmi zajímavých a i filozofických, věcech psát tak nějak nudně? Psát hrozně rozvlekle, až rozplizle? Možná i pouhé filozofování od nějakého filozofa by pro mě bylo záživnější. Ten příběh mě nenadchl. Nic mi nedal. A zdá se mi, že je to trochu i škoda. Ale uznávám, že jiným čtenářům může dát něco víc. Mně ne.

A viděl jsem Pouta. Zajímavý film, který byl natočen podle scénáře Ondřeje Štindla, redaktora Lidových novin. Taky mě moc nenadchl. Ještě k tomu ta délka: skoro dvě a půl hodiny(!). Jediné, co bych na tomto filmu ocenil je hudební vložka, o kterou se postaral Tomáš Vtípil (a nesmím opomenout titulkovou skladbu od WWW) a

herecký výkon jinak divadelního herce Ondřeje Malého, který hraje v hradeckém Klicperově divadle. To jediné bylo na filmu zajímavé. Občas i způsoby chování příslušníka bezpečnosti, ale jinak ... nuda.

Michaela Dvořáková: Nemám čas, ale nestěžuji si

Již nějakou dobu přemýšlím o tom, kam plyne můj volný čas. Je v dnešní uspěchané době vlastně vůbec možné žít pomalu?

Nedávno jsme ve škole psali slohovou práci. Bez přemýšlení jsem si vybrala téma, ve kterém jsem se měla zamyslet nad uspěchaností dnešní doby a charakterizovat ji. Není to poprvé, co jsem se na chvíli zastavila a bilancovala nad svým zrychleným životním stylem.

Pokud mám tento problém aplikovat sama na sebe, zjišťuji, že v poslední době opravdu nic nestíhám. Již nějaký ten pátek se velmi intenzivně snažím připravovat na přijímačky na vysokou školu, k tomu už vypukly přípravy na maturitu, školní předměty mi samy o sobě také dávají pěkně zabrat, snažím se psát na tento blog, dále pak na můj druhý blog a ještě k tomu pravidelně přispívám do internetového magazínu mdls.cz.

Všechn svůj volný čas jsem obětovala osobnímu rozvoji a snaze naorientovat svoji budoucnost směrem, jakým chci, aby se ubírala. Nejsem si jistá, za jak dlouho mi všechny moje závazky nafackují, zatím se ale držím. Vždy jsem byla člověk velmi líný a pohodlný. Chtěla jsem všechno, ale nedělala nic. V mysli jsem si nalinkovala svoji ideální budoucnost, kariéru, život, s realizací jsem si už hlavu nelámala. Teď začínám zjišťovat, že pokud chci v této zrychlené době uspět, musím ze sebe vydat to nejlepší a to ještě více zlepšit.

Prozatím žiji. Dělán, co můžu, dělám ještě víc, než stačím. Jsem za to na sebe ale hrdá. Konečně vidím, že jsem schopná udělat něco sama pro sebe. Jak zjišťuji, rychlý životný styl mi vlastně vyhovuje. Uvidíme, jak dlouho si budu tuto myšlenku razit, prozatím to ale s „vyplazeným jazykem“ zvládám. Jediné, co mě trochu děsí je fakt, že jsem kvůli všemu ostatnímu odsunula přípravu do školy na druhou kolej. Každý bývalý maturant mne ale uklidňuje, že na chaos okolo maturit, je ještě čas. Na svatý týden opravdu spoléhat nehodlám, i přes to, stále upřednostňuji přípravu na vysokou školu. Snad se mi to nevymstí. Dnes mne jen trochu mrzí, že jsem neměla čas na to, abych se šla projít ven na sluníčko.

Zemřu ve dvaceti letech na absolutní vyčerpání? Doufám, že ne.

Lubomír Stejskal: Děti

- Při letném pročítání příspěvků na Big Blogeru jsem zaznamenal téma, k němuž má co říci asi každý z nás. Děti.

V osmadesátém jsme byli obohaceni o nejkrásnější poklad. Do naší rodiny se narodila první vnučka.

Niki

Přiznám se: měl jsem z toho zvláštní druh trémy. Připomínalo to něco jako berlínskou zeď mezi dosavadním a novým životem – dosavadní a novou rolí v rodinné komunitě. Drolit se začala při první návštěvě vinohradské porodnice. S prvním opatrným a bázlivým pochováním v náručí křehkého človíčka, který se napříště stane součástí mé životní pouti. A budu to také já, kdo bude spoluutvářet Nicolčino dětství a vzpomínky.

Bydlela s rodiči první dva roky na Žižkově. Pak na pomezí Vršovic a Vinohrad. Královských Vinohrad. Stala se tak silným magnetem, že jsme se dobrovolně během čtyř sezon vzdali milovaného moře a trávili letní dovolenou v Praze. S kočárkem v zákoutích Stověžatě.

Tehdy jsem metropoli, kterou mám rád stejně jako středomořské nebo sinajské pláže, poznal díky Niki jinak než do té doby bez ní. S rukama na madle kočárku se člověk dostane do míst, kam by jindy nebyl důvod zamířit.

Opakovaně.

Už nespočítám, kolikrát jsem ji uspával pod obří sochou Jana Žižky před vítkovským památníkem. Kolikrát jsme zamířili do parků Parukářka a Židovské pece. Kolikrát jsme tramvají sjeli do centra a vydali se do altánu v univerzitní botanické zahradě v ulici Na Slupi nebo na Vyšehrad. Kolikrát jsme prošli Olšanské hřbitovy, kolik času trávili ve Valdštejnské zahradě, na Petříně.

Sotva Niki povyroستla, trénovali jsme první krůčky na místě nejvznešenějším – na třetím nádvoří Pražského hradu.

Takto bych mohl pokračovat ještě dlouho. Jak často jsme se vypravili do zoo v Troji? Do plaveckého areálu v Edenu?

Po přestěhování ze Žižkova byly oblíbeným místem výletů Havlíčkovy, Riegrovy a Heroldovy sady. Dětský koutek pod Karlovým mostem a na Žofině.

Hodně vzpomínek zapadlo, některé zůstávají.

Třeba – když jsem jednou odjížděl domů na západ Čech, Niki v náručí své maminky se u dveří dívala tak smutně, že ... na ten pohled, výraz jejích očí, nikdy nezapomenu.

Nebo – když jsme šli v Měcholupech na slavnostní večeři k počtě druhého dědečka a Niki si vymínila: „Já chci, aby děda Luboš seděl tady u mě.“

Navždy vryté do paměti zůstanou chvíle, kdy ležela v postýlce a my nad ní stáli s číší šampaňského a vítali nový rok. Za oknem létaly petardy, světlice a hvězdy ohňostrojů – a naše princezna prožívala nejbezstarostnější období života. Byli jsme šťastní, že máme tu čest být jejími ochránci.

Z pravidelných pátečních návštěv metropole se stala tradice – a s ní spojená příjemná povinnost. Vyzvedávání Niki nejprve ze školky později školy ve Strašnicích. Za ta léta bylo těch setkání, objetí a následných obědů v oblíbené pizzerii nebo některém z amerických fast foodů nepočítaně.

Jedno se ale vymyká. Vraceli jsme se se ženou, oblečení ve svátečním, ze státní recepce v jednom pražském hotelu – uspořádána byla izraelskou ambasádou u příležitosti výročí Dne nezávislosti. Děti byly na zahradě školky a sotva nás Niki spatřila, vystřelila směrem k nám z pískoviště rychlostí, kterou by neodmítla ani Guinnessova kniha rekordů.

Není možné, aby se do jednoho článku vešlo všechno, co charakterizuje vztah mezi vnučkou a dědečkem – a také babičkou, samozřejmě. Vydalo by to přinejmenším na

povídku, ne-li na román. Měl jsem pocit, že prožívám nejkrásnější období svého života.

Byla i nebyla to pravda.

Tom

Devět let po narození Niki se narodil vnuk Tomáš Michael. Opět stejné otázky, možná i obavy. Jaké to bude, když jsme si tak zvykli na Niki, která se stala naší princeznou? Budeme mít ještě dost potenciálu na další vnouče?

Zbytečné starosti. Nádoza lásky je bezedná.

Trávíme s Tomáškem víc času než s Niki. Prostě proto, že bydlí blíž. Zpočátku se zdálo, že je to nejukřičenější a nejubrečenější batole široko daleko. Později další komplikace: Tomášek ne a ne mluvit. Všemmu rozuměl, ale nic neřikal. Opět: zbytečné obavy. Dnes hovoří tak, až nás z toho brní lebka.

Nebudu se opakovat. S Tomáškem je to stejné jako s Niki. Trávíme s ním několik dní v týdnu, vzhledem k zaneprázdnění rodičů zhusta i přes noc. Mezi ním a mnou se vytvořil vztah, který nejlépe charakterizuje jeho nedávná věta: „Dědo, mám tě moč jád. Nejvíč na světě.“

S Niki a Tomáškem prožíváme něco, co znají všichni, kdo mají normální mezigenerační vztahy na linii rodiče – děti. Je to něco, co stojí za to poznat, zažít, být toho účasten. Relace prarodiče – vnoučata je z mnoha důvodů trochu jiná než vztah rodičů k dětem.

Jedno i druhé je ale báječné.

Často jsme s Niki chodili ze stanice metra Želivského pěšky směrem v Basilejskému náměstí. Tenkrát byl v kurzu portorický zpěvák Ricky Martin. A jeho hit Un, dos, tres ...

Mám za sebou vlastní český text izraelské i kanadské hymny. Nebyl tedy problém „počeštit“ i tuto skadbu. S Niki v náručí jsme kráčeli ulicí Jana Želivského a zpívali si:

Un, dos, tres,

Nicolka tančí takhle krásně,

un, dos, tres

a ani neví s kým.

Un, dos, tres,

Nicolka tančí takhle krásně,

un, dos, tres

a kráčí za štěstím ...

Měli jsme doma Tomáška v uplynulém týdnu od středy do pátku, kdy si ho rodiče vzali domů. Byl nachlazen, do školky nemohl. Už teď se nám po něm stýská a těšíme se, až zase přijde. Chybí nám.

Stejně tak je to s Niki. Čekáme na příští termín pracovního volna nebo jarních prázdnin. Nezačnou v Praze 10 sedmého února?

Už aby to bylo ...

17. ledna 2011

Petr Miklas: ve vlastním zájmu zachovejte toto pořadí

(verše 20101201 z dopolední)

proti komu?

s kým?

ke komu?

v duchu koho?

kam?

Zuzana Zajícová: Horská anabáze s drsným začátkem

Pozor! Upozorňuji choulostivější čtenářstvo, že v následujícím textu bude řeč o hromádkách podezřelého původu! Tak aby si pak nestěžovali!

Nadílka sněhu je letos opravdu značná. My, venkovské řepy, musíme nejdřív překonat závěje sněhu k autobusu, chodníků nemajíce, potmě, abychom pak na zastávce mrzli a trnuli, jestli autobus vůbec přijede, a když přijede, tak aby dojel na místo určení. Čert vem zpoždění – půl hodiny sem, půl hodiny tam, hlavně, že jsme v matičce Praze. V našem velkoměstě to není o moc lepší s těmi závějemi a náledím, snad jen to osvětlení a přítomnost chodníků.

Těšila jsem se, že na horách si sníh užiju, nebudu muset vstávat v nekřesťanskou hodinu, že mi sůl nebude žrát boty a vůbec; je všeobecně známo, že horalé si se sněhem vědí rady, ty hned tak něco nezaskočí.

Letos jsme se vypravili i s naším osmiměsíčním štěnětem Besinkou. Balení probíhalo jako vždycky – manžel se vztekal, i když, musím přiznat, jindy to bývá horší. Kočky tušily, že se něco děje a snažily se propašovat do tašky. Besinka byla několikrát přistižena s ponožkami v tlamě, i rukavice se jí šikly. Byla tudíž vykázána do bezpečí zahrady.

Kočky byly předány do péče sousedčiny, Besinka vyšťourána zpod keřů na zahradě a naložena do auta. Mohli jsme vyrazit.

Ledva jsme vyjeli z vesnice a zamířili k pumpě, na zadním sedadle se cosi událo. Nevím přesně co, ale výsledek a hlavně doprovodný puch byl zdrcující. Besince se přihodilo něco nepřístojného. Seděla schlíple na svém polštářku, kolem ní se kupily podivné hromádky a strašně to smrdělo. No, naschvál to neudělala. U pumpy jsem polštářek vyprala, pod štěně jsme dali deku a vypadalo to, že jsme z nejhoršího venku. Omyl. Situace se opakovala, naštěstí byla v dohledu další pumpa. Tam ovšem neměli záchody pro veřejnost, i uplatnila jsem svou proslulou výmluvnost a vetřela se na věcé pro zaměstnance. Tam jsem se zvědavostí sobě vlastní pátrala po složení a původu nechutného obsahu v dece. Zjistila jsem totiž, že to, co se tvářilo, že Besinka vypustila zadním otvorčkem, vypadlo z ní otvorčkem předním, ač to byly evidentně exkrementy. Při bližším ohledání jsem bezpečně identifikovala kočičí hovínka. Indicií, vedoucí k brilantnímu odhalení, byly kočičí chlupy. Besinka se totiž jala uklízet zahradu od zmrzlých kočičích hovínek a protože tušila, že pojede na dlouhý výlet bez možnosti se pořádně nablábnout, narvala do sebe co to dalo. Zmrzlý kočičí

trus, který vyhrabala zpod sněhu, se jí v bříšku rozmrazil a už byl mezi námi. Jo, kdo měl někdy štěně, ten mi rozumí...

Oprávněně jsem se obávala věcí příštích. Majitelé penzionu se stali našimi kamarády, jelikož jsme byli u nich letos už pošesté; mají naštěstí sami dvě fenky a dvě kočky, Besinka měla tudíž dveře do jejich penzionu i do srdcí otevřené.

Co vám budu povídat: Besinka se stala hvězdou penzionu, její štěněcí všeobjímající láska patřila všem, až jsem tak trochu žárlila. Byla vzorná. Nic nerozkousala, loužičky nedělá už dlouho, chodila s námi na túry a zdobila krkonošské svahy, oděna ve slušivý kabátek skotská kostka, popřípadě v rokerskou černou bundičku s kožíškem uvnitř. Vrhala se statečně do závějí a z výletu jsme se vraceli se sněhovou koulí.

V Janských Lázních tak zaujala místní psi lázeňské šviháky, že jsme měli celou dobu doprovod několika okouzlených čtyřnohých ctitelů. Zjevně odhalili, že naše štěně se mění v mladou dámu. Naštěstí nebyli vpuštěni do skibusu.

Ovšem do restaurací jsme chodili sami. Moje vědecké bádání v oblasti gastronomické zjistilo, že v restaurantu U Tibora se prostě vaří senzačně, že v hospodě Na poště moc dobře, v hospodě Na peci dobře a v restauraci Bouda Máma taky. Tudy cesta ke štíhlé postavice rozhodopádně nevede. Naštěstí jsme mohli každý den plout v bazénu. Hory si prostě můžete užít i bez namáhavého lyžování, jemuž předchází únavné dopravení se k vleku v těžkých botách s neskladnou zátěží na rameni. V ježdění nahoru a dolů nevidím nic pozitivního, sportovci prominou. Pokud pobyt v horách strávíte s malou kníračkou, máte o dostatek legrace a pohybu postaráno.

Lubomír Stejskal: Web Svazky.cz: Také jsem se tam našel

- K tomu, abych se ponořil do vlastní minulosti mě inspiroval kolega bloger Jiří Krejčí. Přesněji jeho příspěvek Našel jsem se na <http://www.svazky.cz> z 12. ledna 2011.

Seděl jsem nad tím dlouho přes půlnoc – a raději se nedíval na hodiny. Teprve, když žena naznačila, že bude půl třetí jsem odhlásil PC.

S předsevzetím, že budu pokračovat druhý den. A tady je výsledek.

PROLOG

Můj vztah k tématu StB, jejích spolupracovníků a s tím související problematiky byl a je asi takovýto. Z důvodů, které uvedu vzápětí, jsem si v „předinternetové době“ (vztaženo k naší rodině) pořídil známé Cibulkovy seznamy. Těch důvodů bylo více – tím hlavním byla skutečnost, že jsem byl jako aktivní DX-er (vysvětlím níže) vyšetřován v roce 1980 tajnou policií.

KDO JE TO DX-ER?

Aktivista v oblasti příjmu zahraničního rozhlasového vysílání. Tedy nikoli člověk, který před listopadem 1989 pouze pasivně poslouchal dejme tomu Svobodnou Evropu nebo Hlas Ameriky. DX-eři byli mimo jiné zapojeni do monitoringu zahraničních stanic, zasílali jim poslechové zprávy, přispívali do DX pořadů a časopisů, byli členy zahraničních DX klubů. V očích režimu patřili do okruhu tzv. nepřátelských osob, neboť podporovali ideologickou diverzi proti ČSSR (tak mi to bylo na jednom výslechu vysvětleno). Navíc měli více než kdo jiný enormní písemný styk s „kapitalistickou cizinou“, jak byl v tehdejší hantýrce označován Svobodný svět.

Zkrátka – byli režimu trnem v oku (samozřejmě nesrovnatelně menším než chartisté, aktivisté VONS a jiných disidentských uskupení). V 70. a 80. letech minulého století bylo těchto DX-erů nemnoho, řádově několik desítek. Většina z nich byla sdružena v nezávislém podzemním DX-Circle, a na to byli tehdejší mocipáni obzvlášť citliví.

NEGATIVNÍ VÝSLEDKY

S tímto osobním dědictvím jsem překročil mýtickou železnou oponu a přešel, jako miliony dalších Čechoslováků, z totality do rodící se demokracie. A protože StB nebylo co věřit, objednal jsem si Cibulkovy seznamy, abych se ujistil, že v nich nejsem evidován. Potvrdilo se. Jelikož ale „sichr je sichr“, nechal jsem si vystavit lustrační osvědčení. Je negativní, což při pohledu na něj působí stejně příjemně jako strojový podpis tehdejšího ministra vnitra Ján Langoše, blahé paměti.

DOX

Uplynula dvě desetiletí a já se otázkami kolem bývalé politické policie nikterak hlouběji nezabýval. Ani v případě vlastním, o to méně u kohokoli jiného. Průběžně

jsem sice dostával „hlášení“ (či spíše hlášky) od přátel, známých a kolegů, že ten či onen člověk „je v evidenci“, ale – přímně řečeno – co s tím? Takového informace jsem pouze bral na vědomí, ukládal je „ve svém srdci“ (jako biblická Marie Ježíšova slova) a řídil se zásadou, že se s tím každý musí vypořádat sám. Ať ve vztahu k sobě samému a vlastnímu svědomí, tak směrem ke svému okolí. Že se tak zhusta nedělo a bývalí přísluhovači režimu (neříkalo se jim za protektorátu konfidenti gestapa?) se chovali neuvěřitelně zpupně, je bohužel smutná pravda.

Na druhou stranu jsem ale měl vážné obavy z toho, abychom v honbě za spolupracovníky StB nepřehlédli estébáky samotné. Někdy jsem měl dojem, že se tak i děje, ale mohu se mýlit.

Leč dosti teoretických úvah.

V listopadu 2009 uspořádala galerie DOX v pražských Holešovicích obří expozici s názvem „*Evidence zájmových osob.Stb*“. Tady si musím posypat pleš popelem. Tak dlouho jsem se na ni chystal, byla dokonce prodloužena, takže zvítězila fiolosophie „času dost“, až jsem se na ni nedostal. Kdybych si lépe zorganizoval čas, dozvěděl bych se už tam to, co jsem zjistil včera v noci (z 16. na 17. 1. 2011 – pamětní to den mého života). Dlužno dodat, že díky kolegovi Jiřímu Krejčímu.

Tedy, že v evidenci je také moje jméno. Co to znamená a co z toho mohu vyvodit? Čtěte dál.

KDO HLEDÁ, NAJDE

Zadal jsem do vyhledávače adresu www.svazky.cz. Po otevření stránek se objevila nabídka *Vyhledávání v databázi*. Ty byly dvě. Nejprve jsem se věnoval do žluta zbavené *Svazkové agendě*. Po kliknutí na toto okno se dostaneme do *Archivu bezpečnostních složek*. Objevilo se stejné nažloutlé okno, kde jsem vyplnil kolonky *Příjmení, Jméno a Datum narození*.

Co se na monitoru objeví, až po „odfajfkování“ *Beru na vědomí* kliknu na *Vyhledat?*, napadlo mě. Ulidňující formulace: **Nebyl nalezen žádný záznam.**

Nyní druhá databáze. *Evidence zájmových osob (EZO)*. Bude v ní nějaký záznam? Ovšem. Nejprve ale pikantnost. Když jsem zadal své jméno, příjmení, datum narození a místo narození, objevilo se hlášení – **žádný záznam nenalezen**. Pak jsem to zkusil bez místa narození – a ejhle. Z hlubin databáze se vynořila **tabulka s mým jménem**.

Údaj o místě narození je nevyplněn, u státní příslušnosti je uvedeno: Nezjištěna. Prapodivné i poučné – také pro další zájemce o hledání v těchto nekonečných seznamech. V tabule EZO jsem se dále dozvěděl *datum zavedení* – 7. 4. 1984 (k tomu níže Poznámka I). Připojen byl *archivující útvar* (Statisticko-evidenční odbor Vnitřní a organizační správy Federálního ministerstva vnitra – SEO VOS FMV) a hlavně – *archivní číslo* (751 519) v podobě živého odkazu. Po kliknutí na něj se otevřela stránka se jmény asi dvaceti tehdejších čs. DX-erů. K tomu níže Poznámka II.

Závěr z mého surfování na webu Svazky.cz? Je shrnut do dvou poznámek.

Poznámka I

Týká se seznamu EZO. Cizují z odpovědi historika Pavla Blažka pro server Aktuálně.cz z července 2010: „*Evidence zájmových osob (EZO) není seznam spolupracovníků StB. Jedná se, jak naznačuje samotný název databáze, o evidenci, do níž StB zapisovala vybrané údaje o osobách, o něž měla z různých důvodů zájem. Proto také tato databáze dodnes slouží v Archivu bezpečnostních složek jako jedna z důležitých archivních pomůcek při vyhledávání spisů a svazků.*“

Poznámka II

Skutečnost, že v seznamu zájmových osob odboru SEO VOS FMV jsem pod archivním číslem 751 519 uveden já a další tehdejší čs. DX-eré je důkazem, že DX aktivisté byli pod přímou kontrolou tehdejších komunistických úřadů.

Mě osobně zbýval vyřešit poslední rébus. Proč jsem byl zaveden do tohoto seznamu až v roce 1984, když k výsledkům jsem byl předvolán v létě 1980? K tomu opět vysvětlení Pavla Blažka: „*Jedná se pouze o datum zavedení údaje z pramenů StB, nikoliv o založení nového svazku.*“

Příloha - Kopie z databáze:

Jméno	Pohlaví	Datum narození	Místo narození	Státní příslušnost 1	Státní příslušnost 2	Datum zavedení
LUBOMIR STEJSKAL	M	23.06.1956		NEZJISTENA		07.04.1984

Archivy

Archivní číslo Archivující útvar Problematika

751519 SEO VOS FMV

A to je všechno.

18. ledna 2011

Petr Miklas: působení a působení

(večerní verš 20101202 večer)

slova někdy zmůžou víc

než skutečnost

uvidím ještě někdy novou realitu?

uslyším tvoje slovo?

Jan Kouřil: Ostatky kontra ostuda

Jistě Vás napadne, co mají společného ta dvě slova v titulku. Odpovím: jsou to zdánlivě jen ta tři počáteční písmena, ale když k nim přidáte pořádný pytel brambor, pak se nestačíte divit, co to udělá. Vydržte a čtěte.

Sjednocená tělovýchova za totalitního režimu nedovolila sokolstvu volně dýchat. Potlačovala je, jak se dalo. Ne tak u nás na vesnici. Celá dědina se semkla kolem sokolovny a podporovala všechno hnutí, které odtud vycházelo. Divadelním představením, plesům, šibřinkám nestačil dosavadní sál, a tak se stavělo, aby se dostalo na místenky i těm z dalekého okolí.

Na Štěpána se u náčelníka scházeli rok co rok cvičitelé s těmi, co uměli ochotně na všecko sáhnout, aby připravili první akci v roce, sokolské šibřinky, tradiční maškarní merendu s program. Název této společenské zábavy vymysleli zakladatelé sokolstva. Naši zvědavé společnosti jsem navrhl ráz šibřinek a předložil scénář. A než se rozešla, věděl každý, kde je v přípravě jeho místo. Nacvičoval se program, k němu hudba a technika se světly. Na výzdobě se nešetřilo ani nápady. Organizace se neobešla mez místenek, na které se stála fronta.

Mezi nejúspěšnější byly šibřinky někdy v šedesátém roce a měly ráz Ve vodníkově říši. Režii jsem měl pod palcem a vítal jsem každý nápad. Den před premiérou, kde se vzala, tu se vzala, stála v rohu sálu stará vykotlaná vrba. Přivezli ji od řeky muži s dorostenci a roztočili tím pádem přípravy do nejvyšších obrátek. Vrba a na ní Ladův hastrman. To mě napadlo na poslední chvíli. Domluvili jsme se tři kantoři, Dalik, Jarek a já, že překvapíme. Napsal jsem na známou lidovku kuplet o 30 slokách. Propírali jsme v něm celou vesnici. Dalík uměl na kytaru, zpívat uměli všichni.

Když končil hodiný program a chystalo se k tanci, zhasla v sále světla. Reflektor zamířil na vrbu, kde jsme se nepozorovaně během programu schovali. Nikdo nic nevěděl, jen osvětlovači. Dalík hrábl do strun a zazněla první sloka: "Poslyšte píseň vznešenou, pro šibřinky zde složenou". V sále to zahučelo údivem. Pak šlo všecko ráz naráz. Mám ten text před sebou. Inu, nic moc, žádná poezie, ale sranda, jak říkal náš pan Menšík, to byla. To mi věřte.

Když končila plesová sezóna, když končil masopust, nastal čas ostatků. V úterý před Popeleční středou prošel průvod maškar po dědině. S malou kutálkou zval na zábavu a sbíral, co kdo dal: uzené, klobásy, vajíčka, víno. Dřív než se na znamení konce plesů pochovala o půlnoci basa, muselo se to sebrané jídlo a pití zkonsumovat. To dá rozum. O Popelci je přísný půst. Přitom si veřejnost na sále vyžádala naše hastrmanské zpívání. A protože se tak stalo za jiných podmínek než o šibřinkách, zpívali jsme v poslední sloce: "Tancujte až do úmoru, budem mít hodně bramborů"

A než se vesnice po ostatcích vyspala, zapracovaly místní tamtamy. Zazvonil telefon na ústavě, kde jsem šéfoval, abych se dostavil na okresní výbor strany. Kauza: svým popěvkem jsem zpochybnil a zesměšnil socialistické zemědělství. Výstraha! Nepomohlo vysvětlení, že se podle tradice o ostatcích vybízí k tanci, aby byla úroda brambor. Tradice netradice. Teď byla naopak zpochybněna tradice, které neuvěřili mocipáni snad ani po předložení dokladu o její pravivosti. Vydal jej sám Etnografický ústav v Brně. A bylo po srandě. Nazdar!

19. ledna 2011

Petr Miklas: nejmenované

(verše 20101203 pozdě večer)

nejmenované

klouže jak mezera

mezera mezi slovy

skylla charybda

mezera mezi slovem a –

polibkem skutečnosti

světlo bez zdroje

zdroje co pláče

mezera

ptáče

pojmenování kráčejí k lidem

od lidí k lidem

kousíčky naplnění

závazku

snu

mám tě rád znamená třeba společně vychováme děti

mám ráda... je pro mě bůhvíco

a přece můžeme beze studu říci:

dům sevřou krovky

svázané k sobě krokvicemi...

mezi vším pojmenovaným nejmenované

klouže nepozorovaně

Mírek Toms: Mám něco proti uniformám

Od mládí jsem měl, nevím proč, jakýsi vrozený odpor k uniformám. Kdykoliv se mě někdo zeptal čím bych chtěl být, vždycky jsem to obrátil na problém čím bych

naopak nechtěl být, totiž něčím, co nosí uniformu. Ať už je to policajt, ajznbůňák, celník, tramvaják či pošťák nebo hasič, ale úplně nejvíc jsem nikdy nechtěl být vojákem.

Věděl jsem ovšem, že minimálně na dva roky budu muset jít na vojnu, což byla pro mě naprosto děsivá představa. Čím více se blížil můj devatenáctý rok, tím víc jsem vymýšlel alternativy, jak nemuset narukovat. Předstírat nějakou chorobu tělesnou či duševní, nebo něco provést a skončit v base, jsem zavrhl. Ale vzal jsem za vděk oddalování nástupu o čtyři roky pomocí studia na vysoké škole. Jenže už v druhém ročníku si soudruzi ze strany a vlády vymysleli vojnu při studiu, takže uniformě jsem zatím sice unikl, ale vojně ne.

Jednou týdně, vždy v úterý byla celý den tzv. „vojenská příprava“, což probíhalo formou přednášek a v civilu, jelikož naštěstí uniformy pro nás dosud nebyly vyrobeny. A tak jsme museli neustále sledovat zcela idiotské přednášky o tanku T-34, kulometech, kanónech, bombách, minách a handgranátech, prostě vesměs o vynálezech zbraní hromadného ničení. Paralelně probíhala výuka o vojenských řádech, šaržích a salutování, jakož i učení se nazpaměť stylizovaných výrazů a vět ve služebním styku, jako: „Soudruhu kapitáne dovolte mi s vámi promluvit.“ Na každý příkaz či rozkaz byla jediná možná odpověď: „Provedu!“ a na každou případnou pochvalu: „Sloužím lidu!“

Aby člověk tuto nudu vůbec nějak přečkal zpestřovali jsme si výuku švejkovskými dotazy, že něčemu nerozumíme a soutěžili jsme mezi sebou, kdo vznese blbější dotaz. Vyhrál to vojín Zelenka dotazem: „Soudruhu majore, jsem menší postavy a jak tedy mám oslovit důstojníka, kterému nevidím na výložky?“

„Čoveče, Zelenka, pojd'te sem a zkusíme si to. Zelenka měřil skoro 2 metry, takže byl o dvě hlavy větší než dotyčný major: „Zelenka, vy že jste menší postavy?“

„Soudruhu majore, existují lidé větší než jsem já, ku příkladu jeden sovětský basketbalista.“

Major si stoupl na židli: „Zelenka, vidíte teď mé výložky nebo ne?“

„Vidím, ale kdybyste se právě otáčel kolem své osy, tak bych to třeba nerozeznal!“

Major sípající vztekem: „Sedněte si, Zelenka, takováhle situace vás nikdy nepotká!“

Zelenka: „Jen aby...“

Naučil jsem se nudné přednášky, jako třeba marxismus-leninismus, sledovat se zavřenýma očima, ovšem při vojenských přednáškách musel být člověk opatrný, protože přednášející důstojník asi tušil, že tyhle pitomosti se nedají dlouho

soustředěně poslouchat a proto procházel občas uličkou mezi sedadly (přednášelo se to v kině Květen na Vinohradech) a kontroloval zda někdo nespí.

Já jsem se pojistil tím, že jsem sedával co nejdále od uličky a namaloval si na dva eliptické papírky otevřené oči a ty si přilepil na zavřená víčka. Pak se dalo celkem bezpečně spát.

Jenže můj kolega to chtěl ode mne okoukat a příští týden si přinesl dvě půlky ping-pongového míčku s namalovanými bulvami. Když si to nasadil, dosáhl tím naprosto přesný opak toho, co chtěl, protože na sebe všechny upozornil. Vypadalo jako vytřeštěná bazedovka v třetím stádiu.

Dokonce, též sám poněkud retardovaný přednášející, to záhy na vzdálenost přes celý sál poznal, rozběhl se k němu: „Nóó, co je toto!“, a krutě ho seřval.

A ten chudák, vojín Chvojka, z toho měl malér na celou vojnu...

<http://www.youtube.com/watch?v=9gKwyFROfAE>

20. ledna 2011

Petr Miklas: říkánka

(verše 20101204 před půlnocí)

odpovědnost říkám je možná snad jako pravda
pouze ve vysloveném
anebo vymyšleném

pravda je možná: říkám co vidím
a odpovědnost třeba: říkám co chci - k tomu se zavazuji

myšlení ani mluva neodhalí
jak jsme si dlouho doufali
svět
to co je
až jsme to vydoufali

ale co propána s nimi?
k čemu nám jsou?

nejsou-li k rozumění
tedy snad – k *dorozumění*?

Miroslava Nulíčková: Etuda zmatkařská

"Mamííí, já zapoměla ten sloh doma!"

Jsem už vykročená jednou nohou z domova; telefon nejmladší dcery mě zastihnul na cestě k lékaři. Ona si zapomene (!) tu důležitou charakteristiku literární postavy (moji milovanou Taťánu), se kterou si dala práci a nad kterou jsem já(!) držela supervizi! Co teď? Myšlenky se probíhají, předbíhají a kupí, až vypotím: "Tak já ti ji donesu, stůj před gymplem po třičtvrtě na devět".

Tou dobou jsem už sice měla být na plánované kontrole na oddělení štítné žlázy v nemocnici, ale snad se to povede i později. Je to od nás z domova ke škole necelé tři kilometry, musím spěchat.

Nejdřív ale musím sloh najít. Pája mi řekla, kde by asi mohl být, ale tam není. Čas běží, já hledám. Povedlo se. Tak rychle do města. Už jsem u gymnázia, ale další zádrhel. Dva vchody, přední a zadní. Dost od sebe vzdálené, tak kde mám čekat? Zmateně chvílku přešlapuji, pak se rozhodnu pro zadní, neoficiální. Bylo to dobré rozhodnutí, Pája tam za chvíli vyběhla. "Díky, mami, díky". Ufff.

A teď směr nemocnice. Další zhruba tři kilometry před sebou, a to v časovém presu. Snad mě vezmou!

Když dosupím do budovy a vyjedu výtahem do příslušného patra, vidím tam na chodbě několik mužů a krabice a stoly a skříňky. Probíhá jakési stěhování. A připadá mi to tu nějaké divné. Asi jsem se spletla. Tak vlezu zpět do výtahu. Sjedou o patro níž, jenže tady to vůbec neznám. Tak zpět do posledního. Protáhnu se kolem oněch mužů a tu správnou ordinaci přece jen nacházím. Ovšem čekárna je zcela prázdná, což neznám. Jsem tu zhruba o hodinu a půl později, než bych měla být, a zřejmě zbytečně. Neposlechnu nápis na dveřích, že nemám klepat - a klepu. Naštěstí vyjde sestřička nerozzlobená a s úsměvem mi odpoví, že mě vezmou, ale že musím chvílku počkat. Ufff.

Tak se posadím, rozložím si asi patery noviny (evangelický tisk) a dám se do čtení. Připravila jsem si ještě kartičku pojišťovny a návleky. Začetla jsem se a najednou vyjde sestra a zve mne dál. Úlek, zmatek... Návleky v jedné ruce, baťůžek s

vhozenou kartičkou a nějakýma novinama v druhé ruce a další popadané a sesbírané noviny v třetí ruce. Ne, nějak v té ruce s návleky. Vejdu dovnitř, pokouším se to vše urovnat, paní doktorka si mě přebírá s úsměvem a posazuje na židli. Vyšetřuje, povídáme. Pak si chce doplnit, jaké všechny léky beru a zda nemám nějaké nové. Protože šestery léky na různé neduhy je nad mé možnosti zapamatování si, vypsala jsem si je dopředu na papírek. A ten papírek jsem si uložila tak, abych ho hned našla. Tak hledám. Prohledávám útroby baťůžku, různé desky (zjišťuji, že mám v peněžence adresu, kterou jsem před časem nemohla najít a u občanky mailovou adresu, o které ani nevím, či by mohla být), povede se mi vysypat na zem jedna složka s horou papírků. Koptám omluvu, lezu po zemi a sbírám. Paní doktorka se už směje nahlas a pronáší, že to necháme napříště. Já se pokouším vše nějak do baťůžku dostat zpět, a v tom si vzpomenu. Dala jsem si seznámek ke kartičce zdravotní pojišťovny. Taky, že tam je. Málem vykřiknu hurá. Ufff.

Musím poznamenat, že běžně takový zmatkař nejsem. Ale občas se stávám zmatkařem- expertem; to když se stane něco nečekaného, co náhle změní můj plán nebo činnost. A to byl ten telefon.

P.S. Za půl hodiny znova stojím přede dveřmi ordinace a klepu. Ty návleky, co jsem si nenavlékla, prostě nemám. Sestra i paní doktorka hledaly - a našly. Byly pod stolem v místech, kde jsme se žádná nevyskytovala.

Michaela Dvořáková: Vote for KOČKA

Až si jednou kočky podmaní celé lidstvo, rozhodně chci být na jejich straně. (Pozor, neplést s rodinou Kočkových!)

Kočky pro mě jsou a vždycky budou lepší než psi. Kočky mají stejnou povahu jako já. Kočky jsou líné, rády spí a mlsají. Rády ničí věci a polehávají v mém čistém oblečení do školy nebo na mých nových bílých botách. Ať chcete, jak chcete, kočkám se většinou nezavděčíte. Jsou rozmazlené a nafintěné. Přebírají tak dlouho, až nakonec vyberou, pro ně tu nejlepší variantu. Jedny jsou hravé, druhé naprosto apatické. Jen tak je nenalákáte na milé slůvko nebo „čičičičííííí“. Přijdou samy, anebo nepřijdou vůbec.

Nevím proč, ale mě kočky nenávidí. Kdykoliv si kleknu na zem a spustím „pocéém čičinko pocéém, mňau mňaaau“, kočička nabere rychlost mým směrem, dívá se mi přímo do očí, a pak mě obratně mine. Stále a stále zůstávám poníženež klečet, zatímco

kočka mizí v nedohlednu. Jsou to potvory. I přesto mi ale tato zvířata přirostla k srdci, jako žádná jiná. Kočka je prostě moje zrcadlo.

Doma kočičku nemáme. Proto si svou lásku k těm vypočítavým stvořením uspokojuji u přítele. Ten má hned tři.

Jedna mě drze využívá, aby mi snědla snídani. Přiběhne k židli, na které sedím, opře si o mě přední packy a smutně sleduje střídavě mě a moje jídlo. Když vyhraje můj hlad nad soucitem a já pokračuji v jídle, začne do mě přerušovaně zapouštět drápky. Nezbyvá, než se své snídani vzdát. Trhám kousek housky s pomazánkou a pokládám ho pokořeně na zem. V tuto chvíli se začíná odpočítávat přibližně dvouminutový interval mezi dalším žebráním. Rychle hltám jídlo, abych byla dříve hotová. Vyhrávám. S plnou pusou odcházím od stolu s pocitem vítězství. Už jí nemám co dát, jsem volná!

Druhá micinka je vzhledem po mamince, ale nežebrá. Má o něco kratší ocásek, protože ho prostě někde ztratila. Má hadí pohled a vypadá tak trochu jako kočičí blbeček. Po většinu času mě ignoruje. Když ji ale popadnu a začnu nosit a hladit, většinou mi ušetří pěkný sekanec do obličeje nebo rukou (asi z lásky). Neumí vrnet, spíš jen tak podivně chrochtá. To mi předvádí většinou ráno, když pospíchám do školy a ona se mi začne otírat svým bílým kožíškem o černé nohavice legín. V tu chvíli jsem okamžitě obalená kočičími chlupy. I přesto ji mám ráda.

Největší oblíbenec celé rodiny je obézní zrzavý kocour. Jeho nejmilejší činnost je celodenní vysedávání u misky s jídlem. Tráví tam většinu svého života. Všechno mu je jedno. Nechá se tulit, tahat za ocas, hladit proti srsti. Občas si ho dávám okolo krku jako chlupaté boa. Je mu to ukradené. Často leze pod postel, kam lezl jako malé kotě. Teď se tam už nevejde, ale přesto tam rád chodí. Vždy se po chvíli vyškrábe ven, obalený obrovskými chomáči prachu. Je to kocour-prachovka. Když sedí, dotýká se mu špek země. Když chodí, špek se mu pohupuje pod naplněným bříškem. Moc bych si přála, aby příští rok zaútočil na první příčky v soutěži o nejtlustší a nejtupější kočku světa.

Mňau!

21. ledna 2011

Petr Miklas: Žijeme asi jinam, do jiných světů, než které myslíme

Jsme z téže látky jako naše sny. William Shakespeare

Ale ne, Williame,
ze stejné látky jako naše sny, nejsme my.
Podléháte častému omylu, Williame,
když zaměňujete skutečnost za svoji představu skutečnosti.
Ze stejné látky jako naše sny je, co máme v myslí.
Šlo by to ovšem možná v nějakém božském anebo metafyzickém bytí.
Když není to, co je, zato je to, co vím, že je.

Ano, Williame, jsme ze stejné látky jako naše sny,
dokud bereme svět a sebe jako své představy o nás.

Ale z jaké látky pak povstávají ti pojmově neuchopení, neredukovaní?

Jestliže v myslí jako sen z jakýchsi projevů stvoříme věc, tvora anebo boha,
co (jaképak „od NICH“?) můžeme čekat kromě (a zase: „jakýchpak JEJICH“?)
projevů?

V myslí si s nadějí my sami tvoříme metafyzickou absurditu.

Poznání.

Nedostupno.

Irena Lištiaková: Kam zmizela náboženská víra?

Člověka v životě ovlivní, přiměje k přemýšlení tolik věcí, že si to občas ani neuvědomí. Mě naposledy text od sociologa Durheima - Elementární náboženství.

Člověka v životě ovlivní, přiměje k přemýšlení tolik věcí, že si to občas ani neuvědomí. Mě naposledy text od sociologa Durheima - Elementární náboženství.

Přesto, že tento autor psal někdy v první polovině 19. Století, jeho myšlenky jsou nadčasové. Durheim má za to, že přesto, že by se mohlo zdát, že náboženství dávno vymizelo, není tomu tak. Společnost je vlastně taky jakýmsi bůžkem, kterého uctíváme. Jistě každý den ve svém životě cítíme řadu vlivů na naše jednání. V menším věku to byli rodiče, pak učitelé, dnes jsou to nejspíše šéfové v práci-to jsou vaše morální autority, ke kterým cítíte úctu. Co je to vlastně úcta?

Úctu zpravidla prokazujeme lidem s vysokým postavením. Dříve ji měli šamani, dnes ji mají doktoři, vědci, nadřizení. Věříme, že mají určité vlastnosti-přesto, že v reálu mají asi tak polovinu. Tito lidé mají moc jen na základě toho, že jim takovou moc přiřkládáme. Existuje celá řada dalších důkazů, že nejsme stoprocentní ateisté.

Máte svůj talisman? Malého plyšáka, prupisku bez které nemůžete jít na zkoušku, řetízek, který si nezapomenete připnout na krk v důležitém životním okamžiku? Já ano, mám mexický náramek štěstí, jsou zde vyobrazeni všichni svatí, přesto, že moje víra není úplně jednoznačná. Zahrávám si zde podle vás s pojmy víra a pověřivost? Možná! Všechno je jen otázkou osobní interpretace. Zajímavý je však na tom všem fakt, že zcela obyčejné věci se - podle Durheima - stávají posvátnými až skrze náš entusiasmus, který do daného předmětu vkládáme. Je to sama společnost, která posvěcuje! Každý dnes chce něčemu věřit. Vkládáme důvěru už v sebe sama, v křesťanství, nebo plyšového medvídka z dětství.

Řadu náboženských citění zažíváme dennodenně, aniž bychom si to uvědomovali.

Jenom jsme tomu už tak přestali říkat. Striktněji jsme začali oddělovat to posvátné a profánní. Kdo nechodí do kostele je podle nás bezvěrec. Ale vezměme si takového fanouška fotbalu. V atmosféře fandění zapomene na to, že je právník, a že by měl dodržovat určité schéma chování. Nechá se strhnout davem a bude nadávat sprostě, tančit a při gólu pocítí nával endorfinů. V okamžiku, kdy vyjde z arény, si upraví kravatu, vystřízliví z drogového opojení sportem, tep se vrátí do normálu-přijme zpátky roli seriózního muže.

Podobné „stavy vyšinutí“ registrují antropologové u rituálních tanců například australských kmenů. Změnila se tedy podoba rituálů, ale emoce s nimi spojené zůstaly. Pamatuji si vlastní emoce při tančení v dešti na festivalu hudby. Kdybych vyšla na ulici, necítila bych stejný pocit vzrušení-byla bych zde sama. Naopak bych se bála odsouzení. V davu však člověk ztrácí část své identity. Chová se jako smyslů zbavený, mínění ostatních jde mimo něj-ostatně často to vypadá, že ani ti kolem vás se nezajímají o to, jestli skutečně tančíte v rytmu. Přichází okamžik uvolnění. Cítíte se osvobození od veškerých konvencí, předepsaných vzorců chování a něco jako rolové očekávání je pasé-žijete daným okamžikem!

Víra, talismany, rituály-mohli bychom si myslet, že tyhle pojmy už můžeme použít pouze při referátu o kmeni křováků v Africe. Pravdou však je, že tyto pojmy reálně zažíváme dnes a denně-jen v poněkud pozměněné podobě.

Andrea Skálová: Virtuální realita jako snaha o nastolení harmonie

Proč nežijeme v přítomné radosti a spokojenosti? Proč se upínáme ke krásným vzpomínkám a sníme o lepší budoucnosti? Proč naše životy ovládl internet a virtuální realita? Abychom unesli život v neúnosné skutečnosti?

Nesnesitelná tíha přítomnosti

Svět přítomnosti je náročný na pozornost a zachování rovnováhy. V každodenním životě jsme neustále vystaveni neuvěřitelnému množství podnětů a impulsů, smyslových vjemů, pocitů a myšlenkových analýz. Přítomný svět charakterizuje změť informací, které na nás působí, vyžadují si naši pozornost, selekci, hodnocení, kategorizaci, přesun do příslušného paměťového rámce a v neposlední řadě reakci nebo odezvu. Ta odezva může být automatická – naše termoregulace a srdeční rytmus se přizpůsobí prostředí, konání či vnímání, může být bezděčná – podríbeme se za uchem, zavrtíme se na židli, protože nepohodlně sedíme, nebo může být emoční – rozčílíme se, protože vidíme projet další mercedes, zatímco sedíme ve staré škodovce, rozpláceme se, protože nám někdo sdělil smutnou zprávu. Něco však způsobuje, že v té různorodosti informací a podnětů jsme orientováni, že se nerozsypane pod vlivem chaosu. Musí tu být organizace, uspořádanost mozkové činnosti, co udržuje homeostázu „ohraničeného“ bytí zasazeného do vnějšího prostředí. Něco, co nás vymezuje vůči okolí a určuje: já jsem já, zatímco zbytek je ty, vy, oni, ono... Nějaká síla, která drží pohromadě myšlenkové struktury.

Hmotné versus nehmotné, uzavřené versus propojené

V našem materialistickém světě tomu říkáme mozková aktivita, myšlenkové procesy nebo duševní činnost...ale co je ten stmelující faktor, ten magnet, který vymezuje, kde končím a začínám já? Víme o jevech, jako je láska nebo léčení na dálku, známe tušení a míváme jasnozřivé okamžiky, kdy se něco nehmotného s námi propojuje na dálku. Známe jevy, jako je elektřina nebo elektromagnetické vlnění, umíme je využít pro funkci našich přístrojů, ale přitom se chováme, jako by se nás tyto jevy netýkaly. Jako by ty informace, které prolétají všude vzduchem kolem nás, přicházely jen do našich televizí, mobilů a počítačů. Nemáme vědecké opodstatnění pro akupunkturální dráhy, proudící energii v těle či účinek homeopatie, diskutujeme, zda tyto fenomény vůbec existují. Považujeme se za hmotu, zatímco signál, co přeletí Atlantik do mobilu na druhém konci světa, vnímáme jako „nehmotný“. Jak to, že vidíme zrovna

tak, jak vidíme? Proč běžně nevidíme energii letící do našeho wifi přijímače, zatímco sledujeme lidi, auta, nebe...? Kde je naše ohraničenost? Je hmotná, či nehmotná?

Toužíme, aby nám bylo dobře

Chápeme organismus jako otevřený systém, do nějž proudí vzduch s kyslíkem, živiny s potravou a z nějž odchází moč, stolice, oxid uhličitý, pot. Prozkoumali jsme, že v buňce probíhá neustálý proces výměny plynů a živin, přeměna energie. Respektujeme nutnost zachování homeostázy pro správnou funkci organismu.

Proč nám však v tomto uspořádaném systému, kde jsme obvykle schopni definovat: to jsem já a to je okolí, proč nám v něm není dobře? Když všechno tak skvěle funguje – vidíme auta, takže nás nepřejedou, cítíme déšť, takže se schováme, máme žízeň, takže se napijeme – kde vzniká ta chyba, která způsobuje, že si neumíme „udělat dobře“?

Ve skutečnosti vše, co děláme, je snaha udělat si dobře nebo lépe. Od zmíněného zavrtění na židli, koupení si zmrzliny, auta, domu nebo ostrova, po návštěvu doktora nebo odchod do penze. Každý pohyb našeho těla, každá změna, která se odehrává v organismu, stejně jako akt změny, který realizujeme ve vnějším světě, je snaha naší uspořádanosti, našeho organismu po nastolení harmonie uvnitř systému a harmonického propojení s druhými systémy (lidmi, okolním prostředím). Ale jak to, že nežijeme v této harmonii? Proč neumíme udělat, abychom byli všichni součástí propojené harmonické přírody? Máme možnost, schopnost a právo tuto harmonii nastolit? A konečně, můžeme žít v harmonii jako jedinci, když nebude fungovat harmonie celku – nás všech? Podívejme se na příkladu organismu, jak to může vypadat, když chybí koncept harmonické součinnosti, zajišťující „dobro“ pro celek.

Kdo to tady řídí?

Svaly si řeknou: nač potřebujeme ledviny? Takové ošklivé, smradlavé orgány, které pracují jen s odpadem. To my jsme jiní! Mocní, silní, budujeme a posilujeme. Spojíme se tedy se všemi svaly těla, vytvoříme nadorgánovou korporaci a většinu energie použijeme pro sebe. Ledviny necháme žít, aby se neřeklo, že jsme nějací nelidové a také to dělá dobrý dojem, ale dáme jim jen pět procent zisku. Na to řeknou játra: no, podívejte se hoši, energii tady vyrábím já a taky budu likvidovat váš odpad, takže co se mnou uzavřít obchod? Vy mi zajistíte přísun materiálu a já vám za to zaručím, že se neudusíte ve svých zplodinách. No, svalům se to moc nelíbí, chtějí

vládnout samy, ale ta myšlenka zní logicky. Tu se ozve srdce: ale pánové, jak se do vás dostane ta energie? Vy mi vybudujete ropovody a já vám z jater tu energii budu dopravovat. Načež prohlásí plíce: aby bylo jasno, bez nás nevydržíte ani deset minut, takže chceme příslušný podíl.

Během této diskuse některé bloudivé buňky dospějí k závěru, že už nechtějí být rozptýlené a cosi jim vnukne myšlenku, že někde v těle je zaslíbená tkáň, kde se soustředí a založí si vlastní orgán. To se ovšem původním buňkám této oblasti nelíbí a nehodlají si to nechat líbit. Propuká chronický zanícený konflikt, do nějž je nucen dozorcí imunitní systém vysílat svá vojska k velké nelibosti zbylých orgánů a tkání, jimž tak chybí potřebná ochrana. Mezitím některé nervové buňky dospějí k přesvědčení, že vědí, jak situaci opět dostat pod kontrolu a začnou putovat po těle s novátorskou ideou, která by mohla spasit celý organismus. V paleokortexu jsou však značně rezistentní vůči zavádění experimentů a ortodoxně se drží starých zásad. Celá anabáze vyvrcholí ukázkovou likvidací vůdčí skupiny neokortexu a uzavřením přístupu kyslíku do strategicky důležitých částí mozku.

Svět, v kterém převládl anarchismus

Jiná buněčná skupina se rozhodne jít proti všem, vybuchí anarchisticky v tlustém střevě a začne na různých místech těla tajně zakládat teroristické skupiny. Zatímco se tento odboj snaží nalézt a zlikvidovat vojenská lymfocytární síla, oslabená nekonečnými vnitřními konflikty, nepřehledné situace využije vnější nepřítel. Tělo napadne zákeřný virus, který nastolí diktaturu. Bojem vyčerpaný organismus propadne totální entropii, která má za následek nejen smrt systému, ale i smrt diktátora. Až saprofytické bakterie, které si přijdou pochutnat na zbytcích tlející hmoty, navrátí vše původní harmonii a o kořist se náležitě a spravedlivě rozdělí.

Tak nějak to může vypadat v našem těle, když si jednotlivé orgány, tkáně nebo dokonce jednotlivé buňky začnou egoisticky osvojovat právo na rozhodnutí o tom, jak budou hospodařit s množstvím energie, která je pro všechny. Když si svévolně začnou přivlastňovat větší díl bohatství a zdroje, které mají sloužit všem. Když si začnou myslet, že jsou chytřejší, mocnější, silnější, důležitější nebo krásnější než ti ostatní. Když místo služby ostatním začnou vládnout, aby oni měli a druhým vzali. Nakonec zahynou všichni.

Funkční diskriminace a elitní orgány

Všichni hledáme, co by nám ulevilo od nesnesitelné přítomnosti, v níž působí tolik stresorů. Teplotní výkyvy, únava, omezení sexuálních pudů společností, bolest, strach ze smrti či ztráty útočiště. Chováme se však jako organismy, jejichž jednotlivé buňky a společenství – tkáně či orgány, usilují urvat si co nejvíce pro sebe, aniž by chápaly, že jsou součástí celku, kde každý plní jedinečný úkol a funkci pro ostatní. Rozlišujeme a přerozdělujeme podle zbarvení, velikosti, tvaru a vykonávané činnosti, často nemoudře a svéhlavě.

Trávíme celé dny ve funkcích, na které se mnohdy nehodíme a v nichž proto nemůžeme být šťastní, protože nejsme tím, kým máme být, a nemůžeme se radovat z toho, že přinášíme něco jedinečného pro celek. Přitom co na tom, zda roznášíme živiny, stavíme, bouráme nebo odklízíme škodliviny, udáváme rytmus, chráníme ostatní, přijímáme informace z okolí nebo se podílíme na jejich vyjádření. Jak je možné, že některé úkoly, některé funkce celku byly prohlášeny za méně důležité nebo dokonce postradatelné? Pokud se přesto pár jedinců rozhodlo zastávat původní funkce, živoří a jsou znevažováni, neboť jiné činnosti byly povýšeny. Výsledná činnost je přitom naprosto zbytečná, pracovní podmínky neuspokojivé, mzda nedostačující a peníze, které zbudou po zaplacení bydlení a daní, vytahají elity, které ovládly tento svět: obchod, marketing a reklama. Ty totiž dospěly k přesvědčení, že jimi vystavěný konstrukt, kterému se říká ekonomika, je to jediné správné, co může řídit vše ostatní. Stejně jako svaly ve výše uvedeném příkladě vystavěly svou ideu na tom, že to musí být hlavně silné, neustále se posilovat a to ponese svět. Jakkoli za tím mohl být zpočátku dobrý úmysl, důsledkem je nerovnováha, v níž je špatně všem. Nezávisle na tom, o kolik jsme toho druhé připravili, a kolik si toho můžeme dovolit. Neprobíhá náhodou podobný mocenský boj také v medicíně, jejíž některé obory jsou na špičce, zatímco jiné živoří? Nediskriminují některé obory jiné disciplíny, u jejichž pacientů narůstá nerovnováha v podobě chronické nemoci? Je snad i medicína obrazem světa, v němž vítězí ti nejsilnější, nejrychlejší a nejdomyšlivější?

Virtualita jako šance

Toto je skutečný svět. Svět bolesti, utrpení, disharmonie, mocenských zájmů, vítězství egoismu. V každém okamžiku čelíme některému z těchto aspektů. Násilí, nemoci, bída, deprese, prázdnota, obchod s drogami, nedostatek soucitu, povýšení konzumu nade vše, nekonečný úprk odněkud někam, který přináší jen chvilkovou úlevu a potřebu stále silnějších stimulů, abychom vůbec cítili. V tomto světě je virtualita, stejně jako opojení alkoholem, neurotické kouření a ovlivnění psychoneuroendokrinních pochodů chemickými léky žádaným východiskem pro únik z nesnesitelného utrpení.

Ale virtuální realita, která ovládla náš svět, je také šancí, jak se navrátit k původní ideji propojení do součinného celku. Svět virtuality je obrácením se k obrazům, k čisté abstrakci bez provázejících emocí a bolestí. Ve vzpomínkách a představivosti lze vymodelovat pseudorealitu, která je harmonická. V ní je možno být ideálem, vyzkoušet různé identity, pochopit ostatní i vlastní jedinečnou roli. Díky vědomému používání iluzí tak možná odkryjeme skutečné. Možná, že jako lidstvo pochopíme, že šťastní budeme jen tehdy, až budeme v harmonii, a že v harmonii budeme jen tehdy, když budeme harmonicky propojeni s ostatními. Jak fascinují nástroj k tomuto účelu nám byl poskytnut – virtuální propojení lidí a myšlenek – internet. Globalizace se všemi negativními průvodními jevy nám přináší možnost dokonat jedinečný záměr přírody – harmonii.

Altruismus a nerozlišování

Harmonicky se propojit s ostatními je možné tak, že je budeme pokládat za nezbytné a stejně důležité součásti jednoho organismu. Dokud bude na světě byt' jediná entita, která se nebude cítit součástí celku, svět nebude v harmonii. Jak tohoto stavu dosáhnout? Odevzdávání sebe ve prospěch celku je podmínkou toho, abychom se těšili z bohatství, které k nám proudí. Jedna srdeční kontrakce roznese životodárný kyslík k milionům buněk. Přitom s každým vypuzením krve do oběhu srdce dostává vše, co potřebuje. Proto každý jednotlivec, každá buňka je důležitá pro ostatní. Zdá se, že altruismus, věnování dobrého pro všechny, je mocnou stmelující silou, která rychle propojuje jednotlivé menší do jednoho všezahrnujícího, harmonicky fungujícího organismu.

Jak ale poznáme, co je dobré pro celek – ať jím jsme my jako organismus nebo my jako vesmír? Zvláště, když uvážíme, že jevy řízené přírodou často jako harmonické

nevnímáme. Vycházím z toho, že harmonii si asociujeme s krásou. Například uvadlou květinu vnímáme jako ošklivou, bodlák považujeme za ošklivější než růži. Nemáme rádi hmyz, ale s potěšením sledujeme vlaštovky nebo labuť. Rozněžňujeme se nad roztomilostí štěňátka, ale odvracíme zrak od shrbené stařeny. Upřednostňujeme zrozující se před zanikajícím, mladistvé před stárnoucím. Také některé orgány máme raději než jiné, zejména, když je ještě vylepšíme plastickou operací. Avšak proč romanticky propadáme kouzlu zapadajícího slunce? Snad proto, že jsme si jistí, že ve skutečnosti nezaniká? Že cítíme koloběh a harmonii putujícího slunce? Proč náš život vnímáme povětšinou jako úsečku, která na jednom konci začíná a druhém definitivně končí? Navíc, naše vnímání krásy je individuální a ideál krásy se mění v čase. Altruismus jako cesta k harmonii předpokládá nerozlišovat a nehodnotit ve smyslu „dobré – špatné“, „krásné – ošklivé“ či „začátek – konec“. Předpokládá akceptovat rozmanitost.

Role svobodného jednotlivce

Ale nemůžeme žít ani v rozplynutí altruistické jednoty. V každém okamžiku věci zanikají a jiné se rodí. Celek usiluje o harmonii v čase a prostoru – organismus stejně jako příroda či vesmír, jakkoli to jedinec může vnímat v danou chvíli disharmonicky. Jak potom být šťastný v přítomnosti? K čemu jsme získali možnost svobodné volby, která nám umožňuje zasahovat do přírodní harmonie? Můžeme snad vědomě a svobodně vytvořit harmonický svět? Dokonce snad lepší, než by fungoval bez svobodné vůle? Dokud podléháme přírodě jako zvířata nebo rostliny, jsme nesvobodní. Jsme jako součástky stroje podléhající funkčnímu řádu. Člověk začíná tam, kde začíná svobodná volba. Tato volba nás ale provádí mnoha „nedokonalými“ rozhodnutími, nejspíše nezbytnými učebními lekcemi vývoje, které provází utrpení. Copak je možné žít v harmonii ve světě, kde se každý individuálně realizuje často na úkor ostatních, kde se nacházejí jedinci v různých stádiích vývoje a poznání, mají různé poslání a funkce, o správnosti jejichž účelu si nemůžeme být jistí, ani nevíme, do jaké míry to můžeme hodnotit a soudit? Společnosti a společenství si vždy vytvářely pravidla, která bylo nutno dodržovat, aby byl zajištěn funkční chod systému. Neobjevili jsme ale dosud ideální společenské zřízení či systém, navíc v dnešním globalizovaném světě se setkávají a střetávají mnohé kulturní a jiné odlišnosti, které před nás staví nejednu výzvu. Neumíme mírumilovně nastolit harmonii ve světě, nedokážeme to ani v tak malém společenství, jako je rodina,

dokonce ani v rámci našeho individuálního života. Svět se nachází ve stavu velké nerovnováhy, stejně jako naše těla, v nichž se přes obrovské úspěchy vědy rozvíjejí zhoubné, duševní a degenerativní choroby. Naše svobodná volba, s jejíž pomocí můžeme rozlišovat, posuzovat a uspořádávat, nás dovedla do globální krize. Vývoj provázený mnoha tužbami, v jejichž hloubce byla vždy touha po harmonii – protože v harmonii se cítíme šťastně – nás přivádí ke zjištění, že harmonii si „nevymyslíme“ ani nevynutíme.

Odevzdání se celku

Je docela možné, že jsme se ocitli na konci egoistického individualismu a tváří v tvář vyhoceným mocenským konfliktům jsme přesahujícím celkem vyzýváni „se vzdát“. Na konci závodu naše svaly zjišťují, že ačkoli vítězně doběhly do cíle, nejsou šťastné. Co víc, jsou vyčerpané a osamocené, stejně jako strádá většina orgánů, co zůstala daleko za nimi. Uspokojování, které nerespektuje zájem celku a nejvyššího záměru, je provázeno utrpením. V cílovém místě egoismu místo blaženosti čeká marnost. Jak z toho ven?

Stejně jako motýl ve vyvrcholení krize kukly vylétne ven ve svém nejkrásnějším projevu, může být současná krize šancí pro transformaci individualismu směrem k altruistickému společenství. Svaly paží mohou pochopit, že nemusí používat ostré lokty a napřahovat se ke stále většímu vykořisťování, ale mohou objímat a hladit. Svaly nohou nemusejí kopat do druhých a utíkat před nimi, mohou jít druhým vstříc. Svaly hýždí nemusejí vystrkovat na druhé holé zadnice, ale mohou se posadit do společného kruhu. Návrat k vnitřnímu, autonomnímu svalstvu symbolizuje potřebu obrácení se od vnějších potěšení směrem do nitra.

Představte si svět, v němž se jeden k druhému obrací s otevřenou dlaní, která dává. Když uvěříme tomu, že dostaneme v potřebný čas vše, co potřebujeme, aniž bychom si to museli zajišťovat nutkavým násilím, otevíráme se světu harmonie.

Možná pak na našich zádových svalech narostou křídla. S nimi můžeme vzlétnout do virtuality modrého nebe a zářivého světla. Do světa smějící se harmonie, v níž jsou jednotlivosti a části propojené paradoxně úplným uvolněním.

Irena Lištiaková: Čas je nekompromisní

Máme půlku ledna. Za chvíli je únor..čas letí jako splašený.

Máme půlku ledna. Za chvíli je únor..čas letí jako splašený. Nezájímá se, kolik jsme toho za den stihli nebo nestihli. Zda se do konce života alespoň přiblížíme našim cílům. Žádná ručička na hodinkách nám neukáže na okamžik, kdy onemocníme a budeme si moct o našich snech nechat jen zdát. Carpe diem je dnes asi dost klišé..Tak si snad jen sem tam zkusme uvědomit, že jsme tady příliš krátce, abychom věčně JENOM snili. A SNAŽME SE se i podle toho chovat !

Jiřina Musilová: Dotyky:

Já- ty- on- sobě- tobě- vším i ničím se dotýkati....

Čeho všeho se můžeme dtýkat kolem nás? Existuje dotyk dlaněmi, ale i slovy. Dotyky kůží svého těla i těla druhého; Dotyky se zvířetem v sobě mívají teplou něhu bezmezná, nevyslovená láska.

Jsou i dotyky bolestivé. Dotyky můžou být i z chladu a mrazu. Z chladu a mrazu oblohy i citů....

Zvláštní jsou dotyky očí s krajinou. Obzvláště té, která kolem nás pádí. Chceme jí uchopit a nemáme ani ten hloupý foťák, který jediný uzme tu vteřinu vody, oblak..., kde mi, lidé nestačíme vnímat?!

A opět jsem u dotyku písní a slovem: dovolte mi zas jednou upustit svůj obraz letící krajiny s řekou po okraj plnou, která vstoupila až do stráně, a kolem uhání vlak v touze jí předejít...

Řece:

Temná a hluboká je tvoje hladina

ve slunci matně se odráží

je dlouhá, delší než čekací hodina

má sílu hor i lehkost komárů

nesčetná zákoutí zelených trav

písečná zákoutí nekonečná

milostné ticho ukryté v hlubinách

a tlumená tíseň

jak ulplívá čas, kolem nás letí

modravé nebe a racci chechtaví kolem nás letí

co chvatně omýváš záseky luk

vláhy rozléváš pro všechny děti; květů i stromů, kořenů

Být tvou kapičkou a pořádku kamsi plout, od domů; domů

po světě rozlévat tak svou žílu
a zase se navracet nazpátek, znova; Být stále stejná
a stále nová
Temná a hluboká je tvoje hladina
ve slunci, v dešti se odráží svou silou, lehkostí komáří
tvé vlny plynou ; Jenom já ujíždím, nevím kam: pospíchám
v mém srdci pramínek tebe ale dál schovaný ukrývám
Najdu tě kdekoliv ve světě
má řeko, má hladino, domove můj
návrate můj i toulavých, nepokojných vln spěchajících,
prameni; Musela jsem to říci:
Však i vy, vlnky, vlny hladinu hladící trhající,
však i vy se mi vrátíte v podobě sněhu, v podobě deště
až bude padat na zem, kde spočívám; stočíte se do rodného koryta
zas řeka bude sytá a já snít budu ponořená mezi vámi..

22. ledna 2011

Petr Miklas: lidské myšlení

(tohle už asi opravdu nejsou verše z 2010-12-08 od rána) (nebo...?)

podobně jako – chování
má podle mého i lidské myšlení
odvěký sklon k ritualizaci

jak poznám rituální myšlení?

1) vytváří o světě své vlastní *fantaskní teze*

2) tyto teze *výběrově testuje*

a) buďto podle svých vlastních pravidel

- logika

- cit

- zkušenost – opakovaná odborná i jedinečná spirituální; zacílená intuice

- tvořivost – umělecká, politická, vědecká

- výběrová skupinová shoda s ostatními lidmi – selekci lidí netvoří ani tolik shoda závěrů, jako přípustnosti použitého postupu, shoda v použité metodě
 - hermeneutika vytváří nekončící sebezpotvrzující a sebezpodnělující fantaskně-výběrové řady
 - pragmatické myšlení se podobně hermeneutice cílí k těsnějšímu propojení nekončící sekvence myšlenek a praktických činností
- b) nebo podle externích, mimoracionálních kritérií
- shoda v hodnotách
 - shoda v zájmech
 - shoda ve schopnostech, koníčcích, barvě pleti aj.
 - shoda v charakteru lidí, vysuzovaná z činů
 - atd...

3) výsledky své činnosti – zázraky, jevy či poznatky – tedy *svoje myšlenky toto myšlení výběrově zaměňuje za skutečnost, často stupňovitě podle míry své víry, důvěryhodnosti či prokázanosti* (dalších mimoracionálních magických prvků rituálu)

Poznámka: Tento rozbor je veden ryze v intencích rituálního myšlení. Je navenek racionální, v hloubi veskrze iracionální, plný samozřejmé i málo průhledné magie.

Andrea Skálová: Utváření v prázdnu

Jako malá holka jsem trávila každé prázdniny v orlickém podhůří. Prázdniny, to byly chvíle vyprázdnění od myšlenkových struktur, které se pomalu ale jistě vrývaly do otevřené mysli jako neměnné pravdy. Lidé, kteří nás obklopují v dětství, jsou jako ikony, vtiskující obraz světa do našeho podvědomí. Ten obraz nás buď nadobro spoutá a předurčí roli, s níž světem půjde zakrnělá duše v těsném kabátu, nebo se před nás postaví jako protivník, s nímž se budeme utkávat a testovat jeho neomylnost.

Dětské přemýšlení bylo rozjímáním nad přírodou a v ní, nebylo poznamenáno pozdějšími akademickými formami, které musí splňovat přísné požadavky na to, aby mohlo být vysloveno, nespoutané a odvážné bylo provázáno s obklopujícím světem.

Nejsilnější propojení jsem cítila na loukách. Louky byly všude, tu a tam je přerušilo stavení, cesta nebo les, ale to vše patřilo do trávy s rozkvetlou květenou, vlhké a chladivé po ránu, sálavé a tiché k poledni, pichlavé a bodající po posečení. Vždycky v srpnu to bylo jiné než v červenci. Ve městě jsou oba měsíce stejné, ale tam, v

podhůří, to byly dva různé časy. Jak se vidlemi začaly nabírat kupky sena a házet na vozy, věděla jsem, že to zase končí. Až za rok tu budou křehké zvonky uvadající do tenkých nitek, svíravá vůně žluté třezalky na stráni, prorostlá bílým hořkým řebříčkem, fialové podušky mateřídoušky s bzučícími chlupatými čmeláky, modrá čekanka, zbarvující se do červena, když po ní přelege mravenec, a rozrazil, co se objevuje vždycky před bouřkou. Růžové hvozdíky a kohoutky, kontryhel s třapatými zelenožlutými kvítky, jitrocel a kopretiny - kolik okvětních lístků padlo na zem, než jsme odřikali své štěstí neštěstí láska manželství. Všechno se v červenci ukázalo ve svém rozmachu, aby v srpnu, poté, co byla tráva posečena, už narostlo jen málo z toho. V září se vrátila škola a odjezd do města. Kytička hubička dítě smrt.

Mnoho otázek, málo odpovědí

Jak jsem vyrůstala a stále se ptala proč, jak a co když, lidé mě stále častěji usměrňovali. Na to se neptej, to není důležité. Jak může být nějaká otázka nedůležitá? Jak mohou říct: neptej se? Musíš, měla bys, nesmíš, není vhodné, nedělá se, buď rozumná, to není praktické, moc přemýšlíš, soustřeď se na důležité věci. Co byly ty důležité věci? Přemýšlela jsem o životě a možnostech, proč je to tak a co kdybych to zkusila jinak. Rodiče neklidně vrtěli hlavou a namítali – u ničeho nevydržíš...co z tebe bude? Nevěděla jsem. Chtěla jsem přemýšlet a na všechno přijít.

Když jsme vykládali poezii na střední škole, vždycky jsem z básní cítila něco jiného, než se po nás chtělo. Učitelka říkala: tak to není, tak to ten básník nemyslel. Lidé už tehdy věděli, co myslel básník svou básní, věděli, kým jsou a co mají ve světě dělat. Vystudují, budou mít svatbu, děti, práci, dům..to bylo důležité, ne se ptát. Věděla jsem ale jistojistě, že mi nejde matika. Pokládala jsem ji za nejvzdálenější obor, jaký bych mohla pochopit. Po třiceti letech jsem se dozvěděla, že o mně matikář říkal: „ta holka má buňky na matematiku“. Kam se poděly ty matematické buňky? Chtěla jsem vyjadřovat pocity, filosofovat a nakonec vystudovala medicínu. Nestalo se většině z nás, že některé buňky, z nichž mohl vyrůst fascinující objev nebo úchvatný obraz světa, zakrněly, protože, když nás napadl ten bláznivý nápad co kdyby, něco silného v nás nebo našem okolí řeklo: vrať se radši na zem a nepřemýšlej tolik!

Nebezpečné myslet jinak

Najednou zjišťuju, že ačkoli se celý život tolik snažím vrátit na zem, zařadit se mezi ty, co už také nechali umřít i poslední buňku, která říkala: pojd' to zkusit jinak, ačkoli jsem tolik energie investovala do toho, abych umlčela ten křik buněk ve mně, co chtějí růst za hranice možností, stejně nejsem tak dobrá, tak průměrná, jak se má. Co hůř, je to, jako bych selhala. Přítel se mě pokouší uklidnit: vždyť máš všechno – dceru, rodiče, mě a kocoura, my všichni tě milujeme, máš skvělou práci, máš kde bydlet... Jenomže všechna ta praktičnost a rozumnost, ty materiální věci a společenské role – to je ten kabát, který se mi chce svléknout, abych mohla sama sebe přesáhnout tím, že si dovolím být jiná. Než jsem usilovala, než je rozumné, než jsou ostatní. Nebude ze mě nejspíš matematik, co vyřeší Fermatovu větu, nebudu už jistě lékařka...ale proč bych měla někým být? Co znovu přemýšlet a rozjímat, tak jak jsem to dělala na loukách coby dítě?

Snad se bojíme pustit a nechat ty osamocené buňky v nás bujet...co kdyby vybuchly v nějakou úchylku? Co když vznikne něco, čemu druzí nebudou rozumět a co nebude přijato? Člověk si říká: myslím jinak než ostatní, jsem deviantní, to mě zavřou nebo potrestají. Pro jistotu se sám a dobrovolně zavře do vězení konformity. Trestáme se za každý pokus i pouhou myšlenku, že bychom mohli z vězení utéct, takže tím nejhroživějším bachařem, dokonce samotným ředitelem věznice jsme si sami. Když se pokoušíme osvobodit, přijde společnost s dalším omezením – náboženským. Dozvíme se, že musíme zrušit ego, musíme být altruisti, musíme se propojit s bohem nebo matkou zemí. Musíme to dělat podle pokynů učitele, podle nějakého učení a starých textů, abychom se nezbláznili. Důkazem nebezpečí budiž slavní vynálezci, géniové, umělci, kteří se zbláznili. Takže se neodvážíme zkusit to novým způsobem a ještě pevněji zamkneme dveře svého vězení a v něm strádáme depresí. Najednou ty buňky, které nemohly vybuchet v tvůrčím vyjádření, vybuchí v těle jako rakovina. Jako by to byl poslední pokus naší původní, otevřené, nevinné, dětské, kreativní duše projevit se jinak.

V neklidu tvůrce

Nechci tvrdit, že rakovina je potlačená kreativita. Je to jen metafora o tom, jak silná je touha naší tvořivosti růst...nemůže-li růst ven, musí růst dovnitř. Jak by asi dopadlo slunce, kdyby se zavřelo do krabice a všechna jeho záře by se obrátila do nitra? Patrně by explodovalo nebo implodovalo, roztrhalo by jej to. I tráva proroste

asfalt. Tak velká je touha veškerenstva po tvůrčím vyjádření. Kam rosteme a čím se staneme? Něco v nás, nějaký záměr přírody to ví a my proto musíme tvořit. Není to ale to musíš, které nám říkali ve škole. Je to musíš, které tlačí na stěny našeho vězení, které chce zevnitř ven a zvenčí dovnitř, je to síla propojení. Naše kreativita je obrazem, odnoží, otiskem podstaty Tvůrce. Jsme jedinečná stvoření, realizující potenciál a záměr. Jsme paradoxně nesvobodní i svobodní v tvůrčím projevu. Utváříme a jsme utvářeni, jako příjemci a současně tvůrci... Co mám dělat, ptám se a odpověď zní: čiň, co chceš. Jsem zneklidněna – chci být vedena a přitom mám vést, chci jít za světlem a přitom mám nést louči, chci plout k pevnině a přitom jsem majákem.

Když buňky křičí: musíš!

Chci zase zpátky své prázdniny, to vyprázdnění se sněním na prosluněné stráni. Potýkám se s myšlenkami a slovy, protože musím. Každý z nás má jedinečné předpoklady a vlohy, které je třeba rozvíjet. Jsou to ty buňky, které křičí tím víc, čím méně jim dopřáváme sluchu. Zničí nás, pokud je nenecháme růst, kam chtějí. Jejich význam nevyčteme z knih ani je neobjevíme tak, že se budeme řídit obvyklým. To, že se člověk spojil s tvůrčími buňkami, pozná asi takto. Já například kvůli nim musela vstát z postele a psát. Je poledne, sedím v křesle ještě v pyžamu, v ruce tužku a už patnáctý papír na stole, slova pořád plynou jako řeka. Nemohu se najíst a umýt, nevnímám čas. Víím, že až to skončí, na čas ustane, budu plnit povinnosti, jako je úklid a vaření oběda..možná spíše večeře, ale stejně budu přemýšlet co kdyby... Když naše tvůrčí buňky začnou křičet, musíme vzít do ruky nástroj – tužku nebo štětec k papíru, vařečku k hrnci, vlastní tělo k tanci, dech a hlasivky ke zpěvu, rozmnožovací ústrojí, když je čas pro další stvoření...

Přeji si, aby lidé byli jako ty květiny z louky. Každá jiná, někdy zavřená, jindy rozkvétající, oplodněná včelou nebo uvadající, plačící v rose či posečená, to aby se přeměnila v píci, utržená pro radost nebo pošlapaná...vždy odevzdaná jedinému záměru – realizovat svou jedinečnost, těšit se nekonečně z daru života a s otevřenou náručí se odvážit vlastní existence.

Maštěnka Úplně Vymaštěná: Fucking perfect retard !!!

Název tohoto článku je tak trefnej až to ani není možný.. Rozhodla jsem se totiž napsat menší názor (za kteréj mě asi "ukamenujete") na vás blogery nebo spíš pisálky co si hrajou na extra novináře..

Já osobně rozlišuju dvě skupiny . Jedna ,proti který nic nemám a to jsou lidi co tady nebo někde jinde píšou co se jim třeba stalo nebo co dělali atd. zkrátka celkem nepodstatný věci co nikoho moc neberou. A potom ta druhá skupina co mi asi vadí nejvíc a co tvoří 90% všech blogů na I-dnes,Lidovkách a bůhvíčem ještě.

Všichni tyhle "dementi" totiž píšou kecy o politice a zkurvený ČR.To by mi až tak nevadilo nakonec ať si dělají co chtějí,ale jde tady o to ,že nemaj vlastní názor.Projděte si ty jejich zasraný články a zjistíte ta akorát to co naposlouchali z TV a jiných zdrojů informací. Prostě nic novýho. Ty hovada si neumí ani vytvořit svůj vlastní názor a hlupáci jako jste vy jim to ještě věří a souhlasí.

Jeden případ za všechny je Jiří Hrebenár. Retard co už z toho blogování zcvoknul a má kontakty se všema včetně kosmonautů :DDDDDD... Každěj svůj "článek" končí co na to handycapování ať už je o čemkoliv..

Prostě jste jenom chudáci co je nikdo neposlouchá a musej si tady vyblít ten naposlouchanej názor...

Mějte se jak chcete :DD jste mi všichni tak k smíchu až to ani není možný :DDDD
S bohem O:)

Už se těším na vaší diskuzi jak jsem strááááášně tupá a neumím pravopis :DDD

23. ledna 2011

Petr Miklas: ...a vlastně to mám před očima

(spíš úvahy než verše z 2010.12.09 někdy od poránu)

lidské činnosti aby byly druhým srozumitelné, vyžadují zvláštní vlastní smysl

s-mysl sou-mysl spolu-mysl v totalitě s totalitou myslí

pochopitelnou užitečnost

sdělitelnou metodiku

svérázný leč přenosný způsob myšlení

psychoterapie na otázku redaktora ČT, zda existuje duše, ústy Ludmily Trapkové odpovídá:

záleží na tom, co chcete

když se chcete vzdělávat, je pro vás důležité, co mám v hlavě já nebo co je v knihách ale pokud se chcete léčit, pak tu nejdůležitější odpověď máte v hlavě vy

Jiří Bayere na facebooku říká

zodpovědnost je obecný pojem s individuálně odlišnou náplní

nejen že také

myšlení je pro mne obecný pojem s individuálně odlišnou náplní

ale i

odborné myšlení je pro mne obecný pojem se skupinově odlišnou náplní

každý obor vychovává své žáky na učedníky tovaryše mistry

vedle znalostí a dovedností předává

ryze odborné a etické zásady

jimiž se má řídit člověk při vykonávání činnosti

vedle znalostí a dovedností předává

ryze odborné a etické zásady

jimiž se má řídit myšlení

vedle znalostí a dovedností předává

ryze odborné a etické zásady

jimiž se má řídit člověk ze skupiny odborníků

chování a způsoby myšlení zařazují jednotlivce do skupiny – vítěj!

chování a způsoby myšlení vyřazují jednotlivce ze skupiny – a ven!

chtěli byste co pevnějšího?

není...

Petr Hrudka: Neznámý blízký

Zemře-li člověk, blízký pocítí velkou ztrátu. Zemře-li náhle mladý člověk, je to pro blízkého a zesnulým milovaného člověka až rána pod pás. Člověk si říká, proč. Proč ten mladý člověk zemřel. Proč náhle odešel a nerozloučil se a nikdy se nevrátí. Život bez něj je pak o něco těžší a chudší.

V mém blízkém okolí náhle zemřel mladý muž. Byl jen o tři roky starší než já. Nebudu se tady rozepisovat, o koho šlo, jak se to stalo a tak. Z pochopitelných důvodů se to nesluší. A navíc jsou tu některé otázky nezodpovězené, takže povídat nějaké nepodložené teorie a fámy je zbytečné.

Pozastavím se nad průběhem neobyčejně pěkného rozloučení s milovanou osobou.

Před námi leží bílá rakev. (Až díky této události mi bylo vysvětleno, proč bílá, existence a smysl bílých rakví.) Rakev je obklopena bílými a červenými květinami. Červenou měl zesnulý rád. Věnce, které nesou poslední loučení ze strany rodičů, sourozenců a přítelkyně. Vpravo od rakve je na stojanu postavena fotografie zesnulého. Nalevo pak fotografie z jakési výpravy. Právě tato fotografie nese v sobě jakýsi pocit, myšlenku, cosi prazvláštního.

Byl to můj první civilní obřad. Žádné proslovy ze strany příbuzných. Žádné kázání ze strany pana faráře. Žádná zádušní mše nebo pohřeb, který by napověděl, že rodina je evangelicky či jinak duchovně zaměřená. Nic takového.

Vše vystřídala reprodukováná hudba, kterou bych na podobných rozloučeních snad ani nečekal. Písně, které jednak zemřelý miloval – rád poslouchal, a které se k těmto podobným akcím i hodí, což mě i mile překvapilo.

Hřejivá slova, která mívá na starosti u církevních obřadů farář, nebo kněz, tu měl řečník zřejmě z pohřební služby. Pán, který tyto činnosti má v popisu práce. Jako kdyby místo faráře na svatbě oddával radní, městem pověřená osoba.

Potěšující mohl být fakt, že řečníci neřekl jen ohraná klišé, které se očekávají, ale také text, který zesnulý před lety sám napsal. Náhle mohlo být přítomným přiblíženo, co za svého života prožíval, jak se cítil, na co myslel, co si představoval. Abyste rozuměli, své pocity literárně přetransformoval do dlažební kostky, po které lidé jen šlapou a přehlížejí. Vůbec je ta kostka nezajímá. Vůbec o ni nestojí. Pak tu jsou už bohužel nezodpovězené otázky, zda-li se autor ve svém nitru opravdu tak cítil. Vždyť sám tvůrce do svých nejrůznějších literárních výjevů musí napsat něco ze své duše,

něco, s čím by se ztotožnil. Pro některé to pak může být překvapivé, ne-li k zaskočení. Ale zároveň krásné.

Je trochu zvláštní, až smůla, že se o některých věcech o svém blízkém dozvíme až po jeho životě. Pak si říkáme, ne-li že si to až vyčítáme, že jsme toho člověka neznali, že jsme se s ním víc nesblížili a nepopovídali si o některých věcech, myšlenkách a duchovních záležitostech, která ho zajímala.

24. ledna 2011

Petr Miklas: skutečnost mluvnost

(dva těžce filozofické verše z 2010-12-17 od rána)

nerozplakanost nad rozlitostí mléčnosti!

ale smutečnost

Zuzana Zajícová: Operátoři, obchodníci, telefonní dotěrníci

Je mi jich líto. Je mi líto obchodníků po telefonu, protože jsem na ně nepříjemná, ale nemůžu si pomoci.

Jak jsem právě vygooglovala, mají vznešené tituly: operátor-prodejce, operátor-call centrum, obchodník-IT, telesales consultant, telesales specialista, telemarketing operátor.

Kdo je vlastníkem telefonu, tak to moc dobře zná. Čekáte například, až vám zavolá milovaná bytost, telefon zvoní a on je to nějaký trouba, co se vám snaží prodat něco naprosto úžasného, co ve finále vůbec úžasné není a vy to nepotřebujete.

Tuhle na horách mi nějaký nezmar volal pětkrát denně. Mobil jsem s sebou nenosila, takže jsem ho nemohla zavčas zarazit. Volal v různou dobu, celý den i večer. Moje smůla a jeho štěstí (nebo naopak), že jsem nebyla v dosahu. Když jsem na číslo zavolala, ozval se nahraný vzkaz, že se mě snažili kontaktovat a že se brzo ozvou, ani jsem jim nemohla vynadat.

Konečně se mi ten vytrvalec dovolal. Zástupce pojišťovny. Vyslechla jsem naučený úvod jen proto, abych se dotyčného optala, zda je to opravdu on, co mi vytrvale

týden pětkrát denně volá a posléze ho ujistila, že NIC nepotřebuju, NIC nechci, pouze jedinou věc, aby se mi už nepokoušel volat.

Tuhle mi zase někdo volal. Byla jsem v dobrém rozmaru, nic zrovna na práci, tak jsem si řekla, že tentokrát snahu neutípnu v zárodku, a vyslechnu si, co že mi to budou nabízet.

I zvedla jsem telefon.

„Zajícová, dobrý den.“

„Dobrý den, tady Marie Nováková, firma outů. Hovořím, prosím, s paní Zuzanou Zajícovou?“

„Hmm, ano.“

Jelikož je firma outů mým mobilním operátorem, byla jsem shovívavá. Kdyby paní byla z vodafonu nebo týmobajlu, jak se zhusta stává, byla bych nekompromisní.

„Paní Zajícová, mám pro vás velmi zajímavou nabídku.“

„Je ta vaše nabídka konkrétní?“

„Samozřejmě, paní Zajícová, jistěže. Je to velmi konkrétní nabídka, paní Zajícová, je to mimořádná příležitost, paní Zajícová. Paní Zajícová, víte o tom, že máme nyní velmi výhodnou akci, paní Zajícová?“

Hovor ještě chvíli pokračoval v tomto duchu. Paní Zajícová sem, paní Zajícová tam, hlavně aby si paní Zajícová zvedla tarif, první tři měsíce zadarmo. Jenže paní Zajícová neměla zájem zvednout si tarif, paní Zajícová byla zvědavá.

Odmítla jsem kategoricky senzační nabídku, nepodlehla následnému přesvědčování a jala jsem se sama dotazovat.

„Můžu se vás, prosím, na něco zeptat? Na něco osobního?“

„Jistě, paní Zajícová, samozřejmě, paní Zajícová!“

Začala jsem zešíroka. Vysvětlila jsem té dobré ženě, že mám problém. Nejen s ní, ale se všemi obchodníky po telefonu. Špatně snáším to neustálé oslovování. Já chápu, ujistila jsem ji, že ona za to nemůže, já vím, že je to tak učí na školení, jak jednat se zákazníky, takový ten osobní kontakt, že jo.

Ve sluchátku bylo slyšet lapání po dechu.

„Tedy, paní Zajícová, no...“

„Můžete, mi, prosím sdělit, jak se jmenujete? Já vím, že jste se mi představila, ale já to už zapoměla.“

„Marie Nováková, paní Zajícová...“

„Děkuji, paní Nováková.“

„Paní Zajícová, on si ještě nikdo na to nestěžoval, mě tedy, paní Zajícová, nikdy nenapadlo, že by to mohlo vadit.“

„Paní Nováková, vadí, leze to, paní Nováková, na nervy. Paní Nováková, děkuji za nabídku, nashledanou, paní Nováková.“

Paní Nováková se začala smát. No, nabídku jsem sice odmítla, ale konečně jsem na druhé straně sluchátka uslyšela normální projev, včetně přiznání, že je to tak opravdu učí. Paní Nováková mi řekla normálně lidsky nashledanou. Nadechla se, spolkla paní Zajícovou a zase se zasmála.

Moment, zvoní mi mobil. No jo, zase nějaký operátor-prodejce, operátor- call centrum, obchodník-IT, telesales consultant, telesales specialista, telemarketing operátor. Má smůlu, dneska nemám náladu ani čas.

Petr Teplík: Jak Anglie a Španělsko přišly o zavinače

...a já tak trochu o pocit vyjímečnosti českého humoru. Dnes se každému při slově zavinač okamžitě vybaví e-mail, internet atp. (jen zkuste zadat heslo zavinač do vyhledavače). A při tom před pár lety si pod tímto pojmem nikdo neuměl představit nic jiného, než (dobrou) kyselou rybu.

K tomu abych si začal myslet, že mi Češi máme jakýsi patent na chytré a vtipné věci, mně přivedlo studium angličtiny (no, studium... ale však vy víte :-). Při nějaké hodině nám učitelka řekla, že v angličtině se "náš" zavinač nazývá nic neříkajícím a věc ještě pouze komplikujícím slůvkem "at". Přišlo mi hezké, že si náš jazyk vybral daleko vtipnější označení a chvíli jsem se tetelil v oparu národní hrdosti. OMYL, anglické "at" je pouze logickou výjimkou! Nevěříte? ... Věřte!

Jak se nám zavinul?

Symbol zavinače není (kupodivu) ničím novým. Již v šestém století jej latiníci používali pro označení slůvka "ad", které znamená "na" nebo "k" (ad hoc, ad rem). Následně se symbol prosadil do běžné angličtiny a nahrazuje spojku at ve významu "u" nebo "při", někdy také "po" (např. 4 krabičky po 5 librách/kusech).

Kupodivu i na klávesnici je nějaký ten pátek doma. V 15. století byl ve španělském světě symbolem hmotnostní jednotky "arroba" a postupně si tak prorazil cestu i na psací stroje ... a od psacího stroje je krůček k počítačům. Tady slouží od roku 1972 k oddělení jména uživatele od jména serveru.

No a jak je to jinde?

Čínština: myška
 Dánština: prasečí ocásek nebo zvířecí tělo - a
 Finština: kočičí ocásek, mňau znak
 Francouzština: hlemýž
 Hebrejštiny: štrúdl
 Holandština: opičí ocásek
 Italtina: šnek
 Maďarština: červík
 Němčina: přítulná opička
 Norština: kudrnatá alfa
 Polština: opice
 Portugalština, španělština: arroba (název staré váhové jednotky)
 Ruština: pes
 Řečtina: kachňátko
 Slovenština: zavináč
 Švédština: chobot-a, skořicový závitek

Prakticky všechny neanglicky mluvící země si pro malý zakroucený znak brzy našly nejrůznější jména. Většina národů zvolila více-méně vtipná pojmenování (některá zas tak nápaditá nejsou - kudrnatá alfa, zvířecí tělo-a :-o) Nejčastěji jsou volená zvířecí označení. Jídla je poskrovnu, a nevím jestli se po nás opičí Slováci nebo my po nich :-). Celkem nechápu ruského psa :-/ asi mají smysl pro humor na vyšší úrovni :-)

Každopádně Angličani, Portugalci či Španělé tím, že používají svá stará pojmenování, přišli o možnost trochu změkčit tu někdy strohou řeč počítačů...ale zase si můžou říkat proč tomu říkáme zavináč (opice, štrúdl...) když je to vobyčejný "at" nebo "arroba" :-)

25. ledna 2011

Petr Miklas: znamy

(verše 2010-12-19 z rána)

tak geneticky
 jak poupat jemné vjemy
 z nich listy na stromy
 z nás rostou znamy
 ocasy za ještěrkami

v nás zůstávají znamy

sliz fialových medúz

co pálí

i chrání

jak sykot hady

šupiny krokodýly

důstojnost kočky

věrnost psy

z nás k dotýkání

znamy

Andrea Skálová: Facka na trati

Psychiatr Cyril Höschl patří k mým oblíbeným přednášejícím, nejen proto, že jsem začínala jako psychiatr. Toho tropického červencového odpoledne jsem se vydala na jeho přednášku o poruchách chování.

Přednáška se konala v místě vzdáleném asi sto metrů od Hlavního nádraží a protože vlaková zastávka Praha-Modřany je shodou okolností zas nedaleko mého pracoviště, zdálo se mi nejpraktičtější jet vlakem. Nepotáhnou se přece hodinu tramvají!

Leč situace měla malý zádrhel v podobě přestupu ve stanici Praha-Vršovice. Spoje zde na sebe čekají, ale bylo opravdu horko a další vlak jel za hodinu, tak jsem zpocená běžela podchodem z pátého nástupiště na první, kde průvodčí už pískala ve dveřích...stihla jsem to.

Vlak se rozjíždí, prodírám se uličkou mezi školní třídou a několika slovensky hovořícími opilci. Zdá se mi, že vlak jede na druhou stranu. Ale takový pocit mívám na nádražích často. Přesto mě začíná zneklidňovat, že se objevují místa, která neznám, a vlak podezřele nabírá na rychlosti. A je tu průvodčí, statná blondýna. Děti v kupé se překřikují, Slováci otevřeli lahváče. Už jedeme pět minut, centrum města v nedohlednu.

„Kontrola jízdenek.“

S neklidným tušením podávám opencard.

„To vám platí jen v Praze!“ konstatuje uniformovaná blondýna „Stavíme až v Kolíně.“

Jak to, že to nemá zastávku v Praze? Zuřím tím víc, jak čekané opojení z profesurovy prezentace mizí v nenávratnu spolu s ubíhajícími pražci.

„Zpáteční do Kolína,“ rezignovaně vytahuji tisícovku.

„Nemám drobné, musím to jít rozměnit. A vy se tu uklidněte!“ okřikne školu v kupé. Začíná mě bolet hlava z horka a dehydratace. Najednou vlak zastavuje. Ženu se za průvodčí, jejíž zadek se odkolébává v uličce: „Dejte mi ty peníze, já vystoupím!“

„No, to nevystoupíte, tady není zastávka!“

„Vraťte mi tu tisícovku, musím vystoupit, mám přednášku!“ zvyšuji varovně hlas. Není to sice moje přednáška, ale o to teď nejde. Začíná to ve mně vřít. Dialog neklidně sledují dvě učitelky zatlačené vřískajícími dětmi na okraj kupé.

„Tady vystupovat nebudete,“ odbude mě průvodčí, ale to už se frustrace a zloba nahrne do mého obličejce a prásk! Má dlaň přistává na tváři průvodčí. Tělo zareagovalo dřív než mysl. Hrobové ticho přeruší morální odsouzení učitelek: „To snad není pravda!“ A hysterický jekot průvodčí: „Vy jste duševně vyšinutá, že?!“ Vzápětí se obrací k učitelkám: „Vy mi to dosvědčíte, že ta paní mě napadla!“ Volá policii: „Byla jsem napadena!“

Děti jsou jako beránci. Jedeme do Kolína.

Během té hodiny se ve mně hne svědomí. Za koho to chudák průvodčí schytala? Jdu se omluvit...nejsem netvor, jsem lékařka a redaktorka! Mám na sobě bílé šaty, vypadám tak nevinně. Ale nevěřili byste, jaká to je úleva někomu jednu vrazit.

V Kolíně klidná vystupuji na perón a jdu se nechat zatknout. Trojice policistů v černých brýlích vypadá jako z Matrixu. Po mém vysvětlení a účinné lítosti mladá policistka konstatuje: „Asi je něco ve vzduchu, jsme tu dnes už potřetí.“ Platím pětistovku za přestupek. Průvodčí s výrazem zadostiučinění zaklapává dveře a s evidentní úlevou odjíždí do Pardubic.

Na přednášku jsem nedojela. Po návratu do Prahy a těžkém odpoledni jsem zašla do hospůdky u Hlavního nádraží, kde se odehrála další nečekaná, ale o mnoho příjemnější událost: láska na první pohled. I když se zářijovým ochlazením zmizela na trati života, prožila jsem úchvatné milenecké léto.

Sandra Faltysová: Tak trochu propagace

Nedávno jsem tu napsala článek o tom, jak mě na hodinu vyhodili z práce. Tak. Nějaký čas hledání a jsem žádaná hned v několika kancelářích.

Nevím, jestli vděčím za úspěch štěstí, drzosti, že jsem sama oslovila zaměstnavatele nebo vyšší karmě. Motivací se pro mě ale v aspektu práce a mnoha jiných stala jedna knížka. Jmenuje se Tajemství.

Koupila jsem ji v Luxoru jednou při svém bloumání po městě. Slyšela jsem o ní od známé a viděla ji kdysi v knihovně u jedné rodiny. Tak jsem si řekla, třeba i mně Tajemství poradí. Pomůže mi se zachytit.

Knize jsem propadla. Je totiž tak neuvěřitelná, že byste si z celého srdce přáli, aby to tzv. tajemství fungovalo. Nebudu zvyšovat prodejnost tím, že vám zamlčím, o čem se tam píše. Tajemství je prosté. Pracuje se zákonem přitažlivosti. Jednoduše – v životě se vám děje právě to, co svými myšlenkami přitahujete. Ať je to negativní nebo pozitivní, zákon přitažlivosti si nevybírá a do vašeho života přitáhne to, co si přejete, stejně tak, co nechcete, pokud k tomu směřují vaše myšlenky.

Říkám si, vyzkouším to. A tak se aspoň pokouším nemyslet na to, co nechci, ale na to, co si v životě přeju – dobrou práci, štěstí, peníze, zdraví, úspěch ve škole i v životě, lásku.

Řeknu vám ale, není zrovna jednoduché naladit se myšlenkami na pozitivní věci. Napadne vás, kolikrát denně uvažujeme o svých starostech a problémech? Prakticky každou minutu, vteřinu našich dní věnujeme jen tomu, co je na našem životě špatné. To jsem si uvědomila s přečtením té knížky. A dává mi to zabrat, řídit se podle ní, ale den po dni se pokouším uvažovat jinak.

Má známá, která mě na Tajemství upozornila, mi vyprávěla, jak zapracovalo u ní. Po dvou letech trápení za jedním mužem si tuhle knihu přečetla. A za týden na to našla svého Pepu. A takových historek najdete nespočet popsané i v oné publikaci.

Co já vím, nedokážu sama zatím posoudit nakolik tajemství funguje. Souhlasím ale s faktem, že čím víc něco nechcete – dluhy, ztrátu lásky, zaměstnání – tím víc se vám to ráz na ráz kupí. Ale jestli to funguje opačně? Bylo by nádherné, kdyby stačila myšlenka k tomu, aby do života zavítalo štěstí. Je to sice trocha filosofie, ale na druhou stranu, operujeme s něčím, o čem víme málo. Jen člověk využívá okolo pěti

procent své mozkové kapacity. Jaké může mít možnosti, kdyby byl schopen využívat sto procent?

Byla jsem ztracená a opuštěná duše na cestě. Pořád ještě hledám, ale našla jsem směr.

26. ledna 2011

Petr Miklas: myslím dvoji

(verše 2010.12.17 od brzkého dopoledne)

vím

a ovlivňuji

Lubomír Stejskal: Dnešní ráno aneb Já nápady VV nepotřebuji

• Mobil ve funkci budíku začal hrát v 6.45. Sotva jsem ho zvedl, abych tu roztomilou melodii vypnul, ozvalo se: „Dědo, jsem tady.“

Malý Tomášek se ke mně přivinul – a tím začala naše ranní chvílka v pelišku. Opravdu chvílka. Do půl osmé, kdy odchází do školky, toho musíme stihnout doslova fůru. Hygienu, snídani, Disney Channel, dětský brífink na téma, co budeme odpoledne dělat, oblékání, které si také vezme svůj čas, protože se balíme jako medvědi do čerstvě napadaného sněhu.

A právě o ten sníh jde.

Když jsem se večer vracel domů, bylo kolem půl jedenácté a zase pár centimetrů přibylo. Uklidil jsem alespoň před hlavním vchodem, abych toho druhý den neměl tolik, neboť stále padalo. Když žena dnes ráno v půl osmé Tomáška odváděla, sjel jsem výtahem s nimi a pustil se s hrablem do díla. Před domem, za domem; byla to příjemná půlhodinová rozvička. Navíc v prostředí, které vyvolává otázku: nemohlo by být každý rok o Vánocích právě takhle?

Z okna jsem pak chtěl zkontrolovat kvalitu vykonané práce, když jsem si všiml, že právě přijela multikára firmy, která má údržbu chodníků a přístupových cest na starosti. U našeho domu jsem to za ně už udělal, a tak tam mladá paní s cigaretou v ústech alespoň nasypala pár hrstí soli. Jelikož byly dva stupně nad nulou, považoval jsem to za zbytečné, ale budiž. Oni jsou odborníci a jistě mají své instrukce.

Nepsal bych tento článek o něčem, co považuji za všední, nezajímavé a samozřejmé, kdyby na mě po přihlášení PC a najetí na Seznam.cz nevybafl skvělý nápad z tvůčích dílny Věcí veřejných: „Lidé by měli obcím přispívat na úklid chodníků, napadlo VV“.

Lepší zprávou jsem dnešní den začít nemohl. Ještě že ty věčkaře máme ...

Mirek Toms: Nejkrásnější léta našeho života

Snad každý si pod tímhle pojmem představí něco trochu jiného. Velice často se říká, že nejkrásnější léta jsou dětství nebo mládí, jiní ale zase tvrdí, že nejlepší je takzvaný střední věk, druzí oponují, že toto je věk kritický pro všechna manželství – a navíc mládí je fuč a do penze daleko.

Optimisté věří, že muži jsou v té době v nejlepších letech a ženy, že jsou zralé a sexy. Pesimisté s hrůzou vidí blížící se penzijní léta, která jsou pro ně krutým údělem stáří. Jiní zas se nemohou dočkat svého odchodu z pracovního procesu a dokonce se snaží nějak dosáhnout na předčasný nástup do penze.

A jak to vidím já? Stáří není zlé, pokud my splňujeme dvě podmínky a to: máme zašetřeno něco peněz pro vylepšení důchodu a máme to štěstí, že nejsme těžce nemocní. Stáří má jinak své nesporné výhody. Mohu vést tichý a klidný život a nemusím se neustále honit za nějakými termíny. Jsem svým pánem, mohu dělat to, co se mi líbí, rozhoduji o všem sám, jsem svobodný. Mohu si číst a psát dlouho do noci a příští den třeba prospat dopoledne. Osvobozuji se od všech lidských nenávistí a závistí, umím si vážit života a nezapomenutelných chvil a mám nepřebornou řadu milých až dojemných vzpomínek.

Je také dobré mít takzvaně kamarádku (kamaráda) do nepohody. S mojí manželkou jsme se brali když mi bylo 54 a jí 38 let. Příbuzní nám prorokovali, že to špatně dopadne, protože já se žením už potřetí, má předchozí manželství ztroskotala sice

z viny manželek, ale čert ví jak to bylo, vina je vždycky na obou. A manželka je dosud svobodná a možná, že naivně naletí na nějakého Don Juana. Na nás se prostě hodila poslední sloka textu známé písně „Příliš mlád“ jako ušitá.

*„Dnes máme oba šedý vlas, tví známí diví se ti zas,
jak vůbec můžeš si mě brát, vždyť už nejsem příliš mlád.“*

Naše manželství se nám přesto povedlo a my neznáme v celém našem okolí srovnatelně perfektní úžasný vztah – a považte – trvá už pětadvacet spokojených let. Chci za ně těmito řádky mé manželce Jitce poděkovat...

<http://www.youtube.com/watch?v=95iji6ambn0>

Andrea Skálová: To jsem byl taky já!

Někdy se ocitáme v situacích, které se zdají tak obtížné, jako by nás měly rozdrtit svou destruktivní silou. Do života nám vstupují nečekání „hosté“, jako by naše duše měly být jejich hostinou. Pak náhle člověk zjistí, že se sám sytí kusem sebe, stravuje se v pekelném žáru. Říkáme těm stavům vášně a děsíme se síly, s kterou nás strhávají. Přitom vedle té ničující vřavy stačí poohlédnout stranou, a tam poklidně sedí jeden z nevyčísitelných aspektů učitele života a shovívavě se usmívá.

Jedno slunečné odpoledne, kdesi na zahradní slavnosti Amor vystřelil svůj šíp a já pocítila vášnivou touhu po muži, který byl poblíž. Leč Amor je škodolibý a láska si přeje spojit protiklady, a tak tím mužem byl mladý, ale špinavý zloděj. Jak šíp pronikl do srdeční komory, srdce se otřáslo výbuchem čehosi tak krásného, že svět mi připadal jako tekoucí mléčná dráha a úsměv sprostého zloděje jako exploze květů v třešňovém sadu. Byl najednou tak nevinný a čistý, a já nechtěla než být přijata celou jeho náručí, spočinout v objetí jeho něhy. Chtěla jsem, aby mě svíral v objetí, chtěla jsem pít z něj a hltat z jeho těla, nechat se mámit jeho vůní. Srdce se mi chtělo rozšířit do celého světa a toužila jsem křičet do vesmíru: „Ty jsi mé jaro, ty ve mně probouzíš pocity slávy a vznešenosti, tys má naděje, má hranice bezhraničnosti. Mé lůno bují jak planoucí květ ibišku, svíjí se ve mně jako mořská hvězdice, plná života a divokosti, hlubina oceánu, v níž se chci rozplynout, v níž chci s tebou splynout.“ Jak se převalovaly vlny rozkoše v mém těle, svět se stal prostorem, který cele naplnil on.

Rozum má tisíc důvodů, proč ne, srdce má vždy o důvod navíc, proč ano. O několik dní později jsem se vydala odevzdat své lásce. Do zapadlého baru na konci města, dát se mu celá, přijmout ho celého. Jak poníženě jsem se cítila, vždyť ráno mě čekaly důležité pracovní schůzky, kostýmek s kabelkou, a nyní jela jsem dychtivá na kolenou jak žebračka prosící tuláka „vem si mě hned, tady mě máš“. Byla jsem tak položena do té pokořující situace, rozhodnuta pozbyt veškerých zbytků své vážnosti, že poté, co odbila půlnoc, jeli jsme ke mně domů.

Konečně jsem mohla spočinout v náruči milovaného, konečně sát z jeho přesladkých úst, hladit jeho jemnou hladkou kůži. S blížícím se svítáním srdce ještě hlasitěji křičelo, lůno se ještě křečovitěji svíjelo, měla jsem ještě větší žízeň a touha se zdála bezedná. Květy třešní se měnily v červivé plody, zloděj kradl mou duši a chystal se k útěku. Naposledy jsem přitiskla svoje rty k jeho a eskalátorem do podzemí, do neztišitelné bolesti, do práce.

Amorova rána zela černě a zlověstně. Kůže pálila, tělo bylo zkroucené tupou hlubokou bolestí, hrdlo jako by rdousily ruce padlého anděla, křik těla teprve před chvílí odtrženého od tryskajícího zdroje slasti, pod hlučícím dálničním přejezdem jsem se těžkým krokem ubírala k řece. Chtěla jsem zastavit rozbouřené peřeje v sobě, ale řítily se nemilosrdně dál, jako by mě chtěly o ostré kameny tělesnosti rozervat. Dlaněmi se už nikdy nedotknu tvé jemnosti. Pažemi už neobejmu tvá ramena, hlavu nepoložím na tvé hrudi. Svět se stal nehostinným místem.

Řeka lhostejně ubíhala před mýma očima, zvuk projíždějících aut se s duněním odrazil od betonové konstrukce, úlevné slzy ne a ne přijít. Zato připlula divoká husa. Posadila se po mém boku a pokojně hleděla do dále. Jakoby sama přirozenost mi přišla říct: vše je v pořádku. Její poklidné posezení a utajený úsměv způsobil, že jsem obličej sevřela v dlaních a rozplakala se.

Pláč nebyl dostatečným lékem pro prázdnotu, která následovala a v níž jsem se nořila kamsi do útrob zatopeného vraku na podmořském dně. Následující hodiny provázel zápas osamění, toužícího po symbiotickém návratu. Pokoušela jsem se dostat na hladinu moře a opětovně splynout s ním, ale jakási síla mě stahovala na dno. Temný aspekt mužské části mé duše se zmocnil mojí svébytnosti a neměl v úmyslu vydat ji zpět. Prokletý, to bylo jeho nové jméno. „Proč to děláš?“ křičel zbytek mojí duše. „Proč to dělám?“ ozvalo se z útesů. S hrůzou jsem spatřila svou tvář v zlodějově tváři. Byla jsem to já, kdo unesl svou duši neznámo kam...

Hladina moře se začala rozestupovat. Světlo ozářilo trosky vraku a ukrytý poklad. Uvnitř vraku stál milovaný, slunečné vlasy mu ozařovaly obličej, shovívavě se usmíval. Denní světlo zaplavilo okolní svět, který byl náhle poklidný a radostný.

Učitel našeho života se objevuje v nepředvídatelných podobách. Přejde jako opovrhovaný nebo obávaný aspekt našeho já a přiměje nás zamilovat si ho. Ve chvílích beznaděje si pak soucitně přisedne, aby nám dal najevo, že nás neopouští.

Ráno mě učitel opustil, abych navečer, v troskách vášně, kterou ve mně zažehl, našla další kus sebe. V lekcích, které před nás staví, se zdokonalujeme ve statečnosti, trpělivosti a samostatnosti. Když učební úkol splníme, objeví se nakrátko ve své pravé podobě a pronese to staré známé, které jsme tolikrát už zapomněli: „To jsem byl taky já“. Nakrátko nás nechá pocítit vítězství a pak nás znovu vrhne do hry, kterou řídí. Nikdy nás nenechá ulpět na poznání, které zprostředkoval.

Přichází v nepředvídatelných podobách a vždycky je o krok napřed. Abychom neoklamali nabytým poznáním sami sebe, objevuje se v rolích, v nichž ho nepoznáme. Šálí nás podobami a jevy okolního světa i postavami, které potkáváme. Pokud si chceme ponechat vědomí – to vše je on, je to jenom hra, vrhne nás do prostoru zdrcující prázdnoty, v níž jsme nuceni uvěřit, že to není zábava, že ve skutečnosti hrajeme o život. Přinutí nás přistoupit na jeho učební lekce. Dobře zná naše slabiny.

Slunce ozařovalo ztrouchnivělé a shnilé kusy dřeva korábu, co se kdysi vydal na dobrodružnou výpravu. Byla jsem zpět v bezbřehosti osamění. „Proč mi to děláš?“ křičela jsem do nekonečna, z něhož se ani ozvěna nevracela. „Proč mi nepomůžeš, vždyť nevím, co mám udělat! Kam jsi zmizel?“ Opakovala jsem to s výhrůžkou v hlase jako kuře, které se chce vyklubat ze skořápky, aniž by mělo dost silný zobák na proražení stěn vězení. Smutek mě halil do ztemnělých blan. Jaro s třešňovými květy dávno pryč a léto bylo tak krátké, že jsem neměla možnost vychutnat si plody těch omamných květů. Byly snad natolik omamné, že by se jejich plody nedaly pozřít? Svištící meteorit prolétl nad mou hlavou jako sláva, co vzplála a vzápětí zašla. Marnost zážitků, co nás uspokojí na krátkou chvíli. Marnost tužeb, jejichž naplnění je pomíjivé, marnost vášní, které vyhasnou dříve, než si je stačíme vychutnat.

Nesnesitelné je čekání na trvalé uspokojení, které učitel slibuje, zejména prázdnota,

kteřá je provází. „Copak nechápeš, že hledám úlevu a rozptýlení od tlaku stěn, které mě svírají? Copak nevíš, že se chci vznést do výšek k tobě? Proč mě nevysvobodíš? Kde je tvoje náruč, když to nemůže být objetí milovaného, které jsi mi daroval i odebral?“

V pavučinách a ztemnělém svitu se z útrob korábu začal ozývat skřípavý zvuk, jako by se něco houpalo na háku. Šla jsem za tím zneklidňujícím zvukem, až jsem spatřila oběšence. Snad jsem ho tím křikem probudila k životu. Byl zavěšen v prostoru mezi životem a smrtí, v situaci bez východiska, a s tónem v hlase, který nehodlal diskutovat, pronesl: „Všechno, co jsi se doteď naučila, zapomeň.“

Měla jsem tu nechat nashromážděné vědomosti. Vzdát se svého pokladu. Mé cenné myšlenky, to nedokážu! „Chtěj po mně cokoli jiného,“ smlouvala jsem s bláhovostí člověka, jemuž se ukázala smrt. Oběšenec se rozzlobil: „Dej mi ten poklad, patří mně!“ Prudký závan větru zakymácel vrakem, rozlomil několik břeven dosud držících pohromadě a otevřel truhlu s pokladem. Uvnitř byly prázdné škeble, suché chalupy a zteřelé kusy rozlámaných korálů. Burácející smích se rozléhal prostorem a já tam stála v zahanbení. Můj myšlenkový svět – koš plný odpadků, který jsem měla vysypat.

Učitel má pro každého připraven jiné úkoly a převleky. Svůj příběh jsem se proto rozhodla ponechat ve starém vraku. Ne, že by mě oběšenec přesvědčil, spíš už mi na ničem nezáleželo. A koneckonců, byl mi najednou ten pohublý chlapík navzdory své hnilobné ošuntělosti sympatický a blízký. Jakoby láska čekala teprve v náručí smrti. Pokud jste ho přesto objevili, zmačkejte ho a vyhoďte. Je to jen další smetí, které by vám zbytečně pletlo hlavu. Všechno potřebné se dozvíte, až přijde čas.

Přeci možná ještě něco... dosud jsem neměla důvod opustit tenhle koráb. Nebylo mi v něm moc dobře, ale zvykla jsem si, skýtal určité bezpečí a navíc jsem nevěděla, co mě čeká venku. Vlastně to pořád nevím, ale nedozvím se to, dokud neodejdu. Láska nás nutí učinit rozhodnutí a neříká, kam toto rozhodnutí vede. Život bez lásky je jako starý ztrouchnivělý koráb s bezcenným pokladem. Láska naplňuje bolestí, ale bez bolesti je svět prázdný a k nežítí. Proto už tady nechci zůstat. Na konci chápání chci žít pro lásku, kterou tak intenzivně cítím, i zemřít ze stejného důvodu.

Nechci dál vyprávět a nechte mě na pokoji. Jo a nemyslete si, že se vydávám za tím zlodějem. Jdu za Amorem tam, co vypustil svůj šíp. Ne, že bych myslela, že se mi tím uleví. Každopádně mu řeknu, chlapče, ty se jen tak bavíš a možná netušíš, jak vážná je to hra. Nebo mu nic říkat nebudu. Posedíme spolu a pokouříme dýmku, tam na zahrádce, jen tak mlčky. O čem bychom měli mluvit? Amor se přece nikdy neptá: smím? Natož aby ho zajímala odpověď.

Miroslav Božik: „Pořádat mistrovství mě baví,“ tvrdí Kateřina Neumannová

Pí Kačenka Neumannová by si ráda zopakovala pořádání mistrovství, protože tahle činnost ji nesmírně baví. Dokonce už dostala příslib od některých levicově orientovaných politiků, senátorů a i Liberecký radní uvažují na tohle téma s bývalou sportovkyni jednat.

Momentálně však pí Kateřina požaduje 50 až 55 mil. korun na zaplacení pohledávek živnostníkům, pro které může být i stotisícová částka likvidační. Že by k tomuto názoru dospěla po určité sebereflexi? Ani náhodou! Jedná se o pouhou vyčuranost. Zkrátka, nejlepší obrana je útok a na tohle jste milá pí Katko nepřišla sama...

Zarážející je výrok, který prezentovala v médiích a to ten, že zbývající dluhy, jak pro Liberec 10 mil. korun tak i pro Technickou univerzitu 25 milionů, prý tolik **“nehoří“!**

Cítují: **"Tento dluh mi příliš na srdci neleží, tolik mě po lidské stránce nebolí. Myslím, že kompenzace byla dostatečně velká."** (zdroj: idnes.cz). Já si myslím, že tohle je **no comment**.

Z veřejných zdrojů šly na uspořádání více než dvě miliardy korun. Státní rozpočet přispěl částkou 1,5 miliardy korun. Liberec zhruba 400 milionů a Liberecký kraj přidal přibližně 165 milionů.

Věřím Vám pí Neumannová, že Vás pořadatelská činnost nesmírně baví. Mne by bavila taky, obzvláště když vím, že z cizího krev neteče. Myslet si, že někomu bude scházet nějaký ten miliónik ze zhruba 4.5 miliardy? To by snad už hraničilo s debilitou...

27. ledna 2011

Petr Miklas: dětská skládanka

(verše z 2010.12.25 před svátečním obědem)

skládám si v mysli jak puzzle
z dojmu odlesků jas
tvary v záhybech hran
na zlomcích obrazu děj
prostor i čas

skládám si v mysli svůj sen

Andrea Skálová: Svět, který by mohl být mým domovem

Přemítala jsem, na procházce lednovým lesem s tajícím sněhem na promrzlých pěšinách, jaký by mohl být svět, v kterém bych byla šťastná. Celoživotně nosím v sobě ideu světa, který není odtud – byl kdysi, bude...nebo je to sen k němuž se upínám v únicích z neúnosnosti světa, v němž žiji? Odvážím se ještě představy, která byť na pár momentů obšťastní smutné srdce?

Z ledových ploten jsem sklouzávala do promáčených travnatých ploch prosáklého dřeva a bahnitě čvachtanice. Má mysl znásilněná světem globální krize odmítala uvolnit se k obrazu krásna ideálu. Co kdysi bylo by bolestnou skutečností, dnes ani nepohnulo srdcem zatuhlým beznadějí, smířeným s vlastní bezcitností. Jen cosi uvnitř křičelo jak z dalekého vesmíru, co dávno zanikl: „vzpomeň si, tak se probud!“ Copak spím? Může-li duše usnout burcována trápením, bičována absurdností světa, v němž, kdoví proč je hnána jak dobytek na pastvinu, jejíž tráva už dávno byla spasena? Zlověstná část rozumu dál posměšně chrlila své výhrůžky: „Ten svět, o němž jsi snila, nikdy nebude a nebyl! Toto je pravá realita. Svět pragmatický a účelný, svět nespravedlnosti a mrtvé hmoty. Svět v kterém zemřel bůh, protože jeho existence byla vyvrácena bezútěšnou realitou důkazů.“ Snít v tuto chvíli, byť by jen na okamžik přinesla hřejivý pocit nadcházejícího jara, se zdálo nemoudré. Bylo to jako zatoužit po pohanských modlách ve chvíli, kdy jste přijali nové náboženství. Jako chtít být dítětem poté, co vás dětství nezvratně poškodilo předurčením nikdy nebyt dospělý. Právě teď nesmím snít – učiním-li tak, dopustím se zločinu na nabyté

dospělosti. Dospělost byla svěřací kazajka nové víry, v níž nikdy nebudu šťastná. Kde led roztaje v blátivé louž a bláto ztvrdne v zem, která mě navždy omezí v rozletu k jiným světům. Kde se kdy vzala představa, že nepocházím odtud? Kdo vložil do mého srdce touhu uniknout světu, kterému říkali reálný a náš? Byl to jejich svět, ne můj. Avšak, co když jsem si ten druhý jen vysnila? Jen vymodelovala jako virtuální království sloužící k občasnému spočinutí? Už mě nebolelo, že tento svět je jiný. Už jsem necítila nic.

Nějakým nepoznaným násilím jsem se přesto přiměla hledat jej ve ztraceném hardwaru. Můj software už byl dávno smazán jako nebezpečně tvůrčí a nahrazen softwarem uživatelsky jednoduchým, globálně srozumitelným. Kde se vůbec vzala ta myšlenka obnovovat něco tak zastaralého a překonaného? Updatovat mrtvolu, co už nereaguje ani na restart... Někaké pofiderní paměťové reziduum uchovalo myšlenku: Jak by vypadal svět, který by byl mým domovem? Plna nechuti použít program zvaný imaginace jsem z poškozeného záložního disku získala několik nezáživných obrazů. Myslím, že když je převedu do slov, bude to ještě nudnější.

rotože slova už nic neznamenají. Slova byla na počátku a jsou i na konci, jenomže tehdy za slovy stál obsah a dnes jsou slova prázdná. Proto, když napíšu o světě, který by byl mým domovem, nikdo nepocítí, jaké štěstí je ocitnout se v něm. Když srdce zapomene, jaký pocit je chutnat chleba vytažený z pece, žádný jazyk nedovede zprostředkovat ten zážitek. Stejně je tomu s místem, kde jsme šťastní. Miliony slov popisujících bezpečí nepřinesou zkušenost, kdy se s důvěrou můžeme položit do přijímající náruče. Obrazy ani slova nás domů nedovedou. Síť s myriádami ok a obličejů se nemůže vyrovnat tomu, jaké je hledět do očí milované bytosti a dotýkat se její skutečné tváře. A přece zde tesám v náhrobní dokument slova o světě, který by mohl být mým domovem.

V tomto světě:

miluji a jsem milována

sním, tvořím a hraji si

mohu být sama sebou a nikdo mě za to nekritizuje, nekřičí na mě, neshazuje mě, nevysmívá se mi a nevyčítá

mám moudré učitele, kteří mě trpělivě vychovávají

rozdívám své jedinečné nadání pro potěšení a dobro ostatních

žiji v harmonickém prostředí

pobývám ve společenství přátel a bližních

prožívám pokojnou radost, ale ne vášně
svět, který dnes považujeme za realitu, je něčím tak absurdním a vzdáleným, jako
svět snů na začátku tohoto textu...
Ve světě, o němž v hloubi duše sním,
dobrota a světlo jsou všudypřítomné,
smrt, zlo, temnota a nevědomost byly překonány nevinností dítěte,
jehož láska je bezpodmínečná.

Jan Kouřil: Byli čtyři spolužáci, kamarádi

Jmenovali se Hanzin, Ilsa, Lila a Irena. Tak jsem je poznal v primě ivančického
gymnázia v jedenatřicátém roce. A takový je jejich pomyslný epitaf:

Jan Pretzner - Narozen: 3:10.1920 - Poslední bydliště: Ivančice - Označení
transportu do Terezína: Ai - Číslo v transportu do Terezína: 786 - Místo odjezdu do
Terezína: Brno - Datum příjezdu do Terezína: 8.4.1942 - Označení transportu na
východ:A1 - Číslo v transportu na východ: 801 - Místo odjezdu na východ: Terezín -
Datum odjezdu na východ: 23.4.1942 - Cíl transportu na východ: Lublin -
Registrační číslo: 97681 - Místo úmrtí: Lublin - Datum úmrtí: 23.4.1942

Ilsa Sinaibergerová - Narozena 1.4.1920 - Poslední bydliště: Prostějov - Označení
transportu do Terezína: Aam - Číslo v transportu do Terezína: 751 - Místo odjezdu
do Terezína: Olomouc - Datum příjezdu do Terezína: 4.7.1942 - Označení
transportu na východ: Aay - Číslo transportu na východ: 360 - Místo odjezdu na
východ: Terezín - Datum odjezdu na východ: 28.7.1942 - Cíl transportu na východ:
Baranoviči - Registrační číslo: 106700 - Místo úmrtí: Baranoviči - Datum úmrtí:
28.7.1942

Lili Stainerová - Narozena: 12.7.1921 - Poslední bydliště: Ivančice - Označení
transportu do Terezína: Ai - Číslo v transportu do Terezína: 719 - Místo odjezdu do
Terezína: Brno - Datum příjezdu do Terezína: 8.4.1942 - Označení transportu na
východ: Ap - Číslo transportu na východ: 49 - Místo odjezdu na východ: Terezín -
Datum odjezdu na východ: 18.4.1942 - Cíl transportu na východ: Rejowiec -
Registrační číslo: 97853 - Místo úmrtí: Rejowiec - Datum úmrtí: 18.4.1942

Irena Gelbortová - V databázi Židovského muzea v Praze je z rodiny Gelbortovy
uvedena jen Irma, matka Ireny. Irena byla provdána v Brně. Podle dokladů ji tam
navštívil otec Jindřich (1887) se ženou Irmou (1897). Při návštěvě byli překvapeni
náhodnou prohlídkou gestapa. Jindřich Gelbort se pokus o útěk, ale byl dopaden a

uvězněn v Kounicových kolejích. Tam byl v době prvního stanného práva po nástupu Heydrichově zastřelen 30.9.1941.

-

Připomínám tato úděsná data bez komentáře dnes, v Den paměti obětí holocaustu, v den, kdy 27.ledna 1945 byl sovětskou armádou osvobozen největší nacistický vyhlazovací tábor v Osvětimi."

Nezapomínejme!

28. ledna 2011

Petr Miklas: toulky

(verše ranní předvánoční)

chválím tuláctví
chvíli kdy z chaosu vytoulám řád
chválím i řád je mladším druhem chaosu
z divokých proudů se rozproudí proud myslí
zákony spletené z náhod
dech větru
z křídel
vzdech

29. ledna 2011

Petr Miklas: i vánoční

(verše 2010.12.26 od půlnoci)

ve hvězdě hoří
strach tmy naděje prázdná
na jasné světlo

Andrea Skálová: Popelka není z tohoto světa

To ví přece každé dítě. Popelka (ta chudá, pracovitá a ustrkovaná dívka, co se nakonec stane královnou) žije v pohádce. Tak odkud se bere tolik princezen, co

místo bílého koně řídí bílé Audi a místo královského zámku se stěhují do satelitního města?

Nevím, kam až sahá mýtus, v němž opomíjená, skrytá vznešenost je posléze odhalena, vyzdvížena z prachu a zazáří jako pravá královna (nebo král). Jistě to není mýtus jen evropský nebo jen křesťanský (na mysl mi přichází Ježíšek rodící se v betlémském chlévě, kteroužto událost provází zářící hvězda na východě předznamenávající narození spasitele).

V čínské Knize proměn – I Ťingu, sestávajícím z 384 orakulí zahrnutých do 64 hexagramů, se v jednom místě píše: „Tykev je zahalena do vrbových listů. Skrývá svou krásu. Je to, jakoby padala z nebe.“ Komentář pod tímto výrokem praví: „Jde o silnou osobnost, která vyrůstá v skrytu, skoro bez povšimnutí, ale přijde chvíle, kdy zazáří tak nečekaně, jakoby padala z nebe a přitom zcela přirozeně.“ Shodou okolností Popelka v jedné verzi přijíždí na ples v kočáře, který byl kouzlem vytvořen z tykve. Podobnost nejspíš náhodná a asociace spíše básnická než logická, přesto je zajímavé, že výrok o zahalené tykvi se nachází v 44. hexagramu, který se zve „Spojení“ a tykev tak nějak připomíná dělohu, tedy místo, v němž skrytě něco (krásného) vyrůstá.

Zahrabené lampy, zakopané poklady

Jsou dále pohádky, v nichž se objevuje motiv pokladu nebo kouzelné věci, skryté očím ziskuchtivých a odhalené těm, kteří přicházejí s čistým srdcem a úmyslem. Vzpomeňme Aladinovu lampu z Pohádek tisíce a jedné noci, tu obyčejnou, zaprášenou věc pohozenou v koutě za horami šperků a zlata. Naznačuje se tu, že „není zlato, co se třpytí“, alespoň ne pravé (řekněme alchymické) zlato. V alchymii je třeba trpělivého, moudrého úsilí, které vede k výrobě (odhalení) pokladu, který se nazývá kamenem mudrců. Adept vychází z prima materie, čehosi hrubého, sprostého a jen blázen by mohl za výsledkem alchymistova úsilí spatřovat hmotné bohatství. V popisu adepty práce se objevuje množství symboliky, mimo jiné pták Fénix vzlétající z popela, který může upomínat na egyptského slunečního boha nebo křesťanského Krista coby představitelů vzkříšení a (znovu)zrození.

V jiné pohádce má sedlák sen o pokladu někde v daleké cizině a poté, co procestuje mnoho zemí, dozví se od pocestného, že měl také sen o pokladu někde v domě na druhém konci světa. Sedlák ten dům identifikuje jako vlastní a skutečně zde poklad nalezne. Nutno dodat, že cesta na druhý konec světa se mu nejen vyplatila, ale byla

dokonce nezbytná, neboť zmíněného pocestného by patrně ve své vsi nepotkal a zjevně získal během cest mnoho zkušeností, naučil se cizí jazyky a byl nucen akceptovat kulturní rozmanitost, čímž zmoudřel...ona moudrost byla možná tím nalezeným pokladem. Jenže, jak víme, pohádky a mýty hovoří jazykem symbolů a neřeknou tedy „pokladem je osvětlení“, nýbrž „za kamny našel truhlu plnou zlata“. Kdyby totiž pohádky říkaly, že jsme tady na světě proto, abychom zestárli a zmoudřeli a že stát se z chudé děvečky princeznou znamená ve skutečnosti kultivovat vlastní duši, asi by jim děti nerozuměly a moudrost v příbězích ukrytá by se do jejich srdcí nezapsala.

Za závojem, zástěnou, iluzí

Jsou také pohádky opačné, mírně varující, v nichž se chudý mládenec vydá hledat princeznu, kterou sice najde, ale ta ho zakleje nebo se ukáže jinak zlá či pyšná a on se nakonec vrátí domů, kde svou princeznu objeví v oddané, prosté děvečce. Je to zase jako motiv Aladinovy lampy, která vypadá obyčejně a přitom je kouzelná. Byť lampa není cílem, ale prostředkem, podobně jako kouzelná zvířata a kouzelní senioři, které hlupák odhání, zatímco vyvolený se od nich nechá poučit, což se mu bohatě vyplatí. Pomáhající dobré bytosti, lidské i zvířecí přicházejí v pohádkách v přestrojení, testují opravdovost hledajícího a pokud jsou jeho motivy nečisté (hledá světské bohatství místo bohatství ducha), nechávají ho napospas nezáviděníhodnému osudu.

V hinduismu a buddhismu se objevuje termín mája (iluze). Mája je chápána jako příčina lidského utrpení, neboť se člověk domnívá, že může nalézt štěstí v pomíjivém hmotném světě, do jehož zákonitostí se stále více zaplétá a v důsledku toho se ocitá v koloběhu rození a smrti zvaném samsára. Mája je překážka, kterou je nutno překonat, závoj, který je nutno rozhrnout, abychom nahlédli svou pravou božskou podstatu a našli vysvobození (štěstí, blaženost, ráj...)

V kabale nejspíš termín „machsom“ symbolizuje něco podobného – zástěnu, zabraňující průchodu čistého světla (lásky) od Stvořitele k člověku a jejich (znovu)shledání v jednotě. Aby člověk překonal machsom, musí v sobě vyvinout něco jako nový smysl, díky čemuž bude vstupovat do duchovního světa.

Mimochodem, vzpomínáte si, že Zlatovlásku musí princ poznat mezi dvanácti pannami skrytými za závojem?

Americký sen jako karikatura mýtu

V příkladech, které jsem uvedla (byť je to zlomek pohádkové a náboženské studnice moudrosti) se jasně opakuje myšlenka marnosti naplňování světských tužeb. Přesto se v západní kultuře zakořenil tzv. americký sen, „víra“ v to, že pomocí chytrosti, odvahy a tvrdé práce se hispánský nebo černošský pouliční prodavač hot dogů stane úspěšným právníkem nebo makléřem na Wall street, pochopitelně s příjmem v řádech milionů dolarů.

Použiji-li model Popelky, pak význačného, atraktivního a svobodného miliardáře náhodou potká krásná prostitutka a díky své „panenské čistotě“ se za něj později provdá (Pretty woman). Přiznávám, že americký sen dostal asi i mně, neboť už jsem nejednou obdivně sledovala bombastický shopping Julie Roberts na Rodeo drive. Pretty woman je však typickým příkladem toho, co se stane, když se obsah pohádek nevnímá obrazně, ale doslova. Jestliže mnoho pohádek končí, asi ne náhodou, slovy „a žili šťastně až do smrti“ nebo „a jestli neumřeli, tak tam žijí dodnes“, u Vivian s Edwardem bych o tom dosti pochybovala. Čekala bych spíše, že Edward bude dál vydělávat nechutné částky nechutným způsobem a Vivian se z něj po čase vysoudí nemalou částku v rozvodovém řízení, případně se vrátí na ulici.

Odvázat se a věřit...

Chytrost, odvaha a pracovitost samy o sobě nejsou ničím hodným kritiky, naopak. Vždyť Popelka také není někým, kdo „sedí v koutě a čeká až ji najdou“. Bere osud do vlastních rukou, oplývá při tom inteligencí, vynalézavostí, potají spřádá a realizuje své plány. Skoro jako by naplňovala ono hermetické pravidlo: vědět, chtít, odvážit se, mlčet. Avšak toto vše by nestačilo, kdyby nebyl splněn jeden důležitý aspekt vedoucí k cíli, jímž je „proměna v královnu“ – kouzlo. Kouzlo jako zásah shůry, z nadpřirozeného zdroje. Něco, co přichází ze světa, který leží mimo naše úsilí a vědění, mimo veškerou vynalézavost a odvalu. Kdyby Popelka nedostala kouzelné oříšky, asi by se nestala královnou. Jinak řečeno, aby se Popelka mohla stát královnou, musí také „věřit“ – v neobvyklé, zázračné, nadpřirozené. Kdo nevěří, jak by mohl vytáhnout z lískového ořechu svatební šaty? Člen klubu skeptiků Sisyfos by jistě řekl: ořechy vyhodit, nic v nich není! Stoupenec amerického snu by postupoval ekonomičtěji, ořechy by zasadil na plantáži v Namibii a v Číně by založil výrobní

linku na lisování ořechového oleje. Ani jeden z nich by se nejspíš nestal králem. Patrně ani jeden by nepřesáhl sebe ve smyslu spirituální proměny.

Dar lásky pro čisté srdce

Kouzlo a zázrak nadpřirozeného světa k nám přichází jako dar, často v nečekanou chvíli a v nečekané podobě. Tu v podobě žebráka prosícího o almužnu, tu jako mluvící zvíře nabízející dobrou radu nebo kouzelný předmět. Je na nás, jestli dar přijmeme. Popelka měla velké ambice, ty nejvyšší. Netoužila se stát ženou bohatého sedláka, troufla si na samotného prince a získala královský trůn.

Leč znovu je zde varování před tím brát tato slova doslova. Popelka se stává královnou ve světě duchovním a tam také směřují její sny – k nejzazšímu cíli lidského usilování. Pohádky a náboženské příběhy odrážejí stav duše. Nalezené poklady, vyrobené kameny mudrců a odhalená krása představují něco zcela jiného, než jsou bílé Mercedesy, blondýny s implantovaným poprsím a brilianty zahrabané v kokainu. Získání půl království neznamená ovládnutí půlky světa díky mocenské pozici ve vrcholné politice nebo mafiánské organizaci. Poklady se ukrývají v našich domech, v našich vnitřních životech. Jsou schované v nejméně očekávaném místě – na slámě v chlívu, v popelu naší osobnosti. Poklady a Popelky touží být nalezeny, závěsy chtějí být rozhrnuty...ale obvykle až poté, co naše srdce cele touží po nejvzácnějším a jediném pokladu, může se stát zázrak. Objeví se kouzelná bytost a shledá-li naše úmysly čistými, nenechá už nás na pokoji a provází nás do té doby, než nalezneme skutečné štěstí.

Michaela Dvořáková: Neumím hrát počítačové hry

Na nějaké zdlouhavé a složité příběhy jsem prostě nikdy nebyla. V ději se zpravidla ztrácím již půlhodiny po začátku hry, umírám v průměru desetkrát do čtyřiceti minut, bojím se zombíků i mutantů, nečtu popisky ani úkoly a neumím jednat strategicky.

Ani primitivní hra The Sims, vyvíjena speciálně pro mladší děti a dívky, není mojí silnou stránkou. Moje postava většinou bývá mně podobná, poslouchá elektronickou hudbu, má ráda sladké a kašle na školu. Místo dodržování školní docházky po nocích otravuje sousedy, vysedává v parku u grilu nebo prozkoumává katakomby na hřbitově. Domů se často vrací nad ránem ve zbídačeném stavu a podrápaná od medvěda. Kontrolky jejího životního stavu jsou pokaždé vybarveny červenou barvou. Často navštěvuje galerii, kde občas ukradne nějaké to dílo, protože má ve

vlastnostech nestaveno mimo jiné: KLEPTOMANKA. Chová se nevhodně, klidně se na návštěvě vysprchuje ve vaší koupelně a pak si na chvíli zdřímne ve vaší manželské posteli. Bez problémů vám očese všechny ovocné stromy a pak se jejich plody několik dní živí, protože není schopná navštěvovat klasickou práci a vydělat si na jídlo. Míša neumí vařit, a proto jí často při jejích kulinářských pokusech vybuchne a shoří sporák i s celou kuchyní. Její byt bývá většinou rozškrábaný od neposlušných rozmazlených koček, kterých vlastní klidně i pět najednou.

Další moje oblíbená hra je Heroes. Poté co jsem se horko těžko odtrhla od Heroes III. Přesedlala jsem na Heroes V. Zatímco můj přítel deset minut pročítá a porovnává vlastnosti kouzel, zbraní, artefaktů a kouzelných předmětů, já vše odklikávám jak mě napadne a vybírám zásadně podle toho, co se mi prostě víc líbí. Neumím správně používat svoje jednotky a nevím, jaké mají schopnosti, proto je pak bezhlavě posílám do předem prohraných bitev.

Zbytek her kategoricky odmítám. Hororové příběhy mě mívají velkým obloukem. Nemám potřebu nechávat si vyjít mozek polorozpadlým mutantem postiženým radiací. Stejně tak se nechci dívat, jak trhám desítky zombie na kousky svým ručním granátem. Střílečky mě nebaví, protože jsou moc krvavé a složité. Nerozumím zbraním, autům, atomovým bombám, vrtulníkům ani letadlovým lodím. Je škoda, že je tolik her jen pro kluky a holky většinou nebaví nebo se jich bojí. Pro nás pro dívky je připravená například kýčovitá hra Spore nebo infantilní LittleBig Planet. Obojí je nudné a divné.

Já sice nejsem kleptomanka, nestřílím lidem do hlav, nechodím se umýt k sousedům a ani neumím kouzlit, ve hře je ale možné všechno a to je na tom to zábavné. A proto budu počítačové hry hrát bez ohledu na to, jak moc jsem v nich špatná.

30. ledna 2011

Petr Miklas: střepy

(verše 2010.12.27 ranní)

kde skřípou střepy zuby

z bahna

stříká ponížení

ryb

barvy na antické sochy
zlost
z touhy
viz zlomený odpor dětí hrdinů
kdákání žab
nevykořitelný strach
mužů i žen
kde neprostupným prázdňem dlouze duní prázdno
jako by bylo
jako kdyby vůbec něco mohlo jen tak být
nejen prázdňě
působit
z pralesa spousty hadů
na hadí zlo
kdykoli ušel samoúčel
zasyčel jako parnasistní ochota zaskočit za stvořitele
kdyby snad stvořitel
býval byl na něco zapomněl...

Petr Hrudka: Brundibár a Facebook

Po nějaké době mě přepadla nemoc. Konkrétně chřipka. I když si povzdechnu, nebo lépe řečeno, ulevím, s prominutím, svině, můžu být rád, že mě nepřepadla ta prasečí chřipka, která se prý vrátila. Jak už to bývá, nemocný člověk se musí, tedy měl by se, léčit, proto následující řádky píšu jaksi zdrogován, tedy pod vlivem prášků a povzbudivých tekutin, které mě drží na nohou a při smyslech.

Možná navštívím i svého lékaře; jenom doufám, že se tamté akce, při které chtějí ti medicinmani hromadně odcházet pryč za lepším, nezúčastní i ten můj. Žádné zprávy o tom nemám. K tomu můžu připsat jenom jedno: lékaři by neměli hledět na výši svého platu, i když je třeba sebe víc nízká, vždyť složili tu přísahu tamtoho...

Ve čtvrtek jsme po druhé uvedli operu Hanse Krásy Brundibár. Tu složil za druhé světové války v terezínském ghettu. A tu citově silnou operu jsme předvedli ve zdejším divadle po dvou letech. Naposledy. Zatím. Čeká nás ale takové turné, při kterém navštívíme město pohádky Jičín a Svitavy. Co o těchto dvou městech říci? Co se týče města pohádky, teď v tom vidím mírný paradox, který snad ani není moc

korektní řešit a probírat. A co se týče toho druhého města? Byl jsem tam zatím jen jednou a to na sjezdu mládeže.

O Brundibáru jsem tu už psal. Že už to jsou dva roky? Uteklo to. Vzpomínky pořád zůstávají. Kontakty s některými zahraničními přáteli taky. Co dál? Těšit se z budoucích ovací, která nás čekají.

Ta opera je v našem podání unikátní hlavně v tom, že se nezapomíná na ty, kteří život v ghettech nepřežili. Nezapomíná se na celou tu dávnou strašlivou minulost. A diváci jsou ochotni s námi dát hold těm... Tu chvíli, kdy po skončení celého komponovaného pořadu všichni jen seděli – měli možnost odejít, nezapomeneme. Silný zážitek. Silný a překvapivý. Mírně až šokující. A to přemýšlení nad tím, jak na nás budou reagovat žáci základních škol...

Nedávno jsem si na Facebooku podiskutoval se svými přáteli, kteří jsou mými nejen facebookovými přáteli, o tom, kdy použít uvozovky. Šlo o to, že si jeden můj kamarád všiml, že v jednom článku na sousedním blogu používám snad až nadměrně uvozovek. Podle něj „bud'to takové výrazy do takového útvaru nepatří – pak tam nemají co dělat a uvozovka to nezachrání. A nebo tam patří a jsou pro něj zásadní a pak tam uvozovka nemá smysl.“ Je to svým způsobem logické. Jako obranu své osoby jsem mu odepsal, že jsem se do poslední chvíle uvozovkami jaksi bránil, aby se čtenář při čtení neurazil, že píšu až neslušně... Do naší debaty se zapojila i jedna z mých nejen facebookových kamarádek: „Myslím, že se nedá striktně určit, kdy uvozovky vhodné jsou a kdy nejsou. Liší se to případ od případu a myslím, že to rozhodování, jestli je napsat nebo ne, pak nejvíc záleží na citu pro psaní.“ Se smajlíky. Zatím tuto diskuzi považuji za nevyřešenou.

A proč facebookový a nefacebookový přítel? Říká se, že ten a ten přítel, kterého máte na Facebooku mezi přáteli, není vaším opravdovým přítelem. Jenom si na něj může hrát. Vaším přítelem není. Ale co takový přítel, který je vaším přítelem nejen ve světě Facebooku?

31. ledna 2011

Petr Miklas: strom na stráni kývá větví

(verše 2010.12.30 od rána)

strom na stráni kývá větví

strom na stráni kývá větví

strom na stráni kývá větví

strom na stráni kývá stromem

strom na stráni kývá stromem

strom na stráni kývá stromem

strom na stráni kývá větrem

strom na stráni kývá větrem

strom na stráni kývá větrem

Petr Teplík: Uhlířina u nás a v Itálii

Za svých kuchařských let jsem občas vařil špagety po uhlířsku. Není to nic jiného než špagety se slaninou, cibulí a vajíčky. Nikdy mně nenapadlo proč se tak jmenují, když uhlíři u nás si těžko mohli vařit špagety :-). Až jednou...

Onehdy jsem si totiž chtěl recept zopakovat a pro jistotu jsem ho vyhledal na internetu. Zadal jsem heslo "uhlířina" a vyjelo mi opravdu pár receptů na uhlířinu. Ovšem trochu jinou. Hlavní úlohu hrála slanina, sádlo a cibule... pak jste tam mohli dát téměř směs všech možných i nemožných zbytků od těstovin, hrách po knedlíky a případně zakvedlat vejce. No my jsme tomu doma říkali miš-maš.

Trochu jsem znejistěl, co že jsem to vlastně tenkrát vařil a pak mi vnesla jasno diskutující paní na serveru o receptech. Ptala se tam, jestli uhlířina, kterou zde prezentují nemá něco společného se špagetami Carbonara. Jakože carbon=uhlí.

Rozsvítilo se mi! Představil jsem si tehdejšího pracovníka sepisujícího normy pro kuchaře (dříve nezbytná součást každé restaurace, jídelny či hotelu) jak se snaží propašovat nějaký ten cizí, "voňavý" recept do stojatých vod české kuchyně a tehdejší totalitní strážci všehomíra mu řekli: "Milánské špagety ano. Boloňské ještě uneseme, ale proboha 'špagety Carbonara?!' Ne, to ne, to je příliš buržuazní!" Pisateli nezbylo než sáhnout po slovníku a přeložit je na 'špagety po uhlířsku', což bylo přeci jen o kousek blíže tehdejší dělnické třídě.

Závěr? No ... uhlířům u nás i v Itálii, přestože měli řemeslo stejné, se strava trochu lišila. I když oba se stravovali vlastně z omaštěných zbytků - u nás knedlíků a brambor, v Itálii zas špaget. Akorát dnes si těžko někdo dá v restauraci Miš-maš, ale Špagety Carbonara ... to je jiná! :-)

Zuzana Zajícová: Jsem Růženka Šípková aneb Tajemství odhaleno!

Učinila jsem kolosální objev, jenž způsobí převrat v pohádkové říši!

Je tomu právě rok, co jsem dostala od života několik zásadních kopanců. Kromě jiného mi zrušili zcela nečekaně místo, a umřel mi pejsek. Časem se něco vyřešilo – práci mám, a taky nové štěně. Víte, jak to chodí; ono se to sice vyřešilo, ale stejně se něco porouchalo. Stala se ze mě Šípková Růženka. Kam jsem si zkrátka sedla, tam jsem usnula. V metru, autobusu, doma. Podlehla jsem reklamním sloganům a navštívila lékárnu. Tam jsem nechala půl vejplaty a odnesla si igelitku zaručených životabudičů. Pilulky a pastilky, přírodní i chemické, stoprocentně účinné, proměňující chodící mrtvolu v králíčka Duracela. Každé ráno jsem si nasypala do dlaně hrst těch preparátů a odpotáčela se na autobus.

Králíček Duracel se ze mě tedy nestal. Jala jsem se dopovat sladkým. Výsledek se dostavil. Přibrála jsem a usínala s příjemným teplíčkem v žaludku.

Jenže usínáním všude možně to nekončilo! Čím dál víc práce mi dalo se vůbec dopravit odněkud někam, co jsem si nenapsala na papírek, to jsem zapoměla a ramena mě bolely, jako bych denně stěhovala piáno do třetího patra. Představa, že budu na světě strašit ještě pár let a bude to jen horší, mě fakt netěšila.

Tak jsem se poslední dobu vlekla životem, radosti veškeré žádné, jen smutek a splín. No...tak abych zase nepřeháněla, pár životních radostí mi zůstalo, třeba zpěv, knížky, čokoláda milka, a tak.

No, a pak jsem navštívila v rámci povinné preventivní prohlídky paní doktorku. Ta objevila zádrhel s ledvinami. I odeslala mě k paní doktorce na nefrologii. Ta mě proklepla od hlavy až k patě a pravila, že nesmím pít minerálky a černý čaj, nýbrž vodu z vodovodu, a že nemám až tak problém s ledvinami, jako se štítnou žlázou. I odeslala mě k paní doktorce na endokrinologii. Ta prověřila štítnou žlázu a zjistila, že mi, mrška, nefunguje, a navíc že mám chronický autoimunitní zánět (nebo jak to říkala).

Tu máš, čerte, kropáč! Zde je příčina mé únavy a usínání a smutku! Rázem se mi svět jevil veselejší! Už jsem se obávala, že jsem jenom chronicky líná, a ono ne! Ptala jsem se paní doktorky, jestli existuje prevence, ale ona odvětila, že ne, leda bych byla mužem, žijícím u Středozemního moře a živícím se výhradně rybolovem, potažmo rybami. Ovšem zvýšenou chuť na sladké že nemůžu svádět na nebohou štítnou žlázu, za to může moje rozežranost. Pak paní doktorka zbystřila, když mě

viděla zapínat si řetízek na krku a viděla, jaké úsilí jsem vyvinula, abych ruce vůbec zvedla. I poslala mě na revmatologii. Tam mi předepsali – hádejte co! No jo, rehabilitaci a cvičení. Ach jo. No ale taky ultrazvuk a ten teda fakt pomáhá!

Takže jsem teď v péči několika specialistů, mám takovou krabičku na prášky, abych je nezapomněla užívat, a očekávám, kdy se ze mě stane ten králíček Duracel. Paní doktorka mě varovala, že výsledky se dostaví až po několika měsících, ale já už teď můžu zodpovědně říct, že si nemusím všechno psát a občas se mi dokonce stane, že u televize neusnu hned na začátku napínavé detektivky, ale až v půlce!

A jak je to s tou Růženkou? No, to je jasné! Nefungovala jí štítná žláza! Trn byl pouze zástupný faktor, který milou Růženku jen dorazil. Proto musela, chudinka, spát sto let, dokud nevynalezli lék. Růženka patřila mezi ty hromady žen, co jim nefunguje štítná žláza a všichni kolem si myslí, že jsou jen líné.

Tak, milí moji, stala se ze mě pravidelná návštěvnice lékařských zařízení a radost z toho tedy nemám. Naštěstí ani jeden z mých ošetřujících lékařů nemá v ordinaci ceduli - Náš exodus, váš exitus, tak doufám, že to s nimi doklepu do zdárného konce a bude mi čím dál líp. Jen mě trochu vyděsila sestřička na nefrologii, když si dopředu natiskla asi stopadesát cedulek s mým jménem. To víte, jak jste jednou v té mašinerii, není cesty ven. A já si myslela, že stačí ta voda z vodovodu místo minerálky...

3. ledna 2011

Josef Ježek: Maléry nejen pana účetního

S pohledem zastřeným chmurami a plni obav probouzeli se do Nového roku ministři dávné vlády Miloše Zemana, počítaje v to i expremiéra. Ministr financí, řečený pan účetní, se rozhodl zúčtovat s nimi ze jejich dávný hřích, konec Investiční a poštovní banky. Jediným spravedlivým se ukázal být Miroslav Grégr, jenž také jako jediný proti příslušnému usnesení Zemanova kabinetu hlasoval. Kvůli jednomu spravedlivému však exvláda zachována nebude, tak měkké parametry už jsou de mode. A aby těch žalob nebylo zas tak málo, budou ministerstvem financí obžalováni i bývalý guvernér centrální banky Josef Tošovský a správce investičně-poštovní konkursní podstaty Petr Staněk.

Terčem hněvu pana účetního se bývalí potentáti stali kvůli neúspěchu arbitráže, kterou vedl tento stát potažmo jeho ministerstvo financí proti ČSOB. Na jejím zrodu, stejně jako v případě několika dalších arbitráží, bylo vpravdě nepřátelské převzetí IPB ze strany ČSOB v roce 2000, a to za dozoru státu. Česko obecně v mezinárodních arbitrážích nedopadá moc slavně, v tomto tedy tento spor nebyl nikterak atypický. Oč se tehdy jednalo, ani ne před jedenácti lety?

Šlo vlastně o závěrečné vyvrcholení bankovního socialismu, tedy systému, který předstíral, že je nekapitalističtější kapitalismem. Už jen chybělo, že bychom k nám na doškolení pozvali Margaret Thatcher a Ronalda Reagana. Bankovní socialismus, bytostně český paskvil, doprovázely další směrodatné jevy, ekonomická xenofobie a úprk od práva. Navzdory té první se podařila nejlepší velká privatizace, a sice prodej mladoboleslavské Škodovky Volkswagenu. Po volbách v roce 1992 už ale neprošel prodej Tatrovky Mercedesu ani prodeje plzeňské Škody a ČKD nadnárodním koncernům, které by jako jediné mohly garantovat jejich přežití. Prostě naše rodinné stříbro si rozkrademe sami a že přitom zmizí pár skutečně zavedených značek ze světa, to nikoho příliš netrápí. To spolu s eliminací právního prostředí, které se vlastně ještě ani nenarodilo, nás stálo nějakých plus minus sedm set miliard korun. Systém, instalovaný tzv. pravicovými vládami Václava Klause, začal logicky kolabovat už v druhé polovině devadesátých let a napravovat jej musela tzv. levicová vláda Miloše Zemana. Ta v první řadě sanovala a zprivatizovala hroutící se banky,

neboť na rozdíl od předchozích vlád chápala, že bez řádného fungování těchto kapitalistických hyder prostě normální ekonomika běžet nemůže.

Zbyla asi nejdravější IPB, v níž stát za podivných okolností rezignoval na svou majoritu již v roce 1993. Státní podíl pak odkoupila v roce 1998 japonská Nomura, která neudržitelnou situaci banky řešila navýšením základního kapitálu o 6 miliard a vydáním podřízených dluhopisů ve stejné hodnotě. Různě pak čarovala ve snaze o snižování úvěrového rizika, které si vynucovalo tvorbu opravných položek. Převáděla např. nedobytné pohledávky na společnost NIPB, a.s., kterou ovšem sama IPB vlastnila. V roce 2000 se věci rozeběhly nezadržitelným způsobem. V únoru předala ČNB bance protokol o zjištěných nedostacích, proti čemuž se IPB ovšem odvolala. Čelit situaci se mělo navýšením základního jmění, tomu ale zabránila žaloba minoritního akcionáře. Krach banky, který se nezadržitelně blížil, by podle studie ČNB znamenal ohrožení stability finančního sektoru a pokles růstu hrubého domácího produktu v ČR o 2 až 4%. V týdnu od 12. června 2000 proběhl run na IPB, při kterém klienti banky masově vybírali své úspory. Denní pokles vkladů činil 12. června 4.525 mil. Kč, 13. června 5.964 mil. Kč a 14. června 6.491 mil. Kč (viz Wikipedie). 16.6.2000 byla IPB poněkud komediálním způsobem okupována maskovanými komandy státu a 19.6. prodána ČSOB. IPB se prostě domnívala, že too big to fall a vláda jí vlastně dala za pravdu.

Zemanova zdánlivě levicová vláda tak sice eliminovala bankovní socialismus, pokud se ale vlády práva týká, naopak v duchu opokoaliční smlouvy prohloubila stávající marasmus a nastolila vpravdě gargantuovské korupčně-klientelistické hody, jejichž konsekvence trávíme neúspěšně dodnes. Kapitalismus západního střihu je prostě odvislý od vlády práva, ta pro většinu našich činovníků však zůstává nepochopitelná a neuchopitelná. Východní varianta je i prakticky jednodušší. Jenže pak se nemůžeme divit tomu, že stavíme silnice dráž než sousední chudé Německo, do zdravotnictví lijeme peníze jak do stoky a všechno je holt dražší, akorát to nefunguje. Což asi štve nejvíce.

Po posledních volbách přišla současná vláda jako jakési deus ex machina, které to prostě zařídí. S postupem času a nulovými výstupy tento pocit začal vyšumívat. Vše dorazil zatím poslední skandál na životním prostředí. Ten v podstatě jen popsal vycucávání peněz ze státního mechanismu. Reálně měl (či bude mít, zatím nic nekončí) ale dopad na mediální ztrátu nevinnosti vlády resp. vládnoucí garnitury. Pan Čistý už má hodně usmolené sako a lepší to již nebude. (Skoro je člověku Petra

Nečase, v principu velice slušného člověka, líto, šanci ale v augiášovském chlévě asi mít nemohl.) To vše bylo a je doplněno o reformní rétoriku, v realu se krom plošného šetření nic neděje. Podle blogu Tomio Okamury na iDNES.cz z 10.12.2010 se na garanta úspor pasoval Miroslav Kalousek, ověřený skandály z předražených nákupů na ministerstvu obrany. Politik, který léta spoluedl i vedl KDU - ČSL odpovědnou za ministerstva, kde se rozkrádalo nejviditelněji - tedy na obraně a dopravě. Dalo by se doplnit, že dodnes vyniká citlivou personální politikou. Díky ní zaměstnal exministra Bartáka, jehož ani jeho vlastní spolustraníci za nic na světě u sebe nechtěli. O arbitráže se na ministerstvu stará Radek Šnábl, pravomocně odsouzený za daňový podvod. Není divu, že stát není zrovna arbitrážním přeborníkem, žaloby na bývalé vlády moc nepomohou. Jediným efektem je tak to, že stávající vláda promrhala ze necelý půlrok kapitál důvěry, s kterým začínala. Dle průzkumů veřejných mínění očekává značná část publika, že vláda tento rok nepřežije. Byla by to taková katastrofa? Zacitujeme-li ještě jednou Okamuru, „plošně škrtat umí i cvičená opice“.

Názory a argumenty na ČRo 6, poslední v tomto roce, přinesly tuzemskou bilanci Martina Schulze. Ocitujme doslova jeho závěr: „V okamžicích, kdy to začalo vypadat na koaliční rozkol, který mohl skončit tím, že by poslanci Věcí veřejných nepodpořili vládu při hlasování o důvěře, došlo k události srovnatelné s uzavřením neblaze legendární „opo-smlouvy“. President Klaus si pozval představitele rozhádané koalice na Hrad, několik hodin s nimi jednal, a pak vystoupil před veřejností s oznámením, že je všechno (jak říkají naši mladí) „v poho“, že uzavřel se zástupci koalice nějakou tajnou (opakujme, tajnou) dohodu, po jejímž obsahu se zapovídá pátrat, a že garantem dodržení této tajné dohody je sám president. Jestli se někomu mohla jevit fraška se sestavováním pražské magistrátní koalice jako velká nepravdivost na těle moderní české demokracie, pak tajná dohoda, jejímž garantem je president zvolený napodruhé za okolností, na které si většina z nás ani nechce vzpomenout a už vůbec si nechce vzpomenout, jak (a hlavně proč) svého času dopadl velice bídne ve funkci premiéra, pak jdou slova jako „demokracie“ a „právní stát“ a „Česká republika“ jen těžko, ale velice těžko dohromady.“

Možná nejpádnější zhodnocení však vzešlo z finále dalšího kola silvestrovských Názorů a argumentů, z debaty pánů Hartmana, Žáka, Kubička, Konráda a Velíška. Zacitujme potřetí: Tento stát je prostě disfunkční. Je to jako když máme vadný automobil, tak můžeme střídat řidiče jak chceme, ale nikam nedojedeme. Česká

kultura, v podstatě anarchistická, to považuje za pozitivum. Snížení platů úřednictvu přivítáme, to že to je brána k další korupci a nefungování, už tak nějak nevidíme. Jestliže se nám koncem května zdálo, že se něco změnilo, na konci prosince vidíme, že se nezměnilo téměř nic. Systém funguje, vyměnilo se pár řidičů, ale autobus jede tím starým směrem. Noví se začínají chovat jako ti staří vykroužkování. Co dodat. Snad jen to, že životnost onoho vehiklu odhadnout neumíme, valná už zřejmě nebude. Výměna na postu řidiče ale asi pomoci už nemůže.

11. ledna 2011

Miloš Gregor: Zpackaná kampaň "Děkujeme, odcházíme"

Již drahnou dobu je nemalý prostor v médiích věnován akci Lékařského odborového klubu – svazu českých lékařů (LOK-SČL) nazvané *Děkujeme, odcházíme*. Jedná se o, mírně řečeno, kontroverzní kampaň. Nemíním zde hodnotit, jestli nakonec vyhraje odborový svaz či ministr. Co vím je, že *lékaři prohrávají mediální bitvu*. Proč? V textu se zaměřím na PR kampaň, které není dle mého názoru vydařené.

Problémů spjatých s touto akcí vidím více, v textu se však zaměřím pouze na dva, které vnímám jako zásadní. Předně se jedná o načasování. V médiích se kampaň začala objevovat v létě loňského roku. Předseda LOK-SČL **Martin Engel** dokonce prohlásil, že kampaň běží od loňského jara, kdy na ni odbory upozorňovaly tehdejší ministryni zdravotnictví Danu Juráskovou. Pokud opravdu můžeme počátky kampaně hledat již na jaře, bylo nanejvýš bláhové se domnívat, že by se měsíc či dva před volbami úřednická vláda zabývala tak zásadním tématem. Pokud šlo jen o jakousi přípravnou fázi a ostrá kampaň opravdu odstartovala až v létě, přijde mi jako nelogické novému ministrovi zdravotnictví **Leoši Hegerovi** ihned po nástupu do čela resortu pokládat „núž na krk“. Navíc se Engel na podzim loňského roku v jednom diskuzním pořadu nechal slyšet, že nominaci Hegera na post ministra zdravotnictví plně podporoval. Pokud odhlédneme od personální otázky obsazení postu ministra zdravotnictví, načasování bylo nerozumné i díky doznívajícím problémům, které s sebou přinesla ekonomická krize. Je bláhové žádat výrazné navýšení finančního ohodnocení lékařů v době, kdy platy zaměstnanců veřejné správy mají plošně klesnout.

Druhým klíčovým bodem mé kritiky kampaně je její nekonzistentnost, nesrozumitelnost a neschopnost vysvětlit široké veřejnosti základní rozpory s ministerstvem. Pokud v létě odbory po vládě chtěly navýšení platů, již na podzim to Engel popřel slovy, že odborům jde o reformu celého systému zdravotnictví, který je v současné podobě neudržitelný a doplácí na něj vedle lékařů i pacienti. V zimě však LOK-SČL prostřednictvím Engela ministrově vzkázal, že jednat o reformě nehodlá do té doby, dokud nebude vyslyšen jejich požadavek na zvýšení platů (na 1,5 až trojnásobek průměrné mzdy v ČR). Lékaři navíc nebyli schopni srozumitelně vysvětlit rozpory mezi Hegerem udávanými 50 tisíci Kč průměrné mzdy lékařů ve státních nemocnicích a jimi udávanými, mnohem nižšími, částkami.

Kampaň pro LOK-SČL připravila agentura Ewing PR. Podle Marketing&Media za ni odbory zaplatily přes 3,5 mil. Kč. Nedokážu posoudit, nakolik je za body mé kritiky zodpovědná PR agentura a nakolik odborový svaz - zda se jedná o ne příliš dobře odvedenou práci Ewing PR nebo o neuposlechnutí rad, kterých se LOK-SČL a tvářím kampaně dostalo. Tvrdím, že toto jsou zbytečné chyby, kterým se dalo důslednou přípravou kampaně zabránit.

Na závěr malá perlička. Pokud jste se během posledního týdne podívali na webové stránky akce Děkujeme, odcházíme, v úvodu se vám objevil rámeček s citací ředitele FN Motol Miloslava Ludvíka: „*Kdo to (výpověď) nevezme zpět, tak v březnu nemusí chodit do práce.*“ Vidím jako logické, že pokud někdo podá výpověď, nemusí již chodit do práce. Je možné, že tím odbory chtěly sdělit něco jiného a já to nepochopil. Ani to by se však nemělo u dobrého PR stávat.

Text byl napsán pro PMG-CEE.

15. ledna 2011

Martin Rosocha: U nás v Kostarice

„Že jsme to vyhráli?“ ptá se mě šťastný Carlos. Přitakávám. „Aby ne, vždyť u nás je opravdu dobře,“ mává ledabyly rukou. Pro laskavého čtenáře dodávám, že Kostarika je momentálně na prvním místě žebříčku tzv. Happy planet index, tedy porovnání zemí, kde se žije dobře, a kde jsou lidé spokojeni. A jak to v Kostarice vypadá? Posuďte sami.

„U nás v Kostarice nemáme armádu. Nepotřebujeme ji. Občanskou válku jsme tady měli jen jedno u, v roce 1948. Válčili jsme mezi sebou čtyřicet čtyři dní. Dva tisíce lidí padlo. A pak jsme se zastyděli. Když jsme doválčili, rozpustili jsme armádu. Pro jistotu. Peníze jsme investovali do školství.“ Carlos se rozhlíží po krajině. Carlos, můj kostarický přítel. Stojíme na Cerro Chirripó, nejvyšším bodě Kostariky. Téměř čtyři tisíce metrů poskytuje rozhled i nadhled v jednom. Carlos mi z termosky nabízí národní nápoj Kostariky, kávu. Zázrak, v jehož pěstování je Kostarika na třináctém místě ve světové produkci. „*Arabica. Prozradím ti sladké tajemství. V žádné jiné zemi na světě nemají zrna tolik kofeinu! Proto, když piješ kávu z Kostariky, nezahořkneš!*“ napačuje se Carlos. Rozhlížím se po krajině. Tak tohle má být země, která je považovaná za nejšetrnější stát vůči přírodnímu prostředí? Do roku 2021 nemají za sebou zanechávat Carlos a ostatní obyvatelé Kostariky uhlíkovou stopu. Čtyři a čtvrt milionu bezuhlíkových. „*Tuhle za námi byla delegace z Marshallových ostrovů. Poděkovat nám za jejich ostrovy. Prý mizí v moři. Až zmizí, přestěhují se k nám. Nabídli jsme jim to,*“ informuje mě Carlos. Vane poměrně silný vítr od Karibského moře. Ohlížím se a vidím Pacifik. Někde v dálce tuším mizející Marshallovy ostrovy. „*Carlosi, jak je možné, že jste tak spokojeni?*“ ptám se, možná až příliš dychtivě. Carlos něco křičí, přes vítr mu ale není rozumět. No nic, zkusím je ho zeptat později ještě jednou.

Vracíme se do hlavního města Kostariky, San José. Svatý Pepa. Držíme se ve výšce přes tisíc metrů. „*Je tu snesitelněji. Na pobřeží je přílišná vlhkost,*“ vysvětluje Carlos. Začíná pršet. Něco se mi nezdá. Teprve po chvíli mi to dochází. Lidé na ulici se nemračí. Nevane za nimi blbá nálada. Nečpí z nich nespokojenost. Cítím se nesvůj. Na tohle nejsem zvyklý. Carlos mě táhne do jakési kavárny. Představuje mne. Všichni se na mě usmívají. To je dost podezřelé, říkám si v duchu. Než se stačím obrnit proti spokojenosti, dostávám před sebe guaro, likér z cukrové třtiny. K tomu gallo pinto, černou rýži s fazolemi, zalitou v kokosovém mléce. Jestli tohle přežiju, pak už všechno. Místní se mne ptají na tisíc věcí. Nestačím odpovídat, a přitom bych se tak rád ptal sám. Všímám si ovšem zajímavé skutečnosti. Pomalu se zbavují jistého napětí, které si v sobě nosím jako správný Čech. Nebýt tohoto uvědomění, byl bych asi napětí zcela prost. „*Ty, Carlosi, a co vaše ženy?*“ ptám se rozjařeně. Carlos začíná recitovat Roberto Meséna, kostarického básníka.

*Hice del corazón un mandamiento,
como se hacen de sol*

*los trigos de los campos,
y amé a todas las gentes,
amé a todas las cosas,
pero solo las cosas comprendieron.
Los hombres me buscaron el motivo
y desconfiaron del amor de otro hombre.*

Příliš nerozumím. Láska je však cítit natolik, že není třeba překladu. Pak přichází Mau, Carlosova žena. Carlos musí být šťastný muž. Také tohle nějak zvláště pociťuji. Mau mi vlepí polibek. Na její počest přistává na stole další guaro. Jak zjišťuji, je Mau učitelka. Plácám něco o smyslu a studentech, Mau mne ale přerušuje. „*Ty to moc řešíš, amigo,*“ usmívá se, „*čím více si nad tím budeš lámat hlavu, tím méně tomu budeš rozumět! Bud' rád za to, co máš!*“ Začínám se smát. Jen tak. Protože je mi dobře. Ohlízím se. Není to podezřelé? Není. Zpíváme. Dosud jsem nikdy nahlas nezpíval. Styděl jsem se. Co by tomu řekli ostatní. Tady zpívám, falešněji než všichni Kostaričani dohromady. Všichni se smějí. U nás by se mi smáli. Tady se lidé smějí. Mají ze mne radost. Zapomínám na svou národnost. „*Ty, Carlosi, jak je možné, že jste tak spokojení?*“ ptám se opět. Odpověď přes rozjařený zpěv neslyším.

Když později vycházíme do ulic, žasnu. Město zpívá jako celek. Nezamračení lidé opanovali noc. Všude je slyšet smích. Je to nakažlivé. Dýchám karibský déšť. Promočený skrz naskrz pohlédnu vzhůru. Tam někde je jiná planeta, kde se lidé příliš ptají a málo smějí. Tady je na pohodu klid. Jen se bojím, co by tomu řekl Derer. „*Ale co, bůhví, kde je, Derer,*“ hulákám s davem...

17. ledna 2011

Josef Ježek: Cargo kult po česku aneb jedenadvacet let poté

Ve chvílích nekulatého výročí, o něco více než jedenadvacet let po převratu, se z nějakých blíže nespecifikovatelných příčin počíná bilancovat. Úhly pohledu se ovšem liší. Jednu variantu představuje například článek Marka Švehly Léčba trhem v posledním loňském Respektu, jinou třeba televizní pořad Drnovické catenaccio či další podobní dokumenty. Prvá verze představuje spíše laskavé poohlédnutí, chyby bere jako potíže růstu. Druhý typ ovšem ukazuje aktéry v plné nahotě. Tím se

pokouší umožnit i pochopení dnešního stavu, kdy se systém – trochu brzy – vyčerpal a ztrácí loajalitu poddaných. Jak se pravilo v jednom fousatém vtipu, nejprve nastanou potíže růstu, ty pak následuje růst potíží. Jeden historický jev však zatím unikl pozornosti hodnotitelů. Tím je velice specifická forma původně pacifického cargo kultu, který však našel svého následovníky i v samotném srdci Evropy.

Chceme-li hodnotit úspěšnost naší transformace, nabízí se možnost srovnání se zeměmi bývalého sovětského bloku, které procházely podobnou cestou, byť jejich dlouhodobá historická východiska jsou velice rozdílná a pochopitelně do značné míry determinující. Nejlépe dopadá kupodivu Estonsko, nejprve součást carské Rusi a po zhruba dvacetiletém samostatném intermezzu gubernie bolševického Ruska, několik let okupace nacistickým Německem k tomu. Jakžtakž slušně lze nahlížet vývoj ve Slovinsku a Polsku, Maďarsko se po slibném nástupu péči společnou a nerozdílnou takzvaně pravicových i takzvaně levicových vlád samo doslova vyžralo zevnitř. Transformaci východního Německa nelze ze zřejmých důvodů porovnávat s čímkoli jiným, dalo by se ale říci, že úspěch vypadá trochu jinak. Astronomické výdaje (západo)německého rozpočtu se rozlily po bývalé domovině Ulbrichta a Honeckera. Nikomu se tam až tak špatně nežije, jenže údaje o nezaměstnanosti i ekonomické výkonnosti se nadále radikálně rozcházejí, východní provincie se vylidňují, co hůře, odcházejí logicky především mladí a vzdělaní. Významně se liší i volební preference starých a nových spolkových zemí, o obecné a subjektivní spokojenosti s vývojem ani nemluvě. Nám kdysi nejbližší země, Slovensko, se pohybuje jaksí skokově. V dobách společného státu váhavě následovalo české reformy, v éře Mečiaristánu se dokonce odpojilo od Evropy a počalo drobnými krůčky putovat k velkému východnímu bratru. Poté razantními reformami první a hlavně druhé Dzurindovy vlády předběhlo domnělého středoevropského premianta, aby se pak za vlády exkomunisty a především populisty Fica ocitlo v jakémsi bezčasí. Nyní opět nabírá dech, jak to ale dopadne se musíme nechat překvapit. Zás tak zle v mezinárodním kontextu tedy nedopadáme, k onomu premiantství jsme měli a stále máme po čertech daleko.

Českou cestu od rybí polévky zpět do akvária lze nejlépe charakterizovat jako totální vítězství ekonomů nad právníky. Tehdejší juristé nepředstavovali pro v těch časech tak vzývané národohospodáře vážnou konkurenci. To, že ti glorifikovaní ekonomové byli asi tak o tři lekce dál, se ukázalo až za nějaký čas. V podstatě se jednalo o svého druhu „cargo-kultisty“. Stejně jako na Nové Guineji domorodci budovali za druhé

světové války „letišť“, aby na nich mohli přistávat vyslanci jejich předků s příslušnými dary a nebylo nutno k této činnosti využívat nemilované bělochy, tak i zde budovali tvůrčí ekonomové jakousi maketu standardního hospodářského systému. Stejně jako ona letiště vypadal ten systém na první pohled k nerozeznání od svého vzoru. Drobné nuance mezi „cargo-kultistickými“ a běžnými letišti se ukázal při náhodném přistání, které na oněch quaziletištích končilo nezřídka katastrofou. Atrapy letišť se podobaly svým funkčním sestřičkám, jen na ně nemohlo dosednout letadlo. Tady se pak odlišnosti ukázaly při kolapsu bankovního socialismu a v letech následujících. Prostě chyběly jisté ingredience, které tehdejší tuzemští národohospodáři (to neplatí samozřejmě o všech) neznali a asi ani nechápali. Třeba jako to, že pro fungování obyčejného kapitalismu (míněno pochopitelně toho západního) je nezbytnou podmínkou fungující a právní stát. S akcentem na obou adjektivech zvláště i dohromady. Do tohoto vysněného stavu jsme se konec konců nedobrali dodnes.

Českou transformaci nesla (obdobně jako některé předchozí etapy) jistá forma svazáckého nadšení (nepřejícník by mohl říci třeštění). Kritičností toto období jistě příliš neslyne, o sebekritičnosti radši ani nemluvě. To je vcelku normální. Naštěstí tuto éru neprovázelo zavírání ani existenční ničení. Vezmeme-li ale některé jevy bující čím dál více již od let devadesátých, máme trochu tendenci nahradit slovíčko naštěstí v některých případech termínem bohužel. Otázkou je, zda účet ve výši cca sedmi set miliard korun za transformaci je přiměřený. Asi ano, horší však může být jakási plíživá morální devastace, které se nikdo nebo skoro nikdo nebyl ochoten postavit čelem. I tady je však nutno si v zájmu spravedlnosti položit otázku, šlo-li to jinak. Začalo to lehkými topnými oleji, prvním nepřehlédnutelným signálem o prorůstání politiky, podnikání a organizovaného zločinu. Nebo to byl už knižní velkoobchod? Na přelomu let 1997 a 1998 se naskytla šance na generační výměnu, tolik po všech převratech důležitou, cargo-kultisté však zvítězili a stav na dlouhá léta zabetonovali.

Dnešní situace je dítkem let minulých. Hra na vyrovnané rozpočty, které ovšem byly fedrovány příjmy z privatizace i z odvodů na důchody z tehdy ještě přetékajícího důchodového účtu - svého druhu jistá forma kreativního účetnictví - stojí na počátku dnešního rostoucího zadlužování a neschopnosti racionálně hospodařit. Perverzní právní pozitivismus úspěšně blokoval účinné postihy a posiloval alibismus policie, nāvladních i moci soudní. Položil tak základ mj. pod dnešní skandály, třeba ten na

ministerstvu životního prostředí. Stále nelze vyloučit, že hlavní obětí bude ten, kdo věc pustil na denní světlo. Vyčítat někomu nedůvěru v policii by tu mohl snad jenom Marťan (tedy neinformovaný Marťan). Je příznačné, z kterého kouta se linou hlasy, hystericky očerňující bývalého (?) šéfa SFŽP. Inu, his master's voice. Ta legrace ale nekončí, spíše začíná.

Platí-li, že pro to, aby se společnost dostala vnitřně z totality do demokracie, je zapotřebí stejné doby, kterou strávila v totalitě, máme za sebou prvních dvacet let z padesáti potřebných. Kam se ale za dalších třicet let posune celá západní civilizace či přinejmenším její západoevropská část, je však nyní mimořádně nejasné. Na moc optimistický scénář to dnes určitě nevypadá. To, že bychom zrovna my mohli Západní Evropu předběhnout, jsme si možná chvíli při svém cargo-kultistickém horlení mysleli. Při našem současném dýchavičném dobíhání to vypadá, že náš horizont bude dlouhodobě ve srovnání o poznání horší. Také první republika, která před nějakými sedmdesáti lety neslavně skončila a vplynula do kalných vod republiky druhé, rozhodně nebyla standardní zemí liberální demokracie, ale partajokracií s korupcí jakožto integrální součástí systému. Aspoň to ale byla svobodná – když už ne úplně demokratická – země, což v zásadě jsme i dneska. Alespoň tedy zatím.

19. ledna 2011

Martin Rosocha: Vzpomínání na chleba

Opět jsem přijel s prázdnou. Tedy, s čímsi bílým, co se v obchodě prodává jako chleba. Naštvaně tomu říkám veka. Občas ji koupím, jen abych po pár dnech zjistil, že zůstala nedotčena, a je ztvrdlá na kámen. A tak jsem si říkal, laskavý čtenáři, že by nemuselo být nemilé, trochu na chleba zavzpomínat.

Bylo mi okolo deseti let. Byl jsem tedy ve věku, který je, co se fantazie týče, nejdobrodružnější. Chodíval jsem tehdy s bratranci zhruba obden za babičkou do pekárny. Naše babička, čilá důchodkyně, pracovala na konci cesty vzniku chleba, u výdeje. Asi vás napadne, že tento výdej jsme si nemohli nechat ujít. Pekárna pro nás představovala pevnost z románu pana Vernea, Hrabě Monte Christo. Možná pro svou převysokou severní zeď, plnou malých okének, která nám připomínala kobky, možná pro obdivuhodnou vůli nezřítit se, ježto byla v naprosto dezolátním stavu. Dodnes nechápu, že se tak nestalo, vždyť zdi byly zpuchřelé tak, že se v nich tvořily

obrovské puchýře, do kterých stačilo zlehka cvrknout, aby se vyvalily. Komíny dávno překonaly šikmost věže v Pise a stoupající bílý dým ještě notnou chvíli po jejich opuštění nestoupal kolmo. Stávali jsme tiše s bratřenci před pekárnou a čekali, kdy se objeví Dantes a začne po hromosvodu prchat. Byli jsme samozřejmě připraveni mu nejenom pomoci, ale také s ním prchnout, a pomstít se všem Mondegům a Danglarsům. Místo našeho hrdiny se ovšem pokaždé zjevil docela jiný Verneův hrdina. Byl to Robur Dobyvateľ a Pán chleba. Bylo to krycí jméno pana závozního, který rozvážel chleba s východoněmeckou legendou, třítunovým Roburem. Za jeho modrožlutým vozem se táhla nezaměnitelná vůně čerstvého pečiva, promíseného se zplodinami nekvalitního motoru. Samozřejmě jsme dobře věděli, že za nejbližší zatačkou pan závozník-inženýr přeseďá do svého Albatrosu, ať jsme se ale snažili sebevíc, nikdy jsme ho nepřistihli. Možná je to dobře, protože to byl nerudný pán, který nás neměl rád. To se pozná. Kdyby nás rád měl, tak by nás inženýr Robur Roburem svezl. A potom také s Albatrosem.

Pak jsme vkročili do dvora, v kterém se mohlo jezdit pouze pětakilometrovou rychlostí. Takže jsme šli řádně pomalu a v té pekárenské If ani nedutali. Babička nikdy nechápala, proč jsme tak zamklí a vystrašení. Jako správná babička nás ale okamžitě vzala do útrob pevnosti, kde jsme si mohli sami připravit chleba, od vysypávání ošatek moukou, přes porcování, až po štrejchování těsta v ošátkách. „A chlapi, kvásek, kvásek, ten je nejdůležitější!“ říkala babička. My jsme si mysleli, že pan Kvásek je pán u těsta, který byl neuvěřitelně tlustý, tedy těstovitý, s moučnou pleť. Tenhle pán byl na rozdíl od pana Robura dobrák od kosti, vždycky se na nás usmíval, i když nic neříkal, protože měl neustále plnou pusou těsta z ochutnávání. Když jsme dávali chleby na dopravník do pece, uculil se a přidal dva stupně na teplotě, protože věděl, že máme rádi chleba řádně připečený. My jsme mu za to srovnali ošatky a pochlebovali těsto. Úplně potom ztěstovatěl a roztál.

A pak už se jenom čekalo z druhé strany pece. Babička nám mezitím doběhla do druhého bloku pevnosti, kde byla cukrárenská výroba, a přinesla nám indiány. „A ne abyste po cestě zase všechno snědli!“ loučila se s námi, a přitom věděla, že přijdeme ještě jednou. To proto, že po cestě chleba pěkně obereme, že nám bude zle a že budeme čekat na návrat pana Robura.

Takže jsme se loudali s třemi pecny chleba domů, řeč nestála ani chvíli a kůrka byla křupavost sama. Odobávali jsme tak dlouho, až zbyla jen střídka. A bylo nám tak dobře, až bylo špatně...

Pekárna je už dnes zrenovovaná. Okna byla zvětšena a na celou budovu dopadá více světla. Ošatky rozežral čas a stupně na peci už přidává automat. Rychlost v areálu byla zvětšena na deset kilometrů a komíny zarovnány do latě. A my s bratřenci? My jsme už o dost starší na to, abychom věděli, kam zmizel chleba. To pan Robur a pan Kvásek! Bůhví ale, kde s Albatrosem jsou...

PS: jako reakci mi zaslal pan Václav Šípoš příběh chleba z jeho fotoarchívu. S díky přikládám...

21. ledna 2011

Ondřej Blažek: Po zásluze zkorumpované Česko

Každý stát má takové politiky, jaké si zaslouží. Už ani nevím, kde jsem tuhle větu zaslechl, nicméně se v ní skrývá hluboké moudro. Potvrzuje se například v Itálii, kde většina slušných lidí nadává na Berlusconiho a přirovnává jeho vládnutí k národní tragédii. Mají nepochybně pravdu, zároveň však zapomínají, že co se způsobu chování, žoviálnosti a teatrálních gest týče, těžko bychom (dovolím-li si lehkou generalizaci) našli typičtějšího Itala, než je Berlusconi. Moudrá věta o státu a politicích – bohužel – platí i pro Českou republiku.

Naposledy se to ukázalo při posledním volebním průzkumu, podle něhož od voleb ztratila více TOP 09 než ODS. Není to trošku hrůzná vizitka českých voličů? Jsou snad slepí a hluchí, že nevidí či neslyší, jak je ODS do morku kostí prohnílá korupcí a vazbami na mafiánské podsvětí? Jak to, že se kauzy jako Drobil neprojeví razantním poklesem volebních preferencí strany? Jak to, že TOP 09, která sice není bez poskvrny, ale která zatím jednoznačně působí ze všech parlamentních stran nejčistším dojmem, dostává od voličů nejvíc na frak?

Poslední volební průzkumy jsou zkrátka alarmující, neboť znovu ukazují na *neschopnost Čechů rozlišovat, co je v politice důležité*, a co ne. Víc potrestají docela transparentní TOP 09, která jim chce sáhnout na peněženky, než morálně zcela odepsanou ODS, o které se sice ví, že krade v miliardách, ale která voličům oficiálně na peněženky tolik sahat nechce. Podobným příkladem *nevyzrálosti* českých voličů bylo i to, že v posledních volbách neposlali do Poslanecké sněmovny Stranu zelených: I když tato politická strana obstála během čtyř let ve vládě bez jediné korupční aféry, byla nakonec z Parlamentu vypráskána - a to z velké části za

pitomosti typu televizního vystoupení Kateřiny Jacques, kde politička nebyla schopna vysvětlit pojem biomasa.

Ano prosím – to je český volič. Nadává u piva, jak se všude krade, ale místo toho, aby dvěma největším a nejzkorumpovanějším stranám dával už v průběhu volebního období najevo, že se musí radikálně změnit, tak je volí dál a posílá ke dnu strany korupcí daleko méně prolezlé. Poslední volební průzkumy konkrétně naznačují, že tentokrát nad strachem z mravního úpadku společnosti u Čecha vítězí strach o vlastní peněženku. Co potom vlastně čeká od hodnotového žebříčku svých politiků? Bude přesně takový, jaký vyznává on sám.

Jirka Staněk: Slavné májové dny

To zas jednou bylo prvníhopátýhodevátýho. Právě skončilo kreslení a Semír strkal do školní brašny nejčerstvější verzi tanku dvacet tři.

Byla vyvedená přesně podle nepsaných pravidel žánru, hlaveň děla - menší sestra továrního komína - trčela vzorně v pravém úhlu do nebes a proti směru jízdy vlála rudá vlajka.

Zazvonil zvonek. Souška učitelka začala hodinu češtiny. "Milé děti, naše škola se i letos zúčastní soutěže o nejlepší básničku na téma Mír. Jistě dobře víte že mír je nejdůležitější věc na světě. Vaše babičky a dědečkové možná ještě pamatují válku a vědí jaká to byla těžká doba. Vezměte si slohové sešity a napište mi co vás napadne když se řekne slovo mír. Nejlepší básničky pošle pan ředitel do novin a možná že některou z nich i otisknou." Souška sestoupila ze stupínku, procházela mezi lavicemi a pozorovala děti jak si otvírají sešity, berou si do rukou čínská pera, naklání hlavy na stranu a usilovně přemýšlejí jak začít. Došla k Semírovi a pohládila ho po hlavě: "Spoléhám na tebe Semírku!" Měla pro Semíra slabost a i on měl soušku rád. Byla mladá, krásná a voněla tak nějak zvláště, úplně jinak než Semírova maminka. Proti míru nic neměl i když o poznání raději než holubičky a kouřící továrny kreslil tanky a bojující partizány. Pustil se s chutí do práce. Nejprve vyvedl v barvách ozdobný nadpis:

MÍR

A pak začal první sloku:

Zdraví, štěstí, spokojenost

přeji lidem všem

Aby vlna krásy míru

Zaplavila celou zem

"No vida" - říkal si mladý poeta - "jednu sloku bysme měli, a nedalo to ani moc práce. Ale co dál?" Semír nejasně tušil že teď by to chtělo pomluvit kapitalisty. Na chvíli se zamyslel a pokračoval:

Soudný člověk válku nechce

Je to divná taktika

Tady se Semír dostal do úzkých "sakra, taktika... co se rýmuje na taktiku? Taktika-paprika, hmm tak to asi ne. Taktika-trafika? Taky ne." Nakonec štvavou sloku dokončil veršem:

Vypustit si dvě-tři bomby

A kde byla Afrika.

S řešením byl začínající básník nadmíru spokojen a tak už jen celé dílo zakončil optimistickým zvoláním:

Tak i já se připojuji

Nechci válku světovou

Chci být doma, s tátou s mámou

Dožít se let dvěstě dvou

Rým světovou-dvěstědvou byl na světě ani ne za dvě minuty. Přepsal hotovou báseň na čistý list papíru a už se jeho ruka třepetala nad lesem soustředěných dětských hlav. Souška učitelka nedočkavě přispěchala k svému favoritovi, sáhla po sešitu, a začetla se do díla. Semír s uspokojením sledoval jak se její krásná tvář rozjasňuje, až nakonec vykřikla souška dojatým hlasem: "No teda Semírku! To si mě příjemně překvapil. Děti, už nic nepište, máme mezi námi básníka!" Děti se v lavicích narovnaly, většina s úlevou odložila psací potřeby, jen Antoš s Kubíkem dělali na Semíra z první lavice zuřivé obličejy. Bylo jasné že mazánka čeká o hlavní přestávce na školním dvoře pěstní souboj. Ale Semírovi to v té chvíli bylo jedno, vysloužil si pochvalu od milované soušky a ještě bude možná v novinách. A byl.

O pár dní později vyšel opus v Jičínském Předvoji, a za týden na to dostal náš hrdina poštou poukázku na šedesát korun československých. Projedl je ve zmrzlině. Takový závratný úspěch donutil Semíra přehodnotit škálu možných budoucích zaměstnání. Zapomenut byl filozof i popelář, Semír bude básníkem. Dojedl zmrzlinu, došel domů, otevřel v dětském pokojíku okno, vylezl na parapet, vzal si blok a fungl novou tužku a začal psát:

MÁJ

Semír Semírovič

Nejraději ze všeho mám Máj

Láká mě k sobě říká - hraj si se mnou hraj

Má krásné hračky které každý může mít rád

Stačí jen vyjít do zahrad a poslouchat je mlčky

A uslyšíte slavíka, jak s jiným ve zpěvu se potýká

Cvrčci ty malé budíky, v trávě se honí s koníky

Semír chvilku zálibně sledoval svoje nejnovější dílo, pak seskočil dolů, vyndal čistou bílou obálku, báseň pečlivě složil do čtverečku, strčil dovnitř, nadepsal psaní adresou Předvoje a vydal se k nejbližší poštovní schránce.

23. ledna 2011

Jirka Staněk: Mrtvol Nejmrtvější 1

Seriál kterým se jako červená nit vine poznání že ani dnes není lehké být mladý. Ty rudý nitě a nelehký mládí mám zadřený v mozku od maturity. Tak pardon, muselo to ven. A teď k věci.

Začalo to úplně nevinně. Začínající umělkyně č. 1 drhla na hodinách kytary Bednu od whisky tak dlouho a poctivě až se jí pomotaly akordy a vymyslela píseň. Začínající umělkyně č. 2 se nudila při hodině vlastivědy, porušila školní řád a natukala do mobilu báseň. Jednička s dvojkou chodily do stejné třídy. O přestávce daly hlavy dohromady. Tak vznikla kompozice. Kompozici přednesly Semírovi. Byl zaskočen.

"Přiznejte se, kde ste to ukradly?"

"Nikde, to je naše." odpověděly umělkyně dvojhlasně a tvářily se uraženě.

"Jo? ... Ta melodie je vaše?"

"Sem vymyslela JÁ" hlásí číslo 1 hrdě dřív než stačí Semír domluvit.

"Slova sou MOJE!" vykřikuje dvojka a vypadá to že se bude prát.

Semír se malinko lekne a rychle se dává na ústup.

"No teda... jestli to je vaše holky, tak máte první hit. Zahrajte mi to ještě jednou..."

Semír slyší píseň podruhé a v duchu si říká že by taky chtěl být začínající umělkyně.

holky řvou jak vo život, do kytary mydlej ze všech sil, a vůbec, je vidět že sou na svoje dílo patřičně hrdý. Když skončej, Semír tleská, volá "*umí*" jako na Portě a udílí první rady.

"Je to krásný holky, opravdu krásný, ale máte tam moc akordů."

"Proč moc?", nesouhlasí budoucí hvězdy.

"Já myslela že hodně akordů je dobrý", říká jednička odhodlaná bojovat o každěj hmat. Naučila se je teprve nedávno a eště si pamatuje jak to bolelo.

"Proto. Tři stačej. Já vám to zahraju jednoduše, vy zpívejte", řek Semír a zmáčkul nejdřív čudlík nahrávání a pak struny.

Tak vznikla píseň o myši. Když si ji holky poslechly vykřikly sborově: "*Hustý!*"

A hned potom: "*Uděláme kapelu!*"

"Nojo, ale potřebujem toho ... jak se to říká ... manažéra." nadnesla zkušeně jednička.

Koukly na Semíra, chvilku si něco špitaly a pak pedagogovi oznámily: "*Ty budeš manažer, máš mikrofon a počítač."*

"Když myslíte", řek pedagog. Čekal co bude dál. Umělkyně přemýšlely nahlas co ještě potřebujou aby z nich mohly být hvězdy.

"Musíme mít klip" říká jedna,

"a musíme se nějak menovat" hlásí druhá.

Pak zazvonil zvonek. Semír končí hodinu, umělkyně které jindy prchají ze třídy bez pobízení se tentokrát jen neochotně proměňují zpátky v žákyně. Semír ale spěchá, rychle zadává domácí úkol:

"Holky, potřebujete pořádný méno a zkuste si taky vymyslet jakej udělat k tý písničce klip. Uvidíme se příští tejden." Žákyně začínají vypracovávat zadání okamžitě a jejich vzrušená hádka o hustym jméně pro kapelu je slyšet několik pater až do přízemí ZŠ Pařezov.

(pokračování příště)

Josef Ježek: Hodina mezi doktorem a četníkem

Do kvasu toho, co se vydává za českou politickou scénu, hladce zapadla dvě setkání, která absolvoval premiér v pátek jedenadvacátého ledna. První, zdánlivě klidnější až pohodové, proběhlo s ministrem zdravotnictví, kterého čeští lékaři již po dvě dekády

považují za ministra doktorů. Ač by tato osoba měla spíše vystupovat jako ministr pacientů, kterými je čas od času všech deset a něco málo miliónů občanů, plátců i neplátců daní, byli nositelé tohoto úřadu až na tři čestné výjimky ozdobeni titulem MUDr. Jejich životnost byla nevelká, vystřídalo se jich po převratu šestnáct, v průměru tedy výdržnost jednoho ministra není ani těch šestnáct měsíců. Po obědě pak následovalo zjevně disharmoničtější jednání s ministrem vnitra. Výdrž těchto představitelů je očividně lepší, snad i tomu odpovídá zarputilost, s níž se momentální ministr lásky potýká se svým představeným a jeho druhy. Aktuálně je veden boj o presidenta policistů, tedy funkcionáře, který by s partajnickými politiky neměl mít pranic společného.

Dvě jednání se týkala dvou krizí, kterými momentálně prochází česká veřejná scéna. Jednak poněkud kabaretní akcí Děkujeme, odcházíme, již se čeští odborově organizovaní lékaři domáhají adekvátního výdělků tady a teď, ta druhá se točí okolo boje o investuru policejního presidenta. Skutečné krize, které hýbou celým systémem a fatálně jej zmrtevují, však probíhají jinde a jsou daleko hlubší. Také jsou samozřejmě nesrovnatelně hůře řešitelné. Na rozdíl od chytlavých mediálních kauz prostupují organismem společnosti jako metastázy, účinnou terapii nikdo nezná. Není pochyb, že – pokud se vůbec najde - bude muset být drastická a bude bez jakýchkoli záruk.

Vraťme se však k našim aférám. Není sporu, že lékaři jsou v této zemi placeni ostudně a že na ně musí působit informace o platových poměrech automechaniků, kominiků a dalších jako rudý hadr na býka. Je ale třeba akcentovat, že celá akce Děkujeme, odcházíme se týká toliko lékařů zaměstnaných v nemocnicích. Ty jsou převážně zřizovány kraji, které se povýtce v posledních letech soustředily hlavně na proplácení třicetikorunových poplatků. S privátními doktory to pochopitelně nemá pranic společného. Prvá pochyba se nicméně vkrádá spolu se samotným LOKem. Lékaři, a to i ti v poměru zaměstnaneckém, by se měli standardně sdružovat v stavovských organizacích a odbory spíše přenechat dělnictvu. (Odhlédněme od fungování lékařské komory, z níž se díky personálnímu propojení stal jakýsi apendix právě lékařských odborů...) Zajímavě propojil slova lékař a odborář literát a překladatel Vítězslav Čížek v sobotních Názorech a argumentech. Kombinací mu vyšel libozvučný termín doktorář. Též by si lékaři měli potrpět na určitou minimální kultivovanost, do jejíhož rámce se určitě nevejde ani dryáčnické heslo „Náš exitus, váš exodus“ ani alegorická kombinace sanitního a pohřebáckého vozu. Postoj „bud'

nám hned přidejte nebo půjdeme doktorovat do zahraničí“ je ve své podstatě skoro legrační, už z pohledu jazykové vybavenosti. Smutné, ale asi logické je, že krom platové otázky rebelanty žádná reforma netrápí. Ministerstvo, vláda, kraje se dlouhou dobu pokoušely řešit problém tím, že ho ignorovaly. Jenže téměř čtyři tisíce lékařů podalo výpověď a ministr i hejtmani zvolna počínají na záležitosti pracovat.

Asi by nebylo od věci odpovědět si na pár otázek:

1) Není u nás trochu moc doktorů i nemocnic? Nemáme zbytečně moc špičkových (a tedy investičně i provozně drahých) pracovišť? Prostým porovnáním s okolím nám vyjde odpověď kladná.

2) Neuzurpují si čeští lékaři příliš kompetencí, které by mohly bez problémů vykonávat sestry? Doplnující podotázkou by mohlo být, zda si tak nekompenzují svou neschopnost a/nebo neochotu komunikovat s pacienty jako s platicími klienty (to samozřejmě zdaleka neplatí o všech, v české kotlině je toto ale dosti rozšířeným jevem)? Asi i tady nezbude než souhlasně přikývnout.

3) A konečně, není české zdravotnictví – stejně jako celá země – prolezlé korupcí jako rakovinou? Jak kdosi poznamenal, ve zdravotnictví se bez provize nekoupí ani tužka. Zdánlivě, ale opravdu jen zdánlivě to nesouvisí s partajizací všeho možného, kdy i takový ředitel okresního špitálu je v podstatě politická figura.

Ministr se alespoň jal řešit poslední otázku, i to je na tuzemskou bídu chvályhodný přístup. Samozřejmě v jeho kompetenci je jen část zdravotnictví, rozhodující podíl drží kraje. Což také možná bude s ohledem na shora uvedené představovat největší brzdu. Vzhledem k nadúrodě lékařů ty výpovědi možná nenásilně věc zčásti pořeší. Jen tak pro pousmání lze upozornit na jisté právní bezvědomí, které je u určité části protestujících doktorů patrné. Někteří poté, co znejistěli, přišli s tím, že budou brát výpovědi zpět. Malinko pozapomněli, že ač výpověď je jednostranným aktem, na její nihilaci už jsou potřeba dva. Škoda, že není v plném proudu kampaň na Slovensku a dalších zemích, lákající místní lékaře k nám. S ohledem na to, že obvykle odcházejí ti lepší, mohlo by to docela občerstvit zdravotnickou krev u nás. Ministr působí trochu dojmem osamělého bojovníka, aspoň po jeho krvi však (zatím) nebaží lékaři ani poslanci. Pokud jsou zprávy ze zdravotního výboru sněmovny správné, s jedinou výjimkou, a to by měl být právě předseda tohoto výboru... Nikdo ale doted' neřekl, že tím skutečně ohroženým druhem v českém zdravotnictví jsou zdravotní sestry.

Jednoduché to není ani s výběrem policejního presidenta. Již od konce devadesátých let mají politici tendenci podřizovat si policii, což s ohledem na řadu jejich aktivit je

docela pochopitelné. Pokud se současnému ministrovi dá něco věřit, jsou to jeho stížnosti na přetrvávající vliv exministra Langra. Toho voliči po zásluze odměnili, z čehož si on sám zjevně moc nedělá. Spíše shodou okolností právě na něm lze demonstrovat arogantně přehlíživý vztah českých politiků k voličstvu, určitě ale není v tomto nikterak osamělý. Jak už bylo mnohokrát řečeno, právě poslední policejní prezident implantoval do české policie pravidla, která institucionálně umožňovala snadné odhalení případné snahy o vyšetřování případů hodných zájmu, jako jsou korupční či jiné delikty mocných a podobně. Protikorupční policie se stala synonymem neschopnosti odhalit podstatné případy (to už má ale tradici, která běží drahně let). Policejní prezident je rozhodujícím činitelem při personálním obsazování hlavních postů policejního sboru a nepřímo, ale velice účinně tak může ovlivňovat efektivitu chodu policie. Aby se nový prezident mohl stát českým Billem Brattonem, k tomu nám chybí aspoň malý český Rudy Giuliani. Nyní se o něho rozhořel spíš takový boj „o seržanta Gríšu“. Kdo se prezidentem stane, uvidíme asi brzy, jak to dopadne s nadějemi do něj vkládanými, na to si budeme muset chvíli počkat. Pokud ale vezmeme v úvahu zájmy české politické garnitury, je spíše na místě skepse.

Ty opravdické konflikty probíhají někde jinde. Na očích je z nich tak hlavně aféra se sledováním komunálních politiků na pražském Jižním městě. Není až tak důležité, kdo sledování prováděl, ale kdo si jej objednal, pro koho bylo uskutečňováno. To ale premiéra „padni komu padni“ příliš nevzrušuje nebo to nestaví na odiv. Jeho pohled by se musel nejspíš stočit do svých řad. Řezat vlastní maso není nic povznášejícího, ani pro prvního ministra. A tak tu jde hlavně o ministra dopravy, jehož poslední kroky by mohly znamenat, pokud by byly ovšem dovedeny do konce, bezprostřední ohrožení obchodních souručenství, vystupujících pod krytím politických stran. A to není nějaký bagatelní problém, jakým je ohrožení zdravotní péče či personální šachy v čele policie, tady už končí všechna legrace.

24. ledna 2011

Dušan Dvořák: ODS a marihuana a la Ivan Íčko Langer, Fantomas a Lajos Bacz

Vážený pane komisaři

Z pátečního výsledku v Prostějově kvůli opětovnému obvinění s návrhem trestu na dva až deset let za léčbu konopím i v roce 2010 jsem zakladatele odborné společnosti Konopí je lék,o.s. řádně omluvil, viz <http://www.tdz-online.eu/akce/omluva>

From: **Edukativní konopná klinika** dusan.dvorak@konopijelek.eu

Date: 2011/1/24

Subject: doplnění pro komisaře Marka Horáka

To: orpvkr@mvcz.cz

Cc: redolo@mafra.cz

Dovoluji si Vám ještě doplnit znění zákonů ohledně nepotřebnosti oprávnění k zacházení s návykovými látkami pro naši debatu v Praze na Edukativní konopné klinice, viz <http://www.tdz-online.eu/akce/doplzeni-omluvy>, budete-li mít pochopitelně onen magický formulář, podle kterého budete vědět, kdo vydává a jak vypadá oprávnění k pěstování konopí.

Nevíte prosím, proč odvolali prostějovského státního zástupce Ivo Černíka z našeho případu? Že by snad to zabití, zmrzačení, okradení a kriminalizování nevinných lidí najednou někomu vadilo? Snad někomu vadilo, že státnímu zástupci Ivo Černíkovi a policistovi Václavovi Vévodovi (dnes prý zástupce vedoucího policie v Konici) v zápise chybělo přes 275 kilo léčivého konopí?

Letos odborná společnost Konopí je lék,o.s. sází v Ospělově léčivé konopí opět ve velkém. Pole odborné společnosti jsme rozorali o další metry, nemocných je čím dál víc a opět bude každá rostlina pěstovaná na objednávku konkrétního občana ČR.

Zvažujeme uložit na pozemku nášlapné miny a na dům postavit kulometné hnízdo. Myslíte, že pak bude státní zástupce a soud spokojen, že léčivé konopí dobře chráníme?

Konopí léčí rakovinu. Zašlete-li dárcovskou SMS ve tvaru DMS ROK ALF na číslo 87 777, podpoříte osoby léčící se konopím 27 Kč/měsíčně. Cena SMS je 30 Kč. Děkujeme. Více na www.darcovskasms.cz/

Přeji vám hezký den, pevné zdraví a stálou pohodu

Mgr. Dušan Dvořák

www.konopijelek.eu

PS. V ODS nejsou ohledně drog a speciálně konopí jen mafie jako Ivan Íčko Langer, jak Vám výše uvádím. Tohle níže napsal olomoucký primátor, který je také z ODS a rozhodně ho nešetřím, když píšu o krásách olomouckého aquaparku na kopci mezi

supermarkety za městské peníze nejen články do místních plátků, ale i milostné dopisy na protikorupční.

25. ledna 2011

Jan Handl: Jak to chodí s Opencard?

Opomeňme problémy s financováním projektu Opencard i pochyby o jeho smyslu. Jak to s Opencard chodí v praxi? Co když vám přestane fungovat?

Opencard je pro Pražana skoro povinnou výbavou. O pozadí projektu a nesmyslném plýtvání peněz bylo napsáno dost. Hned nazačátek bych si asi neměl odpustit poznámku k samotné kartě a jejího významu pro mojí osobu. Není žádný, do knihovny nechodím a v MHD bych se obešel s papírovým kuponem, tak jako roky předtím. Okolnosti mě ale donutily, takže jsem si Opencard pořídil. Lépe řečeno jsem si jí objednal přes internet a asi za 14 dní jí vyzvedl v nejbližší knihovně. Proces vyplňování žádosti byl dost zdlouhavý a už jenom vyhledání správného odkazu na stránkách dalo dost práce. Nicméně karta byla hotová ve slíbeném čase, a zdarma. Pak jsem jí založil a čekal na chvíli, až se bez ní opravdu neobejdu, až na ní budu muset nahrát kupon.

Ta chvíle přišla na začátku roku. Nechtěl jsem si jízdenku kupovat přes internet hlavně kvůli tomu, abych si u okénka na stanici metra ověřil, zda opravdu není jiná šance, jak jezdit po Praze na kupon, než přes Opencard. Média udělala své, takže si dost lidí myslelo, že Opencard je opravdu jedinou šancí, jak mít čtvrtletní zvýhodněné jízdné. Existuje další varianta, která je dražší a anonymní. Tyto kopony jsou určeny pro dočasné návštěvníky Prahy a asi by byl nesmysl aby se turisté zařizovali Opencard. Takže jsem si kupon zaplatil v hotovosti u přepážky a odešel jsem s informacemi, které jsem předtím nevěděl.

Jezdím příměstskými linkami, kde se do autobusů obvykle cestující dostane pouze poté, co před řidičem přiloží Opencard na čtečku. Právě díky této proceduře jsem asi po deseti dnech zjistil, že karta umřela, že nefunguje. Moc jsem řidičům nevěřil, vždyť sami s oblibou tuto komplikaci při nastupování nazývají "d'áblova karta". Za dalších několik dnů jsem v metru potkal revizora, i ten mi potvrdil, že karta nefunguje. Poradil mi, abych zašel do paláce Adria a kartu reklamoval. Udělal jsem to a byl příjemně překvapen. Za pět minut jsem dostal kartu novou, s mojí fotkou (ne že bych o to stál, ale taková Opencard už prostě je). Skutečně byla nefunkční a když

jsem se to dozvěděl, dostal jsem strach, jak budu jezdit, než mi vystaví kartu novou. A docela jsem koukal na úřednici, jak mi během minuty přímo před očima vystavila duplikát. Projekt Opencard má špatnou pověst a upřímně řečeno jsem nečekal nic, za co bych ho mohl pochválit. Rychlá a jednoduchá reklamace je určitě fajn, ale ostatní problémy nepřebije. Lze vůbec za výhodu projektu považovat rychlou reklamaci? A co když to byla jenom výjimka, co když to jinak trvá déle? To, že karta umře, se nestalo jenom mě, podobné zkušenosti mají i mí známí. Teď aby se ještě zjistilo, že jsou Opencard více poruchové, než by bylo zdrávo...

27. ledna 2011

Jirka Staněk: Příhoda se stařenkou

Bylo to krátce po tom co sem přistál v Torontu. Všechno mi tu tenkrát připadalo děsně veliký. Obrovský auta se proháněly po osmiproudejších dálnicích a vozily lidi z jejich obrovských baráků do megalomarketů za městem. Obrovský byly i ty burgry který sem obracel na grilu v Big Burgeru.

Jezdil sem tam tramvají pětsetdvacítkou, kolem jezera Ontária, ze středu města do městyse zvaného po indiánsku Mississauga. Práce to nebyla vůbec špatná. Pocvičil sem se v angličtině - hlavně číslovky, pozdravy, a větu "how do you like it?". Taky sem se dozvěděl něco o stravovacích návycích domorodců. No a v neposlední řadě sem si po šichtě moh udělat dvojitého burgra podle svého gusta. Všeho hodně a dvě koly k tomu. Tohle všechno bylo děsně prima. Jídlo, spousta lidí, i těch pár dolarů co sem za čarování s grilovací plácačkou dostal. Ale nejlepší na tom všem byla cesta tramvají.

Každý den sem se těšil hlavně na "MÝHO" řidiče. Jezdíval tou tramvají tenkrát černoch. Byl obrovský jako všechno kolem. Měl na hlavě beranici, slušivou hnědou uniformu která mu šla k pleť, a tlustý pysky zahnutý do U. Úsměv nikdy neodkládal, stejně jako beranici. Vždycky když sem mu při nastupování odevzdával lístek za DVA dolary, tak se na mě zazubil, zahulákal pozdrav a přidal pár slov navrch.. Stejně sem mu nerozuměl, ale jak sem vždycky usilovně přemejšlel co mu mám odpovědět, nějak sem při tom přemejšlení zapoměl na tu děsnou pátku co sem právě vysolil. A bylo mi hned líp. Teď se dostávám k tomu jak to v takový torontský tramvaji vypadá. Tahle ranní tramvaj, to bylo něco jako klub. Cestující nastupovali s novinama v jedný, a kelímkem kafe v druhý ruce. Ty líp oblečený třímali hrdě kafe

od Tima Hortona a vágusové jako já srkali z červených kelímků od Coffee Time. Všichni si posedali a podle náтуры buď listovali novinama nebo zapřádali hovory se sousedem. Toho sem se trochu bál, tak sem se držel stranou a pozoroval cvrkot. Nálada byla pokaždý výborná. Lidi se na sebe culili, snad kvůli tomu kafi, ale nejspíš hlavně kvůli tomu rozesmátému černému budhovi u řízení. Každou chvíli hlásil něco do mikrofónu a všeobecný veselí ještě trochu přiživil.

No a jednou předved kousek kvůli kterému vlastně tohle všechno píšu. Svištíme si to takhle mezi stanicema, když tu se ze sedadla zvednou dva důchodci a začnou kvílet unisono třeslavým hlasem: "Ježíš marjá, dyť my sme přejeli!! Já nemůžu na nohy a jak já se teď dostanu domu?. Já tak daleko nedojdu. Okamžitě zastavte!!" (*překlad je jen orientační, dyk už sem vám říkal že sem tenkrát nerozuměl ani slovo*). Představil sem si ihned v duchu co by následovalo u nás doma. Vidíte to taky živě před očima? Asi jo. V nejlepším případě by se z tramvajácký kukaně ozvalo - "nejsem taxik pani, počkejte si na příští zastávku". Horší případy nebudu popisovat, měl by z toho přecijenom vyjít lehce poetický příběh s humanistickým poselstvím. No a co udělal náš černoš v beranici? Řek: "Ale jistě milá paní, já bych vám i couvnul, ale je to moc nebezpečný". Pak stopnul tramvaj, otevřel přední dveře a zastavil provoz na čtyřproudý dálnici vedoucí podél tratě. K mému úžasu lidi v autech bezevšeho šlápli na brzdu, vytáhli buhví odkud svoje kelímky s kafem, a sledovali co se jako bude dít. Náš řidič mezitím došel k těm dvěma starouškům, vzal každého podpaží a pomaloučku a opatrně je převáděl přes silnici na chodník. Silnice je hodně široká. A tak celej ten proces trval hezkejch pár minut. Na dálnici se mezitím vytvořila kolona táhnoucí se do nedohledna. A lidi v autech klidně seděli, smáli se, a měli radost že tam nestojej kvůli nějaký bouračce, ale že dělají dobrej skutek. No a pak se náš řidič se starouškama rozloučil, vrátil se do tramvaje, lidi v tramvaji zatleskali, auta zatroubily a daly se do pohybu, náš tramvaják zacinkal na zvonek, a jeli sme dál. Já sem neznaboh, ani ten otčenáš bych nedal dohromady, ale v tý chvíli sem si říkal: "Haleluja, tak tohle město bych chtěl poznat blíž". No a tak se ze mně stal přistěhovalec. Nebo taky emigrant. Račte si vybrat.

Hanka Deutschmann: Není exil jako exil.

Exil-vyhnanství, symbol nesvobody a trestu. Většinou znamená ztrátu a nejistotu a jediné východisko z bezvýchodnosti. Spisovatelka Věra Linhartová objevila během svých exilových let ve Francii i jiné tváře exilu, (Respekt 51,52). Exil může být

"vnucený a strpěný" nebo "exil svobodně zvolený", dobrovolný. Exil znamená i naději. Existuje opravdu dobrovolný exil?

Podle Věry Linhartové neříká slovo exil o exilu naprosto nic. Je to jen "pohodlná nálepka", pod kterou se skrývá celá škála různých situací a podmínek. Násilné vyhnanství, dobrovolný útěk, čas, který znehybní, čas, který se naopak dá do pohybu. Exil pasivně protrpěný, exil kreativně proměněný.

"A přece, exil dobrovolně zvolený je mimořádně příznivá chvíle, kterou je třeba zachytit v letu, již je třeba bez váhání obrátit k vlastnímu prospěchu."

JEJÍ exil je takové bezmístí, pocit 'nesmírné lehkosti' a svobody. Nic ji nedrží, žádné sentimentální svazky s rodnou zemí, i jazyk si mohla vybrat podle své chuti. "Spisovatel není vězněm jednoho jazyka."

Žádné návraty, ono exilové bezmístí je "ustavičným výchozím bodem, otevřeným všemi směry."

Takový přístup k exilu mne fascinoval. Souhlasila jsem. Konečně se někdo otevřeně přiznává, že mu rodná hrouda nechybí. Žádné nářky a stížnosti, nová země a nový jazyk jsou moje země a můj jazyk, moje rozhodnutí. Její jistota, že nechybila, že exil a vlastní metamorfoza byla ta správná cesta, mne nejprve přesvědčila. S osudem se nehašteří. Přečetla jsem si její článek ještě jednou, a už se mně všechno tak jasné a přesvědčivé nezdálo.

Jistě, jsem také toho názoru, že i v exilu je každý 'svého štěstí strůjce', ale neexistují dva stejné exilové osudy a nikdo ještě neobjevil recept proti exilovým neduhům. Není jich málo. Třeba ta dokonalá nepříslušnost k jakémukoliv společenství, jak ji velebí Linhartová, může jinému přinést jen beznaděj a zoufalství. Tuto zkušenost jsem musela ve svém exilu udělat. V nové zemi jsem brzy pochopila, že se musím někde 'začlenit'. Každý nemá tu sílu, aby stál sám a byl šťastný ve svém 'bezmístí'.

Nová svoboda se mně už na první pohled zdála bezbřehou, v pravém slova smyslu. "Měla jsem dojem, či spíše jistotu, že vše, co udělám nebo čím se stanu, závisí pouze na mně. Tolik Linhartová. Jak klamné zdání! Staré nesvobody jsem se zbavila, ale v nové svobodě na mne číhaly nevypočitatelné nátlaky, záludné předsudky, neznámá pravidla. I zde se očekávalo, že.... A nebylo lehké poznat, co se ode mne očekává, kam se mám zařadit, jak dalece se musím přizpůsobit, změnit a vzdálit od své minulosti. O ztrátách paní Linhartová nepíše. Asi ji už přebolely. Ale já jsem musela zakalkulovat mnoho ztrát.

Moje nová svoboda mne nejprve neohrožovala. Nepoznala jsem hned to nebezpečí, o kterém píše paní Linhartová. To přišlo až později. Musela jsem se učit. I pro mne bylo "poznání relativity všech věcí" největším objevem a ziskem. Prošla jsem i tou "radikální změnou perspektivy", o které se spisovatelka zmiňuje. Pochopila jsem, že lidé, kteří patří k velkým národům, vyrostli v silných státech, nikdy nemohou pochopit strachy a opatrné myšlení příslušníků maličkých zemí. Jsou sebejistí, mají prostě jiné historické zázemí. Naučila jsem žít s velkým národem a už se necítím věčně utiskovaná a nepochopená. Nebyla to procházka.

Některé ztráty se nedají nahradit. Dodnes trpím ztrátou 'svého' jazyka. Možná, že existují šťastlivci, kteří dokázali vyvinout vřelý vztah ke své nové řeči. Mně se to nepodařilo, i když ji technicky ovládám velmi dobře. Tento jazyk pro mne zůstal jenom další cizí jazyk.

Souhlasím s Věrou Linhartovou, že "otázka místa, jež jsme si vybrali k přebývání", je zanedbatelná. Nežiji v exilu, žiji v zemi, kterou jsem si sice nevybrala úplně svobodně, kterou ale respektuji. Opět někam patřím, žádná 'lehkost dokonalé nepřislusnosti.'

Svoje dnešní místo pobytu nepocítuji jako svou vlast, ale moje rodná země mně neschází. Takže přece jen nějaké to "bezmístí", spíše 'bezvlastí'. Myslím, že nějak podobně cítí stále více lidí a tohle 'bezvlastí' už je vlastně trend.

Nedávno se mne ptal jeden příbuzný, oklikami a opatrně, že ta léta běží, a co já, už jsem si 'tam' tak zvykla, líbí se mi tam opravdu a nemíním...Nechápala jsem, kde je problém, ano, jsem tam už opravdu nejen jako doma, ale vlastně doma.

Až po hodně době mi došlo, že mně pravděpodobně chtěl naznačit, že by nebylo špatné, kdybych byla pochovaná v rodné zemi. Nejprve jsem se musela smát, ale pak mi došlo, že si asi ještě spousta lidí myslí, že žít 'někde jinde' je jen jako přechodná nemoc a na stará kolena je lépe se vrátit. Vrátit se do 'nevlasti'? Moje vlast je jen moje špatná čeština. A tu jsem si vzala sebou.

Martin Rosocha: Můj malý zeměpisář

Už první jeho věta, to když jsem se seznamoval s nově příchozími primány, mi vyrazila dech. Côte d'Ivoire, to je můj oblíbený stát! Vyslovil to s nezaměnitelnou výslovností někoho, kdo nemá tušení o francouzštině...

„Ty víš, kde je Côte d'Ivoire?“ zeptal jsem se ho užasle. „Côte d'Ivoire je v Africe a za sousedy má Ghanu a Libérii, a nemá se mu říkat Pobřeží slonoviny,“ odpověděl

mi, opět s tou překrásně zkomolenou výslovností. Pozorně jsem si jej prohlédl. První lavice, oči bystré tak, až z toho musely mhouřit, před sebou atlas. Tak ty znáš státy v Africe? A co třeba...Honduras, uměl bys jej najít?“ nadhodil jsem a věděl, že bude. Neomylně nakráčel ke střední Americe a zabodl prst do Tegucigalpy. Musel jsem se v duchu usmát, protože jsem před sebou uviděl sebe sama před více než dvaceti lety...

...byly to podivuhodné doby, kdy jsem společně s panem Vernem cestoval na lodi Halbrane a zachraňoval pana Pyma. V malém kapesním atlase jsem hledal Kergueleny, Falklandy a Weddelovo moře. Doby, kdy jsem na mapách mezi Faerskými ostrovy a Lofotami viděl malström a zánik Nautilu, živě si představoval kruté domorodce z Nové Kaledonie, kterých se bál i James Cook, a Indii, zemi šelem, měl prstem projetou křížem krážem.

„Víte, syn by chtěl být také učitel zeměpisu,“ pověděla mi maminka malého zeměpisáře o rok a půl později, „pořád o tom mluví, a přitom leží v atlase, ani nikam nejde...“

Najednou jsem zpychl. Nadmul jsem se tak, jak dokáže jenom učitel, který je šťastný, že nezničil fantazii. Když jsem doma splaskl, otevřel jsem starý a dokonale ohmataný kapesní atlas, který mám ještě dnes na nočním stolku. Tentokrát jsem ale nehledal ani Svatou Helenu, ani Hatterasovu horu, ani tajemný hrad v Karpatech. To, co jsem hledal, jsem hledat nemusel. „Martinovi táta, Vánoce 1984“. Najednou bylo zvláštní ticho a já se stal znova, alespoň na chvíli, malým zeměpisářem...

29. ledna 2011

Vlad'ka Jelínková: Jak se poprat se slovanským jménem

Když byl člověk obdarován krásným slovanským jménem, které snad už ani slovanštěji znít nemůže - Vladislava Jelínková, musí se smířit s tím, že po představení se cizincům bude mít hned vystaráno o první věty konverzace o české výslovnosti, přechylování a zdrobnělinách...

Vyslovit jméno Vlad'ka je totiž pro cizince pěkný oříšek. Kombinace d' a k jim zamotává jazyk, tak už jsem si zvykla představovat se prostě jako Vladka. Pak si to ale zase pletou s Vodkou, tak jsem to vzdala a začala to radši využívat jako mnemotechnické pomůcky pro ty, co si mě nemohou zapamatovat: „Mé jméno je jako vodka s l.“

Valadka, Volodka, Valdka...

„To je moc těžké jméno. Nemáš nějaký „nick name?“ Ptali se mě v Americe.

„To už je „nick name“. Oficiálně se jmenuji Vladislava Jelínková.“

??? (vyvalené oči) „No, možná to Vladka Dželinkova bude přece jen jednodušší.“

Je pravda, že tohle jméno, které se nevejde ani na kreditní kartu, takže mi to usekli na Vladislav Jelínková, není úplně výhra. Do emailové adresy jsem si radši dala otcovskou variantu „Jelínek“. Jenže pak nevím, zda mám na emaily začínající oslovením „Vážený pane Jelínku“ odpovídat, že jsem žena s „genderově korektní adresou“ nebo to radši taktně přejít a doufat, že když se na konci podepíšu jako Vladka Jelínková, tak to adresát pochopí.

Koncovka „ová“ však přináší také komické situace, obzvláště v cizině. Před mnoha lety jsme jely s dívčím pěveckým sborem na zájezd do Německa a tam nám řekli, že při prvním pohledu na seznam jmen sboristek si mysleli, že jsme všechny sestry.

S přechýlenou variantou si své užila i jedna známá-Francouzka, která se provdala za Čecha. Chtěla dle tradice přimout jeho příjmení s koncovkou „ová“, jenže jí na to francouzské úřady řekly, že ve Francii musí mít manželé nutně stejné příjmení, takže to museli vyřešit tak, že oba přijali partnerovo příjmení – francouzské i české.

Nejvíce mě však pobavil zážitek z předešlejšího večera. Volala jsem do jedné pařížské restaurace, abych zarezervovala stůl, a když jsem tam přišla a ptala se, zda mají mou rezervaci (a správně si mě poznamenali), číšník povídá:

„Na jaké jméno?“

„Vladka“

„Máme tu jenom rezervaci na jméno Laska.“

P.S. Dnes se mi stala tísíprvá komická situace se svým jménem, tak ji sem ještě přidám k dobru (svého jména si jinak velmi vážím a jsem vlastně ráda, že se díky němu občas pěkně pobavím)...

Zapovídala jsem se dnes na ulici s třemi francouzskými školáky (resp. francouzsko-marocko-malijskými), kteří se mě ptají:

"Jak se jmenujete, madam?"

"Vladka."

"Madam, vy jste Číňanka?"

(dodatek přidaný 29.1. v noci)

31. ledna 2011

Jirka Staněk: Udatní Poláci a vysraný Češi

Varování! Následující text obsahuje obscénní výrazy, erotické scény a tzv. fekální humor. Vstup jen na vlastní nebezpečí.

Jednoho mýho známého málem zatkli na záchodcích ve Varšavě. Vydal se tenkrát se svým kámošem Žlutákem na výlet do Pobaltí. První problém se objevil hned když za sebou nechali Hlavní město.

Žluták posmutněle sledoval krajinu za oknem, ubíhající lány polí a sem tam vyčuhující domek. Snad mu to připomělo, že opouští na několik dlouhých týdnů rodičovskou vilku a v ní svůj útulný pokojík. Hledí na tu krásu kolem, a pak pronese hrobovým hlasem: "Ty vole? Kde já teďka budu honit?" Můj známý, tichý, vzorně vychovaný hoch, říkejme mu třeba Semír, kterého by ani ve snu nenapadlo sdělovat světu myšlenky tohohle druhu, musel v duchu uznat, že na tom něco je. Expedice byla ohrožena hned v zárodku. Nicméně, chmury byly brzo rozehnány vydatnou porcí řízků a bezstarostná nálada oživena sadou lahváčů, bez kterých správný cestovatel nestrčí nohu do vlaku.

Druhý den, čilí a lační dobrodružství, vystoupili naši hrdinové rovnou do shonu železniční stanice Varšava-Střed. Do odjezdu dalšího spoje zbývalo několik hodin, a tak si krátili dlouhý čas prohlídkou životem kypícího dopravního uzlu. U bezpečnostních schránek narazili na rodačku z Brna, neziskovou organizátorku Karolínu. Pohledná dívka - brýle od Gucciho, apartní kostýmek z Prostějova - táhne kufr na kolečkách a s pláčem na krajíčku se svěřuje krajanům: "Ujel mi vlak kluci, další jede až zítra, vůbec nevím kde dneska budu spát." Vždy galantní Žluták pohotově poslouží dobrou radou. Ukáže bradou směrem k hromadě starých novin na kterých se rozvaluje nádražní houmles a pronese: "Tamhle ten chlapík tě určitě rád veme k sobě." A když vidí jak se Karolína otrásla hnusem pohotově dodá: "Třeba bude i kefovačka." Karolína polkla naprázdno a pak bezeslova a velmi svižným krokem zmizela v davu.

Když se hoši dosyta nasmáli, vydali se hledat místnost s panáčkem. Řízky a piva měly už dost noční bojovky v zaživacích traktech a za každou cenu chtěly na denní světlo. Dobří lidé znalí místních poměrů udali směr do prvního patra. Vyběhli tedy schody a začali klusem koužit po obvodu galerie. Spásná cedulka WC nikde. Hoši opisují jeden okruh, načínají druhý a stále nic. Naštěstí se v zatačce objevuje vojenská patrola. Nemuseli toho ani moc říkat, ozbrojencům zcela stačil pohled na zoufalé, kroutící se postavičky. Doprovodili naše hrdiny až před onu místnost.

Žluťák vběhne dovnitř, Semír v těsném závěsu. Zbývá překonat poslední překážku. Futra, za kterými zní rajská hudba splachovadel, jsou zatarasena strážkyní pisoárů. Babice třímá v jedné ruce roli toaletního papíru a druhou ruku natahuje před sebe ve výmluvném gestu. Semír sahá do kapsy a cpe té ženštině šrajtofli: “Tady máte, berte kolik potřebujete, hlavně už nás puste dovnitř.” Stařena zvolna odpočítá patřičný obnos, odmotá z role něco málo papíru a cesta je volná. První vbíhá do místnosti Žluťák. Vybírá dveře vpravo. Bere za kliku, koukne dovnitř, prudce couvne, v poslední chvíli mění směr a mizí za levými dveřmi. Semír nemá čas na analýzu podivného parťákovy chování, bere za kliku pravé kóje.

V zápětí se od zdi pisoárů se odráží zoufalý výkřik. Uprostřed místnosti stojí záchodová mísa a v ní se na tzv. “odpočívadle“ tyčí pyramida. Pyramida různých odstínů hnědi je složena z mnoha tektonických vrstev, ty starší dost možná pamatují ještě parní lokomotivy. Kritická situace vyžaduje rychlou reakci, Semír stoupá na mísu, rozkročuje se a v lehkém podřepu vyrábí na hromadě novotou svítící špičku. Zapomíná na dobré vychování a zuřivě kleje. Z vedlejší kadibudky jeho nadávky podbarvuje srdečný smích.

Semír dokončí načaté dílo, leze z mísy a kouká na to nadělení (*ironie*). Hromada je o dobrých pět čísel větší. Mravy velí stavbu zneškodnit a místnost uvést do stavu běžného v zaběhlých záchodokraciích. Ale Semír nedbá na dobré vychování, trpěl už příliš, uražena byla jeho čest i jemnocit. “To víš babo, já tady vysolim krvavý peníze ve zlotě jen proto abych musel provozovat záchodovou akrobacii a teď nakonec budu ještě uklízet sto let starý hovna. Kdepak, to ať si vychutná někdo jinej”. Otočil se na podpatku, zabouchl za sebou dveře, vzal si od babky peněženku, při odchodu slušně pozdravil a měl pocit, že jeho příděl trapasů je pro tenhle den spolehlivě vybrán.

Omyl! Na cestě z toalety nestačil udělat ani pět kroků, když se za ním ozval válečný ryk. Strážkyně pisoáru se vyřítila ze dveří a přímo na místě se slovy nehledanými domáhá kompletní očisty svěřeného zařízení. Semír pochopitelně odmítl. Jediné čeho docílil bylo že babka zvýšila hlas a přeladila o oktávu výš. Pokusil se ještě jednou oponovat, poukazem na nepoměr mezi zaplacenou částkou a poskytnutým servisem. Odpovědí byla temná kletba ve staropolské.

No a pak to přišlo. Baba zahlédla rázující vojenskou hlídku. Okamžitě pochopila, že to je jedinečná šance jak obchodní spor uzavřít silou zbraní. Vrhla se k patrole s výkřikem: “Čechuni nasrali zachud!” A bylo hotovo. Semír byl eskortován zpět do místnůstky hanby a pod namířenou zbraní přinucen zbořit tu smrdutou, generacemi budovanou stavbu. Přítel Žluťák, po celou dobu schovaný v sousední budce, se - zmožen záchvaty veselí - vypotácel z úkrytu, aby si poslední dějství vychutnal na vlastní oči.

Jakub Procházka: Svátky okem kripla

Od Vánočních svátků uplynulo teprve pár týdnů, a již jsou záležitostí loňských sněhů, o nichž už není známo, kdeže jsou. Kdeže je rodinná pospolitost, kdeže snaha být na sebe hodnější, kdeže je klid a pohoda? Už to máme za sebou a hurá zase do nových bojů a nadávání na poměry. Mě však právě ty loňské Vánoce uvíznou nadlouho v paměti. Během nich jsem se naučil vidět svět novými očima – očima kripla.

Je jedno, jak se vám to stane. Někoho srazí auto, někdo spadne ze štaflí, někdo se stane obětí exotické choroby. Většinou vše proběhne během osudového okamžiku, po němž se již nic nedá vrátit. Nevím, kdy ten okamžik nastal v mém případě a co bylo jeho příčinou. Začalo to týden před Vánoci podivnými tlaky v noze. Během jediného dne mi poněkud nepříjemně oteklo levé koleno, bez nějaké rozumné příčiny, prostě tak najednou si oteklo. Takto oteklé vydrželo téměř 4 týdny, což způsobilo poněkud neotřelé zpestření v jinak každoročně stereotypním prožívání vánočních svátků. Na čtyři týdny jsem se stal kriplem.

Takové oteklé koleno vám výrazně pozmění život. Ostatně jako každá choroba. Netřeba se nad tím vztekat, nebo si zoufat a dotčeně se tázat, proč se to stalo zrovna mě. To už je účel nemoci, že nás mají zastavit a donutit chovat se jinak, neboť naše

dosavadní chování bylo v něčem chybné, důsledkem čehož jsme se právě ocitli ve stavu nemoci.

Oteklé koleno způsobí, že nemůžete chodit. Respektive ne tak, jak jsem byl zvyklý. Otok znemožňoval koleno jak narovnat, tak pokrčit, to všechno bylo velmi bolestivé. Naštěstí jsem si již dávno prozíravě zařídil život tak, že nemusím jezdit každé ráno do zaměstnání, a odpoledne pak přirozeně zase ze zaměstnání zpět domů. Má potřeba pohybu byla tedy minimální, navíc jsem doufal, že to za pár dní bude dobré. Jenže nebylo. A občas člověk ven přeci jen musí, například nakoupit, nebo na poštu. První cesta s bolavým kolenem byla strašná. Nevěděl jsem vůbec jak chodit. Šoural jsem se jako starý dědeček a natrénoval jsem si, kterak důchodce zápolí s cestou hromadnou dopravou. Tak například nástup po schůdkách do tramvaje, stejně jako výstup, je poměrně náročná disciplína. Pajdavec, jako já, zkrátka nemůže po schůdkách postupovat rychle, což ovšem ostatní nevědí, a já cítil před sebou i za sebou to stádo nervózních lidí, kteří bych už chtěli vystoupit nebo nastoupit, ale nemůžou, protože je tady ten chromajzl zdržuje. Cítil jsem to napětí, které má pomalost vyvolávala a stále jsem byl ve střehu, jestli do mě někdo nestrčí a nezařve: „tak už dělej!“, případně zda mě nedočkavý řidič nepřivře do dveří. Podobně akrobatickým počinem je usednutí na sedačku a její následné opuštění. V první den, kdy jsem opravdu neuměl své pajdové nohy používat, jsem si sedal skutečně jako 90letý důchodce, což mi ovšem poskytlo možnosti studia pohybových schopností těchto lidí. Usedal jsem tak, že jsem se rukou zachytil tyče, pomalu se rukou spouštěl směrem nad sedačku, a když jsem usoudil, že jsem v dostatečně blízké vzdálenosti od povrchu sedačky, prostě jsem se pustil tyče a dopadl jsem s žuchnutím na zadek. Když jsem zpětně tento jev studoval, zjistil jsem, že staří lidé, kteří usedají tímto způsobem, vůbec nepoužívají v sedacím pohybu svaly nohou ani trupu, používají pouze své ruce a to spíše jako páku. Pokud má však člověk bolavé klouby, nejde to, bohužel, dělat jinak. Bolest to člověku nedovolí.

Chůze po ulici poskytuje rovněž mnoho zajímavých vjemů. Když se člověk žene rychle vpřed, uhání, aby už tam byl, protože tam už dávno měl být a vůbec, že ano, tak unikne mnoho věcí jeho pozornosti. Takový kripl si pomaličku pajdá, a deset metrů je pro něho celý svět. Stihne si důkladně prohlédnout lidi, kteří ho míjejí a předbíhají, a protože co člověku příroda někde vezme, jinde mu přidá, pajdavý kripl je nadán jakýmsi novým smyslem, vidí hlouběji do lidí, vidí, či cítí, jaký kdo je, má spoustu času v klidu uvažovat kam asi kdo spěchá a proč, a vůbec, co je kdo zač.

Zcela novým způsobem jsem pak prožíval situace, kdy jsem se na zledovatělém chodníku střetl s v protisměru pajdajícím důchodcem s holí. Dříve jsem takové figurky míjel, nechávaje je daleko za sebou a stejně rychle jsem je vypouštěl i z myslí. Nyní to bylo jiné. Přátelsky a s pochopením jsem protipajdajícímu dědovi pohlédl do očí, jako bych chtěl říci: „jo jo, pane, já jsem taky.... (pajdavec, chromajzl, kripl)“. Dochází k takovému souznění duší. Asi jako když se potkají dva motorkáři, nebo dva punkeři, nebo dvě muslimské ženy v hábitu. Mnoho lidí by možná rádo špatně a pomalu se šourající důchodce odstranilo někam pryč, do nějakých ústavů, aby nezdržovali. Sám jsem ten pocit zažil, když jsem někam spěchal a můj sprint náhle zastavila šouravá stařenka s holí. „Uhni bábo!“ Napadlo asi každého v podobné situaci. Dnes vidím tyto lidi jako hrdiny. Ono je všechno bolí, ale jdou přesto ven, chtějí vidět lidi, dýchat čerstvý vzduch, vidět svět. Tak pajdají, krůček za krůčkem 500 metrů do trafiky pro noviny, pak se staví v bistru na kávu, a to vše jim zabere celé dopoledne. Pche, vždyť ušli jen 500 metrů! Jenže pro ně je tato vzdálenost stejně náročná, jako pro zdravého člověka třeba 20 kilometrů.

Vidíte, co všechno člověk zažije během jediné cesty na nákup. Mému kolenu se to ale vůbec nelíbilo. Neudržel jsem se takřka na nohou a otok se poté zhoršil. Bylo jasné, že chodit můžu jen minimálně. Nepřipadalo tedy v úvahu zapojit se do šíleného běsnění lidí v předvánočních nákupech. Jsem rád, že jsem toho byl ušetřen, neboť jinak bych se určitě tohoto šílenství zúčastnil. Nechávám totiž nákup dárků většinou na poslední chvíli. Nyní to nešlo. Koupil jsem tedy každému jeden dárek přes internet a dál to neřešil. A jde to taky. I bez hromady dárků a celého toho hmotářského konzumního obětování.

Jedné povinnosti spojené s Vánoci jsem se však nehodlal zříci, a to byl nákup jmelí. To musí být darované. Vyrazil jsem tedy podruhé ven jako kripl. Mezitím jsem už trochu natrénoval chůzi přizpůsobenou trvale ohnutému kolenu. Pomohly mi k tomu mé znalosti čhi-kungu, energetického cvičení ze staré Číny. Nepodařilo se mi sice rozprout energii přes zablokovaný meridián, ale základní postoj čchi-kung s prkenně vyrovnanými zády, podsazenou pánví a pokrčenými koleny způsobil, že mě kolenou zázrakem přestalo bolet a to i při chůzi, pokud jsem tento postoj dodržoval. Přirozeně jsem pořád pajdal, protože o chromé koleno jsem se nemohl plnou vahou opřít.

Při cestě za jmelím jsem prožil opět nejedno dobrodružství. Tak například jsem si všiml, že všechny hezké slečny upřeně zírají na mé oteklé a nepřirozeně ohnuté

koleno. Čím hezčí slečna, tím upřeněji zírám. Přemýšlel jsem, co je k tomu asi vede, zda jakýsi ošetřovatelský pud, soucit, výsměch, nebo pouhá zvědavost. Každopádně jsem si uvědomil, že jako křípl bych si u ženských asi neškrtnul. No schválně, vzpomenete si na nějakého chromého hrdinu, který u žen budoval? Napadl mě jen Joffrey de Peyrac. Případně poručík Dan z Foresta Gumpa. Jiný slavný křípl není. Snad ještě Silver z Ostrova pokladů, Zilvar z Bylo nás pět, nebo Lou Fanánek Hagen. Ale to jsou všechno pohádkové postavy. Hrabě de Peyrac i poručík Dan ostatně taky. Tak jsem poznal určité vydělení křípla ze společnosti, pro ostatní jsem byl prostě jiný a s tím pocitem se zkrátka musíte vyrovnat. Pajdal jsem si ulicí mezi davem lidí ženoucích se za nákupy, avšak nesdílel jsem jejich svět. „No jo, křípl, chudák“, to jsem asi vnímal z pohledů lidí. A vnímal jsem, jak je to hloupé, já mám jen oteklou nohu, nemůžu chodit, ale jinak jsem zcela zdravý a normální, nejsem retardant, který patří zavřít do ústavu. Tenhle pohled na každou jinakost u lidí bohužel přetrvává a společnost dosud nenašla způsob, jak postižené lidi plnohodnotně zapojit. Křípl vidí, co je opravdu v životě důležité, a jsou to právě úplně jiné věci, než jaké za důležité považuje dnešní společnost, jaké tuto společnost tvoří a kterými tato společnost žije. Proto společnost špatně přijímá kříply, oni nemůžou poskakovat a hnát se někam pořád dopředu a tak módně nestíhat.

Mému bdělému oku neunikaly zvláštní výjevy, jako mladý kluk s holí, který přistoupil do tramvaje, či ještě mladší kluk s tělem trvale staženým v křeči, který se trhavými pohyby pohyboval v před v doprovodu své maminky. Díval jsem se na jeho zkřivené nohy, strašlivě zaťaté ruce a napjatou tvář. Stav, který jsem zažil jen na pár minut během holotropního dýchání, musí tenhle kluk vydržet celý život. To není méněcenný křípl, to je hrdina. Jinak jsem se také začal dívat na pohyb takto postižených. Většinou lidí přijde patrně neharmonický, ošklivý, zrůdný. Ale v lidském těle není nic neharmonického. Je-li v těle nějaká nerovnováha či blok, tělo je tak geniálně zkonstruované, že se dokáže najít způsob, jak se pohybovat i s takovými překážkami. Jak ladně se tělo toho mrzáka přehoupne, když se odrazí od křivé nohy! Musel jsem se také zabývat otázkou, jak svůj stav budu řešit. Otok vůbec neustupoval a to mi činilo velké starosti. Návštěva doctora bylo však až to poslední, co jsem chtěl učinit, věřím v samoléčící schopnosti těla a mysli. Abych se trochu informoval, vyhledal jsem si na internetu on-line domácího lékaře. Tak jsem se postupnými dotazy dozvěděl, že jelikož jsem se do kolene neuhodil, neutrpěl jsem žádný úraz, nebolí mě jiné klouby ani druhé koleno, program určil dvě diagnózy:

buď mám podágru, což jsem vyloučil jako pitomost, nebo prý otok způsobila bakterie. V tom případě bude nutné odebrat vzorek kloubní tekutiny a podrobit ho jakýmsi zkoumáním v laboratoři. To se mi ani trochu nezamlouvalo. K tomu se přidala ještě přítelkyně, která po konzultaci s kolegyní ze zdravotnictví prohlásila, že mi asi budou dělat punkci a že to hrozně bolí! No, tím mi opravdu velice pomohla. S hrůzou jsem si uvědomil, že naše medicína neví o lidském těle, jeho fungování a příčinách nemocí vůbec nic. Zkouší v podstatě metodou pokus-omyl různé diagnosy. Naši lékaři by mi koleno okamžitě rozřezali, rozvrtali, odebrali vzorky, udělali testy a rozборы... Ale nic z toho vůbec nepotřebuji! Všechno bolestivě rozřezat a pak trávit dlouhý čas rekonvalescencí je ve výsledku stejné, jako s trpělivostí se šetřit a vyčkat až otok opadne, pouze v tomto druhém případě se vyhnu hloupé, bolestivé a zbytečné punkci. Nejsem zvyklý na bílé pláště, rozpomněl jsem se matně, že jsem doktora navštívil naposledy v prosinci roku 1998, a to ještě jen proto, že jsem si potřeboval odpočinout od práce, což paní doktorka osvíceně poznala, ale abych si mohl odpočinout a zaměstnavatel mě nepopotahoval za áčko, musel jsem mít na to razítko od doopravdického doktora. Hodně lidí navštěvuje doktora vlastně jen proto, že musí mít úřední potvrzení o tom, že jsou nemocní a nemohou tedy chodit do práce. Lékař je však nijak neléčí, oni se léčí doma sami. Věda, že lékaři mi nepomohou, musel jsem se svou nemocí zabývat sám.

I vzpomněl jsem si, kterak jsem se v létě posmíval důchodcům s chodítkama a berlema, kteří těsně před námi vyskákali z německého autobusu na kladské naučné stezce a my jsme se pak mezi nimi museli prodírat. Tak to mám teď za to. Chtěl jsem také napsat na blog veselý článek o „zlém“ vánočním stromě na Staroměstském náměstí, který před pár lety hapal na lidi, ale vzpomněl jsem si, že Angličan, který se pak s magistrátem soudil o odškodné, vyvázl s těžkým poraněním nohy. Tomu se přeci nemůžu smát. Koleno mě pak pronásledovalo na každém kroku. Například jsem zapnul televizi a hlasatelka právě ve zprávách oznamovala, že jakýsi cyklista závod nedokončil pro zranění kolene. Jindy jsem zase přepnul na jiný program v okamžiku, kdy tam běžel nějaký určitě slavný americký muzikál z 90tých let, právě ve chvíli, kdy transvestita Angel vítal nově příchozího homosexuálního a kulhajícího černocho do jejich squatu, přičemž zpíval o tom, že mu uzdraví koleno.

Takových synchronicit bylo plno. Bylo to velmi veselé. Vánoční svátky jsem tedy proležel doma s knížkami. Občas se otok natolik zhoršil, že jsem s pokorou sliboval,

že hned zítra půjdu k doktorovi. Ale druhý den se to výrazně zlepšilo. Po čtyřech týdnech pak otok konečně opadl. I bez doktorů.

Zajímavé je, že s levým kolenem má v poslední době potíže poměrně dost lidí. Někteří se s tím svěřují na internetu, a sám znám nejméně jednoho stejně postiženého člověka. Znáte také někoho takového? Vždy se jedná o levé, nikoli pravé koleno. Levá strana těla a pravá část hlavy souvisí s ženskou, jinovou energií. A koleno reprezentuje naši schopnost postupovat v před, schopnost opřít se sám o sebe. Co z toho plyne, necht' si každý vyvodí sám. Já to začínám pomalu chápat. Ženu v sobě, ani ženy kolem nás, už nemůžeme potlačovat na úkor muže. To je začátek harmonie, do níž bychom mohli v přicházejícím věku vstoupit. Co je příliš silné, musí zaniknout, co je příliš rychlé, bude zpomaleno, jak naznačuje strýček Lao (tse).